

ЕЛИЗАБЕТ ГЕЙДЖ ДАМСКИ ГАМБИТ

Превод от английски: Цветелина Николова, 1995

chitanka.info

Принципът на всички игри е един и същ: по-слабият играч може да победи по-силния като го постави в такова положение, че собствената му сила да започне да действа против него. При всеки подобен ход или поредица от ходове обаче по-слабият играч се излага постоянно на риска да стане жертва на предприятия от самия него гамбит.

„Изкуството на
играта“, Лайпциг, 1884 г.

ПРОЛОГ

1961

Старецът погледна вестника в скута си. Седеше в инвалидната си количка, неспособен да разгърне страниците. Бяха поставили вестника на коленете му преди малко. Единственото, което можеше да направи, бе да се взира в заглавието и снимката до него.

„За първи път в историята тазгодишната награда за «бизнесмен на годината» се присъжда на жена. Франсис Болинджър, президент и главен изпълнителен директор на «КомпюТел Инкорпорешпид» както и всепризнат специалист в областта на компютърната техника и бизнес, получи наградата на банкет в «Уолдорф-Астория». До нея беше съпругът ѝ.“

Старецът се вторачи в снимката. От нея го гледаха две млади привлекателни лица — гордият съпруг до обаятелната си жена. Тя беше удивително свежа и красива, с чиста, млечнобяла кожа и разкошна тъмна коса, разстилаща се по раменете ѝ. Очите ѝ сияеха от гордост заради постигнатото, но в тях се четеше и скромност, въпреки голямата чест, която ѝ беше оказана.

Искаше му се да почувства отново някогашната сила в ръцете си, да смачка вестника и да го скъса. Много отдавна, когато още можеше да го направи, той трябваше да удуши това момиче. Но ръцете му вече не го слушаха. Безжизнени и безчувствени, те лежаха в скута му като два къса белезникаво месо. С тях не можеше да прави нищо, не можеше дори да отгърне страницата, за да види какво още пише в статията.

Можеше само да седи тук, докато лицето ѝ се мерзелее пред очите му като насмешливо проклятие.

— Да обърна ли страницата?

В стаята беше влязла привлекателна млада жена. За разлика от високата брюнетка на снимката тя беше дребна, с някак крехка красота и копнинена руса коса. Погледнал в очите. Катраненочерните му зеници искряха от омраза и безсилие. Тя мълчаливо отбеляза факта и обръщайки страницата на вестника, промълви:

— Реших, че ще поискаш да я видиш. В края на краищата тя измина доста дълъг път и заслужава това, което е постигнала.

В гласа ѝ звъннаха весели нотки, в които се долавяше садистично задоволство. Тя чудесно осъзнаваше положението, в което се намираше старецът. И искрено му се наслаждаваше.

Той не каза нищо. Можеше да говори, разбира се — това беше последната от функциите на съсипаното му тяло, която все още се подчиняваше на волята му. Но покрай общуването си с момичето беше установил, че мълчанието е единственият начин да запази онова, което бе останало от собственото му достойнство, а оттам и единственият начин да се бори с нея.

Не че беше успешен. Тъй като, макар и да се грижеше за безпомощното му тяло, да го миеше и обличаше, тя се държеше с него хладно и преднамерено любезно, при което той неизменно долавяше нейния бунт и триумф. Беше в ръцете ѝ.

Сведе поглед към вестника. Статията продължаваше с описанието на постиженията на младата Болинджър, на брака ѝ и на нейния успех. Разтърсван от гняв, той притвори очи.

Забелязвайки това, момичето се върна и взе вестника, като подхвърли:

— Е, сигурно ще искаш да го дочетеш по-късно.

Изпита облекчение. Брюнетката от снимката и красивата блондинка до него му приличаха на палачи-близнаци. Сега поне щеше да се тревожи само за блондинката.

— Време е за банята — добави тя.

И с изненадващо силни ръце го вдигна от инвалидния стол и го премести на леглото. Силни ръце... Дали пък задачата ѝ не се улесняваше от дяволски изпосталялото му тяло?

Съблече пижамата му, която напоследък съставляваше единственото му облекло.

Започна внимателно да го сапунисва. Не усещаше докосванията ѝ, но знаеше, че там, накъде по-долу, тя опипва най-интимните му

части, измивайки неволно изпуснатата урина, при което за пореден път си даде сметка за липсата на каквато и да било реакция, за пълното безразличие на половия му орган към ласките ѝ.

Най-страшното беше, че неговата мъжественост не бе угаснала заедно с разума му. Вътрешно той беше все така чувствителен към присъствието ѝ, към уханието на крайниците ѝ, към искрящата свежест на тялото ѝ.

Именно в това се състоеше изтънчената жестокост на неговото мъчение. Макар че силите му го бяха напуснали завинаги, мъжките му инстинкти се бяха съхранили непокътнати. Затова и желанието, което изпитваше към нея, нарастваше право пропорционално на неспособността му да направи каквото и да било в това отношение. Можеше само да се „пържи в собствения си сос“, докато тя го дразнеше с близостта си.

И тя знаеше това. Та как би могла да не го знае — в края на краищата беше наясно с желанията и нуждите му повече от когото и да било друго. И това личеше по дрехите, които подбираще по цветовете им, за които знаеше, че навремето са му харесвали, по тази или онази пола, по определения модел блузи, които подчертавала малките ѝ гърди. Това се излъчваше от движенията ѝ, докато минаваше пред него в спалнята с болничното легло. Звънтеше в гласа ѝ, когато си тананикаше познати мелодии, докато тикаше инвалидната количка към солариума за обедната му среща с вестниците и списанията, чиито страници трябваше да разгръща вместо него.

Да, знаеше го. И дори нежността, с която се отзоваваше на нуждите му, беше един от начините, за да забие ножа си в плътта му.

Ревниво го пазеше за себе си. Не позволяваше на никого, освен на жена му, да припари до него. Всички с възхищение отбелязваха колко е предана, колко е мила, но единствен той знаеше причината за нейното внимание. И пак само той разбираше, че тя бавно се наслаждава на отмъщението си, грижейки се за безпомощното му тяло.

А днес триумфът ѝ бе пълен. Защото можеше да му покаже доказателството за успеха на младата Болинджър и така жестоко да му се присмее.

Голият старец вдигна очи към нея, докато тя го къпеше.

Почувства как дълбоко в него се пробуждат спомени от далечното детство, когато майка му го къпеше по същия начин. Беше

преди седемдесет и пет години.

Кръговратът на живота му се бе затворил окончателно. Навремето пред него бяха треперели президенти, държавници бяха коленичили в краката му, твърдоглавци бяха отстъпвали пред мощта му.

Но сега всичко това бе зад гърба му, изместено от лицето на снимката, засенчено от хладнокръвната усмивка на момичето, което миеше безжизненото му тяло.

— Така — каза тя. — Хайде сега да те облечем, след което ще те сваля долу. Можеш да погледаш телевизия.

Той я погледна, докато повдигаше таза му, за да нахлузи панталона на пижамата. Очите ѝ, сърнешки, но неистово искрящи, преливаха от омразата, която бе таила към него толкова време и която сега можеше на воля да излага на показ.

— Готов ли си? — поинтересува се с усмивка младата жена.

В ъгълчето на окоето му набъбна сълза и се търкулна надолу по сбръчканата му буза.

— Не ти е мъчно, нали? — попита го тя с престорена загриженост. — Няма защо да ти е мъчно. Горے главата! Денят е чудесен.

А много добре ѝ беше известно, че сълзата не се дължеше на мъка. Породена беше от ненавистта и безсилието. И знаеше, че сега е в ръцете ѝ. Завинаги.

— Хайде — продължи тя. — Да отидем долу и да прегледаме вестниците. Сигурна съм, че искаш да прочетеш и останалата част от статията.

Преглъщайки изгарящия гърдите му яростен стон, той почувства как тя започна да тика количката към поредния адов кръг на съдбата му.

КНИГА ПЪРВА
ЦАРСКА ПЕШКА

ГЛАВА ПЪРВА

Ню Йорк, шест години по-рано

За всеки, който искаше да направи кариера в бизнеса, „Магнъс Индъстрис Инкорпорейтед“ бе единствената достойна за преследване цел.

Корпорацията беше не само първа във всички финансови и производствени отрасли, разработени от нея през десетките години на неимоверното си разрастване, но си бе спечелила и престиж, който можеше да се конкурира само с този на „Дженерал Мотърс“, IBM и още няколко световни гиганта от същата величина. Акциите ѝ бяха стабилни. Повече от трийсет години финансовият ѝ рейтинг бе възможно най-високият, без нито едно тримесечие „на червено“ дори по време на Голямата криза.

Компанията се славеше и като неуморим новатор. Беше въвела редица нови продукти и методи както в инженеринговата дейност, така и в производството и продажбата, превръщайки се в прототип на многонационален конгломерат с филиали в четирийсет страни, всеки от които бе водещ икономически фактор в своята област.

Седалището на корпорацията се помещаваше в 70-етажно здание от стомана и стъкло на Шесто Авеню, проектирано от Уолъс Харисън през 1931 година. То изглеждаше също толкова модерно, колкото бе авангардна и компанията, разположена в него. Всичко в сградата — от бляскавата фасада до елегантното фоайе — излъчваше авторитет, съдържана гордост от постигнатото и нападателна самоувереност.

Малцина от посетителите на това бездушно на пръв поглед здание не съумяваха да доловят неосезаемото присъствие на силата, властваща над всички, които работеха в него. „Магнъс Индъстрис“ бе основана през 1921 година от Антон Магнъс, по онова време широкоплещест швейцарски имигрант с недодялан вид, който с две голи ръце бе я превърнал в истинска империя. Започвайки с незначителни средства, с които според слуховете се бил сдобил в резултат на поредица от тъмни сделки, осъществени с чужди капитали, той бе зложил на комбинацията от изтънчена стратегия и

безскрупулно изпълнение, завоювайки територия след територия, смазвайки конкурент след конкурент, в резултат на което в средата на 20-те години „Магнъс Индъстрис“ беше намерила място сред най-преуспяващите нюйоркски компании.

Но състояние Антон Магнъс натрупа именно по време на Кризата. Възползвайки се от неустойчивата пазарна конюнктура, дължаща се на недостига на капитали, той закупи множество банкрутирали или безнадеждно задлъжнели компании, успя да ги стабилизира през годините на оскъдицата и така през 1939 година под негов контрол се оказа огромен механизъм от финансови лостове.

Беше сложил ръка върху тези компании благодарение на съчетанието от характерния за Стария континент изискан чар и железния юмрук, който стоварваше неизменно, и то в най-неочаквани моменти. Умееше да печели доверието на хората, като в същото време търсеше слабите им места, така че те или изпадаха в негова зависимост, или бяха прекалено изплашени, за да му откажат, когато искаше нещо непосилно или неизгодно за самите тях. По-слабите просто прегазваше по-силните успяваше да изтощи чрез хитроумни машинации, докато силата им се превърнеше в слабост, от която незабавно се възползваше.

Преждевременно съзрял и спечелил си едва тринайсетгодишен славата на изкусен шахматист в родината си, Антон Магнъс не бе забравил уроците по стратегия, усвоени благодарение на любимата игра. За разлика от противниците си той притежаваше уменията да предвижда развитието на играта с няколко хода напред и да атакува най-безмилостно в мига, в който оголеха фланговете си.

Антон Магнъс играеше, за да победи. Не един и двама от враговете му в бизнеса бяха стигнали до самоубийство след финансовия си крах, дължащ се на смъртоносната му хватка. Носеха се слухове, че изпитва удоволствие да унижава хората и че собственият му успех не го удовлетворява, докато не се увери, че е унищожил противниците си веднъж завинаги.

Личната му победа над Голямата криза беше само началото. Като европеец, Магнъс прозря сериозната опасност, която представляваше нацизмът, и предвиди войната. Много преди Германия да нападне Полша, Магнъс вече беше завладял тежката промишленост, която според предвижданията му щеше да започне да въоръжава

американската армия. Когато потекоха колосалните правителствени поръчки, Магнъс беше готов.

В края войната „Магнъс Индъстрис“ се превърна в гигант. И когато американците се включиха във възстановяването на победените европейски страни, „Магнъс Индъстрис“ отново бе сред първите, предоставили помощта си за обновлението. Този път Антон Магнъс изкупуваше на безценица обеднелите европейски предприятия по същия начин, по който погълна и десетки американски компании по време на Кризата. Това бе и времето, когато светът почувства могъщата европейска десница на конгломерата „Мангъс“.

С една дума, Антон Магнъс натрупа точно толкова пари чрез предоставянето на следвоенна помощ на държавите от Оста, колкото бе спечелил и докато помагаше на новата си родина да ги доведе с бомбите си до пълна разруха. Възползва се от войната така, както се бе възползвал и от Кризата. И благодарение на кризите, погубили толкова бизнесмени, постигна могъщество и успех.

Магнъс беше затворен човек. Личният му живот бе забулен със същата тайнственост, с която обгръщаше и стратегията си, позволяваща му винаги да изпреварва с едни гърди своите конкуренти. Въпреки че чисто фотографското изображение на масивното му лице с пронизващи очи, плътни вежди и посребрена коса беше добре познато от безброй снимки, на които се ръкуваше с величия от света на бизнеса, губернатори, сенатори и президенти, личният му живот не бе предмет на публично достойние. Точно такъв го искаше той, Магнъс.

През годините беше имал много любовници, тъй като повечето от жените не можеха да устоят на властната му натура и на привлекателното му, издялано сякаш от камък лице, в добавка към колосалното му богатство и могъщество.

На около трийсетгодишна възраст се беше оженил за Виктория Уедърел, наследница на огромно състояние, включващо множество фабрики и товарни кораби. Сам по себе си този брак беше нечуван успех за чужденец като Магнъс, лишен от потекло и образование, особено като се има предвид, че Картън Уедърел, бащата на Виктория, беше пословичен сноб и вече бе обещал ръката на дъщеря си на млад бостънец, чието семейство от сто и петдесет години бе един от стълбовете на висшето общество в Нова Англия. Никой от поканените на сватбата четиристотин души не можеше да проумее как такъв баща

е могъл да одобри брака на любимата си дъщеря с имигрант от селски произход.

Говореше се, че за да му отнеме единствената дъщеря, Антон Магнъс е оказал непочтен натиск върху Картън Уедърел. Потомственият аристократ се оказал в безизходица, разбирайки от най-близките си съветници, че Магнъс е пуснал толкова дълбоки пипала във финансовата му светая светих, че бил напълно способен, стига да пожелае, да доведе до банкрут упорстващия си тъст. Научавайки тази подробност, Картън Уедърел нямал друг избор, освен да капитулира пред този неумолим хитрец. През годините, последвали как ли не одумваната им сватба, господин и госпожа Антон Магнъс се бяха сдобили с три деца. Най-голямата, Гречен, беше кротка на вид девойка, спечелила си славата на виртуозна ездачка, преди да се сроди с филиделфийската фамилия Тробръджд.

Джак, възпитаник на „Сейнт Пол“, „Йейл“ и Харвардския бизнес колеж, се бе утвърдил като млад и настъпателен изпълнителен директор в „Магнъс Индъстрис“, когото подготвяха да поеме ръководството на компанията, след като баща му реши да се оттегли от бизнеса.

Трийсет и две годишен, Джак бе привлекателен и със завидно обществено и финансово положение. Приписваха му се множество любовни романи с красавици от шоубизнеса, света на изкуството и висшето общество и го смятаха за най-добрата партия в Ню Йорк.

Най-малката дъщеря, Джулиет, бе изключително буйна, прочула се като черната овца в семейството: проблем, за който никой извън най-близкото ѝ обкръжение дори не подозираше — толкова умело Антон Магнъс контролираше отзивите в пресата, отнасящи се до него, семейството му и неговата компания.

Славеха се като идеално и преуспяващо семейство. Картън Уедърел бе спечелил много повече, отколкото бе загубил, омъжвайки единствената си дъщеря за никому неизвестния, но могъщ Магнъс. През тези години семейство Магнъс редовно уреждаше приеми, на които в най-необичайни комбинации канеха художници, писатели и интелектуалци, напълно засенчващи съперничещите им салони на нийоркското висше общество.

Домът на Магнъс — екстравагантен мраморен палат на Парк Авеню, някогашна собственост на пропаднал племенник на Корнелиъс

Вандербилт, беше обзаведен с лукс, подобаващ на коронована особа. Освен множеството безценни антики Антон Магнъс притежаваше великолепни картини, порцеланови сервизи и скулптури. Каталогът на частната му колекция претърпя дванайсет издания. Антон Магнъс държеше пищните му приеми да бъдат организирани и аранжирани от най-авангардните професионалисти в Манхатън. Летните му увеселения в Саутхамптън бяха истински галапредставления, по време на които стотиците гости блажено се шляеха по шестакровата морава на извънградската му резиденция. Баровете в Гроувнър Бол по случай пълнолетието на дъщерите му се превърнаха в исторически събития.

Нищо у Магнъсови дори не намекваше за парвенющината на новобогаташите. Всичко у тях бе истински елегантно и оригинално, което караше и най-изисканите светски лъвове и дами да не устояват на изкушението да отидат да проверят за какво се вдига толкова шум. Всеки ден Виктория Магнъс беше буквално затрупвана с визитни картички от страна на „каймака“ на обществото.

Благодарение единствено на силната личност и на амбицията на Антон, само за десетина години Магнъсови станаха най-ухажваното семейство по Източното крайбрежие. Антон Магнъс окончателно бе скъсал със скромните си корени, превръщайки се в институция. Президенти, сенатори и губернатори правеха всичко, за да влязат в свитата на един или друг чужд държавен глава, само и само за да бъдат поканени на някой от приемите му. Според един от най-широко разпространените слухове през 1939 година Уиндзорския херцог Едуард и съпругата му Уолис, бивша Симпсън, кръстосвали цяла вечер саутхамптънския му дворец, докато една от домакините деликатно ги побутвала, карайки ги да минават от стая в стая, за да избегнат срещата с английския посланик, който не говорел нито с херцога, нито със съпругата му. Тези хитроумни маневри се налагали поради факта, че както херцогът, така и посланикът не можели да се примирят с мисълта да пропуснат прием на Магнъс.

Така се бе родила една династия. И това беше ясно както за простосмъртните, така и за богоизбраните от висшето общество. Семейство Магнъс и империята им сияеха с блясъка на изискано великолепие, на каквото не се радваше нито една подобна институция. Сякаш не само бъдещето на обществото, но дори американския капитал и индустрия зависеха от Магнъсови.

Бяха започнали от нищо, за да достигнат само за едно поколение най-високия връх.

В този юнски ден намиращото се в Манхатън седалище на „Магнъс Индъстрис“ беше както винаги оживено. Личният състав гъмжеше от млади, току-що завършили специалисти, изгарящи от желание да си намерят каква да е работа в гиганта на американския бизнес. Госпожица Алтея Дрейк, съветник на вицепрезидента по кадровите въпроси, се ползваше със значително по-големи прерогативи, отколкото предполагаше длъжността ѝ. Служителите в „Магнъс“ я наричаха Цербера, тъй като нито един кандидат за работа не можеше да бъде назначен без съгласието на Алтея Дрейк.

Беше си издействала това право по няколко причини. Работеше в компанията от самото създаване. Петдесет и пет годишна стара мома, посветила живота си на Антон Магнъс и на „Магнъс Индъстрис“. Не чувстваше липсата нито на съпруг, нито на семейство, пък и не ги желаше. Веднъж в годината посещаваше във Финикс омъжената си сестра, и толкова. По време на създаването на компанията беше станала дясна ръка на Магнъс и беше работила неуморно от зори до мрак, изпълнявайки безупречно всяка задача, която той ѝ поставяше. Лоялността ѝ граничеше с фанатизъм, а енергията ѝ бе неизтощима.

Личните ѝ недостатъци не бяха, разбира се, тайна за Антон Магнъс още от самото начало. Беше лишена от въображение и творчески усет. Полът ѝ също бе в неин ущърб, тъй като на Магнъс и през ум не би му минало да повери дори и най-незначителната ръководна задача на жена. Затова с годините я преназначаваше от една административна длъжност на друга, поставяйки я винаги в подчинено положение, но неизменно ѝ предоставяше достатъчно власт, за да се чувства необходима на компанията.

В момента всички ръководни длъжности в „Магнъс“ се попълваха посредством невидан по мащабите си „лов на мозъци“.

Госпожица Дрейк отговаряше за подбора на „новобранците“. И тук опитът ѝ бе особено ценен, тъй като знаеше какъв тип хора търси Антон Магнъс — млади, умни, пробивни, завършили колеж и способни на всякакви жертви в името на компанията. Всеки такъв

кандидат тя веднага препращаше на „Личен състав“. На онези, които не ѝ харесваха, не позволяваше да прекратят дори прага.

Госпожица Дрейк разглеждаше някаква папка на бюрото си. Найсетне вдигна очи. Лицето, за което се отнасяха материалите в папката, седеше пред нея.

Госпожица Дрейк не можа да се въздържи да не повдигне вежди. Младата жена срещу нея бе забележително хубава. Около двайсетгодишна, с гъста тъмна коса и кристално сини очи, чийто искрящ поглед свидетелстваше за буден ум. Имаше очарователно лице и тяло на манекен. Сакото подчертаваше малките ѝ заоблени гърди. Краката ѝ бяха дълги, а фигурата — спортна и елегантна. Като цяло от вида ѝ лъхаше спокойствие на делови човек и готовност за работа — впечатление, което би искал да създава всеки кандидат за отговорен пост.

Госпожица Дрейк погледна отново папката. Момичето се казваше Франсис Болинджър. Завършила бе с отличие бизнес факултета на Пенсилванския университет с втора специалност чужди езици и математика. Досието ѝ бе пълно с възторжени препоръки на преподавателите ѝ.

Очевидно момичето притежаваше всички достойнства. Може би дори повече от необходимото, помисли Алтея Дрейк, премествайки поглед от папката към прелестното създание отпред си.

Затвори досието и се изкашля.

— Госпожице... Болинджър. Препоръките ви са наистина впечатляващи. Може ли да ви попитам, защо сте решили да кандидатствате за работа именно в „Магнъс Индъстрис“?

Младата жена се усмихна.

— Това беше мечтата ми още с постъпването в колежа — отвърна тя. — Един от моите преподаватели, доктор Фийдлър, е работил във вашата компания през войната, когато отделът ѝ за проучвания е помогнал на военноморския флот да разработи самонасочващата се система за торпедото, използвано по-късно при десанта в Нормандия. До голяма степен той ме накара да взема такова решение. Винаги съм смятала, че няма друга компания като „Магнъс“. Просто тя е най-добрата и точно затова от дълго време мечтая да постъпя на работа тук.

Госпожица Дрейк кимна и отново погледна папката, след което я затвори и я отмести встрани.

— Оценяваме високото ви мнение, но се опасявам, че в момента компанията няма нужда от специалисти във вашата област — заяви тя. — Тази година възникнаха известни затруднения и новите щатни бройки са замразени. Опитайте пак през зимата или пролетта. Дотогава положението може да се промени.

Не се помъчи да смекчи удара. По всичко личеше, че окончателно е решила да я отпрати.

За миг върху лицето на момичето се изписа искрено разочарование. Изящните ѝ черти, инак тъй естествено енергични и слънчеви, издаваха трогателно униние. После се развесели, сякаш осъзна, че заобикалящата я делова обстановка изключва всяка излишна емоционалност.

— Е, от опит глава не боли — рече. — Благодаря ви, че разгледахте молбата ми.

Когато момичето си отиде, Алтея Дрейк затвори вратата, седна и се загледа през прозореца към небето над централен Манхатън.

Можеше, разбира се, да я изпрати на горния етаж в кабинета на господин Траск и така да я пропусне през първата бариера. Той щеше да я подложи на редица тестове, които тя несъмнено щеше да издържи блестящо. И за двайсет и четири часа щеше да получи работа като стажант в секцията по мениджмънт или в отдела за проучвания.

Но в действителност попълването на щатните бройки напоследък се бе поусложнило. В момента компанията не предоставяше работа на случайни кандидати, тъй като позициите ѝ на пазара изискваха назначаването на подходящи хора на подходящо място. И осъзнавайки много добре това, Алтея Дрейк чувстваше, че сега не е време да се поемат рискове с назначаването на млади момичета на отговорни длъжности.

На тях не можеше да се разчита. Омъжваха се, забременяваха, искаха отпуски, напускаха. Разстройваха се от проблемите в работата. Завързваха любовни връзки с началниците си. „Магнъс Индъстрис“ се нуждаеше от хора, които да се посветят изцяло на работата, пренебрегвайки личния си живот. Хора, които да не създават проблеми. А ако се съдеше по вида му, това момиче можеше да се окаже опасно.

Алтея Дрейк изопна рамене. Бе направила всичко според скромните си възможности, за да опази компанията. Беше ѝ помогнала да се задържи на върха. И беше унищожила една микроскопична клетка, която можеше да зарази целия организъм. Бе елиминирала неизвестното, залагайки на сигурното и познатото.

— Мери — обади се тя по интеркома, — изпрати следващият кандидат.

Месец по-късно Алтея Дрейк се оказа по-натоварена от всякога. Буквално ѝ се виеше свят от работа и от гъмжилото нови лица в централата, много от които дължаха назначението си на нея.

И бе повече от слисана, когато зърна сред тях човек, чието място не би трябвало да е тук.

В ранните часове на един горещ юлски вторник госпожица Дрейк, която тъкмо идваше на работа, видя Франсис Болинджър да се отправя към асансьорите в компанията на две момичета, работещи на двама етаж.

Чу едното от тях да я нарича Франси. Младата Болинджър се усмихна. Носеше дипломатическо куфарче и бе облечена с тясна пола и сако, които подчертаваха великолепното ѝ тяло. През рамото ѝ висеше чантичка. Хубостта ѝ се открояваше още по-ярко на фона на по-скоро баналната външност на двете ѝ приятелки, които приличаха на грозни патета до царицата на красотата.

Беше ясно, че не е дошла на посещение. Деловият вид и облеклото свидетелстваха, че идва на работа.

Алтея Дрейк незабавно се качи в „Личен състав“ и се разрови в досиетата. Както и очакваше, преди седмица един от заместниците ѝ оформил документите на Франсис Болинджър. Назначил я беше господин Уилбър, началник на управление „Местни продукти“, като молбата ѝ се оказа одобрена без знанието на госпожица Дрейк.

Алтея Дрейк сви устни и хвърли поглед на кадровия формуляр. Как беше успяла да го направи?...

Намръщи се. Припомни си свежото ѝ лице, разкошната, стелеща се по раменете коса, поразителните очи, пищните ѝ бедра и дългите крака.

Господин Уилбър бе семеен човек, при това улегнал. Но всички мъже губеха ума и дума при вида на красива жена.
Госпожица Дрейк въздъхна и затвори досието.

ГЛАВА ВТОРА

Не беше толкова лесно.

Три седмици след деня, в който Алтея Дрейк отпрати Франси, Реймънд Уилбър седете зад бюрото в кабинета си на началник-управление „Местни продукти“ в „Магнъс Индъстрис“ и клатеше отчаяно глава.

Като началник на цяло управление, Реймънд Уилбър беше не само всеотдаен и трудолюбив, но и най-компетентният сред колегите си в нийоркското седалище на „Магнъс“. В компанията работеше вече шестнайсет години и си бе спечелил славата на съвестен и надежден служител. Имаше уютен дом в Уестчестър, любяща съпруга и двама синове, на които им предстоеше да влязат в колеж.

Реймънд Уилбър се оправяше добре със заплатата, която получаваше в „Магнъс“, но ето че го очакваше поемането на издръжката на синовете му в колежа и моментът бе крайно неподходящ за всякакви промени.

За нещастие обаче неприятностите не подминаха Рей Уилбър въпреки усилията, които полагаше. За седем поредни тримесечия управлението му не беше реализирало печалба и като че ли никой не бе в състояние да открие причината за това. Пазарът предоставяше чудесни възможности за пласмент, подчиненият му екип беше силен и компетентен, а и продукцията им отдавна се радваше на добър прием. Конкуренцията също не беше сериозна.

И въпреки това печалби нямаше, а производствената крива беше започнала заплашително да пада. Рей Уилбър си беше дал сметка за това още след първото тримесечие „на червено“ и в стремежа си да излезе от положението бе провел няколко спешни заседания с колегите си.

Но те не дадоха резултат. И понеже никой не успя да установи причината за спада в най-стабилното управление на „Магнъс Индъстрис“, никой не можа и да предложи някакъв що-годе разумен изход.

Именно на Рей Уилбър се падна тежкия жребий да съобщи нерадостните вести не само на преките си началници, но дори на Борда на директорите по време на едно кошмарно понеделнишко заседание миналата пролет. Той направи всичко възможно, за да оправдае незадоволителните резултати от работата на управлението си, позовавайки се на флуктуациите на пазара, на конкуренцията и на проблемите в икономиката. Но по скептичните погледи на завеждащите направления пролича, че пледоарията му не прави впечатление.

Междувременно всеки божи ден беше принуден да вижда самодоволното лице на Гордън Хилър, неговия първи заместник и човекът, който най-вероятно щеше да заеме мястото му в случай на реорганизация. Насладата, която Гордън изпитваше при вида на стреснатия Рей, бе повече от очевидна. Той просто изчакваше с надеждата, че ръководството много скоро ще се опита да реши проблема в „Местни продукти“, сменяйки сегашния му началник.

Рей Уилбър усещаше, че язвата започва да го измъчва все по-често. От месеци не беше спал като хората. Тревогата, която разтърсваше цялото му същество, бе толкова силна, че не се беше любил с жена си от миналата Коледа. През почивните дни кръстосваше безцелно околностите с форда си, модел 48-а година, сякаш търсеше в пейзажа някакво разрешение, което така и не намираще.

Даваше си сметка, че времето му изтича. Щеше здравата да загази, ако от „Магнъс“ го уволняха на четирийсет и седем години и го принудеха да си търси работа в друга компания. Нито веднъж в цялата си кариера не се бе оказвал в толкова опасно положение. Можеше да го спаси само чудо.

И колкото и невероятно да беше, чудото го споходи в самия му кабинет под формата на млада и красива посетителка.

Секретарката я представи като Франсис Болинджър.

— Няма уговорена среща, сър. Твърди, че се отнася до диаграмата на местните материали. Тя е... Много е настойчива, сър.

С отегчена въздишка Рей Уилбър се съгласи да приеме момичето.

Когато тя влезе в кабинета му и енергично се ръкува с него, той остана поразен от хубостта ѝ. Висока, със спортна и едновременно по девически крехка фигура. Погледът ѝ бе открит и честен. Ръката ѝ излъчваше чисто женска топлина.

— На какво дължа удоволствието? — поинтересува се Рей, потискайки прокрадващата се в гласа му нетърпелива нотка. — Времето ми е ограничено, госпожице... Как беше името ви?

— Болинджър — усмихна се тя. — Приятелите ми ме наричат Франси.

— И с какво мога да ви бъда полезен? — попита той, посочвайки стола за посетители.

Младата жена остави чантичката си на пода и отвори куфарчето, което носеше.

— Опитвам се да приложа някои мои идеи за разрешаването на въпроси от областта, в която работите — подхвърли многозначително. — В момента изучавам проблематиката на борсовите операции. Ще ви отнема не повече от минута.

Озадачен, Рей Уилбър я подкани да продължи.

Посетителката извади от куфарчето лист специална чертожна хартия и няколко диаграми и му ги подаде.

— Кривата вляво отразява резултатите от дейността на вашето управление през последните осем тримесечия — поясни тя. — Втората крива представя идеята, която съм разработила на основата на някои теоретични постановки и формули от висшата математика. — Усмихна се и добави: — Завършила съм втора специалност математика в Пенсилванския университет. Моля да ме извините, ако не се изразявам много ясно.

— Какво означава всичко това? — полюбопитства Рей, взирайки се в сложните диаграми.

— Означава — отново се усмихна девойката, — че отрицателните резултати от дейността на управлението ви през последните две години се дължат на точно определен фактор, оказващ влияние върху конюнктурата на пазара, както личи и от графиката. На никого, естествено, и през ум не би му минало да го търси там, тъй като на пръв поглед пазарът изглежда активен, а икономиката бележи подем. Но въпреки това той съществува. Единственият начин да се предотврати по-нататъшният спад е да вземете под внимание този фактор и да го компенсирате.

— Как? — изви скептично вежди Рей Уилбър.

— Най-правилно би било да ограничите разходите на труд в сектор X, като насочите усилията си към сектор Y. В същото време

асортиментът като функция на продажбата, отразен в горната част на графиката, за половин година ще дръпне с най-малко трийсет процента. По този начин още в края на първото тримесечие на следващата година ще бъде реализирана чиста печалба.

Буквално потресен, Рей Уилбър се взря в графиката. Досега не беше и чувал за подобно нещо в бизнеса.

— Знам, че звучи налудничаво — заключи тя, — но цифрите не лъжат. Вие сте пренатоварили сектор X, докато в сектор Y не разполагате и с половината от необходимия потенциал. Проблемът е отдавна познат на теория, но доколкото ми е известно, до този момент все още не е намерил практическо приложение в бизнеса, тъй като просто не се е налагало. Но в условията на следвоенната икономика нещата значително се промениха.

Рей Уилбър се отпусна в стола си и впери очи в лицето на Франсис Болинджър. Изражението ѝ не се бе променило — беше все така делово и респектиращо. Но зад него той долавяше безспорната ѝ интелигентност, както и увереността ѝ в безпогрешността на цифровите данни и на начина, по който ги беше изложила. Знаеше много добре какво прави.

— Как можете да сте толкова сигурна? — попита той. — Тук имаме специалисти, които работят върху същите проблеми, но нито един от тях не е предложил нещо, доближаващо се до това, за което говорите. Ще ви призная, млада госпожице, че то противоречи на всички принципи в бизнеса, които са ми известни.

Младата жена сви рамене. Очевидно думите му ни най-малко не я разколебаха.

— Място за нови идеи има винаги и във всяка област — заяви тя. — Цялата история на „Магнъс Индъстрис“ е история на постоянно поемане на рискове в името на непрестанния растеж. Но аз всъщност не гледам на този подход като на риск. Приложението му се налага от действителността.

Рей отново погледна диаграмите. Логиката на цифрите ѝ бе по-скоро странна, но затова пък прекалено съблазнителна, за да бъде отхвърлена, без да ѝ се отдаде дължимото внимание.

— Я ми кажете, къде работите в момента?

Девојката се усмихна:

— Никъде. Всъщност търся си работа.

Рей Уилбър си спомни за положението, в което се намираше. Нищо чудно диаграмата пред него да е нишката на Ариадна, която можеше да изведе управлението му от безизходицата. Да спаси поста му и да постави Гордън Хилър обратно на мястото му.

Тя би могла да се окаже светлината в края на кошмарния тунел, в който той се бяхтеше вече две години.

Единственото, което трябваше да направи, бе да последва тази нишка.

Но не можеше сам. Франсис Болинджър, с нейното открито лице, с възторжения си оптимизъм и със задълбоченото познаване на естеството на проблемите на управлението му, щеше да му бъде от изключителна полза. Не трябваше да допусне да му се изплъзне.

И никой не биваше да знае за плана ѝ. Тя трябваше да бъде само негова.

— А защо не дойдете да работите при нас? — попита той с преднамерено нехаен тон. — В моето управление, разбира се.

Тя се усмихна и се изправи, разтърсвайки сетивата му с изящните контури на момичешкото си тяло.

— Вече мислех, че никога няма да ми предложите.

ГЛАВА ТРЕТА

Реймънд Уилбър не можеше да знае, че появилото се в кабинета му като гръм от ясно небе прелестно и самоуверено създание бе точно толкова изненадано от себе си, колкото и самият той.

При все че се бе заклела да намери начин да заобиколи препятствията, издигнати пред нея от отдел „Личен състав“ в лицето на Алтея Дрейк, и на всяка цена да получи работа в „Магнъс Индъстрис“, Франси искрено се изуми от собствената си хладна решителност. Никога през досегашния си кратък живот не бе гледала на себе си като на агресивен или непочтен човек. А ето че сега се държеше като закоравял мошеник.

Прекара дълги часове в нюйоркската общинска библиотека, търсейки търпеливо пукнатината в монолитната грамада, наречена „Магнъс Индъстрис“. Това обаче се оказа трудна задача, тъй като големите корпорации нямаха навика да излагат на показ кирливите си ризи и умееха чудесно да прикриват проблемите си, компенсирайки загубите на един отдел чрез печалбите на друг.

Но накрая Франси наистина успя да намери слабата брънка във веригата. Напипа я през един дъждовен следобед, десетина дни след срещата си с Алтея Дрейк и само няколко минути преди затварянето на информационния отдел към службата за държавни приходи. Беше извлечение от баланса на управление „Местни продукти“, достъпно за обществеността съгласно законодателството за предоставяне на информация, но затрупано под купища хартия, в които ѝ се наложи да се рови цели три дни.

Нямаше съмнение, че бе открила точно онова, което ѝ трябваше. Ръководеното от Реймънд Уилбър управление „Местни продукти“ бе станало жертва на мистериозен спад в печалбите и продуктивността, превръщайки се в „черната овца“ на корпорацията. А оттам и самият Реймънд Уилбър бе вече истински трън в очите на взискателните си началници.

Над кариерата му бе надвиснала реална опасност. На Франси ѝ трябваше точно такъв човек.

Веднъж сдобила се с необходимата ѝ информация, тя трябваше да анализира проблемите в управлението на Уилбър и без чужда помощ да открие начин за решаването им. Предизвикателство, достатъчно сериозно, за да накара всяко друго момиче да се откаже от амбициозните си планове.

За щастие обаче това предизвикателство се превърна и в нейното най-силно оръжие.

Седемнайсет години преди да прекрачи прага на „Магнъс Индъстрис“, Франсис се славеше в детската градина като изключително палаво петгодишно хлапе, което още тогава боравеше умело с цифрите. Макар във всяко друго отношение да бе съвсем нормално дете, при теста за интелигентност тя бе показала смайващо високи резултати.

Отначало родителите ѝ не знаеха как да приемат новината за преждевременното умствено развитие на дъщеря си. Маркъс, или „Мак“ Болинджър, скромен строителен работник и занаятчия в малкия роден град на Франсис в Пенсилвания, никога не бе имал допир с математиката. Подобно на него, съпругата му Хелън, дъщеря на местни фермери, също нямаше представа как трябва да се държи с едно надарено дете.

Тогава гордите, но объркани родители се обърнаха за съвет към учителите на Франси и към специалисти, занимаващи се с обучението на невръстни гении. И много скоро решиха не само да не обременяват момиченцето с мисълта, че е нещо по-особено, но и да не го откъсват от съучениците му, изпращайки го в специализирано учебно заведение. Франсис постъпи в първи клас съвсем навреме и завърши образованието си в държавното училище заедно със своите връстници от околните градчета и ферми. Единственото, което я отличаваше от съучениците ѝ, бе неизменно отличният ѝ общ успех, както и посещаването два пъти седмично на специалните лекции по математика в близкото експериментално училище, където преподаваха професори от щатския университет.

Франси приемаше необичайната си дарба като нещо естествено. Математиката я очароваше. Още от малка се прехласваше по формата на цифрите и се отнасяше към тях с известно суеверие. В

работилницата си баща ѝ издяла от дърво една огромна петица. Окачиха я на стената в спалнята ѝ и вечер, докато заспиваше, Франси усещаше тайнствените вибрации, излъчващи се от нейната изпълваща стаята сянка.

Предпочитанията си към петицата запази дълго време, но постепенно на специално отношение от нейна страна започнаха да се радват и други цифри: шестлицата, олицетворяваща в представите ѝ спокойствието и съня; седмицата, магическото число на легендите и поверията; четворката, умисленото и сериозно число, излъчващо загадъчна мъдрост, и тройката, някак мистериозно въплъщаваща самата нея. Всяко от едноцифрените числа притежаваше свой неповторим характер, а комбинациите им наподобяваха неземно бракосъчетание. Съчетаването на две и пет, за да се получи двайсет и пет, за Франси бе толкова познато действие, колкото и съвкуплението на двете им домашни котки — златисто и черно, за да се получи тигър. За нея числата бяха като другари в играта. Те ангажираха изцяло будния ѝ ум и бяха толкова близки, колкото родителите ѝ и нейните приятели.

Не я смуцаваха дори най-сложните математически задачи и изчисления. За нея те бяха като игра, като тренировка на мозъка и ѝ доставяха истинско удоволствие. А и самата тя чувстваше, че числата са дружелюбно настроени и не крият тайните си от нея. Така че онова, което хората определяха като необичайна дарба, Франси смяташе просто за хоби, за начин да се защити от самотата, защото като единствено дете често ѝ се налагаше да запълва времето си с измислени от самата нея игри.

Хелън Болинджър почина след мъчително боледуване, когато Франси беше на четиринайсет години. Момичето остана само с баща си, който нае за прислужница една свадлива ирландка на име Моли Магуайър да помага в отглеждането на дъщеря му. Макар че животът ѝ с Мак Болинджър, грижовен и подкрепящ я във всичко баща, продължи да бъде все така безметежен и уютен, за Франси моминството бе истинско изпитание. Тя разцъфна прекалено рано, превръщайки се в пъргаво и красиво създание. Успя да запази близкото си приятелство с две момичета от квартала, но останалите ѝ съученички страняха от нея. Така и не разбра дали причината се криеше в ума ѝ или в нейната красота.

Колкото до момчетата, те бяха не само безнадеждно омагьосани от необикновената ѝ хубост — дълга, пищна коса, млечнобяла кожа и яркозелени очи, но и толкова обезсърчени от интелекта ѝ, че не смееха да я поканят на среща. И въпреки че се държеше свойски и шеговито с тях и поддържаше приятелство с доста момчета, които биха дали всичко, за да преодолеят стеснителността си в нейно присъствие, тя така и не успя да завърже интимна връзка.

Липсата на подобна връзка остави своя отпечатък върху Франси. Тя виждаше как другите момичета, далеч не така надарени с физическа красота и обаяние, използваха изкусни женски хитрини, за да хванат в капана си онзи, когото са си набелязали. Франси скоро осъзна, че явлението, наричано от учителите „мозъчен тръст“, не включва интуитивния усет, който подсказва на една жена как да подходи към мъжете.

За свое най-голямо учудване Франси не завиждаше на връстничките си. Тя нямаше желание да заслепява по-силния пол с красотата си. Искаше да я обичат заради самата нея. Представяше си мъжа, който един ден ще завладее сърцето ѝ: силен, мил и красив, чийто живот ще се слее с нейния в почти мистично единение, подобно на единението на числата, които така я очароваха. Но реши, че съдбата все още не ѝ е отредила да срещне голямата си любов.

Затова посвети цялото си внимание на подготовката за приемните изпити в колежа — рядък случай в рода Болинджър, но постижение, на което покойната ѝ майка много държеше, и мечта, която Мак Болинджър въпреки бедността си бе решен на всяка цена да осъществи.

Оказа се, че финансовата жертва, която Мак Болинджър бе готов да направи, е излишна. Благодарение на безупречната ѝ диплома и на респектиращите оценки от изпитите, Пенсилванският университет предостави на дъщеря му пълна стипендия. Франси реши да не записва математика, тъй като тя бе станала неделима част от живота ѝ и момичето просто не можеше да си представи, че трябва да се посвети на кариерата на преподавателка. Искаше да си намери място в големия свят, където предизвикателствата бяха по-въълнуващи и не толкова абстрактни.

Затова спря избора си на бизнеса, а математиката и чуждите езици записа като втора специалност. Още в самото начало откри, че

без усилие за по-малко от година може да овладее даден чужд език. Към френския и испанския, които знаеше от гимназията, скоро прибави немския и италианския.

За огромно разочарование на Франси, превърнала се междуременно в бляскава осемнайсетгодишна красавица, младежите, които следваха математика, бяха също толкова стреснати от невероятния ѝ ум, колкото и съучениците ѝ от гимназията. Малцина се осмеляха да я заговорят, а още по-малко да я поканят на среща.

Колкото до колегите ѝ от групата — само мъже — те бяха по-агресивни, но в крайна сметка се оказваха не особено забавни. Канеха Франси на срещи, разбира се, но се проявяваха като непохватни ухажори, чиито чисто плътски възжеления бяха лишени от всякакъв интерес към нейната личност. Тя отблъскваше атаките им с усмивка, но все пак успя да завърже платонично приятелство с неколцина от тях.

И в двата факултета започнаха да гледат на нея като на рядка птица, несравнима по красота и ум, но недосегаема въпреки приветливия си характер. Тя си спечели популярност, но никой не подозираше колко самотна се чувства въпреки неизменно слънчевата си външност. Защото все още не беше срещнала мъжа, способен да прояви интерес към надеждите, мечтите и разочарованията, които тя би решила да сподели с него.

И самотата на Франсис се задълбочи. Тя криеше това от баща си, когато го навестяваше през ваканциите, уверявайки го, че има много приятели и се занимава с куп неща. Криеше го и от самата себе си, като съсредоточаваше усилията си върху претоварената учебна програма, мечтаейки същевременно за очакващата я вълнуваща кариера в бизнеса.

Ненадейно ѝ се предостави възможност да се посвети на още едно занимание, което погълна цялото ѝ време. По една случайност в Пенсилванския университет се помещаваше училището по инженерна електроника „Мор“ и именно там само преди няколко години бе започнал бумът на новата наука за компютрите с изобретяването от Джон Мочли и Джей Преспър Екърт на едва ли не вече легендарния „ЕНИАК“. Съквартирантката на Франси, младо и красиво момиче на име Дейна Селинджър, истинска магьосница в областта на техниката, ходеше на курсове в „Мор“ и успя да я заинтригува с тях. Много скоро

Франси разбра, че е буквално обсебена от мисълта за вселената от числа, съдържаща се в притежаващата невероятни изчислителни способности машина.

С времето интересът ѝ към компютрите се задълбочи и тя придоби значителен опит в работата с непрекъснато усъвършенстващите се конфигурации, използвани в университета, като с още няколко студенти отиде на семинар, на който се запозна с „УНИВАК“, универсалния бизнес компютър, изобретен от Мочли и Екърт през 1951 година. Посети и лекции на прословутия Джон фон Нойман в Института за модерни науки и изчете всичко, което можеше да се намери, за компютърния хардуер и за току-що възникналата специалност „програмиране“.

Когато завърши университета, богатото въображение на Франси гъмжеше от оригинални идеи, свързани с бизнеса, математиката и компютрите, които се преливаха в калейдоскопичен водовъртеж. Притежаваше и богат запас от мечти за бъдещето си в света на бизнеса, където щеше не само да намери професионалната реализация, за която се беше подготвяла през всичките тези години, но и несъмнено да срещне мъжа на своите блянове, изплъзвал ѝ се тогава, когато бе още прекалено млада, за да му се посвети.

В допълнение към способния си и пъргав ум тя притежаваше и папка, пълна с възторжени препоръки от куп боготворящи я професори. По мнението на курсовия ѝ ръководител професор Джордж Фийдлър тя беше „безспорно най-интелигентната студентка, на която съм имал честта да преподавам през двайсет и пет годишната си кариера. Очаква я забележително бъдеще, независимо на кое поприще ще реши да се изяви.“ Неговата препоръка, чийто текст не беше известен на Франси, би могла веднага да ѝ осигури ръководна длъжност във всяка компания. Но тя не беше направила впечатление на Алтея Дрейк от „Магнъс Индъстрис“.

Случаят силно разочарова Франси, която мечтаеше да започне работа в „Магнъс Индъстрис“ още от първи курс, когато бе научила за блестящите успехи на корпорацията в областта на новите разработки, за безукорния авторитет, с който се ползваше сред останалите компании, и за могъщите ѝ филиали в далечни чужди страни, които тя никога не бе виждала, но чиито езици говореше вече свободно.

Нещо сякаш се пречупи у Франси, когато видя Алтея Дрейк да затваря досието ѝ с ледена усмивка, заявявайки, че в „Магнъс Индъстрис“ няма място за нея. Откакто се помнеше, или почти оттогава, неуморните ѝ усилия в учението бяха възнаграждавани с високи оценки и с одобрението на преподавателите ѝ. Но светът, до който се докосна чрез безмилостния поглед на Алтея Дрейк, беше нов и съвършено различен от този, който познаваше.

Като по някакво чудо към множеството природни дарби на Франси се прибави още една. Или може би не беше дарба, а по-скоро някакъв вътрешен огън, който се разгоря точно в този момент, след като незабележимо бе тлял през годините на детството ѝ.

Тя не можеше да приеме отказа на „Магнъс Индъстрис“. Кабинетът на Алтея Дрейк бе не просто обикновена стая в някакъв манхатънски небостъргач, а врата към свят, в който хубавите неща не се случваха, докато не ги предизвикаш сам, и препятствията не изчезваха, докато не ги разрушиш, или пък не ги заобиколиш с помощта на хитростта и предприемчивостта си.

Споходилото я просветление подтикна Франси към действие.

Когато прекрачи прага на кабинета на Реймънд Уилбър, облечена в строга, но с леко загатната еротична линия рокля, закупена специално за случая, и въоръжена с диаграмите и графиките, които даваха ясна представа за начина, по който може да се разреши проблемът на Уилбър, Франсис се чувстваше нов човек. Дори страхът, обземащ я при мисълта за това, което е предприела, беше победен от чара на жизнерадостната ѝ енергична външност. Готова бе да използва целия потенциал на арсенала си, за да получи онова, което иска.

За първи път през краткия си живот си даде сметка, че мобилизира в пикантно цяло всички известни ѝ женски хитрини, за да направи необходимото впечатление на един явно уязвим мъж. Настрои на нужната вълна не само маниерите и гласа си, но дори и подсъзнателните движения на своето тяло, за да може да подкрепи студентите математически доводи, които се канеше да изложи, с ефирните послания на женската чувственост.

Сякаш отстрани тя наблюдаваше как Реймънд Уилбър отстъпва пред двойната атака на физическото ѝ присъствие и безспорната ѝ

компетентност. Притиснат до стената от оръжията, които тя грижливо бе излъскала до блясък, той да прави точно това, което тя искаше. Предложи ѝ работа.

И тя не се изненада.

Някогашната Франси би се слисала от този резултат и от собствената си агресивност при постигането му.

Но някогашната Франси вече не съществуваше. На нейно място се бе появила нова личност, надарена с неочаквани способности, която може би застрашаваха и нови опасности.

Ръкувайки се с Реймънд Уилбъри приемайки новата си длъжност, Франси за миг усети ледения полъх на тази вътрешна метаморфоза. Почувства как твърдата почва на миналото се изплъзва под нея така, както трамплинът се изплъзва под краката на политналия във въздуха плувец. Предстоеше ѝ сама да изкове бъдещето си.

Още същата вечер се обади на баща си в Пенсилвания, за да му съобщи чудесната новина. В гласа му, докато я поздравяваше, долови облекчение.

— Толкова се радвам за теб, Франси! — каза той, наричайки я с известното само на най-близките ѝ галено име от детството. — Винаги съм знаел, че ще накараш тези нюйоркчани да те забележат. Гордея се с теб!

— Благодаря, татко — отвърна тя и вълнението ѝ прикри неизказаната истина.

Не му каза, че „Магнъс Индъстрис“ най-безцеремонно я беше отпратила едва-що прекрачила прага ѝ. Така Мак нищо не разбра за отчаяния гамбит, благодарение на който бе осъществила мечтата си.

— Не позволявай на този голям град да те сломи — посъветва я той. — Грижи се добре за себе си и бъди щастлива.

В общуването си с Франси Мак Болинджър неизменно се бе старал да прикрива тревогите си и да проявява винаги само увереност. След смъртта на жена му тя бе всичко за него, но полагаше усилия да не накърнява независимостта ѝ и да не поема ролята на майка-орлица.

— Не се тревожи, татко — успокои го тя. — Ще се оправя. Всичко върви по план.

Още докато затваряше телефона, Франси си даде сметка, че големият град вече е оставил своя отпечатък върху нея. За първи път се бе обадила у дома, за да съобщи на Мак Болинджър радостната вест, премълчавайки обаче по какъв начин бе постигнала целта си.

Откакто се помнеше, това беше първата сериозна лъжа, която сервираше на баща си.

Същата вечер преди лягане Франси дълго мисли по този въпрос, но на сутринта я очакваше отново много работа, а и много неща, на които трябваше да се учи. Забрави за лъжата и съсредоточи цялото си внимание върху изискванията, които ѝ поставяше бъдещето.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Отначало нещата в „Магнъс Индъстрис“ като че ли потръгнаха добре.

Франси ходеше на работа с леко сърце, хранейки големи надежди за бъдещето. Рей Уилбър ѝ бе предоставил самостоятелен кабинет с изричната заповед да схематизира предложения от нея план за финансова реорганизация, за да може да го представи на Борда колкото се може по-скоро. Забрани ѝ да разговаря за работата си с младите служители от съседните кабинети. Искаше да му представя записките си по извършеното в края на всеки работен ден, за да може да ги вземе вкъщи и да ги „смели“ преди на свой ред да запознае със съдържанието им висшестоящите.

В резултат на това дейността ѝ се оказа обгърната от авантюристична тайнственост, която едновременно забавляваше и стимулираше Франси. Приятно ѝ беше, че работа над нещо секретно и важно, което ѝ осигуряваше особено отношение от страна на началника на управлението. Същевременно обаче това положение породило у нея усещането за изолация не само в управлението, но и в „Магнъс Индъстрис“ като цяло. В качеството си на специален съветник на шефа, тя не се водеше към нито един от отделите, групиращи останалите служители. Вършеше работата си напълно самостоятелно и докладваше за нея на един-единствен човек — на Реймънд Уилбър. Имаше лична секретарка — дружелюбно и земно момиче на име Марша Бонър, но дори и тя като че ли изпитваше известно страхопочитание към нея, сякаш Франси бе някакво извънземно създание, с което не знаеше как да се държи.

Централата на „Магнъс“ бе красива сграда с разкошни коридори, потънали в мека светлина, която действаше благотворно на дължащото се на работата напрежение, и великолепно обзаведени кабинети. Тук цареше пълна тишина. Никъде в сградата човек не можеше да чуе нито ядосани гласове, нито пък да зърне изкривени от излишни емоции лица.

Но на Франси ѝ бе необходимо съвсем малко време, за да разбере, че зад лъскавата фасада на тази добре смазана машина се крие студена и бездушна институция, която далеч не посреща новоназначените си работници с широко отворени обятия.

Малцината служители на „Магнъс“, с които Франси влезе в допир през първата седмица след назначаването си, не бяха настроени дружелюбно. Те я удостояваха с подозрителни, преценяващи погледи, а любезностите, които ѝ подхвърляха, бяха лишени от топлота.

Питаше се дали знаеха по какъв необичаен начин е била назначена. Вероятно смятат, мислеше си тя, че е получила работа благодарение на интимното си приятелство с господин Уилбър. А може би ги смущаваше и фактът, че е толкова млада, а ѝ е поверена такава отговорна задача. Но каквато и да беше причината, те се държаха с нея като с аутсайдер. Оставиха я да се оправя както намери за добре в малкия си кабинет, където пристигаше рано сутрин и цял ден залягаше над проекта си, напускайки го едва след като предадеше резултатите от работата си на господин Уилбър или на секретарката му.

Така измина месец, после втори. Горда от извършената работа, Франси бе убедена повече от всякога, че приложи ли се на практика, тя непременно ще даде резултат, стига, разбира се, да се стигне дотам. Така или иначе обаче, в „Магнъс Индъстрис“ тя в никакъв случай не се чувстваше като у дома си, ала все още не можеше да разбере точно какво в тази компания я притеснява.

И един ден получи отговор на всички въпроси, които си задаваше.

На 15 септември, три месеца след като Франси започна работа при него, господин Уилбър докладва предложението ѝ на едно от заседанията на Борда и то бе прието, финансовата реорганизация на управление „Местни продукти“ бе утвърдена и нейното прилагане започна. Господин Уилбър дойде в кабинета ѝ, за да я поздрави лично...

— Чудесна работа свърши — похвали я той. — Продължавай в същия дух. Много съм доволен от теб.

Лицето му сияеше от щастие, което доказваше, че постиженията на Франси са направили сериозно впечатление на началниците му.

Единствената горчива нотка идваше от това, че в публикувания в бюлетина на компанията материал за реорганизацията и проучванията, довели до нея, името на Франси изобщо не се споменаваше. Бе отделено наистина доста голямо място на нейните анализи и препоръки, но всички похвали бяха отправени към Рей Уилбър и неговия „екип“.

Франси беше нова в компанията и не бързаше да създава конфликти. Но упоритият ѝ характер не ѝ позволяваше да премълчи нещо, което я притеснява. Затова уведоми господин Уилбър за мнението си по въпроса.

— Не искам да кажа, че държа да бъда център на вниманието — заяви тя. — Но ми се струва, че след като и идеите, и работата са изцяло мои, поне името ми трябва да бъде споменато.

Рей Уилбър се усмихна.

— Време е вече да бъдеш наясно с някои моменти от живота на една корпорация, Франси — отвърна той. — Тук всичко зависи от ранга. Началникът обира лаврите за всеки успех, постигнат под негово ръководство. Кой, мислиш, печели престиж в момента за случилото се? Вицепрезидентът по финансовите въпроси, а над него — Антон Магнъс. Никой не казва и едно „благодаря“ на Рей Уилбър за добре свършената работа. Ако искаш да успееш, продължавай все в този дух, Франси. Така някой ден ще станеш началник и тогава ти ще обираш лаврите.

Франси го погледна в очите.

— Не желая да обирам лаврите за работа, която не съм свършила — отвърна простичко тя. — Нито сега, нито в бъдеще.

Реймънд Уилбър само сви рамене.

Още на другия ден, благодарение на бързивите секретарки на Рей Уилбър, цялата компания знаеше за стълкновението между Франси и шефа ѝ.

— Правилно си му се опънала — поздрави я Марша Бонър, разчупвайки за първи път леда помежду им в уединения им кабинет. — До един са подлизурковци! Жена ли си, в тази компания никога няма да ти отдадат дължимото.

— Това ли е причината наистина? — изненада се Франси.

— Че каква друга да е? — горчиво се подсмихна Марша на наивния ѝ въпрос. — Така стоят нещата в добрата стара „Магнъс“.

Франси бе искрено поразена. И през ум не ѝ беше минавало, че причина за случилото се би могъл да бъде нейният пол. Предполагаше, че постигналата я участ се предопределяше единствено от ниската ѝ длъжност.

— Откъде си толкова сигурна? — попита тя. — Нямаше ли да се отнесат по същия начин и към някой мъж?

Марша тъжно се усмихна.

— Франси, ясно е, че някой трябва да ти отвори очите — въздъхна тя. — Я ми кажи, колко е годишната ти заплата като специален съветник на шефа?

Франси ѝ каза.

— А имаш ли представа колко гушват още първата година дори стажантите от противния пол? — попита Марша.

Франси отрицателно поклати глава.

Когато Марша ѝ каза цифрата, тя пребледня от гняв. Беше почти двойно по-голяма от заплатата, която получаваше.

— Сега разбра ли какво имам предвид? — продължи секретарката. — В „Магнъс Индъстрис“ способностите на нежния пол не се оценяват високо. Корпорацията би похвалила една жена за инициативността ѝ толкова, колкото би издигнала и чистачка на поста вицепрезидент. Звярът си е звяр, и толкоз.

Марша показа на Франси няколко статии в същия бюлетин, в който бе публикуван материалът за Рей Уилбър и планът на реорганизацията. И в тях, разбира се, както и в случая с Франси, се отбелязваха успехите единствено на служителите от силния пол.

След разговора с Марша Франси внимателно се огледа около себе си. И си даде сметка, че нито една от отговорните изпълнителни длъжности не бе поверена на жена. Изключение правеха единствено жени като Алтея Дрейк, назначени на високи постове, но в недотам важни структури на компанията и ползващи се с не толкова голяма власт, че да имат право на решаваща дума, като например втори заместник-началник на служба „Реклама“ или заместник изпълнителен директор на отдела за проучване на потребителското търсене.

Колкото до Франси, като название длъжността ѝ звучеше доста внушително, но това всъщност прикриваше факта, че заплатата ѝ почти не се различаваше от тази на секретарката на някой от по-нисшите ръководители. И то въпреки изключително сложния план,

който бе разработила съвсем самостоятелно и който щеше да направи финансова революция в едно от най-важните управления на „Магнъс Индъстрис“.

Постепенно Франси бе обсебена от мисълта, че именно полът е основният фактор, оказал решаващо влияние върху съдбата ѝ в „Магнъс Индъстрис“. Осъзнаването на този факт я изпълни с гняв, пораждайки у нея усещането, че женската ѝ същност е едва ли не позорна дамба, която щеше да бъде принудена да носи навсякъде като белег за това, че е по-некомпетентна от мъжете около нея.

И понеже не можеше да сдържа повече възмущението си, отиде отново при господин Уилбър, като изрази пред него съмненията си относно правилността на начина, по който са се отнесли с нея, и дори се осмели да повдигне въпроса за заплата си.

— Свърших работа, която е от голямо значение за компанията — заяви тя. — Можете ли да ми обясните защо получавам едва половината от заплата на който и да е стажант-мениджър?

Рей Уилбър се навъси.

— Франси — подхвана той кротко, но в гласа му звънна многозначителна нотка. — Положих доста усилия, за да те назнача, без да се налага да минаваш по каналния ред. Не знам дали го съзнаваш, но в „Магнъс“ ти си в доста изгодна позиция. Доколкото ми е известно, досега нито една жена не е постигала това, което постигна ти. Но ако смяташ да ми говориш по начина, по който го направи преди малко, знай, че ще се озовеш на улицата, преди да си разбрала какво става. Послушай ме, млада госпожице, и не си търси белята, защото всичко ще бъде за твоя сметка.

Проследи я с поглед, докато излизаше от кабинета, и в очите му се четеше поредното предупреждение.

Реймънд Уилбър се надяваше, че благодарение на заетата от него твърда позиция случаят със статута на Франси Болинджър е окончателно приключен.

И през ум не му минаваше, че в действителност е поставил началото на един от най-драматичните епизоди в историята на „Магнъс Индъстрис“.

След като се сблъска с каменната стена, издигнала се срещу оплакването ѝ, Франси, силно огорчена, се върна към работата си. Но тя много бързо започна да ѝ опротивява. Работеше в пълно уединение. Единствените ѝ приятелки в „Магнъс“ бяха няколкото секретарки в управлението на господин Уилбър. Вместо да я ненавиждат, младите момичета като че ли я съжаливаха.

Никой не се отбиваше в кабинета ѝ, за да ѝ каже дори едно „здраси“ или пък да убие времето. Случваше се в кафенето или в коридора някой младок да благоволи да я спре, вземайки я за секретарка, и да я покани на среща със съвсем очевидни намерения. Когато му откажеше, оня озадачено свиваше рамене и я подминаваше. Така де, в компанията се беше утвърдило убеждението, че единственият шанс на една жена да извлече някаква лична изгода е да бъде любезна с мъжете, които проявяват интерес към нея.

Марша Бонър искрено ѝ съчувстваше и постоянно я плашеше с всевъзможни ужасни истории за съдбата на жени, поддали се на ухажванията на този или онзи мениджър, придружени нерядко с обещания за женитба. В повечето случаи момичетата били изоставяни, че и нещо по-лошо. Франси скоро разбра, че на Марша ѝ е известно всичко, което трябва да се знае, за задкулисния светски живот в „Магнъс“. Тя беше нещо като настойник на много служителки, чиито любовни авантюри им бяха докарали нежелана бременност или други лични неприятности.

Беше безсмислено Марша да я предупреждава за намеренията на хората, които я канеха. Така или иначе, много скоро Франси престана да получава покани, тъй като новината за сблъсъка ѝ с Уилбър вече бе намерила място в клюкарската топлиста на компанията. Престанаха да гледат на нея като на свободна „бройка“ и започнаха да я смятат за чудачка, която трябва да бъде избягвана. А що се отнася до изпълнителната власт, представлявана единствено от мъже, за нея тя се превърна в „персона нон грата“.

Франси се опита да забрави неприятностите, посвещавайки се изцяло на работата си. Но тъй като реорганизацията в управление „Местни продукти“ бе започнала вече да се прилага на дело от мениджърите и счетоводителите, задълженията ѝ спрямо Реймънд Уилбър загубиха творческия си характер. Бяха ѝ казали, че има и други проекти, които очакват да им обърне внимание и които ще я изправят

пред нови предизвикателства. Но когато попита господин Уилбър какво представляват и кога ще може да започне работа по тях, той се задоволи да измърмори уклончиво нещо и побърза да си тръгне.

Франси се досещаше, че това е началото на края. Единственото, което можеше да очаква, бе работата ѝ за Реймънд Уилбър да се сведе до задълженията на секретарка или до някоя досадна писарска задача, каквато винаги би могъл да ѝ възложи. Не само че нямаше да получи публично признание за успеха си, но щяха да ѝ откажат и повишението, полагащо се за подобно постижение.

Всъщност най-вероятно скоро щяха да я уволнят, като се имаше предвид поведението ѝ и лошата слава, с която се ползваше в компанията. Вече виждаше как корпорацията ѝ обръща гръб. Проявявайки непокорство, тя бе провалила кариерата си в „Магнъс Индъстрис“. Сигурно щяха да я уволнят веднага след приключването на реорганизацията, предприета по нейна идея. Бяха я използвали и сега щяха да я изхвърлят на улицата.

Франси дълго и сериозно обмисля проблема. Разбра, че илюзиите ѝ по отношение на „Магнъс Индъстрис“ са се оказали измамни. Очевидно не ѝ бе писано да направи кариерата, за която мечтаеше.

На нейно място друга жена или би се предала, примирявайки се с положението си, или би потърсила работа другаде. Но нещо в несправедливия начин, по който се бяха отнесли с нея в „Магнъс Индъстрис“, докосна един оголен нерв, същият, който бе засегнала и Алтея Дрейк, когато с леден тон я уведоми, че за нея няма място в корпорацията.

Франси нямаше навика да се предава. Нейната вътрешна нагласа я заставяше да се бори, да се бори, за да промени нещата на всяка цена.

Но този път нямаше изход. Беше повела борба за правата си и беше загубила. В момента представляваше само малко, забравено и безполезно колелце в гигантския механизъм на корпорацията.

Или поне така изглеждаше.

ГЛАВА ПЕТА

„КОЙ КОЙ Е В АМЕРИКАНСКИТЕ КОРПОРАЦИИ“

55-о издание.

„МАГНЪС, Костър (Джак), син на Антон Магнъс. Роден в 1923 г. Вицепрезидент, отговарящ за развитието на международните структури на «Магнъс Индъстрис». Завършил колежа «Сейнт Пол», Йейлския университет с титла бакалавър и Харвард с титла магистър по управление на бизнеса. Прекарва три години в Европа и работи като директор на различни филиали на «Магнъс», а след завръщането си през 1953 г. поема поста вицепрезидент.

Силата се за движеща сила в модернизиранието на основания от баща му конгломерат, но в същото време напълно способен да изпълнява всяка друга ръководна длъжност. Най-вероятно ще наследи Антон Магнъс като главен изпълнителен директор, а може би и като председател на Борда след окончателното пенсиониране на Магнъс старши. Ползва се със славата на опитен администратор, готов на всичко в името на компанията. До този момент не се потвърждават слуховете за съществуващи между него и баща му непримирими противоречия по повод политиката на компанията и нейното разрастване. Крайно сдържан пред журналисти и колеги по отношение на своите идеи и планове.“

На снимката, придружаваща биографичната справка за Джак Магнъс, се виждаше хубав чернокос младеж, чиято прилика с баща му бе доста любопитна. И двамата имаха тъмни вежди, пронизващи очи и матова кожа. Но докато старият Магнъс изглеждаше масивен и напорист, синът бе обаятелен и фотогеничен. Погледът на Франси се задържа дълго на тази снимка.

Беше си поставила за задача да научи за Джак Магнъс всичко възможно и то от източници както вътре, така и извън „Магнъс Индъстрис“. А това, което разбра за него, едновременно я заинтригува и смуги.

На пръв поглед Джак Магнъс като че ли бе създаден по поръчка, за да се превърне в символ на корпорацията в бъдещето така, както баща му я олицетворяваше в миналото. Той бе израснал в компанията и пак там постигнал първите си блестящи успехи. Изяви се като амбициозен и работоспособен ръководител, постигайки висока продуктивност и реализирайки внушителни печалби във всички управления, които беше оглавявал след завършването на специализацията си.

Заради големите си познания и способността да се ориентира в извънредни ситуации той неизменно бе назначаван за ръководител на най-възловите и съответно най-рискови сектори на „Магнъс Индъстрис“. Беше обиколил света, представлявайки баща си и изпълнявайки ролята на свръзка между централата на „Магнъс“ в Ню Йорк и многобройните чуждестранни филиали, които корпорацията непрекъснато откриваше. Говореше свободно няколко езика и се бе утвърдил като експерт по проблемите на бизнеса не само в Латинска Америка, но и в Европа.

В този смисъл Джак бе наистина човек-оркестър, посветил се изцяло на корпорацията, носеща името на рода му, и същевременно надарен млад ръководител, който олицетворяваше репутацията на „Магнъс“ като модерна, интелигентна и действаща с творческа дързост институция.

От друга страна, налице бяха едва доловими признаци, че под бляскавата повърхност нещата между Джак Магнъс и баща му не вървят особено гладко.

В корпорацията Джак се славеше като единак. Винаги когато му възложеха отговорна задача, той подхождаше към изпълнението ѝ по свой начин с цената на остри пререкания със стоящите над него, провеждащи линията на баща му. Тези пререкания понякога прерастаха в лични стълкновения с Антон Магнъс, но бяха прекалено ожесточени, за да им се дава гласност в компанията.

Говореше се, че на Джак като че ли му доставя удоволствие да постига успехите си, пренебрегвайки каналния ред, надсмивайки се

над нормите на благоразумието и поемайки невероятни рискове. Още при първата си по-сериозна проява на ръководител, като завеждащ новопридобитата консултантска фирма в Атланта например, той уволнил всички началници, които само две години преди това били одобрени лично от баща му, а на тяхно място назначил хора по свой избор. Това предизвикало острото негодувание на Борда на директорите, но само за една година компанията отбелязала стопроцентово повишение на продуктивността и на Джак му се разминало.

Оттогава действаше по същия начин. Някои смятаха, че умишлено върви срещу течението, за да покаже, че не зависи нито от баща си, нито от методите на управление в стил „Магнъс“. Твърдеше се също, че се отнася собственически към всичко, за което отговаря, и че не обича особено съветите и чуждата намеса.

Имаше и такива, които се питаха дали Джак, този вироглав син, някога изобщо ще поеме юздите на компанията. Други допускаха, че след като държи толкова много на свободата си, не е изключено да започне свой собствен бизнес. Но никой не можеше да обясни защо, ако случаят е наистина такъв, се е задържал толкова дълго в „Магнъс“. Съвсем наскоро бе надхвърлил трийсетте.

Този въпрос оставаше без отговор. Но бунтът на Джак срещу баща му бе породен и от други причини. Общозвестен факт беше, че като тираничен баща Антон Магнъс вече е избрал съпруга за сина си. Поставяйки на първо място интересите на корпорацията (на които навремето бе подчинил не само собствената си женитба, донесла му милионите на Уедърел, но и брака на дъщеря си Гречен с член на династията Троубридж), още преди няколко години той предопределил за сина си Белинда Девъро. Сродяването с петролната империя на Девъро, която се канеше да разпростре пипалата си и върху комуникациите, се очакваше да бъде най-голямата победа, която „Магнъс Индъстрис“, сама по себе си гигант, щеше да удържи на този етап от историята на американския бизнес.

Ала до този момент бракът не само че не бе сключен, но и очакваното от шест години обявяване на годежа на Джак и Белинда Девъро все още бе под въпрос. В същото време Джак не правеше нищо, за да опровергае славата си на непоправим женкар, поради което

мнозина смятаха, че не възнамерява скоро да се ожени не само за Белинда Девъро, но и за която и да било друга.

Продължаваше да е все същият упорит и всеотдаен ръководител, който вече имаше своето място в Борда, но с нищо не показваше, че има намерение да наследи баща си като главен изпълнителен директор на „Магнъс Индъстрис“. Нито пък да се ожени. Поне засега.

Проучвайки живота и дейността на Джак Магнъс, Франси започна да има чувството, че едва ли не го познава лично. Джак бе умен мъж, а и предпазлив. Той попиваше всичко, на което можеше да се научи в „Магнъс Индъстрис“, запазвайки си правото на избор. Може би един ден наистина щеше да поеме ръководството на „Магнъс Индъстрис“, но само ако сметнеше това за необходимо. Не бе изключено да се ожени и за Белинда Девъро, ала само ако той решеше. Джак постепенно съсредоточаваше в ръцете си все по-голяма власт и влияние, като не позволяваше на никого да го поучава. В това отношение бе същинско копие на стария Магнъс — упорит, своенравен и предприемчив, но именно тези качества му помагаша да противостои на баща си.

Не бе трудно човек да си представи огорчението на Антон Магнъс от поведението на сина му. Но Джак прекалено много приличаше на баща си, за да се подчини безропотно на волята му.

Това беше една от двете причини, накарали Франси да прояви толкова голям интерес към Джак Магнъс.

Втората, чисто практическа, бе, че в момента той отговаряше за всички филиали на „Магнъс“ в Европа.

След войната Антон Магнъс си бе поставил за основна задача да закупи колкото се може повече намиращи се пред банкрут европейски компании. Фактът, че познаваше чудесно европейската икономика, както и непрекъснато увеличаващата се покупателна способност на „Магнъс Индъстрис“, му бяха позволили да положи основите на истинска финансова империя, която щеше да се утвърди като водеща в бизнеса през следващите десетилетия, предопределящи небивал икономически подем във възстановяващата се след войната Европа.

И нямаше нищо чудно в това, че Антон Магнъс бе назначил за координатор на контактите и сътрудничеството между непрекъснато множащите се европейски филиали на компанията собствения си син — човека, на когото можеше да има най-голямо доверие. През

последните пет години Джак бе насочил усилията си именно в това направление, прекосявайки нееднократно Атлантика, за да докладва пред Борда резултатите от дейността си.

Джак се справяше блестящо не само със задълженията си на началник, но и с всяка непредвидена ситуация. Ала колкото и странно да звучеше, дори невероятните му способности не можеха да прикрият факта, че нещата в Европа не вървят както трябва.

Филиалите на „Магнъс“, много от които представляваха стари компании с нов персонал или пък едва свързващи двата края новосъздадени дружества с неопитни ръководители, бяха пръснати в редица страни и поради това ги деляха различни езици, валути и обичаи. Много от тези държави бяха участвали във войната като противници. Между изпълнителните директори на тези компании липсваше доверие и това правеше ефективното взаимодействие и сътрудничеството помежду им трудно, а понякога и невъзможно.

В нова Европа — такава, каквато си я представяха държавите членки на НАТО — икономическото коопериране щеше да е необходимост. И Антон Магнъс бе твърдо решен да използва подема на Стария континент, за да извлече изгода за собствената си корпорация. До този момент обаче европейските филиали на „Магнъс“ се държаха по-скоро като непознати в леглото, ако не и като врагове, отколкото като войници в армията на корпорацията. Тяхното разрастване като че ли още повече изостряше враждебните отношения помежду им. И те колективно отчитаха загуби, защото не използваха възможността да се подпомагат взаимно с материали, информация и други средства, които поради липсата на координация оставаха недостъпни.

Европейските филиали наподобяваха глутница състезателни кучета, чиито каишки безнадеждно се бяха заплели в краката на компанията майка.

Това положение, прекалено объркано, за да може да бъде прикрито дори и в най-оптимистичните отчети на „Магнъс“ пред акционерите, привлече вниманието на Франси и то в момент, когато до болка се нуждаеше от нов стимул. Благодарение на дългите години, посветени на изучаването на чужди езици и на теорията на бизнеса, Франси разбираше, че хаосът в европейските филиали на „Магнъс“ не носи задължително отрицателен знак. Той несъмнено би могъл да бъде

овладян, стига да се открият подходящите лостове, за да бъде анализиран, а после и канализиран. В свободното си време, на каквото напоследък се радваше в управлението на Уилбър, Франси се зае да търси практическия изход от положението, което острият ѝ ум теоретично вече бе налучкал.

Прекара дълги часове в проучване на европейските филиали. Изчете цялата вътрешна информация и всеки публикуван в пресата ред за клоновете на „Магнъс“ във Франция, Великобритания, Швейцария, Белгия, Холандия, Западна Германия, Италия, Испания и Португалия. Запозна се с управленческата им структура, с продуктивността им, с разходите им, с хаотичните им конкурентни взаимоотношения и с едва креещото им делово сътрудничество. Филиалите включваха банки, предприятия, сметни фирми, мини, магазини за търговия на дребно, компании за товарни превози, хотели и дори фирми, работещи в областта на шоубизнеса. Заедно те наподобяваха невероятен по пъстротата си калейдоскоп, олицетворяващ в умален вид бързо развиващата се, но объркана европейска икономика.

На Франси почти ѝ се зави свят от толкова много информация. Но затова пък я привлече предизвикателството и все по-осезаемото усещане, че собственият ѝ умствен багаж е напълно способен да ѝ предложи разрешение на проблемите.

И съвсем неочаквано, при това съвсем навреме, на помощ ѝ дойде един от основните елементи в образованието ѝ — познанията в компютърната област.

Хрумна ѝ, че проблемите, пред които са изправени европейските филиали, могат да бъдат разрешени чрез компютъризирано администриране на взаимоотношенията им. В края на краищата електронният език нямаше нищо общо с човешкия изказ. Той придаваше конкретна форма на всичко, до което се докоснеше, и даваше възможност информацията да се обработва по свършено нов начин. За компютъра различията в езиците и валутите далеч не бяха такава пречка, каквато представляваха за обикновения човек.

Ако европейските филиали се „навържеха“ чрез компютъризирана система, контролираща заплатите, балансите, материалите и дори персонала, съществуваше възможност само за няколко месеца да се постигне онази ефикасна координация, и то въпреки географските разстояния и езиковите бариери, чието

осъществяване по какъвто и да било друг начин щеше да отнеме години.

С всеки изминат ден Франси все повече се въодушевяваше от идеята си. През незаеетото си със служебни ангажименти време непрекъснато размишляваше върху нея, а вечер прекарваше дълги часове в четене на всичко, което би ѝ помогнало да я конкретизира. Наскоро централата на „Магнъс“ се бе сдобила с нов мощен компютър „УНИВАК“, инсталиран на четирийсет и петия етаж. Но до този момент машината почти не се използваше, тъй като компютърната технология бе толкова нова, че ръководството все още не бе намерило начин за ефективното ѝ приложение в корпорацията.

Франси успя да си издейства разрешение да използва компютъра за свои цели. Започна да експериментира една специална програма, разработена с цел създаването на ефикасен интерфейс между европейските филиали. Работата напредваше бавно и мъчително. Но точно такава тя напълно подхождаше на нейния аналитичен ум и вродена упоритост. Само след няколко седмици Франси бе вече твърдо убедена в изключителната полза от програмата.

Преливаща от ентузиазъм, тя се зае да оформи на основата на тайния си проект ясно и лаконично предложение за реорганизация в Европа, така, както бе направила и за ръководеното от Рей Уилбър управление. Чертаеше графики и диаграми, обобщаващи по блестящ начин най-сериозните проблеми в маркетинга и финансите, пред които бе изправено европейското направление. И най-важното, доусъвършенства основната програма, с която работеше, и изготви обширно изложение върху вътрешната логика и практическите признаци, които обосноваваха дейността му.

Целта ѝ бе да представи разработената от нея система под такава форма, че не само лесно да се усвои и от най-неизкушените умове в областта на мениджмънта, но и да звучи професионално. Възнамеряваше да изложи плана си по такъв начин, че да спечели на своя страна всеки, на когото го покаже.

А това означаваше на първо място Джак Магнъс.

Франси знаеше за него достатъчно, за да предвиди скептичната му реакция. В края на краищата той вече пет години се бореше с европейския хаос и едва ли щеше да погледне с добро око на един

аутсайдер, и то начинаещ, който си позволява да го поучава в собствената му област.

От друга страна обаче основното достойнство на Джак Магнъс през последните десет години бе неговият новаторски подход. Беше известен с навика си да избира най-неочаквания, най-необичайния път за разрешаването на даден проблем. Така че дори и да се подразнеше от факта, че го поучава новак, несъмнено щеше да се заинтересува от оригиналната идея за излизане от трудното положение.

И най-същественото — Джак Магнъс се ползваше в корпорацията с особено широки пълномощия. Ако идеята на Франси му допаднеше, той бе в състояние да спомогне за нейното осъществяване по-бързо и по-решително от когото и да било друго в „Магнъс Индъстрис“. А това беше разковничето в плана на Франси.

На 10 ноември Франси оформи окончателно предложението си за създаването на електронен интерфейс, контролиращ финансите и управленческата дейност на европейските филиали на „Магнъс“.

Отсега нататък можеше да действа по един-единствен начин. Предвид йерархията в „Магнъс“, като жена никой никога не бия изслушал. А ако се опиташе да придвижи предложението си по каналния ред, то със сигурност нямаше да му обърнат внимание.

Трябваше да изложи идеята си на самия Джак Магнъс.

Но това не бе никак лесно. В компанията Джак бе изключително важна, почти митична личност, чиято загадъчност се конкурираше единствено с тази на баща му. Беше член на Борда и непрекъснато водеше тайнствени съвещания с богати и високопоставени лица.

И въпреки това, ако искаше да промени незавидното си положение в „Магнъс“ и да излезе от коловозите на рутината, Франси трябваше да намери начин да привлече вниманието му и да го накара да я изслуша.

След като внимателно обмисли възможностите, тя избра умерения, но директен подход. Адресира докладна записка до Джак Магнъс в качеството си на специален съветник на Рей Уилбър в управление „Местни продукти“.

„Драги господин Магнъс,

През последните няколко месеца работя върху проблема за създаването на компютърен интерфейс между европейските филиали, на «Магнъс Индъстрис». Както ви е известно, отношенията между тях са доста обтегнати както от финансова, така и от управленческа гледна точка. Проучванията ми доведоха до разработването на конкретен план за реорганизация на комуникационната система между въпросните клонове, основаваща се на компютърната технология.

В приложените нагледни материали са уточнени параметрите на хардуера и програмните спецификации, необходими за създаването на предлаганата от мен система, а също начина на приложение и вероятната печалба за следващите три финансови години. Бих се радвала, ако отделите внимателно на предложението ми. И решите ли, че представлява интерес за вас, моля да ми се обадите.

Искрено ваша: Франсис Болинджър, специален
съветник на началника, управление «Местни продукти»,
2235 Б, вѐтр. тел. 415.“

Франси постави внушителната купчина материали и докладната си записка в плик за вътрешна кореспонденция и го изпрати в кабинета на Джек Магнъс.

Пое дълбоко дъх, седна и зачака.

ГЛАВА ШЕСТА

Измина една седмица.

После десет дни, после още две седмици.

Франси бе достатъчно добре запозната с механизмите на корпорацията, за да разбере, че нещо не е наред.

Изпрати до кабинета на Джак Магнъс втора докладна записка, в която се интересуваше за съдбата на първата. Не получи отговор.

След това изпрати трета. Отново мълчание. Накрая позвъни директно в кабинета на Джак Магнъс.

— Обажда се Франсис Болинджър от управление „Местни продукти“ — уведоми тя явно разсеяната секретарка. — Изпратих до господин Магнъс докладна записка относно разработена от мен система за връзка между европейските филиали. До този момент все още не съм получила отговор. Знаете ли нещо по въпроса?

— Как беше името ви? — попита секретарката.

Франси се видя принудена да ѝ го повтори буква по буква.

— Ще трябва да проверя и ще ви се обадя. В кое управление казахте, че работите?

— На господин Уилбър — отвърна Франси. — 2235 Б.

— Така... 2235 Б. Ще ви се обадя при първа възможност.

„Първата възможност“ се появи едва след нови две седмици, когато Франси получи писмо от един ред, подписано от секретарката.

„Докладната ви ще бъде разгледана по реда на постъпване“, уведомяваше я тя. Тонът не пораждаше особени надежди.

Франси изчака още една седмица и пристъпи към действие.

Влезе в кабинета на Джак Магнъс и попита седящата зад бюрото в приемната секретарка към кого да се обърне във връзка с докладна записка 4756АА.

Наложи се доста да почака, тъй като секретарката проведе първо няколко телефонни разговора и едва тогава излезе от стаята. Най-сетне се върна с извити в едва доловима усмивка устни.

— Към господин Отис — уведоми я тя. — Надолу по коридора, 511 стая.

— Благодаря.

Франси тръгна по коридора към стая 511, където се озова срещу млад и очилат стажант-мениджър, който се обърка, тъй като беше в пълно неведение относно докладната ѝ.

— Съжалявам, госпожице... Как казахте, че ви е името? — попита той.

— Болинджър — усмихна се пресилено Франси. — Работа в управлението на господин Уилбър.

Младият мъж започна да се рови в лежащата на бюрото му папка.

— А, ето я! — възкликна самодоволно. — Докладна 4756АА относно създаването на компютърен интерфейс между европейските филиали.

— Точно така — усмихна се Франси.

— В момента се разглежда — каза младежът. — Ще ви информираме за резултата, след като бъде проучена.

— А кой я проучва? — попита Франси.

— Амии... аз — отвърна той с глуповато изражение.

— И какво е мнението ви като начало? — поинтересува се Франси с все така лъчезарна усмивка.

Онзи се смути.

— Смятам, че на този етап е малко раничко да се дават оценки.

Тя погледна отрупаните етажерки зад гърба му. Бяха запълнени до тавана с предложения и докладни записки.

— Я ми кажете нещо, господин Отис — промълви Франси, по-скоро развеселена от простодушието на младежа, отколкото раздражена от неспособността му да осъществява и най-елементарно общуване. — Повярвайте ми, няма да се обидя. Вие сте човекът, който трябва да прочете докладната ми записка, нали? А в близко бъдеще нямате никакво намерение да я погледнете, права ли съм?

Младежът видимо охладня, както подобава на истински бюрократ.

— Не, не сте права — намръщи се той. — Губите не само моето време, но и вашето, госпожице... Как се казвахте?... Докладната ви ще бъде разгледана много по-бързо, ако напуснете кабинета ми и ни оставите да си вършим работата на спокойствие.

Франси се усмихна и си тръгна. Беше убедена, че докладната ѝ никога няма да бъде прочетена. Тя бе чисто и просто подхвърлена на някакъв незначителен служител, който очевидно нямаше никакво намерение да ѝ обърне внимание.

Бюрокрацията в „Магнъс Индъстрис“, или поне тази, имаща отношение към кабинета на Джек Магнъс, буквално бе погребала докладната на Франси.

Налагаше се да започне от кота нула.

— Така да бъде! — отсече тя решително. — За тази игра трябва двама души, така че няма да се отървете от мен, господин Джек Магнъс!

Джек Магнъс живееше в апартамент, разположен на тринайсетия етаж на една сграда на Източна 68-а улица. Това бе едно от най-люксоznите жилища в Ъпър Ийст Сайд, от което под ъгъл се разкриваше великолепна гледка към центъра на града, Сентръл Парк и Ийст Рийвъър. Но на неговия собственик рядко му се случваше да ѝ се наслаждава. Джек Магнъс бе преуморен администратор, който дори след изтощителни служебни перипетии неизменно си донасяше работа и вкъщи, като нерядко прекарваше цяла вечер над купища отчети, планове и докладни записки, вдигайки глава от тях колкото да си направи чаша кафе, докато накрая, често след полунощ, не се унесеше в дълбок сън, за да събере сили за следващия ден.

Когато в понеделник вечерта Франси се запъти натам с куфарче в ръка, съдържащо проекта ѝ, и плътно загърната в предпазващото я от хапещия декемврийски студ вълнено палто, тя, естествено, нямаше и представа от тези интимни подробности.

Озовавайки се пред входа на сградата, тя с учудване установи наличието на портиер. Той седеше зад бюрото си в преддверието от армирано стъкло и четеше списание. Зад гърба му се виждаха асансьорите.

Франси прекрачи прага на фоайето и заедно с нея вътре нахлу и леденият повей на вятъра.

— Идвам при господин Магнъс — заяви тя. — Живее на тринайсетия етаж.

— Знам къде живее — отвърна портиерът с кисела усмивка. — Въпросът е дали ви очаква.

— И да, и не. Знаете ли...

— Името ви, моля? — прекъсна я той.

— Болинджър. Франсис Болинджър. От „Магнъс Индъстрис“...

Портиерът вече я бе загърбил и говореше по домофона на стената зад бюрото. И при това шепнеше толкова тихо, че Франси не долови нито дума.

Най-сетне остави слушалката и отново се обърна към нея.

— Не ви очакват, така че не мога да ви пусна — отсече той. — Следващия път първо се обадете по телефона.

— Но аз...

Преди Франси да довърши изречението си, домофонът ненадейно иззвъня и портиерът се пресегна към слушалката.

Отново стоеше с гръб към нея и тя го чуваше да отговаря все така приглушено с едносрични думи. Гласът му звучеше раболепно.

Докато говореше, не се обърна нито веднъж, сякаш Франси вече не съществуваше за него. Може би предполагаше, че си е отишла. Тя погледна към асансьорите. Портиерът стоеше с гръб и към тях. Това явно бе нейният шанс и тя без нито миг колебание се възползва от него.

За щастие първият асансьор беше на партера. Вратата се отвори и затвори зад нея, преди портиерът да успее да предприеме каквото и да било, за да я спре. Натисна копчето за етаж на Джак Магнъс и кабината се стрелна нагоре под напора на сгъстения въздух.

Озова се на приветлива стълбищна площадка, украсена само с едно огледало. Имаше и прозорец, през който се виждаше малък отрязък от небето на останалия тринайсет етаж по-долу Ню Йорк.

Тръгна бавно по коридора. Имаше само четири врати. Апартаментите трябва да са огромни, мина ѝ през ум.

Нейната цел бе първата врата. На нея имаше гравирана табелка с малко чукче: „ДЖ. МАГНЪС“.

Франси спря и се загледа в мистериозната табелка. Асансьорът и коридорът бяха силно затоплени и започна да ѝ става горещо. Стоеше пред вратата, притеснена от палтото, куфарчето и дамската си чантичка. Изведнъж, подчинявайки се на някакъв вътрешен порив, се втурна към огледалото и се погледна. Вятърът бе разрошил косата ѝ.

Приведе я криво-ляво в ред. Страните ѝ бяха поруменели от студа. Извади от чантичката си пудриера и прекара пухчето по лицето си. Накрая реши, че изглежда напълно приемливо, върна се обратно по коридора, спря пред вратата на апартамента и леко удари по нея с чукчето.

Във вътрешността на апартамента цареше тишина. Ослуша се най-внимателно, но не чу нищо. Може би Джак Магнъс не беше сам. И сигурно нямаше да си направи труда да отвори на неочакван гост.

Ала изведнъж до слуха ѝ долетя едва доловим шум. Тя застана пред шпионката, чудейки се на какво ли прилича, погледната от другата страна. Внезапно се смути и я обзе страх. Джак Магнъс бе известна и влиятелна личност. Как си бе позволила да го търси най-нахално в дома му!

Почти се бе накарала да побегне, когато топката на бравата се завъртя и вратата бавно се отвори.

Дъхът ѝ секна.

Пред нея стоеше най-хубавият мъж, когото някога бе виждала.

ГЛАВА СЕДМА

Джак Магнъс беше по риза с разкопчана яка. В ръка държеше отворена папка и примигваше срещу посетителката си, сякаш току-що откъсналите му се от печатния текст очи се затрудняваха да възприемат гледката пред него.

— Какво ще обичате? — попита с очевидно раздражение.

— Извинете, че ви безпокоя вкъщи — усмихна се Франси. — И през ум не би ми минало да го направя, ако вашите сътрудници не ме бяха мотали със завидно майсторство цели пет седмици, поради което реших, че така не може да продължава.

— Сътрудниците ми? — изви вежди той.

— Да. Разработих план за установяването на компютърен интерфейс между европейските филиали на „Магнъс“, предполагащ електронна обработка на номенклатурата, бюджета, заплатите и най-важното, схематизиране на позициите на пазара, независимо от продукта и разходите. Проектът ми предвижда инсталирането на възлови места, например в Париж, Лондон и Лозана, на три средно мощни сървъра, както и програма за отчетност и архивиране, която създадох за целта. Системата е експериментална, разбира се, но съм убедена в ефективността ѝ. Реших да ви запозная с нея и изпратих изложение до кабинета ви, но очевидно са го забутали някъде и така ще си остане непрочетено, та затова си позволих...

— Чакайте — зяпна от удивление Джак. — По-кратко. Как, казахте, че ви е името?

— Франси. Франси Болинджър. Работа в управлението на господин Уилбър. В „Местни продукти“. И както вече ви казах, отдавна проучвам проблемите на европейските филиали. Моята специалност са компютрите и електронният анализ на параметрите на производителността. Ако ми отделите няколко минути, бих могла да ви обясня...

— За бога, успокойте топката за малко!

Най-сетне Франси замълча. Огледа изпитателно мъжа пред себе си. В действителност изглеждаше много по-добре, отколкото на

снимката. Беше висок, със спортна фигура, гъста черна коса и тъмни очи с остър, преценяващ поглед. Забеляза загара на лицето му и си каза, че може би ходи на ски.

Изпод разтворената яка на ризата се подаваха гъсти черни косми, покриващи гърдите и силните китки на ръцете му, на едната от които имаше часовник „Ролекс“. От цялото му същество се излъчваше сурова решимост, която я порази.

— Как стигнахте дотук? — попита той. — Как успяхте да се промъкнете покрай портиера?

Тя отново му се усмихна с чаровната си ученическа усмивка.

— Говореше по телефона — отвърна тя — и аз... се самопокахих.

Стори ѝ се, че продължителният поглед, с който я обгърна, трае цяла вечност. Запита се какво ли ще направи: ще я пусне да влезе, ще затръшне вратата под носа ѝ или пък ще нареди да я арестуват?

— Мисля, че е най-добре да влезете — каза той и отстъпи крачка назад, отваряйки вратата.

Франси прекрачи прага и замръзна пред красивата гледка. Манхатън се разгърна пред очите ѝ като театрален декор на пиеса, изпълнявана единствено за нея. Градът като че ли надзърташе с усмивка през прозорците на уютния апартамент. По короните на дърветата имаше сняг, а алеите искряха под светлината на уличните лампи като гирлянди от тъмно сребро.

— Позволете... — каза Джак Магнъс.

Тя го остави да ѝ помогне да съблече палтото и усети лекото докосване на пръстите му по раменете си.

— Седнете — покани я той и отиде да го закачи.

Франси се отпусна в мекия кожен диван и се огледа. Обзавеждането бе непретенциозно: кожени дивани и кресла, картини на абстракционисти, широки ниски маси, матовобели стени и дебел килим в мек, неопределен цвят, който грееше топло под светлината на лампите. Контрастът между по-скоро скромния интериор и великолепната гледка, разкриваща се от двата огромни прозореца, като че ли бе умишлено търсен.

Франси седеше и с усмивка оценяваше заобикалящия я дискретен лукс, сравнявайки го неволно с малкия си апартамент в Уест Сайд, който гледаше към шумна и вечно гъмжаща от народ улица.

Кабинетът ѝ в „Магнъс Индъстрис“ бе вътрешен и нямаше прозорци, така че не беше свикнала с гледки като тази, която се разстиляше пред очите ѝ.

Джак най-сетне отново се появи. Франси трябваше да положи усилия, за да не хлъцне. На атлетичното му тяло ризата и панталонът стояха много по-добре, отколкото смокинг на всеки друг мъж. Докато се приближаваше, тя си даде сметка, че приликата между него и баща му не е чак толкова голяма, колкото на снимката. Всъщност каквато и сянка да хвърляше бащата върху сина, тя напълно се разсейваше от удивителното излъчване на Джак. Имаше вид на човек, който сам си е господар и който прилича единствено на себе си.

— Ще пиете ли нещо? — попита.

Франси поклати отрицателно глава.

Джак седна в креслото срещу нея и я погледна. Тя държеше в ръка докладната си. Усещаше как очите му я опипват, преминавайки от блузата към полата, за да стигнат накрая до краката и обувките ѝ на високи токчета. Като при това ни най-малко не бързаше да приключи с невъзмутимия си оглед.

— Така — рече най-сетне.

Последва мълчание. За миг Франси загуби ума и дума. Знаеше, че има какво да каже и че това е единственият ѝ шанс да го направи. Той като че ли долови нейното смущение и реши да ѝ се притече на помощ.

— Значи работите при Рей Уилбър.

— Да. Специалист съм по анализ на маркетинга. Работих върху проекта на господин Уилбър за реорганизацията в „Местни продукти“.

— Знам — прекъсна я той. — Планът беше блестящ. Искрено казано, не очаквахме подобно нещо нито от Рей, нито от хората му.

— О... Не предполагах... И през ум не ми мина, че сте в течение.

— Член съм на Борда, а точно той го одобри — напомни ѝ Джак.

— Решението се налагаше от само себе си. Планът бе наистина единственият правилен изход.

Окуражена, Франси се усмихна. Забеляза, че той започва да проявява все по-голям интерес към нея.

— И какво ви води при мен? — полюбопитства Джак. — Защо сте се ориентирали към европейските филиали? Нали работите в друго управление?

Франси замислено прехапа устни. Беше очаквала този въпрос, но все още не бе намерила отговора.

— Интересувам се от проблемите на комуникациите — започна тя. — Дълго време се занимавах с математика и компютри в Пенсилванския университет и...

— Европа няма нищо общо с „Местни продукти“ — прекъсна я той. — Да не би във вашето управление да не знаете как да запълните свободното си време?

Франси се поколеба, сетне отвърна:

— И да, и не. Реорганизацията е вече в ход и в момента съм в паузата между два проекта. Господин Уилбър каза...

— Позволете да ви попитам нещо — прекъсна я отново Джак. — Как се случи така, че започнахте работа именно при Рей Уилбър?

— Ами... кандидатирах се за мястото.

— Каква длъжност заемате? — поинтересува се той.

— Специален съветник на началника на управлението — отговори Франси. — Нищо особено...

— По обява ли се явихте или по нечия препоръка? — продължи да разпитва той.

Франси поклати глава.

— Отидох направо при господин Уилбър. Имах някои идеи относно разрешаването на финансовите проблеми на управлението и го запознах с разработката си. И господин Уилбър беше достатъчно любезен, за да...

— В „Магнъс Индъстрис“ не приемаме на работа току-така — усмихна се едва доловимо Джак. — Всяко назначение се извършва или от „Личен състав“, или по специална препоръка.

— Е, да, но в „Личен състав“ ми отказаха — призна Франси. — Реших обаче, че господин Уилбър ще прояви интерес...

— И той го прояви — довърши Джак вместо нея.

— Да.

Присвил черните си очи, той я гледаше с много по-голямо внимание.

— А сега смятате, че и аз на свой ред ще проявя интерес към следващия ви проект?

Франси кимна смутено. Светкавичният разпит, на който я беше подложил, бе направил на пух и прах защитния ѝ камуфлаж, излагайки

на показ агресивността, белязала досегашната ѝ кратка кариера в „Магнъс Индъстрис“.

— Амбициозна сте, както виждам — подхвърли Джак.

— Още с постъпването в колежа мечтаех да работя в „Магнъс Индъстрис“ — усмихна се тя колкото се може по-невинно — и не можах да се примиря, когато „Личен състав“ отхвърли молбата ми. Реших, че най-добрият начин да постигна целта си е като покажа, че мога да направя нещо за компанията. Знам, че ви се струва малко необичайно...

Последва кратка пауза.

— Мисля, че във вътрешния бюлетин ми попадна отчет за реорганизацията — наруши мълчанието той. — Имам добра памет, що се отнася до имена, но вашето, ако не греша, не беше споменато в нея?

Франси се замисли, после вдигна очи към него и протичко отвърна.

— Не, не беше.

Отново настъпи мълчание, този път по-продължително. Джак ѝ предложи цигара от сребърната табакера на масата. Тя отказа, той си запали една, седна и отново се вторачи в нея. На Франси ужасно ѝ се искаше да разбере какви мисли витаят зад тези черни очи.

— Така — промълви най-сетне той. — Значи искате да ме запознаете с проекта си за създаването на компютърен интерфейс между европейските филиали, предполагащ — как го казахте? — електронна обработка на номенклатурата и схематизиране на позициите на пазара, при това независимо от продукта или разходите?

Франси се усмихна. Очевидно въпреки явното си раздражение от неочакваното посещение, той не бе пропуснал нито една нейна дума.

Тя кимна.

— Добре — продължи Джак. — На ваше разположение съм. Разбирам, че доста сте се потрудили, за да стигнете дотук, и смятам, че заслужавате да бъдете изслушана. А сега ми кажете как възнамерявате да приложите на практика този план?

Изгаси цигарата и се отпусна на дивана, с ръце, склучени зад тила. Вътрешно изглеждаше много спокоен и все пак нещо ѝ подсказваше, че се отнася към нея подозрително и е нащрек.

Без да поглежда текста на предложението, което носеше вече го знаеше наизуст — Франси се изкашля и се впусна в обяснения. Говори без прекъсване половин час, който ѝ се стори, че отлетя като миг. През цялото време Джак Магнъс не помръдна; седеше и слушаше, без да прави какъвто и да било коментар и без да откъсва очи от нейните. Отначало избягваше погледа му, защото се страхуваше, че няма да може да се съсредоточи. Но след малко изцяло се потопи в пронизващите я зеници и се понесе ведно с неудържимия поток на думи, които бе репетирала почти две седмици. С цялото си същество усещаше тяхната логика и истинността им, макар Джак Магнъс да не показваше с нищо, че го е убедила.

Когато свърши, той още дълго не откъсна поглед от нея и накрая отбеляза:

— Вие сте изключително красива.

Думите му прозвучаха хладно, подобно на констатацията на учен. Франси се намръщи и раздражено попита:

— Външността ми има ли някакво отношение към проекта, с който току-що ви запознах?

Джак се усмихна.

— В „Магнъс Индъстрис“ никак не държим красивите млади жени да привличат вниманието като специалисти по маркетинг. А още по-малко като специалисти по математически синтез и компютърен интерфейс. Май напирате срещу течението, госпожице Болинджър?

Франси внимателно го погледна.

— Старая се да свърша колкото се може по-добра работа в онази област, която познавам най-добре — отвърна тя. — А ако трябва да отговоря на въпроса ви искрено: да, в „Магнъс Индъстрис“ ми беше доста трудно да го направя.

Джак замислено поклати глава. Сетне лицето му отново се озари от обезоръжаваща усмивка.

— Уважавам онези, които вървят срещу течението. Добре би било, ако в нашата корпорация имаше повече такива хора.

Франси на свой ред се усмихна.

— Може ли да го прочета? — посочи Джак предложението.

— Точно това се опитвах да ви накарам да направите цели пет седмици — отвърна тя, изненадана от собствената си искреност.

— И ето че успяхте — засмя се той. — Ще се запозная с него и ще ви се обадя. Отбелязали ли сте служебния си телефон?

Франси кимна.

Джак погледна часовника си и попита:

— Сигурна ли сте, че не искате нищо за пиене? Поне чаша кафе?

Франси отрицателно поклати глава и отвърна:

— И без това ви отнех много време. Благодаря, че ме изслушахте. Можете да задържите този екземпляр, имам копие.

Джак стана, излезе от стаята и се върна с палтото й.

— Ето — разтвори го той, за да й помогне да се облече.

За втори път Франси усети допира на ръцете му до раменете си — единственият физически контакт между тях от момента, в който се бе появила в дома му. Долови чистия мирис на тялото му. Почти реално почувства силата на волята и интелекта му, напрегнати като свита стоманена пружина. В допълнение към дългата и отчаяна реч, която му бе дръпнала, това усещане накара краката й да се подкосят. Той бе не само най-привлекателният, но и най-поразителният мъж, когото бе срещала.

— Приемете извиненията ми за начина, по който моите сътрудници са се отнесли с вас — каза Джак. — Опитвам се да възприемам новите идеи, особено когато са на наши служители. И с нищо не може да се оправдае разиграването, на което са ви подложили.

— Няма значение — усмихна се Франси, обръщайки се с лице към него. — След като вие...

— Да. Е, какво, до нови срещи? — попита той, подавайки й ръка.

Франси видя как пръстите й се загубиха в широката му шепа. Слабостта в коленете й се засили. Усети как лицето й пламва.

— Да — промълви тя. — До нови срещи.

— Благодаря ви, че дойдохте — усмихна се Джак. — Непременно ще ви се обадя.

Проследи я с поглед, докато тя влизаше в асансьора, и се прибра в апартамента. Вдигна домофона и набра номера на портиера.

— Сет, в момента с асансьора слиза една млада дама. Облечена е с вълнено палто и носи куфарче. Поръчай й такси докъдето пожелае и плати на шофьора.

— Слушам, сър — разнесе се в слушалката гласът от фоайето и в него звънна многозначителна нотка.

— И още нещо, Сет — добави Джак Магнъс. — Следващия път, когато се отделиш от бюрото си, за да разговаряш по домофона, бъди по-внимателен. Не се знае кой може да дойде да ни досажда.

— Да, сър.

Джак Магнъс остави с усмивка слушалката и се загледа през прозореца към разстилия се долу град.

В крайна сметка Ню Йорк е безспорно интересно място, помисли си той.

ГЛАВА ОСМА

Франси изобщо не подозираше, че краткият час, прекаран насаме с Джак Магнъс, ще промени коренно живота ѝ.

След посещението в дома му тя се върна към работното си всекидневие, очаквайки, макар и с известен скептицизъм, той да разгледа проекта ѝ и да я уведоми за резултата. Но за голямо нейно учудване само след пет дни секретарката му ѝ позвъни и я покани в кабинета му още същия следобед. И когато в уречения час отиде там, видя, че секретарката вече я чака. Приемната на Джак бе обзаведена модерно и изключително луксозно, а от прозореца се разкриваше великолепна гледка към долната част на Манхатън.

— Госпожице Болинджър — кимна секретарката, която очевидно се досети коя е, въпреки че никога не я беше виждала. — Господин Магнъс ви очаква.

Миг по-късно се появи и самият Джак Магнъс и покани Франси в кабинета си. Вътрешността му я изненада с липсата на показност. Зад бюрото се издигаха широки етажерки, отрупани с дебели папки, проспекти и публикации от света на бизнеса, много от които с оръфани страници с нагъсто стърчащи между тях паметни листчета. За сметка на това бюрото бе почти празно, като се изключеха лежащата върху него папка, един календар и пепелник.

Той стоеше зад него и я следеше с поглед, докато тя се настаняваше в креслото за посетители. Беше по риза, както и онази вечер в дома си, но сега носеше и вратовръзка. Изглеждаше някак по-жизнен, но този път излъчващата се от него енергия бе белязана и от едва доловима официалност.

— Прочетох предложението ви — започна той. — Утре следобед има заседание на Борда. Успях да ви включа в дневния ред.

Франси се слиса.

— Аз... Толкова бързо!?!...

— И без това ви принудих да чакате шест седмици — усмихна се Джак. — Или може би смятате, че не е достатъчно?

Тя бе толкова стресната от новината, че не успя да оцени шегата му.

— Ще се срещнем в два — продължи той. — Ще изложите резултатите от проучванията си и вашето предложение, след което Бордът ще ги разгледа.

— Аз?... — прошепна тя. — Искате да кажете, аз лично?

Джак изви вежди и изпитателно я погледна.

— Предложението е ваше, нали така? — отсече той. — Вие сте най-добре запозната с проекта си и затова е логично именно вие да го разясните на Борда и да отговорите на въпросите, които биха могли да ви зададат.

Франси пребледня.

— Но аз нямах време... да го доизгледа. Както и да се подготвя с нагледни материали, с изчисления.

— Достатъчно е гладко — прекъсна я той и поклати глава. — Проектът, който ми представихте, е напълно ясен и убедителен, а на тях им е необходимо точно това.

— Но... дали няма да го посрещнат враждебно? Все пак съм нов човек — обезпокои се тя, мислейки си за всемогъщите особи, които щяха да разглеждат изработения на най-обикновена чертожна дъска неин проект за разрешаването на един ужасяващ по сложността си проблем.

Джак се усмихна. Това беше някак лична, само негова усмивка, сякаш думите ѝ искрено го бяха развеселили.

— Ако се отнесат враждебно, ще трябва да ги спечелите. Това вече зависи единствено от вас, нали така?

— Прав сте — съгласи се неуверено Франси.

— Тогава до утре — каза той. — Заседателната зала е на шейсет и петия етаж. Вземате асансьора и сте там. Бъдете горе точно в два. Секретарката ми ще има грижата да размножи текста на предложението ви.

През цялото време Джак не седна. Последвалото мълчание бе за нея знак, че трябва да му благодари и да си тръгне. Чувстваше се като парализирана. Никога, дори и в най-безразсъдните си мечти, не си бе представяла, че предложението ѝ ще бъде придвижено толкова бързо, и то лично от такава недостъпна фигура като Джак Магнъс.

Накани се да стане, но се подвоуми.

— Аз... — започна тя. — Бих искала да знам вие какво мислите. Имам предвид предложението.

Той погледна към папката на бюрото си и равнодушно отбеляза:

— Оригинално е. А и доста предизвикателно. Но не бих могъл да кажа дали е приложимо. Да изчакаме да видим какво ще реши Бордът.

Лицето му беше непроницаемо. Очевидно не възнамеряваше да й каже нищо повече.

— Благодаря, господин Магнъс — промълви тя глухо. — Тогава до утре.

И това бе всичко. Франси излезе в коридора и тръгна към асансьора като замаяна. Но когато стигна двайсет и втория етаж, вече се бе покопитила. Тази вечер щеше да помоли в типографията да направят увеличение на графиките и схемите, за да може да представи проекта си пред Борда в най-приемлив вид. Погледна часовника си. Беше два и половина.

Все още имаше време да излезе и да си купи подходящ за случая костюм.

Опиянена от щастие, Франси започна да се готви за най-великия миг в живота си.

Заседанието на Борда започна навреме.

Франси се появи точно в два, пременена в новия тоалет, който си бе купила. Беше почти без грим, с прибрана коса.

Присъстваха най-малко двайсет от членовете на Борда. Бяха сериозни, смущаващо възрастни мъже с побелели коси, до един в безбожно скъпи костюми и с очила за четене, които въртяха в ръка, докато слушаха. Мнозина пушеха пури, но залата бе чудесно климатизирана и въздухът през цялото време оставаше прохладен и чист.

Нямаше нито една жена. Дори протоколът на заседанието се водеше от мъж на средна възраст в елегантен костюм с жилетка. Начело на масата, между двама мъже, които Франсис си спомняше от множеството снимки на висшето ръководство на корпорацията, седеше човек, чиято неподвижност рязко контрастираше с почти осезаемата власт, упражнявана от него над всички присъстващи. Това бе Антон Магнъс. Франси го виждаше за първи път.

Седеше мълчаливо, присвит почти одве в стола си с висока облегалка. Беше мургав, със стоманеносива коса и катраненочерни вежди. Носеше сив раиран костюм. Ръцете му лежаха скръстени на масата. На пръв поглед създаваше впечатлението за бащински настроен, простодушен и скромен човечец. Но когато се взря по-внимателно в него, Франси разбра, че зад тази безобидна външност се крие нещо друго. Изпепеляващият пламък в черните му очи свидетелстваше, че заседанието се намира изцяло под негов контрол.

Уплашена, Франси извърна очи. Чу да изчитат протокола от предишното заседание и се постара да не се изчерви, когато обявиха дневния ред на сегашното, в който името ѝ фигурираше на второ място.

— Ще започнем с господин Макнамара — обяви председателят на заседанието, който седеше в другия край на масата срещу Антон Магнъс.

— Благодаря, господин председател — отвърна мъж с изискана външност.

Франси слушаше внимателно последвалия доклад за вътрешната политика на корпорацията, закона за Данъците и сегашното финансово положение. Не разбираше почти нищо от това, за което ставаше дума. Наблюдаваше как останалите членове на Борда го слушат. Усещаше почти физически огромната сила, която се излъчваше от безизразните им лица, докато димът на пурите и лулите им бавно се виеше нагоре. Задаваха малко въпроси.

С всяка изминала секунда Франси се чувстваше все по-чужда на това обкръжение. Беше съвсем нова и неопитна в тази гигантска корпорация, една от най-безпощадните и най-уважаваните в света, а ето че се осмеляваше да излага проект за някакви компютри пред бизнесмени, свикнали да боравят с милиарди долари. Изпитваше усещането, че е дете, озовало се в компанията на възрастни.

Господин Макнамара продължаваше с изложението си. На Франси ѝ се стори, че долавя в поведението му известна нервност, както и нещо пресилено в инак красноречивата му аргументация. Очевидно предложеният от него данъчен проект засягаше интересите на немалко важни личности в корпорацията.

Престраши се да погледне отново Антон Магнъс. Единствената промяна във външността му бе, че изглеждаше още по-ненатрапчив.

Със стърчащата между пръстите му пура имаше вид на благодушен, капнал от умора старец. Франси не виждаше никаква прилика между него и сина му. Антон Магнъс бе старостта в цялата ѝ проникновеност и сложност, докато седящият само на няколко метра от баща си Джак беше олицетворение на мъжкия чар в разцвета на нивата сила и младост. Докато го наблюдаваше, Франси случайно видя как Антон Магнъс направи едва забележим знак на единия от мъжете до него. Това беше светкавично, някак косо примигване на очите, придружено от почти недоловимо движение на ръката.

— Достатъчно, господин Макнамара — обади се тутакси мъжът, прекъсвайки докладчика. — Мисля, че вече сме наясно.

А това, както всички разбираха, означаваше, че наясно е господин Магнъс.

— Моля да гласувате — отекна гласът на секретаря.

За нейно най-голямо учудване резултатът беше двацет гласа против и нито един в полза на предлагания план. По начина на гласуване, по смиреното поведение на жертвата и по едва ли не ясно доловилата се в залата въздишка на облекчение, Франси разбра, че предложението не е имало никакъв шанс.

И бе почти сигурна, че го е провалил не друг, а именно Антон Магнъс с безмълвната тежест на своя език на знаците. „А какъв ли шанс бих могла да имам аз?“, запита се тя със свито сърце.

Беше неин ред.

— Госпожица Франсис Болинджър, специален съветник на началника на „Местни продукти“, известно време е проучвала по-важните ни европейски филиали и е разработила проект за установяване на компютъризирана координация помежду им. Госпожице Болинджър, да чуем изложението ви.

Франси се изкашля, наблюдавайки как на присъстващите се раздават копия от доклада ѝ. Ръцете ѝ бяха ледени. Като по чудо успя да накара пръстите си да не се разтреперят.

— Добър ден, господа — започна тя тихо. — Тук съм, за да ви изложа плана си за създаването на компютърна мрежа между нашите европейски клонове...

— Може ли по-високо — разнесе се отнякъде мощен глас. — Не ви чуваме!

Франси започна отначало. Изказването ѝ трябваше на всяка цена да прозвучи убедително и самоуверено. Часове наред се бе опитвала да опрости техническия език на изложението си до степен, че да стане разбираемо за всеки що-годе добре информиран ръководител, без да е задължително той да разбира от компютри. Но сега дълго репетираните изрази ѝ се струваха слаби и неубедителни.

Тя ту поглеждаше в бележките си, ту ставаше, за да покаже някоя цифра на диаграмите, които бе донесла. Очите ѝ пробягваха от единия до другия край на масата с надеждата да зърнат приятелско лице. Потънали в мислите си, някои от членовете на Борда като че ли изобщо не се интересуваха от доклада ѝ. Имаше и такива обаче, които най-внимателно следяха всяка нейна дума. Едва по-късно разбра, че това са хората, отговарящи в по-голяма или по-малка степен пряко за европейската операция и поради това и загрижени дали планът ѝ ще се приеме.

Когато свърши, настъпи тишина. Никой не се усмихна. Като че ли не бяха особено възторжени нито от нея, нито от проекта ѝ. Не намери сили да погледне не само Антон Магнъс, но дори и Джак, който седеше близо до баща си и я наблюдаваше с безизразно лице.

Ненадейно един от присъстващите размаха очилата си и се провикна:

— Доколкото си спомням, „Сентрал Електрик“ навремето опита нещо подобно и се опари.

Не се обръщаше към Франси, а към някой от присъстващите.

— Говори се, че тази технология е неприложима — добави друг, вторачвайки се в колегата си. — Чу се нещо за някакви платки... за провали в системата. Мен ако питате, цялата работа ми прилича на научна фантастика.

— Аз пък се безпокоя да не влошим още повече и без това тежкото положение — обади се трети. — И в най-благоприятните времена европейците не са работили добре. Какво ще стане, ако напъхаме цялата им номенклатура в някакъв електронен мозък, от който те нямат и понятие? Представете ли си какъв цирк ще се получи?

Франси почувства, че везните се накланят против идеята ѝ. И което бе най-лошото, никой не искаше от нея да я защити. Членовете на Борда се държаха така, сякаш тя изобщо не съществуваше.

Колкото до Джак Магнъс, той не ѝ обръщаше никакво внимание. Ала в измерващия му ту един, ту друг от присъстващите поглед се четеше напрежение.

— Възниква и въпросът за разходите — подхвърли друг. — Компютрите струват милиони. И без това доста сме се разпасали на Стария континент. Как да сме сигурни, че подобна операция ще си струва парите?

— Джон, ти как мислиш? — обърна се един от присъстващите към свой колега. — Доколкото знам, вече имаш опит в тази област. Трябват ни малко повече разяснения относно разходите.

При тези думи Франси почервения от гняв. Снизхождението, с което членовете на Борда се отнасяха към нея, беше повече от очебийно. Онези от тях, които не се поглеждаха един друг, току я стрелваха с очи, след което отново забиваха нос в бележките си.

Изведнъж Франси проумя на какво се дължи единодушната им враждебност към нея. Причината беше в пола ѝ. На тези мъже явно никак не им допадаше фактът, че някакво си женче си позволява да ги учи на бизнес.

— Извинете, господа — сопна се тя ненадейно и зелените ѝ очи замятаха мъльнии. — Ако отворите проспекта на седемдесет и седма страница, ще намерите подробно планиране както на първоначалните, така и на дългосрочните разходи. И според мен сами ще се уверите, че са предвидени всички възможни варианти, включително и повреда на хардуера. Включила съм и приложение относно дълготрайността на електронните лампи и сегашното състояние на компютърната технология. Бих могла да обобщя всичко с няколко думи.

И Франси накратко разясни защо в настоящия момент разходите по един компютър мотивират напълно ефективността на проекта ѝ. Не се поколеба да прибегне и до техническа терминология, за да подчертае, че в изложението ѝ има вече готов отговор на всички въпроси, които ѝ се задаваха. Сдържаната ярост в гласа ѝ отстъпи място на енергична самоувереност. Бе съвсем очевидно, че знае за какво говори.

— Господа, никога не бих си позволила да предложа на вниманието ви подобен проект, ако не можех да докажа, че рискът, който той включва, е напълно приемлив според всички изисквания на бизнеса. Убедена съм, че до една-две години този план ще увеличи

продуктивността на европейските ни филиали с двайсет процента. И което е още по-важно, трябва да мислим за бъдещето. През следващото десетилетие компютърната технология ще предизвика революция не само във финансово-счетоводната, но и в редица други дейности. Ако ние не побързаем да я овладеем и да извлечем полза от нея, нашите конкуренти ще го направят. А това би могло да отслаби позициите ни не само в Европа, но и в целия свят.

Когато свърши, отново последва мълчание, този път още по-объркващо. Франси усещаше, че въпреки скептицизма си по отношение на нейната младост и на пола ѝ, мъжете около масата нямат друг избор, освен да отдадат дължимото на знанията ѝ.

Джак Магнъс все още не беше казал нито дума. Баща му също.

Интуицията ѝ подсказваше, че всички в залата са подчинени на безмълвното присъствие начело на масата. Никой не смееше да рискува, изказвайки конкретно мнение, докато не разбере какво мисли за проекта на Франси великият Антон Магнъс.

А той, седнал в своя край на масата, продължаваше да мълчи. Накрая председателят се изкашля. Очевидно му бяха дали знак да се намеси.

— Госпожице Болинджър — каза той, — благодарим ви за подробното изложение. Бордът ще обсъди въпроса. Свободна сте.

— Благодаря за вниманието, господа.

Франси стана, прибра папките си и се отправи към вратата. Забеляза, че Джак я стрелна косо с очи, но нито се постара да срещне погледа ѝ, нито стана, за да я изпрати. Сега той беше един от тях.

Когато вратата на заседателната зала се затвори зад гърба ѝ, Франси долови почти осезаемо как някои от членовете на Борда се накланят напред, за да обсъдят предложението ѝ.

И едва в коридора се запита защо не бяха гласували в нейно присъствие, както бяха направили в случая с неудачния данъчен проект на господин Макнамара.

Но вече не я интересуваше какво ще стане. Беше изчерпала и последните остатъци от самообладанието си, за да защити проекта си пред една несъмнено враждебно настроена аудитория.

Сега искаше само едно — да остане сама.

Взе асансьора и се върна в кабинета си, след което седна зад бюрото и остана така, заслушана в ударите на сърцето си почти половин час, който ѝ се стори цяла вечност. После изведнъж си даде сметка, че от сутринта не е слагала зальк в устата. Прескочи до кафенето, купи си сандвич, който така и не можа да изяде, защото беше прекалено възбудена, и излезе да се разходи по Шесто Авеню, блъскана от ледения декемврийски вятър. Но той не я ободри. Имаше чувството, че всеки момент ще припадне.

Избягвайки натоварения трафик и забързаните пешеходци, тя се върна обратно в кабинета си. Наля си чаша кафе, постави я на бюрото и се загледа в издигащата се от нея пара, без да намери сили да отпие дори глътка. Страхът до такава степен я бе сковал, че не можеше да помръдне.

Мина ѝ през ум, че сигурно ще я уволнят. Представи си как в момента някой от членовете на Борда сочи някаква грешка в предложението ѝ — фатално и уничително доказателство за нейната неопитност. И едва ли не чу как Бордът решава да отхвърли изцяло проекта ѝ и да се отърве от начинаещата му авторка. Привидя ѝ се как онези се заливат от смях, вземайки на подбив нейната дързост и абсурдното ѝ предложение.

Подобни кошмари я измъчваха до четири следобед, когато ненадейно на вратата ѝ безцеремонно се почука, Франси така се стресна, че едва не разля отдавна изстиналото кафе.

Беше Джак Магнъс. Той влезе в кабинета, без да обърне внимание на оскъдното обзавеждане. Бе с все същия копринен костюм, с който го беше видяла и на заседанието на Борда. Така официален ѝ се стори прекалено съвършен, за да бъде истински. Сякаш току-що бе слязъл от витрина.

Както обикновено, лицето му бе непроницаемо.

— Е? — попита тя. — Не ме дръжете в напрежение.

Джак стоеше и я гледаше изпитателно. Стори ѝ се, че още малко, и просто ще се разпадне под погледа му. Прииска ѝ се да го разтърси за изваяните рамене и да изтръгне ужасната истина от устата му.

Най-сетне той проговори с едва доловима усмивка на устните.

— Чака те много работа.

— Какво искате да кажете?

— Това, че го приеха — отвърна Джак. — Изцяло. Така, както го представи. Без нито една забележка. И държат именно ти да поемеш ръководството по прилагането му. Получаваш и нова длъжност — помощник-вицепрезидент по въпросите на международните системи. Лично ти ще инсталираш интерфейса. Бордът одобри и монтирането на трите сървъра в Париж, Лондон и Лозана. Ще ти се отпусне както необходимия персонал, така и бюджета, който заявиш. Имаш на разположение девет месеца, за да създадеш системата и да я приведеш в действие, преди да се явиш на доклад пред Борда.

— Значи... са го харесали? — заекна Франси, неспособна да възприеме наведнъж толкова радостни вести.

Джак като че ли искрено се забавляваше.

— Не казвай никога „харесали“! — натърти той. — В бизнеса никой нищо не харесва. Или се купува, или не се купува! А покупката е нещо, далеч по-категорично от харесването, повярвай ми. Но сега да отговоря на въпроса ти: гласуваха за него, значи са го харесали. И ето че си вече в бизнеса, Франсис Болинджър!

Тя скочи от стола и го прегърна. Почувства, че я потупва по гърба. Усещането беше приятно, но някак безлично. И все пак в него долови както радост, макар явно да не искаше да я прояви открито, така и нещо като гордост от успеха ѝ. Усети топлината на яките му ръце през плата на сакото. Някакъв неволен подтик я накара да се притисне към него в желанието да се пропиет от силата му. Едва сега си даде сметка за ужаса, който я бе разтърсвал, докато очакваше резултата от заседанието.

И побърза да се отдръпне, смутена от собствената си емоционалност. Джак я наблюдаваше с любопитство. Очите му като че ли потъмняха, когато забеляза объркването ѝ.

— Отбий се при мен утре сутринта — каза той. — Ще обсъдим някои подробности. Между другото, разбрах, че говориш няколко европейски езика.

Франси кимна.

— Френски, испански, италиански, немски... и малко португалски...

— Научи и холандски — прекъсна я Джак. — Повече не ти трябва. След две-три седмици заминаваш за Европа. Е, до утре.

Тя мъчително преглътна, проследявайки го с поглед до вратата.

Франси дори не подозираше, че в този момент четирийсет етажа над кабинета ѝ за нея мислеше Негово Величество самият Антон Магнъс.

Пред него на огромното орехово бюро лежеше предложението ѝ. Той го прелисти разсеяно и го остави.

Антон Магнъс се занимаваше с бизнес повече от петдесет години. И през цялото това време бе вземал решения, от които зависеха не само милиони долари, но и професионалното бъдеще на стотици умни и амбициозни хора. Беше направил кариера, като грижливо бе пресявал съветите на добронамерените си подчинени, вземайки окончателното, трудното и често жестоко решение съвсем сам. Научил се бе да жертва всички скрупули, били те логически, финансови или лични, в името на най-важното — доброто на корпорацията.

И днес, позволявайки на Борда да одобри проекта на младата Болинджър, той бе взел именно такова решение.

При това далеч не прибързано. Беше го взел благодарение на отличното познаване на пазара и на хората, които го заобикаляха.

Макар да го намираше за интелигентен, според него проектът на момичето не си заслужаваше риска. Идеята значително бе изпреварила времето си. Прекалено рано беше корпорацията да се обвързва с нещо толкова несигурно. Виж, след няколко години, когато някои по-незначителни компании я изпитат на гърба си, нещата можеха и да се променят. Затова първоначалното намерение на Антон Магнъс, когато видя как проектът припряно се предлага на вниманието на Борда, бе да наложи вето върху него. Младостта и неопитността на девойката, както и фактът, че не заемаше значима длъжност, накланяха още повече везните в полза на отхвърлянето на предложението ѝ.

И все пак нещо го възпря. Чувстваше, че в проекта има нещо повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. За това говореше преди всичко фактът, че той бе включен съвсем ненадейно в дневния ред на днешното заседание — нещо, което се случваше изключително рядко. А сетне и това, че докато най-внимателно следеше хода на разискванията и първите изказвания, Антон Магнъс стигна до категоричното заключение, че синът му Джек твърдо стои зад проекта.

Нямаше и съмнение, че преди заседанието Джак се бе потрудил да подработи солиден брой от членовете на Борда, настройвайки ги благосклонно спрямо разработката на момичето. Европейските филиали се намираха под прякото ръководство на Джак. Той явно беше убеден в ефективността на проекта. И безспорно бе подготвил почвата за приемането му, осигурявайки си предварително мнозинството от гласовете в Борда. Джак никога не правеше нищо, без да има причина. Или няколко причини...

Антон Магнъс се чудеше какви ли биха могли да бъдат. И точно заради това не бе упражнил правото си на вето, за което беше достатъчно да даде един-единствен знак на най-предания си човек в Борда. Решил бе да предостави възможност на младата Болинджър да осъществи проекта си, давайки ѝ срок от девет месеца.

През целия си живот на бизнесмен той, съчетавайки търпението на рибаря и тънкия усет за най-успешна стратегия на гротмайстора Антон Магнъс, бе манипулирал околните — както съдружниците си, така и своите конкуренти — за да ги накара да направят онова, което иска от тях. Но до този момент наистина не беше попадал на по-ловък и по-упорит бизнесмен от собствения си син — човека, когото бе избрал за свой наследник. И ето че сега Джак, интелигентният, решителен и безскрупулен ръководител, искаше да има този интерфейс. Желаше го и бе използвал цялата си власт, за да го получи.

Затова Антон Магнъс щеше да му позволи да го получи. Един ден, и той може би щеше да дойде много скоро, днешният малък подарък би му дал възможността да изиска от сина си да се реваншира. И тогава можеше да се окаже, че си е струвало да направи тази незначителна жертва. Знае ли човек какво крие бъдещето?... Днешната загуба утре можеше да се окаже печалба.

Е, вярно, съществуваше вероятност, макар и минимална, системата на Франсис Болинджър да се окаже ефикасна. Технологическите и финансовите последици от подобно събитие щяха да бъдат безспорно значителни и можеха да се отразят по непредсказуем начин както върху Антон Магнъс и сина му, така и върху корпорацията. Затова всичко трябваше да се прецени много внимателно.

Но в този момент мислите на Антон Магнъс бяха другаде. Те нямаха никакво отношение нито към проекта на младата Болинджър,

нито към красноречието и съобразителността, с които го бе продала, нито пък към способността ѝ да го реализира, поемайки новия си пост.

Той мислеше за стройното съблазнително тяло под строгия костюм. Беше надарена с необичайна хубост. Красотата ѝ се изразяваше не само в плътта, но и в нейната прямота и интелигентност.

И Антон Магнъс си спомни как я гледаше Джак по време на цялото заседание. Изражението му беше повече от красноречиво. Стараеше се да изглежда безразличен, но един баща познава сина си. Понякога дори много по-добре, отколкото синът познава себе си.

Все така с образа на момичето пред очите си Антон Магнъс стана, отпрати се към противоположния ъгъл на кабинета си и застана под високите прозорци, където неизменно бе разгъната една шахматна дъска. Погледна немите фигури и се усмихна.

От Франсис Болинджър, красивата и невинна млада жена, може би щеше да излезе идеална пешка.

„Пешките са особено важни фигури“, отбеляза за себе си Антон Магнъс. Само с един техен ход можеш както да спечелиш, така и да загубиш игра.

Но пешките трябва и да се жертват, след като изпълнят предназначението си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

27 декември 1955 г.

Франси все още не бе успяла да дойде на себе си след заседанието на Борда, нито да се нарадва на неочаквания му завършек, когато се случи друго събитие, което щеше да окаже огромно влияние върху бъдещето ѝ. Бе затънала до гуша в подробности около предстоящото пътуване, компютрите и усиленото търсене на учител по холандски, когато Джек позвъни в кабинета ѝ, за да я покани на парти в дома на родителите си на Парк Авеню.

— Поводът е двоен — каза той. — Голямата ми сестра Гречен току-що роди. Това е първото внуче на баща ми и той държи да полее случая. Същевременно, в резултат на сродяването на Гречен с фамилията Трoубридж, „Магнъс“ се сдоби с голяма компания за товарни превози. Накратко, баща ми и Греъм Трoубридж ще се поздравят взаимно с новите си отрочета.

Франси за миг се зачуди защо Джек се е сетил именно за нея, и то по такъв повод, но бързо преглътна догадките и охотно прие поканата.

— Ще има много народ — добави Джек сякаш между другото — и някои от тях са доста известни. Но това не е причина да ми отказваш.

Едва вечерта на самото парти тя разбра, че всъщност описанието на Джек бледнее в сравнение с действителността.

Домът на Магнъс на Парк Авеню представляваше забележителна гледка. Преди трийсет години родът Вандърбилт бе продал това шестетажно чудо от мрамор на града, защото дори хора като тях не можеха да си позволят да плащат данъците върху толкова голям имот. А Антон Магнъс го купи, когато корпорацията му достигна трето място в листата на водещите предприятия в страната. По онова време личните му авоари се измерваха с прекалено астрономически цифри, за да бъдат огласени.

Той не само бе възвърнал предишното величие на дома, но го беше направил и още по-бляскав. Цялата покъщнина, мраморът и паркетът, ламперията и первазите бяха внесени от Европа. А окачените по стените картини съставляваха може би една от най-изисканите частни колекции в Америка. Франси веднага разпозна скулптурите, гоблените, обюсонските и персийските килими, сервизите от китайски порцелан и мебелите, които вече бе видяла в купения от чисто любопитство частен каталог на Магнъсовата империя.

Беше удивителна къща, в която се преплитаха различни стилове и епохи. И все пак въпреки смайващата пъстрота всичко носеше отпечатъка на личността на Антон Магнъс. Факт, който бе трудно да се обясни. Домът излъчваше странна мъжествена изисканост, прозираща зад очарователното лустро на стария свят. Изящството на мебелите нито за миг не прикриваше непоколебимата воля на този, който ги бе събрал. Престъпеше ли прага на този дом, човек затаяваше дъх, защото веднага долавяше витаещата в него ужасяваща сила — сила, дотолкова сигурна във властта, която упражняваше над всеки, влязъл в допир с нея, че не намираше за необходимо да се показва.

Сега, след като се позамисли, Франси се зарадва, че не е дошла сама. Джак бе настоял да ѝ партнира за вечерта. „Ще имаш нужда от кавалер — беше ѝ казал, — а и аз трудно бих издържал компанията на когото и да било друго в дома на баща ми. Ще разбереш на място какво имам предвид.“

Когато дойде да я вземе, той ѝ направи комплимент за роклята — строго официален модел, чиито вълнообразно преливащи се контури подчертаваха грациозните ѝ крака.

— Много мило, че ме вземаш под крилото си — подхвърли тя в мига, когато влизаха в имението.

Алеята беше задръстена с автомобили и това накара Франси да се почувства като Пепеляшка на бал, на който присъствието ѝ е крайно неуместно.

— Напротив — усмихна се Джак, — по-скоро ти ми правиш услуга. Подбудите ми са чисто егоистични. Старая се да идвам тук колкото се може по-рядко. Но тъй като тази вечер нямаше как да се измъкна, реших да я прекарам с някого, когото уважавам. Ако щеш вярвай, но подобно събитие е рядкост в „Магнъс Индъстрис“.

Думите му едновременно поласкаха и озадачиха Франси. Те издаваха потиснатост, ако не и просто самота, което ѝ се стори странно за човек със завидната слава на Джак Магнъс.

Но още щом зърна гостите, поканени на партито в дома на Антон Магнъс, тя престана да се чуди и благодари на съдбата, че е в компанията на Джак.

Това бяха величия, между които фигурираха дори постоянни представители в Обединените нации, щатски и държавни политически личности, двама сенатори от Ню Йорк, заместник-губернаторът, както и представител на самия президент, пристигнал специално, за да връчи на Гречен подарък с президентския печат.

Представен бе подобаващо и каймакът на висшето общество. Франси не бе в състояние да разпознае всички, но докато я представяше, Джак шепнешком ѝ ги описваше достатъчно подробно, за да може тя да разбере мащабите на тяхната значимост. Между тях имаше членове на най-старите и най-уважавани родове в страната: фамилиите Окънклос, Гувернър и Ван Ренселер от Ню Йорк, Конвърс и Бидъл от Филадельфия, Спрекъл и Ливъмор от Сан Франциско, Тейър, Ендикот и Уедърел от Бостън, както и Маккормик, Пулицър и Кетъринг от Чикаго и Средния запад. Франси разпозна бродуейски и холивудски кумири, звезди от концертните подиуми, художници, поети, писатели, издатели и филмови творци.

Сред тези редки екземпляри имаше и образци от още една човешка порода, които Франси, доста несведуща в това отношение, не можа да разпознае. Джак обаче ѝ ги посочваше, обяснявайки ѝ кои са, а именно — президенти и изпълнителни директори на гигантски корпорации като IBM, „Дженерал Електрик“ и „Дженерал Мотърс“.

Това беше елитарна плеяда, която обхващаше всички клонове на висшето общество, и то в лицето на най-добрите им представители. На Франси ѝ бе трудно да повярва на очите си.

— Не им позволявай да те сащисат — подхвърли Джак, докато я побутваше пред себе си през великолепните салони. — И те са хора въпреки имената и банковите си сметки. Ще ти издам една тайна, Франси. От всеки десет души девет или дължат някаква услуга на баща ми, или просто се страхуват от последствията, които би имал дори и неволният отказ на поканата му. Не си мисли, че хората, които виждаш, олицетворяват човечеството и неговите постижения. Не, те

олицетворяват могъществото и заплахата, комбинирани във всички възможни съотношения. Колкото повече ги опознаваш, толкова по-малко впечатление ще ти правят.

Язвителността на думите му изненада Франси, макар съвсем логично да се налагаше заключението, че преуспелите в живота едва ли съставляват по-добрата част на човечеството. Дори напротив, не бе изключено тънещите в разкош салони на Магнъсовия дворец да преливат от какви ли не човешки слабости и пороци. Джак знаеше достатъчно за греховете, укривани от тези прелестни маски, и именно заради това цялата тази атмосфера му действаше толкова угнетяващо.

Въпреки всичко за Франси това бе един приказен свят и тя забрави страховете си, докато се ръкуваше със световноизвестни личности, слушаше знаменити гласове и виждаше на живо толкова лица, които до този момент ѝ бяха познати единствено от списанията, вестниците и екраните. От вълнение и през ум не ѝ мина, че тя също би могла да бъде обект на любопитството на мнозина от гостите на Антон Магнъс.

Но беше просто невъзможно да не забележи десетките погледи, които я следяха, докато Джак я развеждаше, лавирайки между присъстващите. Чувала бе, че се слави като съвършен кавалер, ала досега изобщо не се бе замисляла за това. Не се беше опитала дори да си представи невидимата страна на живота му, която несъмнено съществуваше извън рамките на малкото им срещи. Познаваше го единствено покрай тези епизодични контакти, но те бяха достатъчни, за да завладеят съзнанието ѝ.

Преведен през гъмжащите от народ стаи до обзаведен с пищни мебели салон, по чиито стени висяха картини на френски пейзажисти и където дребна жена с побеляла коса бърбеше с няколко свои връстници.

Джак я представи като майка си. Франси не я беше виждала, но покрай неизбежните клюки бе подочула за бурното ѝ минало и за брака ѝ с Антон Магнъс.

Виктория Магнъс, бивша Уедърел, бе дебютирала като възпитаничка на колежа „Васар“ и бе пред прага на обещаващ брак с издънка на фамилията Бингъм, контролираща производството на козметични препарати, когато през 1920 година изневиделица се бе появил Антон Магнъс и буквално изтръгвайки я от любящата

прегръдка на семейството ѝ, се бе оженил за нея, без изобщо да вземе под внимание възраженията на баща ѝ, докато тя като омагьосана бе наблюдавала отстрани техния двубой.

Бракът ѝ беше издигнал Виктория до такива висоти на славата, за каквито тя въпреки аристократичния си произход дори не бе сънувала. И то след като близките ѝ бяха предрекли, че той ще я погуби.

Говореше се, че битката срещу Антон Магнъс прекършила Картън Уедърел и той починал напълно съсипан малко след сватбата на Виктория — единствена дъщеря и негова любимка. Бруталният начин, по който Антон Магнъс бе нахлул в живота ѝ, също толкова безпощадно бе пресушил жителните сокове на онова, което бе останало от нейната истинска същност. И когато най-сетне престанаха да одумват спорния ѝ брак, тя вече се бе превърнала в малодушно привидение, витаещо из стайте на огромния дом, напълно безучастна към възхода на семейството си.

Раждането на децата ѝ като че ли бе довело докрай процеса на изтощение, започнал със самото сключване на брака ѝ, и тя се беше отказала да упражнява каквато и да е власт над тях, поверявайки ги на бавачки и гувернантки, като по този начин бе оставила Антон Магнъс да им налага разбиранията си за дисциплината и да им дава насоките в живота. Като стопанка на къщата, дейността ѝ се ограничаваше с изпълнението на дребни обществени задължения и плахо контролиране на прислугата, а дългите следобеди минаваха в безкрайни телефонни разговори било с майка ѝ, било с някой от преданите ѝ братовчеди, от които нито един не я приемаше на сериозно.

Подобно на ненужен хълм, превзет, а след това изоставен от водила яростна битка за овладяването му армия, Виктория Магнъс напомняше празна гилза, захвърлена след дуела, в който любимият ѝ баща бе мерил сили с Антон Магнъс. Дори и да го съзнаваше — все пак тя бе интелигентна жена — това само увеличаваше нейната безпомощност.

Франси бе подочула това-онова още преди да се запознае със старицата. Но докато разговаряше с нея, вслушвайки се в излизация с мъка от устата ѝ повехнал глас, тя разбра, че в сянката на страховитото могъщество на съпруга тя се бе превърнала в кръгла нула. Беше

любезна и като всеки човек с нейното възпитание владееше до съвършенство салонните маниери. Но изглеждаше толкова уплашена от всичко и от всеки, че на Франси ѝ дожаля за нея.

Невъзможно бе да не си даде сметка, че старата дама е обезпокоена и от нейното присъствие, особено като я виждаше под ръка с Джак. Когато двамата си тръгнаха, след като той обясни, че Франси трябва да се запознае с още много хора, в очите на майка му проблесна странна тревога, а може би и неодобрение.

— Въобразявам ли си, или на майката ти наистина не ѝ беше много приятно да се запознае с мен? — попита Франси, докато излизаха от салона.

Джак не отговори веднага. Погледът му беше прикован в струпалата се до стълбището в главния салон група, към която се насочваха.

— Ей сега ще получиш отговор на въпроса си — отвърна той. — Съжалявам, че се налага да научиш толкова много неща за нашето прекрасно малко семейство, при това за толкова кратко време, но те моля да проявиш търпение.

Приблжиха се до красива млада жена с кестенява коса и бадемови очи, която се отдели от групата, за да поздрави Джак и да се запознае с дамата му.

Джак се приведе, разцелува я по пламналите бузи и я представи на Франси.

— Белинда Девъро — каза той. — Белинда, запознай се с Франси Болинджър. Двамата работим заедно над проекта за европейските филиали. — И като се обърна към Франси, поясни с леко смущение: — Белинда е една от най-близките приятелки на семейството ни.

Тук той помоли да го извинят за момент и остави двете млади жени. Франси се опита да поведе разговор за корпорацията и за присъстващите, но Белинда изглеждаше разсеяна, като при това не откъсваше поглед от Джак, докато той поздравяваше неколцина от гостите в другия край на стаята. За най-голямо облекчение на Франси след няколко минути той отново беше до нея и двамата продължиха обиколката си. И докато прекрачваха прага на следващата стая, тя почти осезателно чувстваше прикования в гърба ѝ поглед на Белинда.

— Много е мила — каза Франси.

— Да, така е — съгласи се Джак с въздишка.

Известно време вървяха мълчаливо. После Джак направи знак на минаващия сервитьор, взе две чаши шампанско и учудващо ловко въведе Франси в поредната стая, която се оказа празна.

— Никога не я използват по време на приеми. Разправят, че в нея витаели духове. По времето на Вандербилт тук се е разиграла някаква семейна трагедия. Така или иначе, никой не я използва. Като малък, когато исках да бъда сам, играех тук.

Покани Франси да седне на малко канапе, настани се срещу нея и все така с чаша в ръка, продължи:

— Бих искал да си създадеш известна представа за това, което става тук. Преди много време баща ми реши, че след като се оттегли от активна работа, аз ще заема мястото му в „Магнъс“. И че Белинда Девъро ще бъде момичето, за което ще се ожения. Семейството ѝ притежава повече петролни кладенци и медни мини от всеки друг в тази страна. Татко е на мнение, че бракът ми с нея е точно онова, от което „Магнъс Индъстрис“ се нуждае. Както сама виждаш, свикнал е винаги да се налага. — Въздъхна, остави чашата и прокара пръсти през косата си. — Казах му да върви по дяволите. Заявих също, че нямам намерение да го заместя като президент на „Магнъс“. Сдърпахме се доста сериозно, а и след това имахме разпавии. В крайна сметка направих компромис в едно-единствено отношение. Обещах му да остана в корпорацията, докато навърши седемдесет години. Така ще разполага с предостатъчно време, за да намери човек, който да го наследи на поста му. А аз ще отида другаде, но ще запазя мястото си в Борда на директорите. И ще се ожения за жената, която аз пожелах и когато аз реша. И нещата стоят така и до момента — заключи Джак. — Старецът кара шейсет и деветата и ме чака да променя решението си. Използва напредналата си възраст като средство, за да ми оказва натиск. Не можеш да си представиш колко е хитър, Франси. Колко е неумолим и изобретателен, когато иска да постигне своето — усмихна се той. — Стар шахматист е, много го бива. Научи всички ни да играем, но досега никой от нас не го е победил. Единствен аз веднъж за малко да го сторя...

И Джак отново въздъхна. Очевидно за него тази тема не беше от най-приятните.

— Колкото до Белинда — намръщи се той, — виждаме се само по поводи като днешния. Но и тя не се омъжва. Чака, нали разбираш?

Чака, както и всички останали, за да види дали в крайна сметка старият ще постигне своето. Наблюдават ни всички наши познати, едва ли не като публика. Защото за тях е немислимо да се противопоставиш на Антон Магнъс.

Франси го обгърна спогледа на ясните си очи.

— Защо ми казваш всичко това? — попита тя.

— Просто ми се иска да изтълкуваш правилно някои от погледите, които ти бяха отправени тази вечер — усмихна се той тъжно. — И да разбереш на какви пачи яйца съм те насадил. Хората ме виждат с млада и красива жена и приказките започват. Вижда те майка ми и започва да се тревожи. После се появява Белинда и те пронизва с многозначителни погледи. Искам чисто и просто да разбереш, че това няма никакво отношение към теб. Става дума за не чак дотолкова приказния частен живот на семейство Магнъс.

— Благодаря ти за разясненията — прекъсна го Франси, — но те не бяха необходими. Ти си имаш свой живот.

Джак се приведе напред.

— Има още една причина — заяви той. — Ти свърши чудесна работа за нашата корпорация. На два пъти доказа, че не си кой да е, а човек, заслужаващ да успее и способен да поеме отговорност. Но в тази европейска каша те забърках аз. Ще дойде ден — и се надявам той да не е далече, — когато аз за разлика от теб вече няма да работя в „Магнъс“. Не бих искал тогава връзката с мен да ти създаде неприятности. Политиката на една корпорация е опасно нещо, Франси. По-опасно, отколкото можеш да си представиш. Нещо незначително, случило се днес, може да излезе отново на бял свят след пет години, когато някои лица си сменят местата. Недоброжелателите ми имат слонска памет.

— В моя живот няма място за подобни тревоги — намръщи се Франси. — Ако нещата потръгнат зле, тогава ще му мисля. Не мога да живея в постоянен страх от потенциални врагове. Единственото, на което съм способна, е да работя упорито и да вярвам в доброто. Не се опитвам да навредя на когото и да било.

— Искрено ти се възхищавам за това — усмихна се Джак. — Чудесна философия. Може би не е най-безопасната, но поне е честна.

Франси се загледа в него, омаяна против волята си от изключителната му привлекателност. Този път забеляза едва

доловимата прилика с майка му в носа, брадичката и косата. Но както и наследените от Антон Магнъс черти, тази прилика се губеше, засенчена от собствения му неповторим чар, сякаш се бе появил на този свят от нищото — един мъж без минало, загрижен единствено за бъдещето, на което възнамеряваше да стане пълновластен господар благодарение на своя талант и непоколебима воля.

— Баща ти е могъщ човек — промълви Франси. — Оставам с впечатлението, че всички, освен теб се страхуват от него. Възможно ли е човек да притежава такава власт?

Усмивката изчезна от лицето на Джак. Погледът му стана безкрайно сериозен.

— Дори не можеш да си представиш колко е могъщ — промърмори той. — И опасен.

Франси замълча и го погледна в очите. В тях се четеше увереност и дързост, сякаш Джак, знаейки кой е противникът му, бе решил на всяка цена да го победи. И като че ли с нетърпение очакваше предстоящата битка, Франси почувства как я полазват ледени тръпки от израза на едно толкова дълбоко и толкова лично изживяване. И в същото време се запита как така тази вечер пътищата им с Антон Магнъс все още не са се пресекли.

В същото време в тих, изолиран от останалата част на дома кабинет в огромно кожено кресло смирено седеше кметът на Ню Йорк, вперил очи в Антон Магнъс.

Въпреки благопристойната му поза човек лесно би могъл да си го представи с шапка в ръка. Изглеждаше обезсърчен и погледът му бе едва ли не умоляващ.

— Господин Магнъс. Антон... — подхвана той, обръщайки се неуверено към домакина по име.

По неразгадаемия поглед на магната бе невъзможно да се разбере дали е доволен. На кмета явно не му беше приятно да влиза в ролята на просител, но знаеше, че тази вечер е длъжен да я изиграе докрай.

— Антон, иска ми се да мисля, че сме се споразумели по въпроса за облигациите. Ще ми се, като си отида, да мога да уверя моите хора, че стоиш зад нас. Това би означавало изключително много за всички ни.

Магнъс подръпваше от пурата си и умишлено гледаше встрани. Изразът в очите му бе странен, леденостуден, нечовешки със своята празнота. Ала зад тази празнота мозъкът на Магнъс работеше напрегнато.

Той отлично знаеше, че кметът е изправен пред неразрешими проблеми. От пет години приходите на общината непрестанно намаляваха, а в резултат на хаоса в зле ръководената данъчна структура на града и на щата, където всичко се решаваше с подкупи, положението все повече се влошаваше. С една дума, нещата опираха до политиката. Както винаги, впрочем. Но през последните няколко години късметът бе започнал да изневерява на града.

И ето че сега Антон Магнъс бе избран да влезе в ролята на спасител. Той можеше да накара значителна група инвеститори, от които всеки му бе задължен по някакъв начин, да вложи няколко милиарда долара в специалната облигационна емисия, призвана да спаси града. Достатъчна беше само една негова дума. Вярно, облигациите нямаше да им донесат толкова големи печалби, колкото някои други ценни книжа, котиращи се този сезон на Уол Стрийт. Въпросът бе да се прояви добра воля и гражданска доблест. Чрез натиск.

Антон Магнъс от години чакаше този миг. Много отдавна, още когато кметът бе все още само амбициозен общински съветник, осигуряващ си електорат по всички възможни начини, той си бе позволил да хвърли кал по „Магнъс Индъстрис“, наричайки я „чудовищен монопол“, който посредством предоставените му специални данъчни облекчения изсмуква жизнените сокове на града. Първата си предизборна кампания за кметското място бе провел под лозунга за разчистването на Ню Йорк от „магнатите хищници“. И благодарение на него бе спечелил изборите.

Но след като се добра до поста, той, естествено, забрави предизборните си обещания толкова бързо, колкото и ордъврите, които бе поглъщал преди пищните обеди в „Емпайър Рум“ — кметът беше известен чревоугодник, чието едро туловище живееше чрез насладата от яденето и пиенето — и повече не се сети за тях.

Но Антон Магнъс никога не забравяше и най-дребната обида, да не говорим за по-сериозните. Знаеше, че много от привържениците на кмета все още го смятат за свой ангел-хранител, защитаващ ги от

злото, наречено „едър бизнес“. Именно затова Антон Магнъс бе заложил на бъдещето. Беше предвидил приближаващия финансов крах и търпеливо бе довел корпорацията си до положение, при което да е в състояние да окаже силно влияние в най-подходящия момент.

И този момент бе настъпил. Само година или две дяляха града от пълен банкрут и сега кметът беше дошъл на крака, за да моли за помощ. В търсене на други пътища за спасени съветниците му бяха изчерпали и без това ограниченото си въображение. Оставаше само Магнъс.

И ето че днес, благодарение на своята прозорливост, парадът водеше именно той, Антон Магнъс. А намерението му бе да го води и занапред.

— Господин кмете — подхвана той, — напълно осъзнавам положението ви и бих искал да ви помогна. Но сам разбирате, че трябва да се консултирам със съдружниците си, които са достатъчно умни, за да не вложат парите си в нещо, което не би им осигурило щогоде прилична възвръщаемост. Искате прекалено много от мен, като се има предвид състоянието на икономиката на страната.

— Без вашата помощ градът е загубен — отвърна кметът с леко раздражение. По природа беше напорист и не обичаше да го държат в напрежение. — Иначе на всички ни се пише лошо.

Антон Магнъс го стрелна с жестокия си поглед.

— Нищо подобно, господин кмете. Така или иначе, данъчните закони в Ню Йорк са тежки. В „Магнъс Индъстрис“ получихме предложение от Калифорния да ни построят един небостъргач в центъра на Лос Анджелис, като ще ни позволят да се настаним в него буквално без наем. Можете да си представите колко много държат нашите приятели от Западното крайбрежие да се преместим там.

Кметът почервеня от яд и изсумтя:

— Надявам се, че сте им отказали.

Магнъс свъси вежди.

— Разбира се, че им отказах — сопна се той. — Но нали знаете как е в бизнеса, господин кмете. Днешното „не“ може да се окаже утрешно „да“.

Кметът извади кърпичка и избърса челото си.

— Антон — поде отново той, — какво да направя, за да те накарам да промениш решението си? Как да те убедя в моето

приятелство? Знаеш от какво огромно значение е „Магнъс Индъстрис“ за нашия град. Години наред съм се мъчил да те накарам да разбереш, че в мое лице имаш приятел.

— Не знаех, че имаш приятели сред монополистите и експлоататорите — отвърна Магнъс с едва доловима ирония.

Лицето на кмета поморавя.

— Да не би да си повярвал на тези глупости? — извика той. — Та това е просто политика, Антон. Нима можеш да ми се сърдиш?

Магнъс с невинно изражение извърна очи.

— Какво да направя? Моля те, Антон... — заумилква се кметът.

Магнъс се изкашля.

— Така, както се прилагат към нашата компания, данъчните закони сериозно обременяват моите акционери. Те смятат, че в Ню Йорк положението ни далеч не е толкова добро, отколкото би трябвало да бъде и може да бъде. Петдесет и второ постановление за данъка върху печалбата например...

Не се наложи да продължава. Кметът знаеше от самото начало, че данъците ще бъдат ябълката на раздора. Преди година той беше утвърдил постановлението и за сметка на „Магнъс“ и други корпорации бе вкарал в общинската хазна милиони долари. Това бе и предната отбранителна линия на града срещу финансовия крах.

— Той се отразява добре на града, Антон — прекъсна го кметът. — Помогна ни да забавим пълния банкрут.

Магнъс кимна и вдигна вежди.

— Но не мисли, че не разбирам проблема ви — увери го кметът. — Нека поговоря с моите хора. Сигурен съм, че ще измислим нещо.

— Преди края на тази финансова година? — поинтересува се мило Магнъс.

— Разбира се. Давам ти честната си дума — отвърна кметът.

Антон Магнъс стана и протегна ръка. Държеше я царствено, с отпуснатата китка, сякаш очакваше кметът да я целуне. Стиснал зъби, онзи я пое, извъртя на деветдесет градуса и сърдечно я стисна.

— Не се тревожи — заяви той. — Разчитай на мен, Антон. Мога да ти обещаая значително по-приемливо отношение от страна на щатските данъчни власти.

— Оценявам разбирането ти — отвърна Магнъс. — То означава много за мен. Другата седмица ще се срещна със съдружниците си и

ще се погрижа да ти помогнем с облигациите.

— Благодаря ти, Антон. Много ти благодаря. Няма да съжالياваш, обещавам ти.

— И още нещо — продължи Антон Магнъс, сякаш току-що се бе сетил. — Жена ми иска да види Грейси Маншън^[1]. Нали ги знаеш жените.

— Ама разбира се! — възползва се веднага кметът от възможността да му направи услуга. — Да съм знаел по-рано... Смятайте се за поканени. Кога ви е удобно да дойдете?

— Аз няма да мога — отвърна Магнъс. — Само жена ми. Не би било зле двете със съпругата ви да обядват заедно, господин кмете. Но нали ги знаеш вестникарите. Сигурно ще ѝ се наложи да направи някое изявление.

— Разбира се — съгласи се кметът. — Секретарят по печата веднага ще се погрижи за това. Искам целият град да разбере какво огромно значение имате вие двамата с госпожа Магнъс за нашето съществуване. Ще бъде страхотна новина.

— Много мило — отвърна Магнъс. — Нали ще бъдеш там да я посрещнеш?

Кметът преглътна с мъка.

— На драго сърце — увери го той. — Остави грижата за всичко на мен. Ще уведомя пресата предварително.

— В такъв случай се радвам, че си изяснихме нещата — надигна се Магнъс и посочи вратата. — Трябва да завъртя няколко телефона, преди да отида при гостите. Защо не поздравиш жена си от мен и не я запознаеш с госпожа Магнъс? Ще се видим след малко.

— Разбира се — каза кметът и стана, макар да знаеше, че е обида не само за него, но и за поста му да излезе, докато великият Антон Магнъс все още стои зад бюрото си.

Но нямаше избор. Затваряйки вратата, той се замисли за невероятната власт на човека, с когото току-що се бе разделил. Стига да пожелаеше, Антон Магнъс имаше възможност до седмица да осигури на града един милиард долара. И да го лиши от тях, ако реши, че не му е работа да прави благодеяния на едва свързващата двата края метрополия.

Бършейки чело, кметът се върна на партито, спря първия сервитьор, изпречил се пред очите му, и грабна две мартинита от

таблата.

Гаврътна първото още преди оня да се отдалечи и остави празната чаша на една от инкрустираните орехови масички в стил Джордж III. Второто взе със себе си и тръгна да търси жена си, за да ѝ съобщи добрата новина.

На централно място в основното фоайе, откъдето две вити стълби водеха към балната зала на втория етаж, стоеше Гречен Магнъс Труубридж, приветстваше гостите и на свой ред приемаше поздравленията им.

Джак представи Франси на Гречен — учудващо стеснителна млада жена с тих глас. Ако не бяха обилният грим, фризура и вечерният тоалет, за които явно не бяха щадени средства, тя би изглеждала като най-обикновена домакиня. До нея в малка, богато украсена люлка спеше дъщеричката ѝ, неподозираща, че е повод за вихрещото се наоколо галапредставление.

От клюкарките в службата Франси вече бе подочула някоя и друга история за двете сестри на Джак.

По-голямата, Гречен, бе първородно дете в семейството и естествено предопределена да сключи блестящ брак. Като малка беше тихо и възпитано дете, но след пубертета стана доста неспокойна. Бунтуваше се, няколко пъти бяга от къщи и устройваше на родителите си такива сцени, че се наложи да я изпратят в специално девическо училище, което твърде малко се различаваше от изправителен дом за хора, които не си знаят парите.

След няколко години се превърна в хубава девойка с буйна кестенява коса, млечнобяла кожа и пищна фигура. Прегрешенията ѝ в училище доведоха в крайна сметка до семейна драма една година преди дебюта ѝ във висшето общество.

По време на едно презокеанско пътешествие с родителите си Гречен се запозна с един младеж от Бостън и се привърза към него, успявайки обаче много ловко да скрие този факт от семейството си.

Използвайки завидната си интелигентност, тя сложи юзди на буйното си поведение и успя да издейства преместването си в едно девическо училище в Лейк Форест, на север от Чикаго. Там си налегна парцалите, намери си приятелки и повиши успеха си. Магнъсови

толкова много се зарадваха, че бяха склонни да я оставят там да завърши образованието си. Чувстваха се спокойни, защото имаха много познати по Северното крайбрежие, които бдяха над дъщеря им.

И тогава дойде ударът. Един уикенд от училището ги уведомиха по телефона, че Гречен е изчезнала. Антон Магнъс изпрати личния си взвод от частни детективи, които на бърза ръка я откриха в Северен Уисконсин, близо до канадската граница, където тя и момчето от презокеанския лайнер се наслаждаваха на нелегалния си меден месец. Бяха се оженили, след като по предварителна уговорка избягаха в момент, когато отсъствието на Гречен нямаше да бъде забелязано веднага. Тя беше изфабрикувала бележка от родителите си, че ѝ се налага да отсъства десет дни по семейни причини.

Когато научи за това, на Антон Магнъс, естествено, му призля. Със съгласието на родителите на момчето бракът без много шум беше анулиран. Гречен незабавно бе „отписана“ от училището, защото се изясни, че го е посещавала само за да бъде близо до любовника си. Благодарение на влиянието на Магнъс върху пресата цялата история беше потулена. Единственият проблем се оказа забременяването на Гречен, но той бе разрешен с уреждането на аборт в Швейцария.

Този епизод сложи край на нейната независимост. Тя вече чинно присъстваше на всички семейни събирания, завърши образованието си във „Васар“ и се омъжи за Елиът Труубридж, който бе избран от родителите ѝ. Бракът ѝ се основаваше очевидно на финансови и обществени съображения, тъй като за богатството на Труубриджови се носеха легенди.

Превърна се в покорна млада жена, леко закръглена наистина, но приятна събеседничка, която обаче, както казваха приятелите ѝ, „винаги витаеща някъде другаде“. Прекарваше времето си, като изпълняваше всевъзможни незначителни задачи и даваше приеми. Показа, че все пак изпитва някаква радост от живота едва когато разбра, че е бременна с първото си законно дете — момиченцето, чиято поява на бял свят беше и поводът за тазвечерното парти.

Откакто се бе омъжила, Гречен не правеше нищо, като се изключат обществените ѝ ангажменти и участието ѝ в благотворителни мероприятия, но затова пък се отнасяше много сериозно към семейните си задължения. Домът ѝ бе толкова изряден, че никой не се чувстваше уютно в него. Тя непрекъснато чистеше и

тупаше, но съпругът ѝ, разглезен млад мъж, който прекаляваше с пиенето и бе заклет комарджия, като че ли не забелязваше това. Онези, които я познаваха добре, я съжаливаха. Някогашната ѝ интелигентност се проявяваше от време на време чрез някоя язвителна забележка по повод на последната бродуейска премиера. Писмата, които пишеше на приятелите си, бяха безлични като докладните записки в корпорацията на баща ѝ.

Но бебето като че ли ѝ доставяше искрена радост. Приятелите и близките ѝ смятаха, че майчинството ще ѝ възвърне жизнеността. Или поне се надяваха. Други обаче, не толкова великодушни и не толкова оптимистично настроени, бяха на мнение, че вече е твърде късно за това. У нея те долавяха малодушието на майка ѝ. Изглеждаше толкова уплашена от живота, толкова апатична. И жалко, защото подобно на много момичета от богати семейства Гречен бе имала възможността да се изгради като самостоятелна личност, но очевидно бе пропиляла силите си в порива на краткотрайния си младежки бунт. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължава да играе пред обществото ролята на съпруга и майка.

Въпреки че бе чувала за злополучното минало на Гречен, Франси я хареса от пръв поглед. У нея имаше нещо земно и уязвимо, което я очарова.

— Сигурно много се радвате — усмихна се тя, загледана в спящото бебе, и мигновено усети как я изпълва завист към гордата майка.

— Доста го чакахме — отвърна Гречен. — Опитвахме дълго време, но безуспешно. Изпробвала съм всички възможни лекарства за забременяване. Сега вече мога да си отдъхна.

Гречен се отпусна учудващо бързо пред Франси и много скоро започна да споделя трудностите, които срещаше при отглеждането на първата си рожба. Ненадейно по лицето ѝ премина сянка, Франси неволно се обърна, опитвайки се да разбере причината.

Появилият се Бог знае откъде Антон Магнъс се приближаваше към дъщеря си.

— Здравей, татко — поздрави го Джак, като застава между него и двете жени. — Искам да ти представя Франси Болинджър. Франси, това е Антон Магнъс.

Франси за първи път виждаше могъщия Антон Магнъс отблизо. Беше среден на ръст, с широки гърди и стоманеносива коса. Имаше гъсти катраненочерни вежди и искрящи, също толкова черни очи. Кожата му бе мургава. От фигурата му се излъчваше същото внушително спокойствие, което ѝ бе направило впечатление още по време на заседанието на Борда.

— Чувал съм за вас — подхвърли той, ръкувайки се с нея. — Докладът ви пред Борда беше чудесен. Очакваме и в бъдеще да се представяте така добре. Желая ви късмет с вашите компютри.

Антон Магнъс отново насочи вниманието си към Гречен, но за краткия миг, в който задържа ръката ѝ, Франси усети пронизващия му поглед така осезателно, сякаш бе проникнал до дъното на душата ѝ с безцеремонен и категоричен въпрос, на който тя самата не знаеше отговора.

— Как се чувстваш, Гречен? — попита той. — Надявам се, че партито не те изморява.

Реакцията на Гречен бе неочаквана. Кой знае как, тя успя да му отговори не само безмълвно, но и без да го погледне. Просто се взря пред себе си със свършено безизразно изражение. Владееше се отлично, което силно порази Франси.

— Как спи бебето? — поинтересува се Антон Магнъс, като погледна към люлката.

И този път Гречен го дари със същия странен ням отговор, включващ исканата от него информация, като че ли без изобщо да забелязва присъствието му. Погледът ѝ бе вперен в невидима точка извън оформения от тримата малък кръг, някъде сред сновящите наоколо гости.

— Първото ми внуче — отбеляза Антон Магнъс, обръщайки се към Франси. — Просто сърце не ми дава да остана дълго време далече от него.

Напрежението между баща и дъщеря беше повече от осезаемо. Франси забеляза, че Гречен нито веднъж не погледна баща си в очите, както и че не му каза нито една дума. Поведението ѝ бе белязано от някаква безнадеждна упоритост представляваше наистина мъчителна гледка.

Нищо обаче не бе в състояние да заличи изписаната върху лицето на Антон Магнъс бащинска загриженост.

— Ще ми се малко да я поддържа, стига да разрешиш, разбира се — каза той.

Гречен пребледня като мъртвец, но не направи дори опит да го спре, когато той се наведе да вдигне заспалото бебе, чиито миниатюрни пръстчета току се свиваха и разпускаха, докато го притискаше към гърдите си. Над малката група надвисна оглушителна тишина. Магнъс проръмжа няколко едва чути безсмислени звука, усмихна се, сложи бебето обратно в люлката и се обърна към Джак.

— Може ли да поговорим малко, сине?

Двамата се измериха с поглед, който макар и коренно различен, бе не по-малко многозначителен от онзи, който Магнъс замени с дъщеря си. Това бе съзаклятнически поглед между двама души, които, независимо дали това им харесва, съзнават, че ги свързва нещо много важно. Поглед, нелишен от неприязън, ала въпреки това изразяващ общ интерес.

Франси потисна създалото се у нея неприятно впечатление и прекара десетина минути в разговор с Гречен, която видимо си отдъхна, след като баща ѝ се отдалечи заедно с брат ѝ. И колкото повече тя се отпускате, толкова по-ясно Франси осъзнаваше, че това е една нещастна, но изключително интелигентна и сърдечна млада жена. Когато Джак се върна, двете почти се бяха сприятелили.

— Искам да те запозная с няколко души — обърна се той към Франси. — Доскоро виждане, Греч.

Ето какъв бил значи всемогъщият Антон Магнъс у дома си, помисли си Франси. Досега на два пъти ѝ се бе удавала възможност да го види — веднъж като самотен и мълчалив човек на заседанието на Борда, който най-хладнокръвно пушеше пурата си, докато изнервените му подчинени се увъртаха около него. След това като благодушен глава на семейство, от когото омъжената му дъщеря явно изпитваше смъртен страх.

Франси почти осезателно усещаше, че Гречен ги наблюдава двамата с Джак, при това със същото любопитство, което се четеше в очите и на мнозина от гостите. Не знаеше как да го тълкува. От една страна, се чувстваше поласкана, че е гостенка на толкова привлекателен млад мъж, но от друга, нещо у семейство Магнъс, както и впечатленията ѝ от корпорацията и присъстващите тази вечер знаменитости ѝ действаха потискащо. Замисли се за родния си град в

Пенсилвания и за миг ѝ се прииска да приседне с баща си на старата веранда, където всичко ѝ бе тъй познато, а топлата му обич я караше да се чувства спокойно и уютно.

Джак отведе Франси на горния етаж, където бавно прекосиха още няколко салона, пълни с гости, които бърбеха и пиеха шампанско.

— Какви са впечатленията ти до този момент? — попита той.

— Имаш чудесно семейство — отвърна предпазливо Франси.

— Всички изпитват ужас от стария — сви рамене Джак. — А при Гречен този ужас е направо пародиен. Той ѝ избра и съпруга, както можеш да се досетиш, и ето че тази вечер честваме плода на това сватосване. Горката Греч, не е виждала Елиът Трoубридж от раждането на бебето. Запиля се на Ривиерата да играе комар. Жалко, защото Греч е добра душа. Но и тя ще стане като мама. Нито една жена не може да достигне нивото на татко.

— Въпреки всичко те ми харесват — усмихна се Франси.

— Най-хубавото тепърва предстои — отбеляза той. — Или най-лошото, зависи от гледната точка.

И двамата продължиха пътешествието си през безкрайния както ѝ се стори лабиринт от салони, всекидневни и библиотеки, пълни с красиво облечени хора сред също толкова красива обстановка. Джак като че ли търсеше нещо. Междувременно тихичко ѝ разказваше истории за някои от присъстващите знаменитости и за развитието на отношенията им с Магнъсови през годините. Лекичко я докосна по лакътя при влизането в поредната стая, където красива млада жена с прибрана под брилянтна диадема искряща руса коса и с цигара в уста разговаряше с неколцина младежи, явно омаяни от красотата и чара ѝ. В изящната си ръка тя държеше инкрустирана чаша с шампанско, която обаче оставаше все така пълна.

Възхищението, което изпита Франси, предизвика на устните ѝ неволна усмивка. Досега никога не бе виждала на живо толкова аристократично създание, притежаващо всички произтичащи от това качества и преимущества.

Джули Магнъс — Франси я позна от снимките във вестниците — се оказа истински красива. Бе дребничка, изумително крехка и с изваяно тяло. Носеше рокля на Диор, която подчертаваше тънката ѝ талия и съвършените ѝ ръце. Беше свалила обувките си. Имаше порцелановобяла кожа и прозрачносини очи. Но от цялото ѝ същество,

докато разговаряше с тримата обожатели, които, сякаш хипнотизирани, буквално си бяха глътнали езиците, се излъчваше ако не безучастност, то най-малкото апатия.

Приличаше на принцеса със своята свита. Джули очевидно бе свикнала да ѝ засвидетелстват пълно подчинение, дължимо както на красотата ѝ, така и на нейното обществено положение, и безупречно изпълняваше ролята си. Подобно на Джак, който понякога изглеждаше като слязъл от витрина, Джули имаше вид на жена, спуснала се най-грациозно в стаята от корицата на „Вог“.

Но имаше и друго, което трудно можеше да се определи от пръв поглед. Въздухът бе наелектризиран от тревожно напрежение, сякаш ухажващите Джули трима млади мъже съзнаваха, че под безметежната ѝ външност се крие нещо опасно. Целият им вид издаваше страхопочтително очакване, дори благоговение.

Когато зърна Джак и дамата му, Джули се извини на младежите и дойде при тях.

— Скъпи братко — възкликна тя, — отдавна не сме се виждали!

И с недвусмислено ироничен жест потупа свойски Джак по бузата. Миг след това живите ѝ очи срещнаха очите на Франси и тя я огледа с подчертано любопитство.

— Джули, това е момичето, за което ти споменах — поясни Джак и в гласа му звънна нотка на гордост. — Франси Болинджър, сестра ми Джулиет.

— Не ме наричай така — сопна му се тя и добави, обръщайки се към Франси: — Ужасно обича да ме дразни с това отвратително име. Избрали са го родителите ми, когато съм била прекалено малка, за да мога да се противопоставя. Магнъсови явно са се опасявали, че когато порасна, ще се омъжа за някой Монтегю и ще проваля плановете им по отношение на мен. Но както и да е, приятно ми е да се запознаем — заяви тя, протягайки ръка е дружелюбна усмивка, след което продължи: — Джак ми разказа за вашите успехи. Като го слуша, човек може да си помисли, че сте най-великият гений, работил някога в Компанията.

— О, съмнявам се — разсмя се Франси, осъзнавайки в същото време колко малка е подадената ѝ ръка. — На мен също ми е приятно да се запознаем. Чувала съм много за вас...

И сепнато замълча, виждайки как устните на Джули се изкривиха в многозначителна усмивка. Излишно бе да я уверяват в очевидното, а именно, че каквото и да бе чувала за нея Франси, то бе само лошо.

Ако се вярваше на слуховете, които отдавна вече не се поддаваха на никакъв контрол, Джулиет Бейкър Магнъс бе нещо много повече от типичното младо и свръхбогато вироглаво момиче. Изключвали я бяха от толкова училища, в колкото успяваха да я изпратят родителите ѝ. И беше имала връзки с толкова долни типове, колкото ѝ се бяха изпречвали на пътя. В момента отново се местеше в поредния колеж, след като дискретно я бяха помолили да напусне „Смит“, защото се бе впуснала в любовна авантюра с един преподавател по френски, неуспял да устои на прелестите на съвършеното ѝ кукленско тяло.

Още девет-десетгодишна тя беше участвала във всички лудории, известни на момичетата от висшето общество. Уличавали я бяха в кражба от магазин, бяха я задържали за нарушаване на обществения ред, в училище я бяха наказвали за крайно неуместни шеги, каквато бе например подпалването на колекцията от перуки на директорката на Девическата академия госпожица Комптън.

А едва-що сдобила се с шофьорска книжка, започна да блъска семейните коли на Магнъсови, нанасяйки огромни щети на безценната колекция от бентлита, ролс ройсове, ферарита и мерцедеси, като с това списъкът далеч не приключваше. Веднъж дори бе шофирала пияна и сериозно контузи един минувач. Срещу фамилията беше заведено дело, но високоплатените адвокати на Антон Магнъс успяха тихомълком да потулят работата.

Още преди да навърши двацет години, алкохолът се бе превърнал в неизменна съставна част от неговите „подвизи“. Появата ѝ в нетрезво състояние на обществени места задължително се съпътстваше от скандали, в които накрая се намесваше полицията и тогава тя започваше да обсипва блюстителите на реда с обиди не само от словесно, но и от физическо естество. Носеха се слухове, че е опитвала опасни наркотици, включително кокаин и бензедрин, който лесно можеше да се закупи с рецепта, предписвана на склонни към напълняване жени, и се намираще в домашните аптечки на всички нейни приятели.

Неморалното поведение на Джули се отличаваше с последователност и почти с пресметливост. Тя не полагаше никакви усилия да прикрива пакостите си — напротив, задължително правеше така, че да я заловят на местопрестъплението. По-примерните или поне страхуващите се от наказание нейни съученички отдавна се бяха отказали да участват в лудориите ѝ, тъй като предварително се знаеше, че тя ще бъде разобличена. В резултат на това компанията ѝ бързо бе деградирала и в нея бяха останали или също толкова буйни, или прекалено глупави момичета, за да осъзнаят, че трябва да стоят подалеч от нея. Това бяха създания или леконравни, или склонни към самоунищожение, или пък непригодни по рождение да се приспособят към обществото, каквато бе и самата тя.

Сега, вече по-голяма, Джули водеше двойствен живот, що се отнася до противоположния пол. Излизаше често с млади мъже от най-добрите семейства, които не можеха да устоят на нейната красота и на славата на фамилията Магнъс и въпреки разюздания ѝ нрав я смятаха за великолепна партия за онзи, който би имал смелостта да я озапти. В същото време поддържаше истинска армия от жигола, навлеци и всевъзможни отрепки, които я съпътстваха в по-съмнителните ѝ авантюри.

Похожденията ѝ извън консервативното Магнъсово лоно бяха твърде недостойни, за да бъдат обсъждани в едно по-изискано общество. Явно беше тръгнала по наклонената плоскост, но въпреки че бе задържана десетки пъти от полицията, благодарение на влиянието на баща ѝ все още не ѝ бяха показали жълт картон.

Досега бе успяла да избегне единствено забременяването. Дали благодарение на противозачатъчните средства, дали на характерна физиологична особеност, или чисто и просто на невероятен късмет — това никой не можеше да каже.

Знаейки тези подробности, Франси бе искрено удивена от спокойствието и самообладанието на младата жена пред себе си. Освен красотата най-забележителното качество на Джули Магнъс беше нейната интелигентност. След като Джак се извини, за да отиде да поздрави неколцина от гостите, Джули предприе малка разходка с Франси и започна да я разпитва за работата ѝ.

За изненада на Франси се оказа, че Джули е чувала за колежа „Мор“ и има доста добри познания в областта на компютрите, тъй като

в „Смит“ бе изучавала компютърна грамотност при един млад преподавател, твърдо убеден, че бъдещето е именно в тях. Дори нещо повече, проявяваше изключително разбиране. Изслушваше много внимателно всичко, което ѝ казваше Франси, и отговаряше напълно уместно, което показваше, че колкото и да е обсебена от хаоса на личния си живот, следи всяка нейна дума с неподправен интерес.

А когато я попита дали ѝ харесва работата в „Магнъс“, все така с разбиране се отнесе към факта, че Франси се въздържа от коментари за бездушието на корпорацията и за жестокото отношение към жените.

— Смел човек сте — отбеляза Джули, — като се има предвид, че това е джунгла, където всички оръжия са в ръцете на мъжете. Използвайте колкото се може по-добре мозъка си, за да оцелеете! Корпорацията е амбициозен и безскрупулен звяр, но съм сигурна в едно — не е умен. Това може да ви бъде само от полза.

Тя махна с ръка към безценните картини, покриващи стените на задръстения с масички и скринове коридор, и попита с кисела усмивка:

— Забелязвате ли нещо в портретите? Приликата им с нас не е особено голяма, нали? Така е, защото всички са на рода Уедърел. Не можем да си позволим да излагаме на показ портрети на Магнъсови, защото до един са мъртви селяци, погребани Бог знае къде. Както виждате, притежаваме всички атрибути на завидно родословно дърво, но без самото дърво. И точно това би искал баща ми да бъде забравено от света.

— Като ви гледа човек, и през ум не би му минала подобна мисъл — усмихна се Франси. — Вие сте толкова... толкова изискани.

При тези думи в очите на Джули заигра загадъчно пламъче, което проблесна само за миг и изчезна.

— Но сме потомци на ред поколения бандити и убийци — отсече тя. — Или поне аз си ги представям като такива. Във вените на баща ми сигурно тече кръвта на пладнешки разбойник, щом успя да ни осигури това положение.

И в леденосините ѝ очи отново затанцува странна сянка, изумително наподобяваща котешка лапа и излъчваща едновременно както отдавнашна дълбока омраза към собственото ѝ семейство и баща ѝ, така и неволно възхищение. Сякаш тази ненавистна съвкупност бе толкова огромна и съкрушителна, че не можеше да не се преклони пред нейното могъщество.

— Всички се гордеем, че Гречен успя да зачене от нейничкия — изкриви устни Джули. — Но Антон Магнъс все така си няма внук, който да увековечи името му. Тази дребна услуга ще трябва да му направи прелестното ми братче.

И тя започна да разпитва Франси за живота ѝ, проявявайки изключително жив интерес. Без да се впуска в подробности, Франси ѝ разказа за смъртта на майка си, за уединения тих живот, който водеше баща ѝ, за привързаността си към него, за годините, прекарани в университета, и изведнъж си даде сметка, че Джули я слуша едва ли не с опиянение.

— Нищо особено, както виждате — засмя се Франси, смутена от необичайния интерес на събеседницата си.

— Напротив! — живо възрази Джули. — Изключително интересен, бих казала необикновен живот. Щастлив живот. Голяма рядкост, Франси... Мога ли да те наричам Франси?

— Разбира се, че можеш.

— Да обядваме някой ден заедно... — започна Джули, но така и не довърши изречението.

Франси тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато забеляза, че изражението на събеседницата ѝ се промени, и то толкова рязко, че от любезността ѝ не остана и помен. Изглеждаше нащрек, някак уплашена и готова като че ли да се отбранява. Проследявайки посоката на погледа ѝ, Франси се обърна и видя, че към тях приближават Антон Магнъс и Джак. Макар и доста по-нисък от сина си, старият Магнъс го бе прегърнал през рамо и го насочваше към двете момичета. Човек можеше почти физически да усети силата на бащиното му присъствие.

Докато приближаваха, Франси си даде сметка, че макар и едва забележима, приликата между двамата все пак съществуваше, подобно на размитите контури на рисунка върху пясъка, заличена от току-що блиснала вълна. Същевременно обаче Магнъсовият ген сякаш безмилостно оковаваше двамата мъже в невидимите си вериги. Ала с поведението си Джак се стараеше да заличи тази прилика, сякаш тя бе петно, от което на всяка цена искаше да очисти плътта си.

— Какво става? — усмихна се Джак на Франси. — Оставиха те съвсем сама, така ли? И таз добра!

Изненадана, Франси се обърна.

Но зад нея нямаше никой. С появата на баща ѝ Джули Магнъс просто се бе изпарила.

Останалата част от вечерта премина в светлината на приятния искреж на шампанското сред приглушена музика и тихи разговори. Джак беше толкова чаровен домакин, че Франси наистина се отпусна. Започна да го чувства по-близък, макар че възможностите им да поговорят насаме бяха доста ограничени поради безкрайната върволица от известни и важни особи, с които я запознаваше.

Единствената сянка, помрачила партито, дойде за Франси като гръм от ясно небе.

Двамата с Джак вървяха по коридора на втория етаж и тъкмо бяха подминали вратата на просторна всекидневна, когато доловиха отвътре някаква суматоха. Джак я спря с леко докосване по ръката.

— Остави на мен — прошепна той. — Просто ме изчакай.

И влезе в стаята, след което настъпи онази напрегната тишина, която неизменно следва някакъв скандал, Франси стоеше в коридора и се чудеше какво е станало.

Миг след това Джак се появи, понесъл на ръце сестра си Джули, и тръгна към стълбището, водещо към спалните. Двама от тримата мъже, в чиято компания беше Джули до този момент, го проследиха с изумен, почти хипнотизиран поглед, докато третият го придружи до самите стълби.

Франси бе изумена и същевременно разочарована. Джули не бе припаднала, но тялото ѝ бе съвършено неподвижно. Изглеждаше като парализирана. И въпреки всичко в отпуснатата ѝ поза се долавяше воля и преднамереност.

Докато Джак минаваше покрай нея, Франси срещна погледа ѝ. Бледосините ѝ очи бяха празни. Джули с нищо не показва, че я познава, сякаш никога не бе я виждала. Промяната бе смайваща и неестествена. Като че ли Джак носеше робот или труп.

— Лошо ли ѝ е? — попита Франси един от двамата младежи.

— Не, просто е пияна — отвърна той. — А нищо чудно преди партито да е взела някое и друго хапче, от което ѝ е призляло.

Франси премълча. Струваше ѝ се, че от разговора ѝ с тъй жизнената и чаровна Джули Магнъс е изминал само миг.

— Често ли... ѝ се случва? — обърна се тя отново към младежа.

— Винаги когато тук организират парти — сви рамене той. — И всеки път се трупосва като по разписание някъде около полунощ. Родителите ѝ вече се научиха да отвеждат настрана по-чувствителните гости, преди да удари злокобният час.

После забеляза покрусения ѝ вид и побърза да я успокои:

— Не се тревожете. На сутринта ще гаврътне чаша блъди мери с един аспириин и ще бъде кукурмяк. Чисто и просто такава е разбирането на Джули за приятно прекарване.

Франси се насили да се усмихне. Мина ѝ през ум, че с мъртвешкия си вид Джули иска нарочно да злепостави родителите си, които и в този момент, само на няколко стаи оттук, продължаваха да развличат гостите си. Мисълта бе любопитна от психологическа гледна точка, но гледката на вцепенената от наркотиците Джули я потресе. Беше се оказала свидетел на умишленото самоунищожение на едно прекрасно и несъмнено надарено момиче. И Франси трудно щеше да го забрави.

Джак се върна след няколко минути.

— Извинявам се заради сестра ми — каза той. — А сега нека се отдалечим на безопасно разстояние от местопрестъплението.

Хвана я за ръка и я отведе през все още претъпкания с хора коридор в една значително по-тиха част на дома. Франси понечи да го поразпита за ненадейния припадък на Джули, но по всичко личеше, че Джак не желае да говори за това.

— Ела — каза той. — Искам да ти покажа едно от моите тайни местенца.

И я поведе през същински лабиринт, включващ една спалня, огромен килер и нещо като мансарда. Тя го последва покорно, изпълнена със страхопочитание към безкрайните на пръв поглед пространства на огромния дом.

Озоваха се на малка площадка зад кръгло прозорче, което гледаше към танцувалната зала. Оттам се виждаха разхождащите се гости и застаналият в средата Антон Магнъс, който бърбеше добродушно с някакъв посланик.

— Страхотна гледка, нали? — подсмихна се Джак. — Антон Магнъс и неговият свят. — И като сви рамене, добави: — Но външността лъже. В действителност това е най-големият цирк, на който някога си присъствала.

— Май не обичаш много баща си — подхвърли тихичко Франси. Видът му изведнъж стана сериозен, почти суров и той стисна ръцете ѝ в своите.

— Послушай съвета ми, Франси! Постарай се никога да не попадаш в обсега му. Всеки, който има вземане-даване с баща ми, жестоко си плаща за това. Такъв е законът на джунглата. Никога не го забравяй!

Изписалото се на лицето му изражение представляваше странна смесица от омраза и неволно уважение.

После се обърна към нея и отново се разведри.

— Сигурно те отвращаваме — каза той. — Всички ние, деградиралиите богаташи.

— Чуждата мъка винаги ми действа угнетяващо — прошепна тя, поклащайки глава в сгъстяващия се мрак. — Става ми мъчно, когато си помисля, че си там, където не искаш да бъдеш.

Джак погледна надолу към тълпата и промърмори:

— Във всеки случай няма да е задълго.

Изведнъж лицето му просветна.

— Мисля си — продължи той — дали да не дойдеш с мен, когато напусна всичко това. Тогава ще имам нужда от всички можещи хора, които съумея да привлека. Надявам се, че ще успея да примамя и теб.

Франси се усмихна. Не знаеше какво да каже.

— Разбери, аз също не искам да бъдеш нещастна — натърти той. — Ти не принадлежиш към света на Антон Магнъс.

Франси отново не отговори.

Джак погледна надолу към гостите.

— Когато бях малък, пръв открих това място. Гречен изобщо не подозираше за съществуването му. Родителите ми също. Знаеше го единствено архитектът и може би няколко души от рода Вандербилт, които някога също са били деца. Обичах да идвам тук и да шпионирам възрастните, докато те се наслаждават на партитата си. Господи, тогава ми изглеждаха като царете от приказките! Баловете, оркестрите, разкошните тоалети на жените и ехтящата във всички кътчета музика. По онова време си мислех, че живеят в истински вълшебен свят. — За миг като че ли потъна в размисъл. Върху лицето му се четеше болка. Сетне промълви: — Ще ми се и ти да беше тук тогава.

Думите му я натъжиха. Изведнъж си даде сметка колко самотно може да се почувства едно момче, принудено да живее в Магнъсовия свят.

Сега Джак я гледаше право в очите, сякаш искаше да проникне в душата ѝ.

— Желанието обаче не е достатъчно, или поне аз така мисля — въздъхна той.

В неволен порив на състрадание Франси го докосна по бузата.

И изведнъж усети ръката му на рамото си. Пръстите му ласкаво погалиха шията ѝ. Обзе я странна премала — нежна и опияняваща. След това изведнъж, сякаш привлечена от магнит, за чието присъствие изобщо не бе подозирала, тя се отпусна в ръцете му, притисна се към него и устните ѝ се разтвориха, за да приемат най-продължителната целувка в живота ѝ.

Ръцете ѝ се ключиха около кръста му, двамата се притискаха все по-силно и по-силно един към друг, а целувката му я изпълваше с вълни от страст, докато мускулестото му тяло все по-настойчиво се впиваше в нейното. Краката ѝ се разтрепериха в спазмите на отмалата, която обсеби цялото ѝ същество. В същото време усети как обичайният му покровителствен маниер отстъпи пред естествения му мъжки нагон и това окончателно сломи съпротивата ѝ, защото тялото ѝ очакваше този миг, откакто преди две седмици го бе видяла за първи път на прага на апартамента му. Без да съзнава това, тя беше мечтала за ласката му с цялата си душа.

Не направи и най-малкия опит да му се противопостави или да се отскубне. Ръцете ѝ се плъзнаха по косата му и пръстите сладострастно се заровиха в нея, докато той я притискаше още по-силно.

Започна да си дава сметка, че обзелата я страст е далеч по-опасна, отколкото бе предполагала. Искаше да се отдръпне, да го отблъсне. Но тялото ѝ вече бе успяло да го докосне до всички критични точки — бедро в бедро, гърди в гърди, докато краката ѝ го приласкаваха, нашепвайки му на своя език за нежната кожа под роклята и за нейната горещца, притихнала в очакване женска същина.

Ненадейно ръцете му се плъзнаха под кръста ѝ, придърпвайки я жадно към неговата пробудила се мъжка сила. Изгарящият го пламък бързо проникна под кожата ѝ и изведнъж, сякаш в някакъв първичен

спазъм, от устата ѝ се изтръгна сладен стон, неудържимо възторжена песен, която заглъхна върху гърдите му, докато тялото ѝ тръпнеше в обятията му. Изненадана от собствената си реакция, тя продължи да се притиска към него, опитвайки да скрие лицето си. Единственият звук, който се разнасяше в стаята, бе нейното учестеното дишане.

Най-сетне Джак се отдръпна. Подобно на материализирал се призрак, лицето му възвърна видимите си очертания, но остана толкова нереално, колкото и преди фаталната и тъй прекрасна целувка.

Макар да я бе освободил от обятията си, ръцете му продължаваха да лежат на раменете ѝ.

— Съжалявам — промълви той. — Не биваше да го правя. Ти почти не ме познаваш.

— Няма защо да се извиняваш — отвърна Франси. — По-скоро аз би трябвало да ти се извиня. Да, аз... Всъщност аз съм доста старомодна. И не смятай, че имам навика да се хвърлям на врата на първия срещнат мъж. Това повече няма да се повтори.

Тя извърна поглед, но той лекичко я докосна по бузата, за да я накара да обърне глава към него. Усмихна ѝ се с такова разбиране, че тя на свой ред не можа да сдържи усмивката си. Ръката ѝ, подвластна на независеща от нея, макар и плаха воля, се плъзна от рамото му към тила и нежно го погали. Сетне оправи вратовръзката му.

— Имаш червило по устните.

— Така ли? — възкликна Джак така, сякаш тази информация му бе доставила огромно удоволствие.

Франси извади от джоба му носна кърпичка и избърса устните му. Но дори и това движение ѝ се стори тревожно интимно. Преди обаче да успее да върне кърпичката на мястото ѝ, той я улови за китките, принуждавайки я да застине неподвижно, и отново я целуна. Франси го погледна в очите и каза:

— Трябва да се връщаме. Родителите ти ще започнат да се чудят къде сме изчезнали.

Джак се намръщи и кимна.

— Имаш право.

— Ужасно ли изглеждам? Налага ли се да пооправя грима си? — попита Франси.

— Нищо не се налага — увери я той. — Идеална си.

Погледна я. Докосна бузата ѝ с пръст, сетне го зарови в косата ѝ, карайки я да притвори очи от удоволствие, и едва тогава я пусна.

Краката ѝ буквално се подгъваха, докато се отдалечаваха от площадката. Беше опознала света на Магнъсови много повече, отколкото искаше.

Докато Джак я изпращаше, изпита облекчение, че оставя този свят зад гърба си. Но когато той я целуна за лека нощ, вече не бе толкова сигурна в това. Изпита усещането, че този свят е проникнал в една прекалено интимна и прекалено уязвима част от нея, за да може да го прогони.

Когато най-сетне се унесе в неспокоен сън, все още улавяйки по тялото си мириса и вкуса на Джак Магнъс, Франси за първи път разбра какво означава да живееш опасно.

[1] Резиденцията на нюйоркския кмет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Същата нощ, около два и половина сутринта, Джули Магнъс чу тихо почукване по вратата на стаята си.

Знаеше, че партито е свършило. Бе чула последните гости да си отиват, защото се бе събудила около час след като Джек я бе положил върху кревата ѝ. Пиеше ли шампанско, винаги изтрезняваше много бързо. Като че ли опиянението ѝ продължаваше само колкото да направи някоя поразия, а след това напълно се разсейваше, оставяйки я опустошена и с убийствено главоболие в леглото.

И тази вечер не се различаваше от останалите. Когато се събуди, изгълта няколко хапчета аспирин и си облече пижамата. После си легна в очакване на съня — все още замаяна, но неспособна да се унесе. Около себе си долавяше последните шумове в притихващия дом, докато прислугата разчистваше след партито. Спомни си за гостите, с които се бе срещнала тази вечер, и за конфузното положение, което бе създавала, после се загледа в мрака, просто без да знае вече какво да мисли, и зачака кротката ласка на съня, което можеше да отнеме часове.

Едва доловимото почукване по вратата я накара да изтръпне.

Не се обади.

Бавно и сякаш колебливо вратата се отвори. Някой прекрачи прага, след което тя се затвори с леко изщракване.

— Джулиет...

Беше същият онзи старчески глас, в който сега прозвуча едновременно извинение, че я безпокои, плах укор, загриженост за състоянието ѝ и преди всичко съжаление, че се е стигнало дотук.

Тя запази мълчание.

Баща ѝ се приближи и приседна на края на леглото.

— Джулиет — повтори той. — Как се чувстваш?

Усети как пръстите му се сключват около ръката ѝ. Потръпна, но пак не каза нищо.

— Брат ти те извини — прошепна Антон Магнъс. — Но не мисля, че някой те обвинява.

Тя отново не пророни нито дума. Настъпи неловко мълчание.

— Знаеш ли, Джулиет — продължи той, — всички те обичат. Всички твои приятели. Излишно е да се правиш на палячо. Всички те ценят. Ти си чудесно момиче. И ние го знаем. Само да изпитваше малко повече уважение към самата себе си...

Тя погледна към очертаващия се в мрака силует. Долови познатия аромат на бренди, скъп одеколон и хубави пури, който така я омайваше навремето, когато бе малка и седеше в скута му, докато той четеше вестника си.

— Като малка беше толкова горда — подхвана Антон Магнъс, сякаш четеше мислите ѝ. — Просто не можеш да повярвам. Греч беше вече голяма, а Джак ходеше на училище. И ето че тогава се появи ти — един малък русокос божи дар... Точно така! Сред нас ти беше като малка фея от приказките.

Той замълча. Но не пусна ръката ѝ. Джули почувства, че дланта ѝ е потна, ала неговата беше суха — суха и уверена както винаги. Вслушваше се в думите му, обзета от болезнено запленения. Толкова често ги бе чувала.

— Опитай се да се стегнеш, Джулиет. Опитай се да бъдеш такава, каквато заслужаваш да бъдеш. Никой от нас не те обвинява за миналото. Важното е да го забравиш и да помислиш за бъдещето си. Можеш да направиш всичко, което поискаш и да бъдеш всичко, което пожелаеш. Помисли за това.

Беше прекалено тактичен, за да ѝ каже направо, че съсипва живота си с долнопробните и съмнителни млади мъже, на които спираше избора си. Когато ги водеше вкъщи, той, в интерес на истината, се държеше с тях внимателно и учтиво, прикривайки по достоен начин неодобрението си. Всъщност Антон Магнъс бе олицетворение на тактичността. Дори когато дъщеря му поставяше търпението му на изпитание, той запазваше пълно спокойствие.

— Майка ти смята, че трябва да смениш обстановката. Защо не отскочиш за няколко седмици до Биариц? А и за по-дълго, ако искаш. Вземи и някоя приятелка. А пък аз ще гледам да намеря време да доведа и майка ти за някой уикенд. Започваш да ни липсваш, когато отсъстваш прекалено дълго.

При тези думи тя потръпна, но не отдръпна ръката си, като се задоволи да я наблюдава как лежи в неговата с поглед, който в

тъмнината той не можеше да различи.

— Е, ще те оставя да си помислиш — въздъхна Антон Магнъс. — Искаме да си щастлива, Джулиет. Запомни това. Ти си нашето красиво момиченце и ние държим да получиш най-доброто.

Той опипа вдигнатата до брадичката ѝ завивка и бавно започна да я придърпва надолу. Горнището на пижамата ѝ изплува в мрака, подобно на синкав отблясък. Беше старомодна бархетна пижама като онези, които обикновено носят малките момиченца.

— Кажи, че ще опиташ — настоя ласкаво той.

Джули все така не отговаряше.

Той се пресегна и разкопча най-горното копче. Сетне бавно разкопча и останалите, докато тя мълчаливо наблюдаваше как гърдите ѝ се разголват пред погледа му.

— Джулиет — прошепна той. — Прекрасна моя Джулиет.

Широко отворените ѝ очи се взираха с празен поглед в пространството. Дори не помръдна, когато той се наведе и целуна зърното на гърдата ѝ.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Във всекидневната на малката селска къща бяха трима. Майката седеше в овехтял стол с права облегалка и плетеше. Дъщерята, възслабо четиринайсетгодишно момиче, лежеше по корем върху ръчно изработения килим и захапала молив, четеше учебника си по история. Босите ѝ ходила стърчаха изпод джинсите, а прасците ѝ лениво се поклащаха, докато тя съсредоточено си водеше бележки.

Облечен в работни дрехи, бащата седеше на кушетката и наблюдаваше семейството си, без да обръща внимание на тихия брътвеж на радиото. Нито жена му, нито дъщеря му вдигаха глава, за да си дадат сметка за угасналия поглед в сивите му очи.

Беше висок и едър мъж с внушително телосложение. На пръв поглед физиката му всяваше страх, но погледнеше ли го по-отблизо, човек веднага долавяше излъчването на вглъбена мечтателност и разбираше, че Мак Болинджър би могъл да бъде всичко друго, но не и негов враг. Всъщност още от най-ранната си юношеска възраст той се славеше в околността като „малко смахнат“ като човек „не из мира сега“. Имаше нещо странно, дори ексцентрично в отношението му към заобикалящите го предмети, в любовта му към дървото, в поетичния му усет за композиция. Именно благодарение на тези свои качества той си беше спечелил славата на прекрасен дърводелец и строител, чиито услуги търсеха мнозина.

Мак беше нещо като поет на дървото и камъка, който влагаше в работата цялата си душа. И като всички поети беше мечтател. Хората се отнасяха към това с разбиране и го приемаха, като именно поради тази причина се отнасяха към него донякъде и покровителствено.

Но днес Мак не гледаше малобройното си семейство като мечтател. Наблюдаваше го като човек, грубо принуден да погледне действителността в очите, при все че само мисълта за това му се струваше непоносима.

Хелън вдигна очи от плетивото си и погледна към Франси, сетне отново ги заби в скута си. За частица от секундата те

срещнаха погледа на Мак и в уморените зеници като че ли проблесна усмивка. И продължи да плете.

Колко невинен изглеждаше този миг! Съпругата, и дъщерята, погълната от всекидневната си работа, докато мъжът, току-що приключил трудовия си ден, си отдъхва в дома, който бе издигнал със собствените си ръце в родния си град. Мила семейна картина.

За жалост съдбата се бе намесила и бе променила всичко. Пуловерът, който Хелън плетеше за Франси, беше прекалено голям. Момичето все още растеше, а в момента имаше достатъчно дрехи. Хелън плетеше този пуловер за една по-голяма Франси за онази Франси, която нямаше да доживее да види. Защото Хелън скоро щеше да умре. И всички го знаеха. Това щеше да е последното ѝ лято. За Хелън тази плетка бе крехката ѝ връзка с едно бъдеще, в което за нея нямаше място, и горчив протест срещу погубващата я болест.

Такава си беше Хелън. При все че бе кротка, тя имаше железен характер и проявяваше чувство за хумор, макар и черен, към жестоките нелепости на заобикалящия я свят. Беше типично в неин стил да седи спокойно и да плете дреха, която щеше да послужи едва след смъртта ѝ.

Между майката и дъщерята съществуваха странна прилика, но не физическа. Рядката кестенява коса на Хелън и кафявите ѝ очи не бяха наследени от Франси — забележително хубава брюнетка с искрящи яркозелени ириса. Дъщерята не бе взела нито овалното лице на майката, нито бледата ѝ кожа, тъй като чертите си беше получила в наследство по бащина линия.

Не, приликата беше не външна, а духовна. Защото върху Франси бе оставил своя отпечатък именно характерът на майка ѝ.

Кроткият, но решителен подход на Хелън към света, както и отказът ѝ да му позволи да я смаже. Но докато в силата на Хелън се прокрадваше субективна нотка на податливост към тъга, Франси беше неизменно лъчезарна и усмихната. В същото време, макар и да бе наследила творческото въображение на Мак — в способността ѝ да борава с цифри и уравнения всички виждаха таланта му на изобретател на всевъзможни приспособления и на полезни подобрения в интериора на къщи и ферми — у нея нямаше и помен от склонността му към летаргия. Мак бе мечтател, който обичаше да седи и да наблюдава как отминава животът, а щастието на Франси

се коренеше в нейната активност. В това отношение приличаше на майка си.

В бащинската си гордост Мак понякога си мислеше, че Франси е наследила най-хубавото и от двамата и е пощадена от техните слабости.

И напоследък точно тези оптимистични мисли му помагаша да не се отчайва, когато наблюдаваше жена си и дъщеря си. Хелън непрекъснато слабееше — утринният ритуал по претеглянето ѝ на кантара се бе превърнал в кошмар, който почти го лишаваше от смелостта да изживее останалата част от деня и отпаднаше все повече. С всяка седмица в очите ѝ се четеше все по-голяма болка.

Единствено съсредоточавайки мислите си върху Франси и убеждавайки се постоянно в нейната сила, която нарастваше, докато времето и надвисналата мъка закаляваха характера ѝ, Мак успяваше да понеса гледката на отиващата си от света Хелън и едновременно да чувства, че е в състояние да я надживее и да отгледа дъщеря си.

И ето че сега бе вперил очи във Франси. Макар и притихнала на килима, тя сякаш долавяше изпитателния му поглед. Размърда крака, вдигна глава и се усмихна. С известно усилие той лекичко ѝ намигна, което означаваше, че е в добро настроение.

Възхищаваше ѝ се, но не можеше и да не се тревожи за нея. Въпреки че кипеше от енергия и винаги се усмихваше, Франси бе уязвима. И макар да боравеше надарено с цифрите, беше беззащитна срещу човешката жестокост и несправедливост. Доказали го бяха нейната свитост и самотата, белязала положението ѝ в конкуриращия се в социално отношение гимназиален свят.

Склонността ѝ към самоанализ също не можеше да я защити от коварството на самонадеяните мъжкарци. Имаше голяма вероятност красотата ѝ да я изложи на такива терзания, каквито Мак не можеше дори да си представи.

Непоносима за него бе дори едничката мисъл, че някой може да причини болка на Франси. С течение на годините тя го бе осъзнала и бе съумяла да усвои още една усмивка, успокояваща и едва ли не майчинска, за да уталожва страховете му.

Ала ето че ѝ предстоеше да бъде наранена така, както никога досега. А Мак не можеше да направи нищо, за да предотврати това,

да я защити. Защото със смъртта на Хелън щеше да рухне и собственият му свят.

Той извърна очи от умиращата майка и обгърна с поглед невръстната си дъщеря. Каква ли щеше да бъде съдбата ѝ, след като Хелън си отидеше? Какво щеше да стане с нея, когато смъртта прекъсне естествената връзка между майка и дъщеря? Щеше ли да прикрива болката и разочарованията зад лъчезарната си усмивка, както правеше Хелън? Или щеше да се оттегли в уединеното царство на интелекта си така, както Мак се беше усамотил в мъглявия свят на своите блянове?

Кой можеше да каже какво ще се случи с нея, когато поеме по трънливия път на зрелостта? Мак не знаеше, не бе способен и да предположи. И не можеше да я предпази.

От друга страна Франси беше смела и лесно се приспособяваше. Вродената ѝ упоритост нееднократно ѝ беше помагала да се отърсва от болката и разочарованията и да посреща трудностите с увереност, неприсъща нито на баща ѝ, нито на майка ѝ.

Беше родена, за да бъде щастлива. И тя като че ли го осъзнаваше и бе готова да се пребори с нещастieto с всички средства, предоставени ѝ от нейния остър ум и от твърдия ѝ характер. И вероятно благодарение на изобретателността щеше да успее да намери свое решение на ужасяващата дилема да живее в този свят. Въпреки тази оптимистични мисъл сърцето на Мак Болинджър бе изпълнено с лоши предчувствия. Скоро щеше да загуби единственото място на земята, което съставляваше неговата естествена среда — този дом и сърцето на Хелън. Запита се дали, след като Хелън си отиде и остане сам, той ще може да бъде семейство за Франси. Никога не бе предполагал, че ще се сблъска с подобно предизвикателство.

Даде си дума да намери сили и да помогне на Франси да се справи с бъдещето. Както пуловерът, който Хелън плетеше сега, щеше да изчака Франси да порасне, за да го облече, така и последните, при това най-ценни сили на Мак щяха да се съхранят, за да се превърнат в спасително убежище за дъщеря му и в доказателство за неговата любов.

Хелън още веднъж вдигна поглед от плетката и забеляза изражението върху лицето на съпруга си. Усмихна се. Погледите им

се срещнаха и Мак тозчас си даде сметка, че тя напълно го разбира. Тревогата му за миг се разсея, изместена от любовта, която изпитваха един към друг и към Франси. Сетне болката отново прониза Хелън и тя пак се хвана за плетката.

Колкото до момичето, което четеше, проснато по корем на пода между родителите си, то не забеляза нищо. В слабото ѝ тяло се разливаха звуците на неспирната песен на младостта и упованието. Погледът на баща ѝ отново се спря върху нея, докато в сърцето му надеждата и отчаянието продължаваха своята яростна битка.

На 12 януари Франси замина за Европа.

Бяха ѝ подготвили кабинет в „Магнъс-Франс“ — парижката централа на корпорацията и нейния най-голям европейски филиал, който сам по себе си представляваше могъщ конгломерат. От командния си пункт в Париж Франси щеше лично да ръководи работата по инсталирането на главните компютри във френската столица, в Лозана и в Лондон. Задачата ѝ включваше осигуряването на компютрите, подбора и обучението на персонала и задействането на интерфейса, и то преди официално обявения краен срок, което означаваше най-късно до началото на следващата есен.

Колкото и тежка да изглеждаше тази задача, Франси с нетърпение чакаше да се заеме с нея. Искаше колкото се може по-скоро да се махне от Ню Йорк.

От Ню Йорк и от Джек Магнъс.

Двете седмици след партито в чест на Гречен изминаха като в сън. Франси работеше до късно, разпределяйки времето си между подготвителната кореспонденция с европейските си колеги и пътуванията до Армънк, щата Ню Йорк, за да обсъжда с изпълнителните директори на IBM трите основни компютъра, които предстоеше да бъдат инсталирани в Европа през следващите няколко месеца.

Всекидневно съзнанието на Франси се претоварваше с хиляди подробности и те не ѝ позволяваха да мисли за нищо, освен за невероятното предизвикателство, пред което беше изправена. За сметка на това нощите ѝ бяха истинско мъчение. Защото всяка вечер, докато лежеше в леглото и усещаше как грижите от деня една по една

я напускат, на тяхно място се настаняваше образът на Джак Магнъс, който я обсебваше изцяло и не ѝ даваше да мигне.

Спомняше си всяка негова дума, изречена на партито, всяка негова усмивка, всеки жест. Сети се за необичайната горчива искреност, с която говореше за семейството си, за почти бащинската му нежност към Гречен, макар че тя беше по-голяма от него, и за загрижеността му за Джули, която буквално се бе разпаднала пред очите на Франси.

Още виждаше елегантния костюм, с който бе облечен, загорялото му лице, усмивките, докато я представяше на гостите и на членовете на семейството си, и спокойните погледи, които ѝ хвърляше цяла вечер. Всичко това се бе запечатало в паметта ѝ с необикновена сила.

А спомените водеха неизбежно до онзи спонтанен и неочакван миг на близост в обятията на Джак, високо над главите на останалите гости в онова закътано, уютно местенце, където много отдавна той, още малко и непослушно момче, беше играл.

Споменът за тази целувка продължаваше да преследва Франси. Никога досега не бе изживявала подобно нещо. Докато бляскавият свят на Антон Магнъс се разстиляше в краката им като нощен пейзаж, озарен от светкавица, на нея ѝ се струваше, че цялата тази мощ струи през мускулестите крайници на Джак, през неговите устни, език и пръсти и, възпламенявайки я, се влива направо в душата ѝ.

Дори сега все още долавяше вкуса му, усещаше жилавото му тяло и мъжката нетърпеливост на ръцете му, които я притискаха все по-силно, докато в гърлото ѝ се давеше песента на собствения ѝ екстаз. При този спомен ѝ прималяваше, а съзнанието ѝ се замъгляваше.

Не можеше да отрече, че тялото ѝ съвсем недвусмислено го бе дарило с върховно удоволствие. Дори самата тя остана изненадана, подобно на момиче, което е открило своята женственост, преди още да е готово за нея. И тази женственост се бе отдала на Джак преди Франси да успее да осъзнае присъствието ѝ и да я овладее.

Припомняше си думите, които бе изрекла едновременно със страх и срам: „Аз съм доста старомодна“, и се проклинаше не само за прозиращата в тях неопитност, но и за изгарящата, чисто физическа страст, която бе изпитала в обятията на Джак. Какво ли си мислеше сега за нея? Дали не се усмихваше при спомена за нейната необузdana

чувственост и за непресторения ѝ намек за собствената ѝ порядъчност?

Тази мисъл я огорчи. Франси бе горда жена и от самото си постъпване в „Магнъс“ държеше да остане вярна на себе си. Макар че беше благодарна на Джак за помощта, която ѝ оказа пред Борда, тя неистово желаше да носи сама своето бреме и предпочиташе да я оценяват по постиженията, а не да я покровителстват. Мисълта, че Джак би могъл да приеме нейната отзивчивост като символично изплащане на дълга, който имаше към него, или пък като младежко заслепление от властта, ѝ се струваше непоносима.

В края на краищата, мислеше си тя, станалото не е нищо повече от най-обикновена целувка на двама възрастни. И не означава нищо. Абсолютно нищо!

Сети се за очарователната и свенлива Белинда Девъро, с която се бе запознала и разговаряла на партито. Всъщност тя бе и бъдещата съпруга на Джак. Което само по себе си бе доказателство, че той си има свой живот, в който за Франси няма място.

И ако, както се твърдеше, между Джак и баща му съществуваше конфликт по повод на брака му с Белинда, то това изобщо не засягаше Франси. Или поне не я засягаше повече от останалите скрити противоречия, спотайващи се зад претенциозната фасада на фамилията Магнъс.

Всичко това наистина не ме засяга, казваше си тя решително. Но в действителност така ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да не придава значение на случилото се между нея и Джак, да го загърби и да продължи трудната работа, с която се беше заела.

Измъчвана от тези мисли, през последните две седмици Франси отбягваше Джак, като контактуваше с него единствено чрез докладни записки, засягащи подготовката по предстоящото ѝ заминаване за Европа. И за нейна изненада и разочарование той спази негласната им уговорка и не я потърси.

Вечер, когато оставаше сама у дома, Франси, въпреки всичките си старания, просто не можеше да откъсне очи от телефона. И когато той не звънеше, проклинаше не само упоритото му мълчание, но и собственото си детинско очакване. Искаше ѝ се да замине колкото се може по-скоро. И въпреки че звучеше невероятно, беше уверена, че дори в непознат континент като Европа ще се чувства много по-

сигурна, отколкото в централата на „Магнъс“, където от Джак я деляха само няколко етажа или най-обикновено телефонно обаждане и където бурните ѝ фантазии подлагаха постоянно на изпитание и без това изопнатите ѝ до скъсване нерви.

Тава, че Франси правеше всичко, за да ускори заминаването си. Ала при все че благоразумието я подтикваше да хукне към самолета, плътта я караше да вдигне телефона, да чуе гласа на Джак, да намери начин да го види, да го издебне, когато е сам, и да го оплете в примката на собствената си страст така, че желанието ѝ да се слее с неговото.

Нямаше време за губене.

С багаж, включващ предимно работни материали, Франси взе десетчасовия полет до Париж. Беше прекалено възбудена, за да заспи в самолета и през цялото време или четеше холандската граматика, или за пореден път щателно преглеждаше програмата, предвидена за въвеждане в компютъра майка.

Когато в шест сутринта самолетът най-сетне се приземи на летището в Париж, Франси беше изтощена, но същевременно и прекалено въодушевена както от очакващото я предизвикателство, така и от блясъка на Европа, за да почувства умората.

Вече чакаше на багажната лента да се покажат куфарите ѝ и кашоните с документация, когато до ушите ѝ долетя странно познат глас, който я повика на френски:

— Mile Bollinger? Vous permettez...^[1]

Тя се обърна и видя хубав французин, облечен в официален костюм и шлифер, който с усмивка ѝ протягаше ръка за поздрав.

— Аз... Как ме познахте? — учуди се Франси.

— Моите шпиони в Ню Йорк ме предупредиха, че сте много красива — отвърна той на английски. — Позволете да ви се представя. Ролан дьо Лом.

— Значи това сте вие! — възкликна усмихната Франси.

Откакто Джак я свърза с „Магнъс-Франс“, тя бе разменила няколко писма с Ролан дьо Лом. Той беше вицепрезидент на френската корпорация и се бе оказал най-ценният ѝ контакт, що се отнася до предварителното ѝ ориентиране в новото обкръжение.

Сега вече си обясняваше защо гласът му ѝ се стори толкова познат. Беше го чувала два пъти, когато се бе обадила в „Магнъс-Франс“, за да потвърди окончателната дата на пристигането си.

В действителност Ролан дьо Лом се оказа олицетворение на всичко, което млада американка можеше да очаква от романтичен французин. Загорял, елегантен в копринения си костюм, жизнен и атлетичен, макар и на четирийсет и пет, с тъмна, леко посребрена на слепоочията коса и черни очи, в които освен мечтателната чувственост се долавяше голяма топлина и интелигентност. Говореше свободно английски, макар и с лек акцент, и се отнасяше към Франси с изискаността и самоувереността на човек от знатно потекло.

Със ситроен на компанията Ролан дьо Лом откара Франси в чудесен апартамент на левия бряг на Сена, на улица „Шерш-Миди“, където щеше да живее по време на престоя си в Европа. Намираше се в приятна старинна сграда с притаен зад внушителен портал вътрешен двор, със стаичка за портиера и малка зелена площ, наред която на каменен пиедестал се издигаше странна статуя на приклепнал женски сфинкс.

Апартаментът се намираше на последния етаж. Асансьорът беше малък и се наложи Ролан на два пъти да слиза и да се качва, докато пренесе целия багаж на Франси. Но апартаментът наистина беше приказен. Някогашно ателие, той имаше шестметрови прозорци, от които се виждаха парижките покриви с техните миниатюрни комини, а на няколко преки оттам и двата купола на църквата „Сен Сюлпис“. Това бе възхитителна гледка, концентрирала в себе си същността на Париж.

След като внесе в дневната всички чанти на Франси, Ролан дьо Лом понечи да я остави сама.

— Толкова се радвам, че пристигнахте благополучно — каза той.

— Много мило, че ме посрещнахте — усмихна се Франси. — Въпреки че не ми се искаше да ви вдигам толкова рано.

— За мен беше удоволствие — увери я Ролан. — А сега сигурно ще искате да си починете. Може ли да ви се обадя по-късно днес?

— Бих искала веднага да пристъпя към работа — поклати глава Франси. — Изобщо не съм изморена.

— Сигурна ли сте? — усъмни се той. — Часовата разлика действа много изтощително.

— Сигурна съм — настоя Франси.

— Отлично тогава — кимна Ролан. — Ще поканя колегите на обяд, за да се запознаят с вас. Какво ще кажете за един часа? Ще мина

да ви взема.

— Звучи чудесно.

Обзета от желанието да се представи възможно най-добре пред френските служители, Франси прекара следващите три часа в пореден преглед на материалите, които бе донесла със себе си. Взе душ, грижливо се среса и облече строгата пола и блузата, купени преди три седмици специално за случая.

Роланд се появи точно в един.

— Не се притеснявайте, ако в началото някои от колегите ми се държат хладно — предупреди я той, когато приближиха ресторанта, където щеше да се състои обядът. — Не забравяйте, че страната ни все още се възстановява и за разлика от вас, американците, ние не бързаеме да въвеждаме нови методи в бизнеса. — След което се усмихна, отвори ѝ вратата на колата, за да слезе и заключи: — Във всеки случай сигурен съм, че много бързо ще разсеете опасенията им.

Но когато се озова сред осмина изключително предпазливи французи, в чиито учтиви поздрави долови ако не друго, то най-малкото скептицизма, с който посрещаха натрапването ѝ в техния свят, Франси веднага разбра, че това далеч няма да е толкова лесно, колкото той предполагаше.

— Mademoiselle — поздравявах я те един след друг, ставайки на крака, за да се ръкуват, ала върху лицата им нямаше и намек за усмивка.

— Tres content...^[2]

— Enchante...^[3]

След което, без излишни церемониалности, изпитанието започна.

За свое голямо учудване Франси откри, че компютърният ѝ план тук се посреща с много по-яроствни възражения, отколкото изложените от Борда в Ню Йорк. И сякаш за да утежнят и без това тежкото ѝ положение, въпросите ѝ бяха задавани на скорострелен идиоматичен френски от чужденци, които като че ли си бяха поставили за цел да изпитат издръжливостта ѝ.

— Si Mademoiselle avait bien voulu se renseigner sur les besoins de l'Europe...^[4] — подхвърли снизходително един от тях.

— Il faudrait quand meme considerer les convenances...^[5] — додаде друг.

— L'ordinateur est une machine infernale, entierement inu'ie dans le commerce^[6] — настоя навъсено трети, като избълва облак дим от житана си.

Беше повече от ясно, че служителите на „Магнъс-Франс“ не само се отнасят доста боязливо към новия проект за компютъризиране, който страховитата корпорация-майка искаше да им наложи, но и гледат с голямо подозрение на това младо и явно неопитно момиче, на което бе поверена една толкова отговорна задача.

Франси се постара да обори възраженията им с добре обмислени доводи в защита на разработената от нея система, изтъквайки както улесненията, които тя щеше да им предостави, така и произтичащите минимални изменения в работата им. Осъзна, че в отношението ѝ към тях от важно значение е тактичността, затова се опита да се държи колкото се може по-дружелюбно и отзивчиво.

С изненада установи, че познанията ѝ по френски не включват някои технически термини, необходими да опише същността на компютърната технология. Докато обясняваше, на няколко пъти не можа да намери подходящата дума. Умората от дългото пътуване като че ли я смазваше, докато се опитваше да формулира един или друг отговор на чуждия език. Очите ѝ лютяха от острия дим на френските цигари и тежката атмосфера в ресторанта започна да ѝ се струва мъглява и недействителна.

За щастие Ролан дьо Лом ѝ се притече на помощ. Той владееше основния речников фонд, свързан с това, което французите наричаха „les ordinateurs“^[7], и я измъкваше от трудното положение не само като ѝ подсказваше необходимите термини, но и със своите обяснения.

В края на срещата обаче се озоваха в задънена улица. Франси бе успяла да омая френските служители с познанията си и със своята дружелюбност, ала в отказа си да повярват в компютъризацията те очевидно бяха решили да заемат изчаквателна позиция дотогава, докато Франси не им докаже на практика нейната ефективност.

Най-сетне си тръгнаха, като един по един отново се ръкуваха с нея. И при това чу осем пъти поздравления за съвършения френски, което я изненада, тъй като целия следобед бе изпитвала усещането, че в устата ѝ се търкалят мраморни топчета. Тя с усмивка им благодари и им обеща много скоро пак да се видят.

— Благодаря ви, че ми помагате всеки път, когато наистина имах нужда от помощ — каза тя на Ролан, докато той я изпращаше до апартамента ѝ. — Голяма глупост направих, че не положих никакви усилия, за да науча терминологията.

— Напротив — възрази той с усмивка. — Френският ви е великолепен. А проблемите, които срещайте с техническите термини, само увеличаваха чара ви. Повярвайте ми, моите колеги много ясно разбраха, че сте сериозен човек. Справихте се отлично, но сега, струва ми се, трябва да си починете.

Върху красивото му лице бе изписана искрена тревога.

— Ще се видим утре в кантората — усмихна се Франси на свой ред, когато спряха пред вратата на жилището ѝ на улица „Шерш-Миди“.

Франси се качи в стаята си и се отпусна на леглото. Имаше чувството, че кръвта ѝ кипи под влияние на изживяното напрежение. Ала въпреки обзелата я умора бе сигурна, че няма да може да заспи.

Отиде до прозореца и погледът ѝ се плъзна по покривите. На фона на залязващото слънце Левият бряг ѝ се стори едновременно далечен и примамлив. И изведнъж под напора на някакъв вътрешен порив реши, че няма да почива, а ще излезе да разгледа града. Според туристическия пътеводител се намираще само на няколко преки от булевард „Сен Жермен“ и Латинския квартал. Щеше да завърши с една бавна разходка, сетне щеше да вечеря нещо леко и да спи до сутринта.

Свали строгия костюм, който бе облякла за обяда, и навлече панталон и пуловер. Измъкна една по-голяма чанта, пхна в нея фотоапарата и се нареди да излезе.

И точно в този момент усети отново онази странна отмала, обзела я по време на обяда, само че този път тя бе много по-силна и притъпи всичките ѝ сетива, в резултат на което ѝ бе трудно да вземе решение да напусне стаята. Полегна за малко на леглото да си откъхне.

Затвори очи и усети как топлият въздух гали страните ѝ. Устните му се приближиха, ръцете му я обгърнаха, отново усети острия мъжки аромат, който я възпламени в нощта на партито, и почти осезаемо почувства как цялото ѝ тяло потъва в обятията му...

И докато този забранен образ обсебваше най-съкровениите ѝ блянове, Франси потъна в дълбок, безпаметен сън.

Когато се събуди, минаваше полунощ. Улиците навън бяха тихи и пуси. Всичко бе потънало в сън.

Дълго лежа като упоена, неспособна да помръдне. Даде си сметка, че всичките ѝ сънища бяха свързани с Джак и че разделящите ги три хиляди мили не са достатъчни, за да го прогони от мислите си.

Най-сетне се надигна, опитвайки се да се съвземе. Все още се чувстваше омекнала и замаяна, но въпреки това остана с широко отворени очи и не можа да заспи. Вътрешният ѝ часовник явно все още не се беше настроил на парижко време.

Затова реши да се захване за работа. Извади част от документацията и започна да я подрежда. После започна да нахвърля на френски черновата на докладна записка, която искаше утре да изпрати на колегите си. Мина ѝ през ум, че е изправена пред поредното голямо предизвикателство — да си подбере свършено нов екип.

Работи цяла нощ. По някое време си даде сметка, че новият ден ще бъде безспорно още по-изтощителен и затова се опита да подремне, но безуспешно.

Точно в осем часа бе вече в централата на „Магнъс Франс“ на булевард „Монпарнас“, опитвайки се да приведе в ред новия си кабинет.

Секретарката ѝ — млада и привлекателна францужойка на име Антоанет, я поздрави сърдечно и я разведе из сградата.

— Имате ли още някакви изисквания към мен? — попита тя, докато Франси се готвеше да започне работа.

— Едно-единствено нещо, Антоанет — кимна Франси. — Искам да отидеш в Сорбоната и да ми намериш френски превод на тези статии върху компютрите. — И, връчвайки на момичето изготвения през нощта списък, добави: — Ако не всички, то поне повечето можеш лесно да намериш в техническите издания. Посочила съм и няколко периодични издания на датски, испански, немски, италиански и португалски. Опитай се да ми откриеш преводи и на тези езици. Няма защо да бързаш. Ще имам нужда от теб едва късно следобед.

— Добре, госпожице — отвърна озадачено момичето.

Докато сядаше на бюрото, Франси се усмихна. Толкова с компютърния жаргон на чужди езици, мина ѝ през ум.

След този първи объркан парижки следобед Франси така и не успя да се върне към обичайния си режим на спане. Вътрешното ѝ разписание непрекъснато се нарушаваше както от непривичното за нея европейско обкръжение, така и от напрежението, дължащо се на работата, с която се бе зела.

Ала войник по природа, тя успя да се организира така, че да извлече полза от смяната на обстановката. Работеше през късните часове, когато всички европейци спяха. И преди те да се събудят, успяваше да свърши куп работи. Спеше, когато я налегнеше умората, а през останалото време работеше.

Така за кратко време съумя да създаде един безотказно работещ отдел за компютърна координация. Именно тук бе инсталиран и първият IBM 650, като Франси лично ръководеше техниците и очакващите с нетърпение машината оператори.

После замина за Лозана, а след това и за Лондон, където организира инсталирането на двата допълнителни компютъра. Предприе и продължителни посещения в Рим, Мадрид, Лисабон и Хага както за да установи личен контакт с директорите на останалите филиали, така и за да ги запознае с разработената от нея система и нейните достойнства.

По време на дългото ѝ отсъствие от Париж службата се ръководеше от Ролан дьо Лом. Франси бързо разбра, че за нея той е спасител. Макар да си имаше свои задачи в „Магнъс-Франс“ от всички французи той бе най-добре запознат с компютърната технология и винаги намираще време да се срещне с нейните подчинени и да се погрижи в нейно отсъствие заповедите ѝ да се изпълняват възможно най-ефикасно.

Така Франси се видя принудена почти всеки ден да му се обажда, за да го уведомява докъде е стигнала, а той, от своя страна, да я информира за положението в Париж. Не след дълго си даде сметка, че с нетърпение очаква да чуе топлия тембър на плътния му глас, с който той не само ѝ оказваше морална подкрепа, но безпристрастно я запознаваше и с голите факти. Като че ли някак инстинктивно Ролан се бе превърнал едновременно в неин довереник и покровител.

„Tenez bon!“^[8] — подхвърляше шеговито той, когато му се оплакваше от някоя трудност. „Как казвахте вие, американците? Свиркай си! Не се тревожете, скоро ще им влезете под кожата.“ А тези

насърчения не ѝ бяха излишни. Опасенията ѝ се потвърдиха, защото наистина не ѝ беше лесно да накара европейците да разберат, че компютъризирането на връзките между техните компании не само няма да затрудни живота им, а напротив — ще го улесни. Повечето от служителите гледаха на компютрите като на изорани от зловещи гънки футуристични електронни мозъци, на които не може да се разчита.

Същите тези служители хранеха откровено недоверие към „Магнъс Индъстрис“, далечната компания-майка, и затова сега светкавично пренасочиха това свое отношение към умната и експедитивна млада жена, която на собствения им език им обясняваше създаденото от нея нововъведение. Неведнъж Франси оставаше с впечатлението, че я смятат за прекалено млада, прекалено красива и прекалено чужда, за да я приемат сериозно.

Ала свирепото недоверие, което изпитваха един към друг, се оказа много по-страшно от подозрението към нея, започнало да отстъпва място на непрекъснато увеличаваща се близост.

В Рим например, където я отведоха на разкошна обиколка из Ватикана, Колизеума и Националната галерия на древното изкуство, на организирания в „Андреа“ тържествен обяд я увериха, че испанците били отвратителни.

В Испания пък, където в Прадо ѝ показаха безценната колекция на Веласкес, прочутия Ескориал и древния град Аранхуес в Кастилската равнина, ѝ заявиха, че англичаните били варвари, които нямат и понятие от модерен бизнес.

В Лондон, където прекара три вълшебни дни в посещения из елитния квартал „Мейфеър“, Британския музей и градините на Риджънтс Парк, любезните английски служители на „Магнъс-Англия“ ѝ довериха, че е направо безнадеждно да ги принуждават да поддържат делови контакти с французите (с които, като се изключели последните няколко десетилетия, англичаните от шестстотин години насам били почти непрекъснато във война).

А когато се върна обратно в Париж, докато я развеждаха из Латинския квартал, из широките китни алеи на Булонския лес, островите Ла Сите и Сен Луи и живописните хълмове на Монмартр, научи от колегите си колко им било трудно да работят с италианците, които контролирали три гигантски фирми на „Магнъс“ за разработка

на мини и представлявали чисто и просто невъзпитана шайка мошеници и разбойници.

В края на първата си по-скоро бурна обиколка из европейските филиали Франси осъзна колко непреодолими бяха разногласията между европейците. Макар че от географска гледна точка се намираха почти толкова близко един до друг, колкото и съседстващите си щати в родината ѝ, мненията им коренно се различаваха, а самите те гледаха един на друг с недоверие, коренящо се във вековни вражди.

Но самото наличие на това недоверие потвърждаваше убеждението на Франси, че създадената от нея компютърна мрежа представлява за Европа съдбоносно нововъведение, което може не само да предизвика истинска революция в съвместната работа на филиалите на „Магнъс“, но и да увеличи печалбата и продуктивността на всеки един от тях.

Дори и най-скептично настроеният от европейските ѝ колеги, на когото бе обяснявала плана си, се виждаше принуден да признае, че компютрите, които тя предвиждаше да използва, изобщо няма да се съобразяват с техните валутни проблеми и езикови различия (самият компютърен език беше напълно самостоятелен и разбираем за всеки програмист), а още по-малко с различията в темперамента и културата им.

Проявявайки изключително търпение и такт, Франси започна да печели все повече привърженици за своята кауза. За това без съмнение ѝ помагаше не само свободното владение на европейските езици, но и фактът, че обясненията ѝ се силеха от нейните устни, разположени под кристалнозелени очи.

Единствената засечка в безотказно работещия механизъм на новия ѝ живот се появи там, където най-малко очакваше.

Европейците познаваха Джак Магнъс и изпитваха към него дълбоко уважение. Благодарение единствено на неговите познания, на неизчерпаемата му енергия и ловкост, вечно враждуващите помежду си европейци действаха ефикасно през последните пет години. Нещо повече, нерядко благоволяваха да я изслушат само защото знаеха, че е тук с негово одобрение.

В резултат на това името на Джак просто не слизаше от устата на хората, с които работеше. Отрупаха го с похвали, интересуваха се има ли някакви вести от него и питаха кога ще дойде пак в Европа.

Мисълта, че може отново да види Джек, пораждаше у Франси смесени чувства. От една страна, тя ни най-малко не се страхуваше от това, че може да дойде в Европа, за да провери как функционира новата ѝ система след окончателното въвеждане. Жадуваше за точната му преценка, жадуваше и за предизвикателството да създаде нещо, което ще му хареса и ще му направи впечатление.

Но това ѝ нетърпение имаше както добра, така и лоша страна.

То издаваше желанието ѝ да го види отново да бъде близо до него, а може би и да изпадне отново в такова положение, че желанието му към нея да помете вътрешните му задръжки, както бе станало в нощта на партито в чест на Гречен.

Терзаещият я копнеж буквално я вбесяваше. Не минаваше и ден без тялото ѝ многократно да ѝ напомни, че някои тайни кътчета в него жадуват за Джек повече от всеки друг път. Нощите ѝ бяха обсебени от неговия образ и спомена за прегръдката му.

Питаше се какво ли си мисли, когато там, в Ню Йорк, научава за работата ѝ тук. Спомня ли си за целувката им? Дали този спомен го кара да се усмихва, или просто събужда у него моментно желание.

Франси се стараеше да прогони тези мисли от съзнанието си. Повтаряше си, че е независима, подвластна на собствената си воля личност и че никой мъж не е в състояние с една целувка да я превърне във вързоп безсмислени фантасмагории.

Но знаеше, че един ден Джек ще дойде в Европа, за да види резултатите от нейната работа. И този бъдещ ден се носеше в съзнанието ѝ подобно на озарен от слънце сън, пропит от страст и гузна наслада.

В прилив на решителност Франси изхвърли от съзнанието си този тъй обезпокоителен образ и се потопи в работата си по-настървено от всякога.

[1] Госпожица Болинджър? Ако позволите... (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Много се радвам... (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Приятно ми е... (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Ако госпожицата си беше направила труда да се осведоми за нуждите на Европа... (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Би трябвало все пак да се вземат под внимание съответните условия (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Компютърът е адска машина, напълно безполезна в
търговията (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Компютрите (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Дръжте се! (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ню Йорк, 13 февруари 1956 г.

Облечена в тясна рокля на „Шанел“ без презрамки, достатъчно семпла, за да изглежда най-обикновена в очите на непосветените, докато познавачите веднага разбираха, че имат пред себе си безценен оригинал, Джулия Бейкър Магнъс влезе в едно заведение на Трето Авеню със странното име „При Офелия“.

Беше сама и нямаше никакъв ангажимент за вечерта. Целия следобед бе прекарала в стаята си, чете „Сбогом на оръжията“ и се наслаждава на тишината в къщата. Майка ѝ не посмя дори да ѝ се обади, тъй като Джули като нищо можеше да повтори сцената от предишната седмица — жесток скандал, при който използва ужасяващо циничен език, счупи една ваза от костен порцелан, изчезна и не се весна у дома цели две денонощия.

Баща ѝ, естествено, беше на работа. Първоначално Джули реши да отскочи до Гречен, за да види бебето, но после се отказа. В нейно присъствие винаги се чувстваше неловко, а и тъй мъничкото и безпомощно бебе ужасно я изнервяше.

Затова се посвети на Хемингуей в тишината на стаята си, като ту се усмихваше на зле прикритата маниерност на писателя, ту се мръщеше в усилието си да се съсредоточи, давайки си сметка за сериозността на онова, за което се беше опитал да пише. Пушеше цигара след цигара, отпивайки от чашата изстинал вече чай. По някое време отвори прозореца, за да проветри и хвърли поглед към минувачите по Парк Авеню.

В четири часа затвори книгата и започна нервно да кръстосва стаята. Не бе в състояние повече да разсейва вниманието си. Напрежението, което цял следобед се натрупваше в нея, всеки момент щеше да избие. Трябваше да се движи, да направи нещо.

По време на вечерята блестящо се престори на уморена, демонстрирайки сравнително добро настроение. Майка ѝ и баща ѝ си говореха за Гречен и семейството и почти не ѝ обръщаха внимание. В един момент Джули забеляза косия поглед на баща си, който слушаше

с половин ухо оплакванията на майка ѝ от някакви роднини по линия на Уедърел.

Когато приключиха, Джули се качи в стаята си, облече същата тази рокля, подбра наслуки обеци, огърлица и гривна и се изниза през задния вход. Повървя пеш до ъгъла на 65-а улица, спря едно такси и каза на шофьора да я откара в центъра. Накара го доста да обикаля, докато се озоват в една позападнала част на Трето Авеню, след което му нареди да спре пред някакво заведение.

Сега седеше на бара, пиеше сухо мартини и наблюдаваше посетителите в огледалото на отсрещната стена.

Беше измислила тази игра съвсем наскоро. Наблюдаваше клиентите и по огледалното им отражение и откъслечно долитащите до слуха ѝ разговори се опитваше да установи кой от тях първи ще я заговори. Нарочно бе облякла дрехи, които карат обикновените мъже да се чувстват неловко. Беше се пременила като „примамка“, ала примамка не за всеки, а за човек, достатъчно самоуверен и безразсъден, за да се престраши да я доближи.

Само особняк или чалнат би се отделил от тълпата, за да дойде при нея. Затова сега Джули се взираше хладнокръвно в огледалото, очаквайки Красивия принц да изскочи от тъмнината.

Видя го да приближава, когато беше на няколко метра от нея. Изненада я, защото изникна от ъгъл извън обсега на огледалото. Но по походката и погледа му веднага разбра, че това е нейният човек.

— Да ви почерпя нещо? — попита той със самоуверен плътен глас, белязан с простолюдния акцент на Бруклин. Мелодичен глас, зад който се таеше нещо опасно.

Обърна се и го погледна. Беше млад и поразително красив. Около двайсетгодишен, с внимателно сресана, макар и въздълга коса. Носеше риза, чието най-горно копче бе разкопчано, а през рамо бе праметнал спортно яке. Имаше широки гърди и силни ръце. Предположи, че вдига щанги.

На китката му висеше верижка. Стори ѝ се, че зърна на бицепса му татуировка. Очите му бяха катраненочерни, кадифени. От тях се излъчваше арогантност. Имаше красиви мигли, толкова дълги, че придаваха хлапашко изражение на загорялото му лице, което обаче само подсилваше неговата и без това натрапваща се мъжественост.

Заинтригувана от приликата му с готвеща се за скок пантера, Джули го погледна в очите и отговори:

— Имам си.

На чувствените му устни се появи усмивка. Сега черните му очи я оглеждаха преценяващо. Скръсти ръце на гърдите си. Направи ѝ впечатление колко са тесни панталоните му. Пакетът му бе силно очертан — очевидно обичаше да го излага на показ.

— Една разходчица тогава? — продължи той, без ни най-малко да се обезсърчи от отговора ѝ.

— И къде ще отидем? — вдигна вежда тя, докато погледът ѝ бавно се плъзна по него.

— У вас. У дома — усмихна се той. — Има ли значение?

— Май имате доста високо мнение за себе си? — подхвърли Джули и отпи от мартинито.

— Смятам, че когато е необходимо, трябва да се отдава дължимото — заяви той.

Явно си беше намерила майстора. Грубоватата му външност прикриваше безспорен интелект. И погледът му потвърждаваше това. Интелигентен, но необразован. Излъскан, секси, но не и изтънчен. Все още не беше допуснал нито една граматическа грешка. Джули вече знаеше, че той искрено се гордее с изисканите си маниери. Макар костюмът му да бе ушит с цел да взема ума на жени с няколко класи под нейната и издаваше ограничеността на кръгозора и амбициите му, той подчертаваше формите на едно великолепно мъжко тяло и свидетелстваше за равен на чара му егоцентризъм.

— Кое ви кара да мислите, че си търся компания? — полюбопитства Джули.

— Едно птиченце ми каза — отвърна той.

Тя за миг се замисли. После се обърна, погледна го в очите и попита:

— Доверявате се на инстинкта си, така ли?

— А при вас да не би да е по-различно?

— Навремето Марсел Пруст писа, че животът е една непрестанна грешка.

Той се изсмя. После се наведе към ухото ѝ и заговорнически прошепна:

— Той тук ли е?

И ѝ намигна.

Литературната отпратка не само че не го бе стъписала, напротив — дори го беше развеселила.

Джули неволно се усмихна. Той наблюдаваше движението на устните ѝ, наслаждавайки се на красивото ѝ лице и на уханието на скъпия парфюм, след което каза:

— Вие във всеки случай не сте грешка. Дошли сте точно там, където трябва.

Виждаше подаващите се от разкопчаната яка на ризата му косми, усещаше неговия остър, но същевременно чист и привлекателен аромат. Почти осезателно чувстваше стаилата се в мускулестото тяло сила. Попита се дали външният вид отговаря на съдържанието.

И реши да провери.

— У дома не може — каза.

— Естествено, миличка — изсмя се той. — Но не се тревожи. Светът е пълен с уютни местенца.

Помогна ѝ да слезе от стола. Ръката му беше силна, мъжествена. И това докосване до лакътя бе далеч по-интимно от креватните упражнения с повечето от младоците, които я замъкваша в леглото си.

Когато стигнаха до вратата, тя спря и промълви:

— Не знам името ви.

— Джони — протегна ръка той. — Джони Маранте. На вашите услуги.

Със своята самоувереност сякаш отново ѝ се присмиваше. Биваше си го, няма що.

— А вашето? — поинтересува се той, все така без да пуска ръката ѝ.

Джули се поколеба.

Той се ухили и каза:

— Няма значение, малката. Не си прави труда да си измисляш имена заради мен. Тази вечер те чака по-важна работа.

— Наричай ме Джули — каза тя, засрамена от собствената си свенливост.

— Хубаво име — отбеляза Джони с усмивка, която говореше, че не ѝ вярва, след което отвори пред нея вратата и подхвърли: — Е, хайде, Пепеляшке. Разполагаме само с два часа преди каретата да се превърне в тиква.

Думата „тиква“, излязла от неговата уста, потвърди и последното нещо, което искаше да знае — щеше да бъде добър. Много добър!

И той не я разочарова.

Откара я със собствена кола в апартамента си на няколко преки от барчето. Обстановката изумяваше с крещящата си безвкусица, по стените висяха актови платна, а цялата мебелировка недвусмислено свидетелстваше, че Джони е заклет женкар. Апартаментът включваше всекидневна, малка кухня и просторна спалня с огромен креват.

Джули така и не успя да разгледа всекидневната, защото още с влизането им той угаси осветлението. Прегърна я през кръста, всъщност малко по-ниско, като едновременно с това я притискаше към чатала си и галювно гушеше лице във врата ѝ.

„Каква странна прегръдка“, мина ѝ през ум. Стоеше зад нея, обездвижил я напълно със силната си ръка, и обсипваше шията ѝ с топли целувки. Другата му ръка се плъзна по бедрото ѝ и тя усети дъха му, пропит със сладникавия мирис на бърбън и цигарен дим. Пръстите му пълзяха бавно, сякаш в някакъв чувствен триумф по крехкото ѝ бедро, а твърдият му член бе легнал в нежната бразда, разделяща двете полукълба на задника ѝ, при това без да напират, кротко и неподвижно, като че ли просто искаше да ѝ напомни за себе си и за своето предназначение.

От устните ѝ се отрони въздишка и тя неволно притвори очи, усещайки как отмалява.

Джони разбра, че вече е изцяло в негова власт, и побърза да се възползва от преимуществото си. Прегърнал я през рамо, той я отведе в спалнята и внимателно започна да я разсъблича, като сгъна почти грижовно роклята ѝ на един стол и самодоволно заопипва частите на бельото ѝ, докато ги сваляше една по една.

Преди да успее да се опомни, Джули бе вече гола и отново с гръб към него, вперила невиждащ поглед в тъмната улица отвъд прозореца. Усещаше как ръцете му се плъзгат по раменете ѝ, сетне надолу по пръстите, по бедрата, обратно нагоре към кръста, сякаш измерваха миниатюрното ѝ тяло — с ръст малко над метър и петдесет и тегло около четирийсет и осем килограма Джули приличаше на крехка порцеланова статуетка.

После чу съсък на цип, шумолене на дрехи и дъхът ѝ секна, защото разбра, че той също се съблича.

Обърна се и съзря голите им тела в огледалото. Стоеше зад нея. Виждаше тържествуващия, щръкнал между краката му член. Беше огромен. В напрегнатото му очакване имаше нещо мелодраматично, граничещо с цинизъм. Ала това го правеше още по-съблазнителен.

Топлите му длани се отпуснаха върху раменете ѝ и започнаха нежно да ги масажират. Устните му докоснаха меката част на ухото ѝ в същия миг, когато членът му се отърка о слабините ѝ.

— Хайде, Пепеляшке! — прошепна той. — Балът започва.

За първи път Джули Магнъс бе изненадана от мъж. Джони се оказа изкусен съблазнител. За разлика от непохватните пияни младоци, които я мачкаха на задните седалки на колите, и от зализаните жиголо, с които се обграждаше, за да ядосва семейството си, Джони се оказа любовник от класа, когато трябваше да доведе една жена до оргазъм.

Беше всеотдаен в ласките си, твърд и мъжествен. И неутолим в желанието си да притежава всяка частица от тялото ѝ. Но подхождаше към него бавно и постепенно, уверявайки се, че го владее и до най-съкровените му кътчета, че го е приела и дори нещо повече — че жадува за него, преди да е доставил удоволствие и на нея, и на себе си.

Твърд и победоносен, той разтвори краката ѝ и внимателно проникна в нея, усещайки как бедрата ѝ в страстен порив се сключват около кръста му, докато той навлизаше все по-надълбоко. Почти веднага я разтърси непреодолима тръпка, сякаш той вече бе открил извора на оргазма ѝ, преди самата тя да осъзнае, че приближава.

Само по себе си дори и най-малкото движение приличаше на изнасилване, или по-скоро на обезчестяване — той знаеше колко високо стои Джули на социалната стълбица, знаеше, че с него тя всъщност се принизява и искаше да ѝ даде урок.

Не изискваше от нея да го гали — нито веднъж не насочи ръката или устните ѝ към себе си. Той беше господарят, а тя робинята, отдадена изцяло на покорството си и на задъханите си умолителни стенания за още, още, още...

Опиянена от насладата, която той ѝ доставяше, Джули изгуби представа за времето. А възторгът ѝ набъбваше ли набъбваше, подхранван от всеки пореден оргазъм до мига, когато усети, че той се

забива болезнено дълбоко в своите последни напъни, все така бавно и брутално, убеден, че тя не е на себе си от удоволствие.

— О, господи — изстена Джули и неистово се разтърси, притискайки се към него, обхванала с две ръце бедрата му, за да го притегли още по-дълбоко в себе си. — О, господи...

— Кротко, малката — прошепна той ухилен. — Кротко, малката.

При тези думи, изпълнени с насмешливото снизхождение и самоувереността на мъжкаря, за когото женската природа няма тайни, тялото ѝ се разтърси за последен път, сякаш ударено от електрически ток, и от устата ѝ се изтръгна възторжен вик, докато ръцете ѝ шареха по тялото му.

— О... — прошепна тя и зарови лице в гърдите му, все още не можейки да си поеме дъх, макар че всичко отдавна бе свършило.

— Какво има? — попита Джони.

— Никога не са ме... — Джули се опита да намери по-подходяща дума, но безуспешно, и продължи: — Никога не са ме изчуквали така.

— Нали затова съм тук, малката — прошепна той и притисна устни към челото ѝ.

— Бива си те — въздъхна тя. — Направо си страхотен.

— Както обичам да казвам — върна се той към ироничния си грубоват начин на изразяване, — трябва да се отдава дължимото винаги, когато е необходимо.

Джули измърка от удоволствие и се пресегна към слабините му. И изведнъж, за първи път, откакто се помнеше, не се почувства на висота и попита:

— А аз бях ли...

Неувереността ѝ го накара да се изсмее. Сега вече знаеше, че е успял да я постави там, където искаше да я постави, защото бе съумял да проникне през гордостта ѝ до стаената дълбоко в нея треперееща девственица, току-що преоткрила чрез неговата плът собственото си целомъдрие.

— Ти си едно малко сладурче — отвърна Джони. — Просто ти трябва истински мъж.

Докато думите му проникваха в съзнанието ѝ, той се усмихна, целуна я по бузата и додаде:

— Спокойно, Пепеляшке. Остави ми стъклената си пантофка и аз пак ще те направя щастлива.

— Надявам се — промълви тя с неподправена искреност.

Никога не се беше чувствала така. Спомни си отражението на красивото му лице в огледалото на бара, докато се приближаваше към нея. Бе очаквала някой, който да бъде чисто и просто по-смел от другите, или пък по-безразсъден.

Но действителността беше надминала очакванията ѝ.

Подобно на Пепеляшка бе попаднала в един чужд свят — в свят, където я очакваха непознати опияняващи удоволствия, а може би и опасности, за които все още не подозираше.

Защото онова, което правеше Джони Маранте толкова привлекателен, бе именно опасността, която криеше в себе си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Париж, 15 юли 1956 г.

Най-сетне дългоочакваният ден настъпи.

Основните компютри в Париж, Лозана и Лондон бяха готови да влязат в действие, а Франси лично бе подбрала операторите, които щяха да работят на тях. Те бяха прекарали последните две седмици в „захранване“ на компютрите, въвеждайки информация от европейските филиали, всеки от които вече разполагаше със свой отдел, имащ за задача да изпраща по телекса информация до основните компютърни бази.

Беше дошло време да се „включи системата“ и да се изпробва на практика.

Франси, заедно с Ролан дьо Лом и още неколцина наблюдатели, се намираше в парижкия компютърен център. В момента такива наблюдатели имаше и в двете други компютърни бази, където с нетърпение очакваха да разберат какво ще стане. Във всички кътчета на Европа висшестоящи Служители на „Магнъс“ и техните конкуренти със скептицизъм следяха дали новата идея за широкомащабна компютъризация ще се увенчае с успех.

Франси се усмихваше, но със свито сърце. Осъзнаваше с пределна яснота, че в основата на цялата операция е тя и отговорността е само нейна. Ако системата претърпеше провал, вината щеше да е пак нейна, тъй като тя бе авторът на основната програма. Знаеше, че днешните резултати се очакват и в Ню Йорк. По вътрешните Канали на „Магнъс“ се бе разнесла информацията, че Бордът на директорите проявява към тях особен интерес, и то не само поради факта, че решението за възлагането на цялата тази отговорност на Франси бе горещо оспорвано. Успехът или провалът на проекта щеше да се отрази най-чувствително върху положението на Джек като негов основен поддръжник, при това далеч по-чувствително, отколкото върху съдбата на Франси Болинджър.

Ала имаше и още нещо изключително важно; ако системата на Франси заработеше така, както бе предвидено, тя щеше да промени

изцяло досегашната представа за бизнес комуникациите. Щеше да предизвика революция в световен мащаб, разкривайки необхватни по перспективите си финансови и практически възможности.

Затова днешният ден бе решаващ.

Франси стоеше до Ролан дьо Лом в компютърния център. Телексните линии с Лондон и Лозана бяха отворени. Когато Франси подадеше знак, в действие щяха да влязат едновременно и трите бази на интерфейса и главният оператор на парижкия център щеше да зададе на компютъра първия си въпрос. Този въпрос бе вече формулиран. Щеше да е елементарен, зададен на електронен език и изискващ да се направи сравнение между активите на филиалите на „Магнъс“ в Италия и Португалия. Отговорът трябваше да се получи след не повече от две секунди.

Франси погледна Ролан, който ѝ се усмихна насърчително. Изглеждаше както винаги спокоен и сигурен в себе си. В красивите му черни очи се четеше увереност в нея. Франси се радваше, че е тук и че може да разчита на помощта му в този момент. През последните месеци тя бе редовен гост в разкошния му дом в Паси и се бе сприятелила с жена му и дъщерите му. Тук, в Париж, семейство Лом се бе превърнало в нейно второ семейство, а Ролан бе станал най-добрият ѝ приятел. И сега тя се нуждаеше от него повече от всеки друг път.

— Лондон е готов и чака — обяви една от секретарките със слушалка на ухото и се усмихна на Франси.

— Лозана също — обади се втора.

— Добре тогава — усмихна се на свой ред Франси, като склочи показалец и среден пръст. — Да започваме.

Секретарките веднага предадоха думите ѝ по телефона. Главният оператор включи компютъра, след което чрез клавиатурата зададе съответните команди.

Настъпи тишина. Контролните индикатори на екранните дисплеи кратко припламнаха. Магнитните ленти с изходяща информация се завъртяха, докато зададеният въпрос се превеждаше на електронен език. След няколко секунди принтерът изтрака и веднага замлъкна.

Операторът се надигна от стола, погледна разпечатката и се обърна към Франси. Тя се втурна към него и се втренчи в листа, покрит с хаотична мозайка от първични символи и неразбираеми части от думи.

Имаше едно-единствено изречение: „ЛИПСВА ИНФОРМАЦИЯ, ПРОВЕРИ КОМАНДАТА“.

Озадачена, Франси се намръщи и се обърна към секретарката.

— Какво казва Лондон?

Секретарката зададе няколко въпроса по телефона, след което вдигна очи към Франси:

— Не действа.

Франси погледна другата секретарка. По изражението ѝ разбра, че и Лозана дава същия отговор.

— Ще зададем отново командата — реши Франси. — Този път ще го направя аз.

Седна пред клавиатурата и изключително внимателно зададе повторно на компютъра задачата да извърши съвършено елементарната операция, чието изпълнение щеше да бъде неговият първи успех.

Ала резултатът бе същият.

„ЛИПСВА ИНФОРМАЦИЯ“, отговори без никакво колебание машината. „ПРОВЕРИ КОМАНДАТА.“

Секретарките отново се свързаха с Лондон и Лозана и отново поклатиха глава в знак, че системата и сега не се е задействала.

Франси за трети път зададе командата. Беше не само изключително лесна, но и дотолкова проста, че бе немислимо компютърът да не реагира мигновено.

Последва: „ЛИПСВА ИНФОРМАЦИЯ, ПРОВЕРИ КОМАНДАТА“.

Франси пламна. Хвърли поглед към наблюдателите. Повечето изглеждаха смутени, но на лицата на неколцина се четеше зле прикрито злорадство. Очевидно тайничко се радваха, че грандиозният проект, погълнал толкова време и средства, се проваля пред очите им и че неговата амбициозна и самоуверена създателка търпи заслужено унижение поради своята неопитност и арогантността на творението си.

Беше се опитала да предизвика революция в дейността на четирийсет компании, и то в страни, където кракът ѝ изобщо не бе стъпвал само допреди няколко месеца! Решила бе да ги учи как се прави бизнес! Поискала бе да промени света...

Е, толкова с компютърната революция!

Франси почти осезателно усещаше тежестта на това недостойно и самомнително разсъждение.

Опитвайки се да запази спокойствие, тя се обърна към присъстващите. Понечи да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито дума. Сякаш и френският ѝ бе изневерил така, както компютърът, на който бе възложила всичките си надежди.

На помощ ѝ се притече Ролан дьо Лом.

— Allez, les enfants! — подвикна властно той. — Au boulot!^[1] Да запретнем отново ръкави! — След което се обърна към наблюдаващите и заяви: — Подобни инциденти сме имали и друг път. И в това няма нищо чудно. Ще ви уведоим, когато системата се задейства.

С криви усмивки и няколко иронични подмятания наблюдателите напуснаха центъра.

Ролан погледна Франси. В черните му очи се четеше безпокойство.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита той.

— Не, благодаря — отвърна Франси, насилвайки се да изглежда колкото се може по-спокойна. — Просто ме остави да поработя. Ще се опитам да разбера какво става.

— Сигурна ли си? Дали не бих могъл да ти окажа поне морална подкрепа?

Тя поклати глава.

— Само ще умреш от скука.

— Имаш предвид, че ще ти преча — разсмя се той, — но си прекалено възпитана, за да ми го кажеш направо. Какво пък, разбирам от намеци. Но не се преуморявай. Обещавах ли?

— Обещавам — отвърна тя. — До седем ще приключа.

— Добре — усмихна се отново Ролан. — И не се тревожи! Сигурен съм, че много скоро ще откриеш къде е засечката.

Франси освободи двамата оператори и седна пред компютъра. Радваше се, че е сама и че никой не може да види как треперят пръстите ѝ, докато протяга ръце към клавиатурата.

Останалата част от деня премина в тиха агония. Онези от служителите в „Магнъс-Франс“, които още от самото начало се бяха отнесли скептично към изобретението ѝ и гледаха на нея с подозрение като на привлекателна, но неопитна пълномощница на задокеанската централа, тържествуваха.

Франси работеше с настървение, задаваше на компютъра команда подир команда, анализираше реакциите на програмата и

телефонираше ту в Лондон, ту в Лозана, за да предаде указанията си. Струваше ѝ се, че дочува носещите се из цялата сграда шушукания по повод провала и крайно конфузното положение, в което бе изпаднала, но се стараеше да не мисли за това.

За около час успя да открие причината. Тя се криеше в програмното схематизиране на някои от информационните превключватели и преди всичко в това, че компютърът не бе съумял да дешифрира логиката на въпросната схематизация. Но установяването на проблема съвсем не означаваше неговото елиминиране. За свое голямо разочарование Франси осъзна, че днешното фиаско не е случайно, а се дължи на грешка в самата програма. Нещо по-лошо — равнището на познанията ѝ за компютрите не можеше да ѝ бъде от полза при намирането на изход от подобен проблем. Трябваше смело да импровизира, за да го разреши. Ако изобщо можеше да бъде разрешен, разбира се.

Погълната от работата, Франси напълно изгуби представа за времето. Кажиречи, бе се сраснала с клавиатурата, като се откъсваше от нея само за да направи справка с данните от един или друг дисплей и да ги нанесе в огромната жълта тетрадка, когато най-сетне погледна стенния часовник.

Наближаваше полунощ.

Нервната възбуда, която изпълваше цялото ѝ същество, изведнъж я напусна и тя буквално рухна във въртящия се стол пред контролното табло. Разбра, че се е преуморила, а работата, която я чакаше, беше тежка. Ако искаше да успее, трябваше да успокои топката, за да запази силите си за още седмици напред.

Излезе от центъра, тръгна по тихия коридор, взе асансьора и се качи в кабинета си на седмия етаж. Извади ключа, отвори вратата, заобиколи бюрото на Антоанет, влезе в стаята си и запали лампата. За свое най-голямо удивление съзря върху бюрото си огромен букет.

Към него имаше прикрепена бележка. Калиграфията беше безспорно френска, но текстът бе на английски.

„Честит рожден ден! — гласеше той. — И за много години!“
Подпис: Джак.

Дъхът ѝ секна. Бе напълно забравила за рождения си ден. Другата седмица по това време щеше да навърши двайсет и три

години. Но откъде знаеше Джак? И защо си правеше труда да я поздравява от другия край на света?

Изчерви се, когато прочете бележката докрай.

„П.П. Възнамерявам да го прекараме заедно, ако нямаш други планове. Ще се видим другия четвъртък.“

Листчето потрепери в ръката ѝ. Джак щеше да дойде при нея! Отпусна се на стола и се вторачи в цветята.

Джак идваше тук!

Шокираше я не толкова фактът, че ще дойде. Знаеше или поне подозираше, че рано или късно щеше да се появи, още повече че Европа бе негов периметър, а ръководеше и проекта.

Шокираше я това, че щеше да дойде точно сега, когато професионалната ѝ кариера бе застрашена повече от всякога.

И когато пристигнеше, щеше да ѝ се наложи да му обясни ужасяващия крах на създадената и инсталирана под нейно ръководство система. Провалът засягаше всички европейски филиали, а за тяхното благополучие отговаряше не друг, а Джак. Което означаваше, че щеше да се отрази и на собственото му положение в корпорацията майка.

Така срамът на Франси щеше да легне и върху човека, комуто тя дължеше единственото хубаво нещо, случило ѝ се в „Магнъс Индъстрис“.

Мъжът, за когото не преставаше да копнее нито за миг, откакто преди шест месеца бе напуснала Ню Йорк.

И то само заради онази незабравима целувка, за която Джак вероятно вече бе забравил, но която подобно на жив въглен изпепеляваше сетивата ѝ.

И ето че Джак щеше да дойде. Франси трябваше да се опита да го убеди, че наистина може да накара системата да проработи и че високопарните ѝ обещания за осъществяването на компютъризацията на дело не са само безпочвени фантазии. Нещо повече, трябваше да го накара да забрави, че момичето, на което преди шест месеца бе засвидетелствал доверие и внимание, сега бе станало причина за грандиозен провал, одумван от всички в „Магнъс-Франс“.

Щеше да бъде невероятно представление. Защото, макар и надарен математик, Франси не притежаваше никакви актьорски заложи. И не знаеше дали ще се справи.

Всичко зависеше от Джак.

С тази мисъл тя върна с треперещи ръце бележката в малкото пликче и го прибра в чекмеджето. Но треперенето на пръстите ѝ се предаде на всичките ѝ крайници и обхвана цялото ѝ същество.

Джак идваше тук, в Париж! За да отпразнува заедно с нея двайсет и третия ѝ рожден ден. И да провери, разбира се, докъде е стигнала с въвеждането на системата.

Нищо чудно идването му да се дължи и на друга причина, мина ѝ през ум. Може би той също не бе забравил вечерта, която прекараха заедно, и идваше при нея, поне донякъде, и като мъж, а не само като работодател.

Мисълта ѝ се стори едновременно страшна и опияняваща.

И отърсването от нея се оказа най-трудното изпитание в живота ѝ.

Нека да дойде, помисли си тя и се отправи към вратата на кабинета си. Да става каквото ще!

Остави бележката в чекмеджето и се прибра, за да подремне няколко часа, така че на сутринта с нови сили да започне да издирва грешката в системата.

[1] Хайде, деца! На работа! (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Франси разбра, че Джек е пристигнал, едва когато той най-неочаквано се появи на прага на кабинета ѝ.

Беше сряда следобед, в навечерието на рождения ѝ ден, докато тя го очакваше да пристигне на другия ден сутринта с полета на TWA.

Но той бе вече тук, със загоряло както винаги лице, облечен в сив копиринен костюм, чиято фина материя подчертаваше мускулатурата на стройните му крайници, а черните му очи весело искряха, докато ѝ се усмихваше.

— Какво правите тук? — попита смутената Франси. — Очаквах ви утре.

— Взех по-ранен полет — отговори Джек, без да се впуска в повече обяснения. — Как си, Франси?

Тя почти примижа от удоволствие, когато чу името си в неговата уста. С усилие на волята си наложи да се изправи и да отиде да се ръкува с него.

— Чудесно, благодаря — отвърна с едва доловима усмивка. — А вие?

— Отлично. Как вървят нещата?

Франси почувства, че маската на самоувереността, която си бе наложила, започва да се пропуква. Той биеше право в целта.

— В момента не особено добре — поклати глава тя, решавайки да му каже истината още сега.

Джек беше от хората, които не обичат безпочвените уверения.

— Така ли? Някакви проблеми?

— Ако позволите, направо ще ви ги покажа — каза тя. — Уморен ли сте от пътуването, или ще ме изслушате?

— Имам предимството, че мога да спя в самолет. Да вървим.

Тя го отведе в компютърния център и го запозна със системата, като се опита да му обясни колкото се може по-ясно и сбито, че има „засечка“, чието естество все още не е установила, но работи по въпроса.

Когато свърши, отстъпи крачка назад и го погледна в очите.

— Ето че ви казах всичко — рече. — Съжалявам, господин Магнъс. Смятах, че програмата е готова още миналата седмица и че единственото, което остава, е да се провери всеки от елементите, а след това да се въведе и системата да се задейства. — Тя замълча за миг и добави: — Случилото се ми подежда като шок...

Джак я наблюдаваше внимателно.

— А смяташ ли, че ще можеш да я подготвиш преди крайния срок? — попита той.

Франси направи усилие, за да го погледне в очите, и отговори:

— Не знам. Единственото, което мога да направя, е да опитам.

Джак премести поглед върху компютъра, после обратно върху нея.

— Явно си се разстроила.

— Доста — кимна Франси.

Искаше да каже още нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук. Почувства се като дете, което трябва да признае грешката си пред много строг и безкрайно уважаван учител.

Той ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Означава ли това, че си дотолкова разстроена, че не можеш да си свършиш работата?

Очите ѝ се навлажниха, но Франси решително потисна напиралите сълзи. Последното, което би си позволила, бе да покаже пред Джак Магнъс какво изпитва. Той беше неин работодател. Трябваше да го накара да я уважава. Независимо от всичко.

— Не — отговори твърдо. — Не се тревожете за това.

— А как смяташ, това чудо ще проработи ли? — кимна Джак към компютъра.

Проследи го с очи, докато погледът му шареше по купищата листи и тетрадки, в които бе вложила толкова много и които съдържаха съдбоносна, все още неизвестна грешка.

Франси си пое дълбоко дъх.

— Според мен на системата ѝ няма нищо. Вероятно съм допуснала някоя техническа грешка, но такива грешки са поправими. Сигурна съм.

Това не отговаряше напълно на истината и Франси го знаеше. Грешката в програмата беше толкова сериозна, че заплашваше самата идея, на чиято основа бе разработена системата. В създадените до този

момент програми не съществуваха нито точни правила, нито ясни указания, които биха могли да ѝ помогнат да разреши дилемата. Друг програмист несъмнено би се предал.

Не дълбоко в себе си Франси бе сигурна, че отговорът е пред очите ѝ, макар в момента да ѝ се струваше като игла в купа сено. Математическият ѝ усет, който досега не ѝ бе изневерявал, ѝ подсказваше, че е в състояние да разреши възникналия проблем, стига да подходи открито и творчески. Ключът към него бе не математиката, а творческото въображение. Да! И няма да се откаже, докато не установи къде точно е допуснала грешка.

Ала знаеше, че не е редно да уверява Джак в нещо, в което самата тя не е сигурна. Знаеше, че той отговаря за филиалите в джеля Европа. И че именно той трябва да реши дали да продължава да влага време и средства в проекта, или да го зарече и да забрави положените усилия за осъществяването му.

Джак все така не откъсваше поглед от нея. Франси почти осезателно чувстваше, че се опитва да установи доколко може да се вярва на обясненията ѝ. Човек с неговото положение сигурно е свикнал да долавя лицемерието у подчинените си.

— Добре — отсече той накрал — Вярвам ти.

Изненадана, Франси го погледна в очите.

— Искате да кажете... — започна тя. — Искате да кажете, че няма да ме...

Най-ненадейно Джак се разсмя.

— Да те уволня? Да ти отрежа главата? Да назнача някой друг или да започна отначало? Виждам, че нищо не разбираш от управление, Франси. Добрият началник умее да подбира най-способните хора и да ги оставя да дадат от себе си най-доброто. Той не всява паника, когато възникне проблем. Защото нищо няма да постигне. — Той направи кратка пауза, докосна компютъра и додаде: — Това, което правиш, е изключително сложно и важно. Невъзможно е да не възникнат проблеми. Продължавай. Всичко ще се оправи. Сигурен съм.

Франси все още полагаше усилие да осмисли думите му.

— Благодаря за доверието — промълви накрая.

— Ако не го заслужаваше, нямаше да си тук.

Гласът му бе спокоен и сдържан.

Последва мълчание. Джак погледна стенния часовник и продължи:

— А сега ще те оставя да продължиш работата си. Днес следобед трябва да се видя с доста народ. Свободна ли си да вечеряме заедно?

— Аз... Разбира се — прошепна тя.

— Ще те взема в осем.

Тя кимна.

— А знаете ли къде...

Франси не успя да довърши въпроса си.

— Секретарката ми даде твоя адрес — прекъсна я Джак. — А и познавам доста добре Левия бряг. Лесно ще те откроя.

Отново последва мълчание. Съвсем неволно устните на Франси трепнаха в лека, макар и напрегната усмивка на възхищение при вида на удивителното му спокойствие.

— Тогава до довечера — заключи той.

— Да.

Изправи се заедно с него. Той ѝ се усмихна и в усмивката му се долавяше както деловитост, така и нещо много лично.

Останала сама с компютъра, Франси въздъхна дълбоко.

За вярване ли бе всичко това? С едничката си поява Джак Магнъс не само бе опростил греховете ѝ, не само ѝ бе дал ново разрешително за живот, но най-важното — беше превърнал страховете ѝ в такава радост, каквато не бе изпитвала от последната им среща.

Развълнувана, тя се замисли за облекчението и щастието, които Джак ѝ беше донесъл.

И за това, че довечера щеше да го види отново.

Джак дойде да я вземе в точно уречения час и я отведе на вечеря в „Ласер“. Тя със страхопочитание се озърна към натежалия от кадифе интериор в стил Луи XVI на легендарния ресторант, към облечените с ливреи сервитьори и оберкелнери и шепнешком попита защо я е довел на такова изискано място.

— Защото вечерта е изключителна — отвърна той. — Да не си забравила?

Тя го погледна озадачено.

— Имаш рожден ден, не помниш ли? — удивен възкликна Джак.

— О! Вярно! — засмя се тя. — Но как така се сетихте за моя рожден ден?

— Да кажем, че съм си любопитко — усмихна се на свой ред той. — Може би знам за колегите си повече, отколкото е необходимо. Но така или иначе, ето ме тук!

Вдигна чашата си с шампанско и лекичко я чукна о нейната. Франси се изчерви и не можа сдържи усмивката си.

Вечерята мина спокойно в размяната на любезности и ведомствени клюки и с нищо не допринесе за потискането на надигащата се в душата на Франси буря. Облекчението, че Джак одобрява работата ѝ, отстъпи място на странно вълнение в резултат на близостта им в този тъй елегантен ресторант.

Зарадва се, когато най-сетне приключиха и излязоха на въздух. Джак бе взел служебна кола и я подкара в кръг по площад „Конкорд“, като двамата се насладиха до насита на великолепната перспектива на „Шанз-Елизе“ към Триумфалната арка, преди да прекосят моста „Алма“ и да се гмурнат в тесните улички на Левия бряг.

Оказа се невъзможно да паркират в близост до сградата и Джак бавно започна да обикаля квартала, докато най-сетне намери място на пълната с антикварни магазини уличка „Драгон“. Дватама се разходиха до ъгъла на булевард „Сен Жермен“ наблюдавайки с любопитство оживения нощен живот в района, след което се върнаха обратно до „Карфур дьо ла Кроа Руж“ с неговите живописни магазинчета и накрая се озоваха на потъналата в мрак „Шерш Миди“.

— Искаш ли да видиш къде живея? — попита малко притеснено Франси. — Апартаментчето е чудесно. Ролан дьо Лом ми го намери.

При споменаването на Ролан в очите на Джак за миг проблесна някаква искрица. Франси не разбра какво означава това.

— Само че не съм сигурна дали бих могла да ти предложа нещо свястно за пиене — добави тя. — А ти го заслужаваш след такава разкошна вечеря.

— Не искам да ти досаждам — поклати глава Джак. — Струва ми се, че наистина прекаляваш с работата. Доста си слаба.

— О, за мен това е без значение — сви едва забележимо рамене Франси.

Бяха минали покрай стаичката на портиера, прекосявайки дворчето с малкия сфинкс, и сега стояха пред асансьора в задното

фоайе. Автоматично изключващите се стълбищни лампи осветяваха лицето на Джак в неравния си ритъм. Всичко наоколо бе в приглушени златисти тонове.

— Може би ще е по-добре да те оставя да се напиш — каза той.

Тя не отговори, но на устните ѝ най-неочаквано се появи усмивка, която сякаш озари красивото му лице с вълшебен блясък.

Тъкмо беше натиснала копчето на асансьора, когато осветлението отново угасна.

Малкото фоайе потъна в мрак. Франси знаеше, че ключът е някъде на стената.

Ала така и не успя да го натисне, защото, преди да се обърне, за да го потърси, вече беше в обятията на Джак.

Нямаше време да се запита дали тя бе направила първата крачка, или дългите му мъжествени ръце сами се бяха сплели около тялото ѝ. Знаеше само, че целувката в дома на Антон Магнъс, която бе променила живота ѝ, отново смазва устните ѝ, ала този път още по-пламенна, по-интимна, разтърсваща като комета, чиято траектория включва всички онези съкровени мигове, които бе мечтала да изживеят заедно с Джак.

Неведом вътрешен глас я предупреждаваше, че след тази крачка няма връщане назад, но той бе заглушен от силата на целувката му. Тя го прегръщаше, усещаше как тялото ѝ тръпне при допира с неговото и сред обгръщанията му мрак дочуваше надигания се в гърлото ѝ неподозиран, чувствен женски стон.

Незнайно как се озоваха в асансьора. Тясното пространство като че ли ги принуди да се притиснат още по-силно един към друг и докато кабината се издигаше, сетивата ѝ се понесоха във вихъра на неистова, все по-гореща вълна. Очите ѝ бяха затворени, но ръцете ѝ, надарени сякаш със свой отделен живот, го галеха, насърчаваха. Промушиха се под сакото, обгърнаха широкия му гръден кош и се плъзнаха по мускулестите гърди, наслаждавайки се на стегнатата мъжка плът.

Колкото по-нагоре ги отнасяше асансьорът, толкова целувката му ставаше по-страстна и тя усети как ръцете му се сключват около кръста ѝ. Този жест буквално я подлуди и тя се долепи още по-плътно към него в странния ритъм на собствените си крайници, отправящи прелъстяващ зов към всяка частица от тялото му. По някакъв начин потръпващите ѝ стройни бедра му подсказаха, че може да я докосне

още по-интимно, и силните му ръце се плъзнаха под кръста ѝ, притискайки я още по-плътено. Езикът ѝ срещна неговия и започна с леки движения да го дразни, при което от гърлото му се изтръгна стон.

По-късно Франси щеше да се чуди как са стигнали от асансьора до апартамента и как е намерила ключа, за да отвори. Но нямаше да може си спомни, защото страстта бе заличила от съзнанието ѝ всичко, с изключение на Джак.

Едничкият спомен, който щеше да запази, бе за обгърналия ги мрак, за ласките му и за почти болезнения зов на тялото ѝ да се разголи докрай. Единственият звук, разнасящ се в апартамента, бе тяхното учестено, преследвано от изгарящото ги желание дишане и бавният шепот на ръцете им, докато взаимно се изучаваха.

Франси знаеше, че ще се случи нещо страшно и едновременно отдавна жадувано. И може би щеше да се уплаши, ако не бе неподозираната вещина на собственото ѝ тяло, което през цялото време се бе готвило за този миг и знаеше какво да прави.

Тя плъзна ръце нагоре по гърдите му и сакото му тутакси падна. Отново го целуна, докато копчетата на ризата му се разкопчаваха като че ли от само себе си. Усети как роклята ѝ на свой ред се свлича в краката ѝ. Всички дрехи, които ги разделяха, падаха една подир друга по своя собствена воля, подобно листенцата на цветя, чието предназначение е да се оплождат взаимно.

Отведе го в спалнята, поспирайки от време на време за миг, колкото да го целуне и погали. Бе гола, преди още да докосне леглото. Видя го да се извисява над нея и протегна ръце.

В мига, в който докосна нежния вход към нейната същност, тя отново усети в устата си сладостта на неговия език.

Бавно я обзе неведома полуда и тялото ѝ, макар и премаляло от наслада, бе смайващо сръчно и смело в движенията си. Усещаше, че неговата възбуда също приближава връхната си точка и необузданият порив на мъжкото му желание не я удиви, тъй като тялото ѝ явно знаеше как да го приеме.

Държеше го за бедрата и бавно го насочваше, докато в същото време го целуваше все по-страстно. Няколко плавни, чувствени и бавни движения ги съединиха, предоставяйки му още по-близък достъп до нея. И тогава, изтръпвайки, тя усети, че той прониква в нея.

Дори болката, която изпита, за нея бе неопикуема наслуда, опияняващ екстаз. Долови набъбващия в гърдите му стон, на свой ред простена от удоволствие и му се отдаде още по-пълно, изви нозе, за да го придърпа още по-навътре в себе си. И тогава сякаш всичко се взриви. Джак, за когото бе мечтала толкова дълго, се изгуби в извилата се в нея буря и горещите спазми, разтърсващи всяко нейно мускулче, изпепелиха без остатък собственото й съзнание. Не знаеше нито коя е, нито какво има и какво става около нея, но това не я интересуваше. Тялото й вече не й принадлежеше.

Не виждаше онова, което виждаше Джак под себе си: прелестна изящна нимфа, преобразена до неузнаваемост от наслудата, чието тяло сладострастно се гърчеше, докато малките, пламнали зърна на гърдите й трептяха при всеки негов тласък, крехките й ръце обгръщаха нежно бедрата му, помагайки му да я овладее още по-цялостно, а дългите млечнобели бедра го милваха във все по-чувствен, все по-неистов такт.

Ала Франси знаеше, че всеотдайността й подклажда у него пъклен огън, защото усещаше как той неудържимо набъбва и избухва в нея с нечовешка мощ — отново и отново, все по-дълбоко, все по-осезаемо и по-интимно с всеки следващ тласък, а изгарящата го страст става все по-болезнено сладка, докато собствените й сладни викове глъхнат в грохота на отнасящия ги вихър.

И докато огънят се разгаряше все по-силно и по-силно, тя вече не знаеше дали такъв го прави нейната самозабрава, или той бе загубил контрол над себе си, бе напуснал своя свят, за да се присъедини към нея в този лудешки танц на плътта, в това тържество на сластта над разсъдъка.

Мислеше, че няма да има край. И последните му удари я изненадаха, запокитвайки я до безумни висини, за каквито не бе мечтала и в най-необузданите си фантазии.

До слуха й долетя изтръгналия се от гърдите му приглушен стон, изведнъж вътрешностите й се обляха от гореща, лепкава вълна и най-съкровените й тъкани се изопнаха, за да я посрещнат. Тогава всичко свърши.

Изтощена, Франси се отпусна в обятията му.

Той покри челото й с ласкави целувки, милвайки с неопикуема нежност клепачите и страните й. Тя обви ръце около врата му и го притегли към себе си.

Сега вече знаеше какво бе очаквала цял живот.

Ноцта премина като в сън. Не би могла да каже колко пъти се любиха. Знаеше само, че всеки път бе различно и че всеки път, отново по съвсем различен начин, тя му даваше всичко от себе си. Като по чудо дори и най-лекото му докосване събуждаше за живот безброй непознати досега създания, сътворени, за да му принадлежат, да го възбуждат и да му доставят удоволствие с ласки, на каквито тя не бе и подозирала, че е способна.

Това бе дълъг и красив път към самозабравата. А за Франси, за ръководилата се двайсет и три години единствено от силната си воля Франси, това щеше завинаги да остане неопишимо изживяване, защото представляваше отстъпление в истинския смисъл на думата. Но притискащият я в обятията си Джак за пореден път прогони с прекрасното си тяло лошите мисли от главата ѝ. Той беше ненаситен като нея и тя усещаше, че нещо и в самия него също отстъпва пред дивата алхимия на взаимно привличащото ги желание.

Когато всичко свърши, сладка умора обзе и двамата. През прозореца струеше бледа лунна светлина и легнала до него, Франси наблюдаваше как тя се стича по красивото му лице. Заспал, той изглеждаше още по-привлекателен. В съня му имаше нещо загадъчно и хлапашко?

Джак се размърда и лицето му помръкна в сянката на някакво съновидение. Тя с благоговение проследи движението на ръката му, която се пресегна, за да я обгърне и притегли към себе си. Престраши се и го целуна по бузата, сетне по устните. Той я притисна още по-силно и на нея ѝ се прииска да го съпровожда и в сънищата, за да се слоят и в мислите си така, както удоволствието бе сляло телата им през тази нощ.

Запита се дали той си дава сметка за невероятната промяна, която бе предизвикал в нея. Защото Франси знаеше, че след тази нощ никога повече няма да е същата.

И се радваше, че точно този мъж, най-красивият от всички мъже, бе отнел девствеността ѝ и я бе направил жена.

Нямаше представа какво означава това и до какво води. Знаеше само, че досегашният ѝ живот завинаги бе потънал в миналото и че пред нея, подобно на безбрежен океан от кристална наслада, се простираше единствено бъдещето.

И с тази мисъл Франси потъна в безпамятен сън.

Събуди се сама в леглото.

Уплашена, седна и се озърна. Часовникът показваше седем.

Чувстваше се замаяна и объркана. Възможно ли е изминалата нощ да е била просто сън? Възможно ли е да се е прибрала и да е потънала в някакви безумни фантазии, съвсем сама в леглото?

Но изгарящият тялото ѝ пламък я убеди, че всичко е истина.

Постепенно дойде на себе си, усещайки как чаршафите гаят голото ѝ тяло. Ослуша се, опитвайки се да разбере дали Джак е в апартамента. Не чу нищо.

Стана и отиде в банята. Погледна се в огледалото. Косата ѝ бе разрошена. Чертите на лицето ѝ носеха белега на страстта. Голите рамене и гърдите в огледалото бяха нейните, ала оттам въпреки това я гледаше непознатата жена.

Обзе я страх, който се разля в лениво пулсиращите ѝ сетива и проникна до най-далечните кътчета на съзнанието ѝ. Разбра, че това, което бе направила с Джак, е непоправимо. И ето, той си бе отишъл. А тя бе останала сама да размишлява за случилото се между тях.

Застана под душа и завъртя крана. Усети как горещите капки измиват тялото ѝ. Но те не можеха да измият спомените. И Франси бе убедена, че където и да се намира, Джак вече е разбрал колко струва тя.

Когато излезе от банята, загърнатата с хавлията и увила глава в бял пешкир, вече със сигурност знаеше, че е направила най-голямата грешка в живота си. И че никога вече няма да може да се изправи пред Джак с досегашното самочувствие.

Не можа да сдържи вика си, когато влезе в малката кухня.

Джак седеше на масата и я гледаше.

— Къде се виждаме, а? — усмихна се той.

Франси го изгледа удивено.

— Помислих... — заекна тя. — Помислих, че...

Джак не отговори. Погледът ѝ се плъзна по тялото му. Беше с панталоните от предишната нощ. Горното копче на ризата му бе разкопчано и разкриваше широките му гърди, които бе обсипвала с целувки. Очите му я гледаха с пълното съзнание за онова, което се бе

случило. И някъде дълбоко в тях тя съзря образа на безразсъдната нимфа, в каквата се беше превърнала през нощта.

— Аз... — започна Франси смутено. — Искам да кажа...

Давайки си сметка за смущението ѝ, той се изправи. Тя трепереше и просто не можеше да се овладее. Джак постави ръце на раменете ѝ и я притегли към себе си. Усети през хавлията топлото му тяло и почти веднага болката ѝ преля в изпепеляващо желание.

Ако не се бе случило нещо неочаквано, Франси щеше да го помоли да си тръгне още сега и да я забрави.

Джак я взе в обятията си, вдигна я с такава лекота, сякаш Франси бе дете, и внимателно я отнесе в спалнята. Положи я на леглото, сведе очи към нея, докато тя лежеше неподвижно и го гледаше, и се усмихна.

Сетне протегна загорялата си от слънцето ръка и я погали по бузата, после по челото, след това по мократа коса. Ласката му като че ли я успокои. Изражението в очите му — странна смесица от нежна тъга и щастие, ѝ подеждва почти хипнотизиращо.

Той продължи да я успокоява с милувки, докато погледът му се вдълбаваше все по-дълбоко и по-дълбоко в самата същина на чувствата ѝ. И макар да оставаше все тъй загадъчен, Франси разбра, че в момента я гледа разголената му душа.

Но думите му ѝ дойдоха като гръм от ясно небе.

— Обичам те — промълви той.

Франси изумено разтвори очи. Не можеше да повярва на ушите си.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита Джак и стисна още по-силно ръцете ѝ.

Франси бе зашеметена. Думите му долитаха до нея сякаш от друга планета, от друг живот. Ако ръцете му не я стискаха толкова силно, вероятно би решила, че той ще изчезне също така ненадейно, както в полунощ изчезва каляската на Пепеляшка.

— Няма да ми откажеш, нали? — промълви той. — Защото, ако го направиш, с мен е свършено.

В погледа му се четеше очакване. Върху красивото лице на Франси премина същинска буря от чувства — от първоначалния шок през страха до неудържимо нарастващото безумно щастие.

И усмивката, която се появи накрая на устните ѝ, бе невинна като усмивката на младенец, а блесналата в зелените ѝ очи светлина

наподобяваше пукването на пролетта.

— О, Джак... — изстена тя. — Боже господи...

Джак рязко я притегли към себе си и силните му ръце се заключиха на гърба ѝ. Лицето ѝ докосваше гърдите му. Долавяше учестените удари на сърцето му.

— Кажи го! — прошепна той задавено. — Каквото и да е, моля те, но го кажи! Трябва да знам! Обичам те, Франси! Обичам те от първия миг, когато те видях в коридора пред моя апартамент. Почувствах, че дъхът ми секва. И с всеки изминал ден става все по-лошо. Тогава не можех да ти го кажа, защото току-що се бяхме запознали и ти бе съвсем нова в корпорацията. Не исках да те обърквам, да те карам да се разкъсваш... Но повече не мога да чакам. Това ме съсипва. Моля те, Франси!

— Да — отвърна Франси.

Думата сякаш сама се отрони от устата ѝ, толкова уверена в правдивостта си, колкото и страстта на тялото ѝ през изминалата нощ — дума, избегнала със завидна лекота терзанията на разсъдъка ѝ и стаила истини, които Франси през цялото това време се бе опитвала да скрие от самата себе си, но които вече беше невъзможно да се отрекат.

— Да, че ще се омъжиш за мен? — попита Джак. — Или да, че ме обичаш?

— Да! Да! Да! — извика Франси и гласът ѝ се извиси ликуващо. — О, Джак...

Той я притисна още по-силно, полюшвайки я напред-назад в обятията си. Стори ѝ се, че земята под краката ѝ пропада, подобно на тънка ледена корица. И в същия миг разбра, че отсега нататък именно той, Джак, ще бъде земята, върху която тя ще върви от този момент и завинаги.

Телата им се притискаха все по-силно и по-силно. Опияняващият душата ѝ триумф я караше да се задъхва. Същото бе и с нейния любим, чието сърце блъскаше лудо в гърдите му. Като че ли им бе трудно да понесат току-що споделеното откровение.

Джак бавно я положи на леглото. Тя се отпусна назад, вперила в него поглед, който грееше както никога досега. И той, сякаш хипнотизиран, на свой ред впи очи в зениците ѝ.

После ръцете му бавно разтвориха хавлията и погледът му се плъзна по голото ѝ тяло. За сетен път Франси се замисли за този тъй

неочакван обрат на съдбата, който само за една кратка нощ я бе изтръгнал от досегашното ѝ съществуване и я бе запокитил тук, на това странно място, на светлинни години далеч от мечтите, на които се беше крепил целият ѝ живот. Фактът, че по този начин изгубваше себе си, несъмнено би я съкрушил, ако не бяха очите, които сега я гледаха, обещавайки ѝ нов живот и нови мечти, при това тъй красиви, че беше готова да пожертва всичко, което представляваше до момента.

И така, прощавайки се с толкова познатото минало и приветствайки бъдещето, за което не знаеше нищо, освен едно неописуемо удоволствие, Франси притисна Джак Магнъс към гърдите си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Ню Йорк, 27 юли 1956 г.

Белинда Девъро седеше на масата, на която бяха вечеряли в мезонета на родителите ѝ в Сътън Плейс, и наблюдаваше майка си и Виктория Магнъс, които разговаряха.

Малко преди това Антон Магнъс и Брент Девъро, бащата на Белинда, се бяха оттеглили в библиотеката, за да запалят по една пура и да пийнат чашка портвайн. Жените останаха да довършат десерта си, след което щяха да се преместят във всекидневната и да продължат да си бърбят, докато Сара Девъро плете пуловер на племенницата си, а Виктория Магнъс прелиства списания.

Това се повтаряше неизменно всеки път, когато Магнъсови им гостуваха. Макар че Брент Девъро и Антон Магнъс бяха изключително влиятелни личности, а компанията на жените им бе търсена в най-висшите кръгове на обществото, двете семейства се държаха като застаряващи еснафи, привикнали както с яденето и пиенето, така и със скуката.

Като се изключат случаите, когато Магнъсови канеха Белинда и родителите ѝ на вечеря в „Плаза“ или в „Пиер“, двете семейства винаги се събираха тук. Беше наистина неудобно да канят Белинда в дома на Парк Авеню, когато Джак отсъства и където не беше изключено Джулиет да им спретне някоя сцена. Тук беше някак безопасно.

И Белинда бе принудена да се примирява, чувствайки се като негоден, а и никому ненужен придатък и мечтаейки през цялото време за Джак. Защото именно Джак бе скритият повод за тези нетърпими малки угощения, именно той бе мълчаливият призрак, витаещ край тях, а същевременно и единственото човешко същество, което дори и след милион години не би ги удостоило с присъствието си.

Тази вечер Джак се намираше в Париж и се опитваше да задейства компютърната система, която инсталираха в „Магнъс-Франс“. Но и в Ню Йорк да беше, пак нямаше да дойде. Винаги намираще извинение, за да избегне тези събирания. Нямаше да се

откаже от свободата си, естествено, за да присъства по задължение на вечеря с бъдещите си родственици, и то само защото Антон Магнъс му е заповядал да дойде.

Не, своенравният му характер не допускаше подобно посегателство над личната му свобода. И колкото и невероятно да звучеше, Белинда го уважаваше и му се възхищаваше тъкмо заради това.

Де да имаше и тя тази смелост! Кой ли можеше да каже докъде бия отвело едно подобно качество?

Но тъй като не го притежаваше — с други думи, не можеше да се откаже от плахата надежда, че в крайна сметка Джак ще избере нея, а и понеже робуваше на предначертаното ѝ от Антон Магнъс и Брент Девъро бъдеще — тя нямаше друг избор, освен да продължи търпеливо да понася този безкраен ритуал.

И тази вечеря бе като всички останали. Учтива консумация на коктейли, по време на която разговаряха предимно мъжете. Дружелюбни комплименти от страна на госпожа Магнъс — едно дотолкова уплашено от всичко и от всички създание, че приличаше на пърхащо в позлатена клетка птиче — и бащинска целувка по бузата от страна на Антон Магнъс, докато в очите му неизменно се четеше състрадание и многозначително разбиране, сякаш искаше да ѝ каже: „Двамата с теб сме най-важните хора тук. Предстои ни да довършим една работа и аз съм дошъл, за да я изведа на добър край“.

Размяна на любезности по време на аперитива, великолепна вечеря, приготвена от готвача на семейство Девъро, след което отегчените мъже най-сетне замлъкват и разговорът се подема от жените. После господата изведнъж решават да се усамотят, за да си поговорят по мъжки за бизнес, докато в същото време Майката и госпожа Магнъс си разменят клюки за стотиците общи приятели и роднини, защото посредством брак Девъро бяха сродени и с Троубридж, новото семейство на Гречен Магнъс.

— Гей Суинъртън и Роли се развеждат — казва Майката. — Представяш ли си, след толкова време!

— Божичко, а пък аз мислех, че си живеят чудесно — отвръща госпожа Магнъс. — Само преди месец ги видях в Нюпорт. Децата им са толкова сладки.

— Е, нали я знаеш Лиа Уайдънър. Набележи ли си мъж, няма никакъв шанс, горкият, пък бил той и добряк като Роли. Жалко, наистина!

— Мен ако питаш, не знам как го прави. Та те годинките й толкова ясно си личат. И за кой ли път вече си прави пластични операции на лицето!

Белинда не можеше да си наложи да се включи в това безсмислено дърдорене. Не обичаше клюките, беше тихо и сериозно момиче, което копнееше за интелектуален живот.

Беше завършила английски език в колежа „Суортмор“ и през последните четири години посещаваше курсове с намерението да защити докторат в Колумбийския университет. В случай че й се наложеше, бе решила да стане учителка по английски език и да преподава любимата си литература — на първо място романтичния период, включващ сестрите Бронте, Жорж Санд и Байрон.

Белинда се чувстваше като в менгеме, което с всеки изминал ден я притискаше все по-жестоко. Всъщност тя не държеше да става преподавател. Единствено желаше да притежава Джак Магнъс.

Но тя знаеше, че ще се омъжи за Джак Магнъс само в случай, че баща му спечели битката си с него — битка, която и в този момент Джак водеше с целия плам на своята гордост и упоритост. Ако Джак загубеше двубоя, нямаше да й се налага да става учителка. Но тогава щеше да си има друга тревога, а именно, че е омъжена за човек, който не я желае. А от това вече щеше да я заболи непоносимо.

От друга страна обаче, ако Джак не се оженеше за нея Белинда несъмнено щеше да завърши образованието си и да се посвети на учителската професия. И тогава щеше да прекара целия си живот, разяснявайки на студентите същността на романтизма. В този случай животът й би бил самотен, но не и безполезен и щеше да й донесе поне някаква утеха.

И двете вероятности криеха рискове. Трудно можеше да се каже коя е по-ужасяващата: безопасното самотно съществуване без Джак или страшният живот на нежелана съпруга.

Затова и в момента Белинда едва-едва се крепеше на ронливия вододел между зейналите от двете й страни бездни и вслушвайки се в идиотския празен брътвеж на майка си и госпожа Магнъс, се питаше как изобщо се бе забъркала в тази каша.

Макар и доста саможива, като малка Белинда бе здраво и нормално момиченце. С интелигентността си тя още тогава се открояваше сред останалите издънки на семейство Девъро — двете ѝ сестри бяха много по-големи от нея и отдавна се бяха омъжили в също толкова богати фамилии — и точно затова се чувстваше винаги много самотна. Като дете се бе научила да си играе сама на измислени от нея игри, да украсява стаята си, да подбира внимателно книгите си и да се вживява в детските си фантазии, без каквато и да било външна намеса. В известна степен самотата я бе направила и независима.

На тринайсет години тя бе стеснително, но вече самостоятелно момиче със своя гордост и увереност в бъдещето.

И тогава се появи Джак. По това време той бе навършил двайсет години и бе блестящ и изключително елегантен студент. Поканили го бяха заедно с родителите му на сватбата на Симон, една от по-големите сестри на Белинда, и ѝ го бяха представили на моравата пред дома им в Саутхамптън.

Белинда никога нямаше да забрави този ден, защото той ѝ бе донесъл не само радостта, но и проклятието, което щеше да тегне над нея през целия ѝ живот.

Двайсетгодишният Джак Магнъс беше най-красивият мъж, когото Белинда бе виждала. Бе олицетворение на мъжкото съвършенство, истинска Микеланджелова статуя на младостта и мъжествеността.

Безразличното ѝ до този момент към мъжете сърце изведнъж се бе пробудило и изцяло се беше отдало на Джак. В живота има само една първа любов и първата любов на Белинда беше Джак.

Тя смутено му предложи да го разведе из дома им и Джак като че ли с радост се съгласи да се измъкне от гъмжилото на гостите. Започна да я разпитва за училището, за интересите ѝ. С детска наивност Белинда му показа дори стаята си. На бюрото ѝ лежеше есе, което бе подготвила за часа по английски, озаглавено „Какво означава за мен поезията“. Той го прочете с интерес и ѝ зададе няколко въпроса за идеите, които бе развила в него. Стори ѝ се, че я хареса. Дори си позволи няколко шеговити закачки. Вниманието му към нея я накара цялата да пламне.

И Белинда почувства как над тях плахо се спуска нежният воал на близостта. След като излязоха от стаята и продължиха обиколката

на дома, тя изведнъж осъзна, че желае повече от всичко на света да го опознае, да стане негова приятелка.

Но тогава дойде ударът. Върнаха се на моравата и там ги очакваха Антон Магнъс и баща ѝ. Официално облечени, двамата стояха и наблюдаваха младата двойка, а на лицата им грееха лукави своднически усмивки. Джак видя онова, което се четеше в погледа им, и се обърна към Белинда, като в същия миг от приятелския му шеговит тон и от усмивката му не остана и помен. Красивото му лице бе приело ледено изражение.

От този момент Джак не пророни нито дума на Белинда. Той като че ли знаеше нещо, което на нея ѝ бе неизвестно — нещо, което бе променило отношението му към нея.

Тръгна си рано, без дори да се сбогува с нея.

Едва по-късно, след няколко полугласни подмятания на майка ѝ и едно телефонно обаждане на нейна съученичка, тя разбра истината. На сватбата Антон Магнъс и баща ѝ бяха сключили сделка. Най-малката дъщеря на Девъро щеше да бъде запазена за Джак Магнъс. И това щеше да е най-големият удар на Брент Девъро, който вече бе уредил с изгодни бракове по-големите си дъщери Симон и Валери. Говореше се, че Магнъсови били очаровани от споразумението.

Всичко бе решено.

След този първи ден на запознанството им обаче Джак Магнъс я удостоверяваше със съвсем бегло внимание. Безвъзвратно бе изчезнала очарователната съпричастност, с която беше прочел есето ѝ, топлият насмешлив поглед, дълбокият ласкав тембър на гласа му, интересът му към нея и — каква ужасна ирония! — това, че я харесваше.

Джак вече никога нямаше да я приеме сериозно и да я дари с присъщата си усмивка. Защото изборът не беше негов, а на баща му.

Белинда се бе превърнала в пионка в сражението между двама мъже, решили да се възползват възможно най-добре един от друг и които нямаше да отстъпят за нищо на света.

Този единствен, съдбоносен ден я бе издигнал до незначителни висоти, за да я запокити почти веднага вдън бездни, за чието съществуване в онази крехка възраст тя изобщо не подозираше.

Дълго след това се питаше как ще успее да се справи със смазващото бреме, легнало на плещите ѝ. Ала превръщайки се с времето в зряла жена, тя бе принудена да се сблъсква с Джак по

безброй поводи, като неизменно съзираше в очите му все същото безразличие, докато тя не можеше да забрави онзи едничък следобед, когато той се бе държал толкова мило с нея. И Белинда съумя да намери единственото разрешение на проблема си.

Тя съхрани непокътната любовта си към Джак Магнъс и не й позволи да се насочи към когото и да било от младежите, с които се срещаше. Запази за него и тялото си.

Съзнанието, че Джак не я обича и не се интересува от нея, само възвисяваше още повече благородството на дълбоко личната й кауза. Тя изживяваше любовта си с почти монашеско себеотрицание, усещайки я как набъбва в нея, без да изисква взаимност от Джак.

На сантименталната по душа Белинда й се струваше, че ако направи последната саможертва, ако се откаже от всичко и остави в сърцето си място само за него, един ден съдбата ще я възнагради, като ги свърже завинаги.

И ако, мислеше си тя по женски лукаво, в крайна сметка Антон Магнъс победи и принуди сина си да се ожени за нея, тогава силата и чистотата на любовта й постепенно ще вземат връх над безразличието на Джак.

Белинда бе чела разкази за хора, живеещи в страни, където браковете се уреждат от родителите. Бе усещала как в тялото й нахлува опияняваща топлина всеки път, когато съпруги и съпрузи разказваха, че са били свързани в брак от чужди сили, но с времето са се обикнали толкова много, сякаш изборът са направили самите те.

Тя лелееше също такива мечти за себе си и за Джак. Не знаеше дали им е писано някога да се сбъднат, но упорито се пазеше чиста точно в името на тези мечти. Любовта й се разгаряше все повече и самият факт, че това ставаше без знанието на мъжа, когото обича, вдъхваше на Белинда смелост. Когато Джак я приемеше, ако това изобщо станеше, тя щеше да му поднесе в дар една неизмерима любов, достатъчно силна, за да разбие защитата му в неговия бунт срещу Антон Магнъс.

А колкото до това, дали този ден някога щеше да настъпи, на Белинда не й оставаше нищо друго, освен да чака. В същото време тя си даваше сметка, че е половин човек, че е далеч от онази завършена личност, каквато би могла да бъде при други обстоятелства. Но заради Джак бе направила и тази жертва.

Затова и тази вечер Белинда седеше, чувствайки се все така като ненужен придатък, уверена, че самотата и унижението ѝ не са тайна за никого, като чудесно осъзнаваше, че скудоумните брътвежи на двете жени имат за основна цел да прикрият неловкото ѝ положение. Знаеше, че мъжете са се оттеглили в библиотеката, за да не бъдат свидетели на нейния позор, но приемаше всичко това, защото обичаше Джак и защото тази обич ѝ помагаше да понася и най-мъчителните терзания.

Но тази вечер за първи път беше подложена на толкова тежко изпитание. Причината бе, че Джак се намираше в Париж, където, както Белинда знаеше, работеше красивата служителка на „Магнъс Индъстрис“ Франси Болинджър.

Франси — чаровното, умно и чувствено създание, появило се под ръка с Джак на партито в чест на Гречен, при вида на което сърцето на Белинда едва не се пръсна. Защото Джак и Франси изглеждаха идеална двойка. И двамата бяха високи, енергични и интелигентни. Хора, създадени да живеят вълнуващ живот заедно, създадени един за друг, ако можеха свободно да направят своя избор.

Същата тази нощ Белинда изпита усещането, че е прокажена. И то не само заради красотата на Франси и блясъка, с който сияеха очите на Джак всеки път, когато я погледнеше — нещо, което не остана незабелязано от Белинда — а защото осъзна, че докато Джак я представяше на Франси, нейният собствен позор, позорът на отблъснатата и нежеланата лъсна на лицето ѝ като дамба, видна за всички.

Беше прекратила разговора възможно най-бързо и бе напуснала компанията им. В сърцето ѝ се бе отворила рана, която продължаваше непоносимо да я боли седмици след това и която все още не беше зараснала.

А тази вечер — всички знаеха това — Джак беше в Париж, докато в същото време Белинда седеше сама в компанията на четирима застаряващи, разтревожени и изпълнени с надежда родители, за които тя бе уплашено и безмълвно бreme, чиято тежест те се опитваха да забравят в приказки и изблици на привидна веселост.

Но Белинда щеше да преживее и това. Заради Джак бе готова да понесе и най-страшното унижение.

Най-сетне дойде време Магнъсови да си тръгнат. Чуваше се:

— Ще се видим скоро... Обади ми се другата седмица...
Великолепна вечеря... Благодаря... Благодаря...

Антон Магнъс се отдели от групата и дойде да се сбогува с Белинда. Хвана ръката ѝ и нежно я целуна по бузата.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа — увери я той. — Както винаги.
— И като се наведе по-близо, за да не го чуят останалите, добави: —
Горе главата, момичето ми! Всичко ще се нареди. Обещавам ти!

Тя кимна, усмихвайки се унило. Той леко я погали под брадичката, сякаш имаше пред себе си малко момиченце, и весело прошепна:

— Всичко е уредено! Имай ми доверие.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Париж, 20 август 1956 г.

„Мили татко,

Имам чудесна новина. Или поне за мен е чудесна и мисля, че и ти ще се зарадваш, когато я чуеш.

Компютърната система, върху която работя вече няколко месеца, най-сетне се задейства. Беше едно дълго мъчение и си имах доста проблеми, но сега те са разрешени и след няколко седмици ще направим последната проба.

Много ми липсваше през цялото време. Вечер често поглеждам през прозореца към парижките покриви и си мисля за теб и за това как в края на деня обичахме да се люлеем на верандата. Париж е прекрасен и вълнуващ град, но не е моят роден дом. А него нищо не може да замести.

С нетърпение очаквам да приключа с работата си тук, за да се видим. Благодаря ти за писмата (знам, че не обичаш много да пишеш и затова са ми още по-скъпи). Благодаря ти и за снимките, които ми изпрати.

Те ме настроиха носталгично, но ме и зарадваха.“

Както винаги с обич, Франси.

Франси запечата писмото до баща си и го изпрати, преди да каже на когото и да било за своя успех. Искаше ѝ се той да бъде първият, който ще узнае хубавата вест.

Преди три дни, докато бродеше съвсем сама из лабиринтите на своята програма в компютърния център на „Магнъс-Франс“, тя бе открила липсващото логическо звено, довело до провала на системата. Проблемът беше много по-сериозен, отколкото би могло да ѝ мине през ум. За да го разреши, ѝ се наложи да въведе съвършено ново понятие в програмния език. Нищо в познанията ѝ върху компютрите

не предполагаше нито сблъсък с подобно предизвикателство, нито ентусиазма, с който се зае да го преодолее.

Собствената ѝ изобретателност я изненада и тя несъмнено би се гордяла с работата си, ако не я измъчваше мисълта за провала, с който се беше разминала на косъм.

Не писа на баща си за тревогите си по време на безуспешния старт, който я накара да се почувства така унижена пред френските си колеги и да се запита дали наистина е способна да приведе системата в действие. Откри, че е далеч по-лесно да му съобщи, че всичко върви гладко, отколкото да му признае колко несигурно съществуване водеше от постъпването си на работа в „Магнъс“.

По същата причина не му писа и за Джак. Затова се почувства и доста неловко, докато му съобщаваше новината, и се запита дали той няма да се досети, че крие нещо от него.

Джак бе накарал Франси да се закълне, че ще пази годежа им в пълна тайна. Държеше тя да довърши работата си по системата, преди светът да узнае за намерението им да се оженят.

— Баща ми няма да ми прости, че самостоятелно съм взел такова решение — каза той. — Искам да го поставя пред свършен факт. Нямам намерение да водя битки с него и да те използвам като оръжие. Искам да останеш настрана от всичко това. Най-важното е да приключиш със системата преди да се оженим. Държа да го направиш както заради самата себе си, така и заради кариерата ти. Системата е твое дело и тази заслуга трябва да ти бъде призната.

— Все още не е готова — възрази тя с усмивка.

— Но ще бъде! По този въпрос не трябва да има съмнение и нищо не бива да се изпречва на пътя ти. На баща ми трябва да сервираме две неща, за които той да не може и дума да каже — първо, че си свършила чудесна работа в интерес на компанията, а след това и че си моя съпруга.

Франси беше приела тези условия.

И сега, след като бе направила пробива, този факт ѝ носеше двойна радост — преди всичко, че голямата ѝ мечта щеше да се сбъдне. Защото тя ни най-малко не се съмняваше, че нейната система ще намери приложение в цяла Европа. И като специалист бе убедена, че е открила решението на въпроса.

Знаеше също, че сега нищо не може да ѝ попречи да се омъжи за Джак.

От онази паметна нощ на тяхната първа среща Джак бе идвал по свое желание в Европа два пъти. Франси се бе опитала да го разубеди, като настояваше, че прекалено дългото му задържане на Стария континент би събудило подозренията на колегите му, но той не обръщаше внимание на притесненията ѝ.

— Никой в „Магнъс“ не може да ми казва какво да правя. Ще идвам и ще си отивам, когато поискам — заяви Джак, след което добави с усмивка: — Освен това ми е трудно да бъда далече от теб. Направо ще полудея!

Всяка тяхна нова среща бе по-шеметна от предишната. Посещенията му бяха кратки, но точно тази краткотрайност засилваше близостта между двамата. Жаждата, с която се наслаждаваха на телата си, бе неутолима, физическата страна на тяхната близост бе тъй завладяваща, че потискаше всяка мисъл.

Някакъв вътрешен глас предупреждаваше Франси, че е опасно да се самозабравя така, но тя не можеше да си наложи да спре. Достатъчно бе да чуе гласа му по телефона или да зърне почерка му на някоя от кратките бележки, които ѝ изпращаше, за да почувства как волята я напуска. А когато го видеше пред себе си от плът и кръв и той я грабнеше в обятията си, целият свят сякаш рухваше.

Когато бяха далеч един от друг, тя по цели нощи мечтаеше за Джак, а денем се отдаваше изцяло на спомена за него, възстановявайки във въображението си всяка частица от лицето и тялото му. Но видеше ли го, осъзнаваше, че създаденият в съзнанието ѝ образ е безкрайно далеч от действителната власт на ръцете му, на неговите целувки и ласки. Значи това било да обичаш някого, минаваше ѝ през ум. Приличаше на вихрен полет надолу, от чиято непрестанно нарастваща скорост дъхът ти секва.

Франси чувстваше, че той е също толкова обсебен от тялото ѝ и изгарящата я страст, колкото бе и тя през онази тяхна първа нощ. Начинът, по който я обладаваше, бе белязан от някакъв ненаситен глад. Поглъщаше я с всичките си сетива, сякаш цял живот нещо му е липсвало и едва след срещата им бе успял да разкрие тайната на собствената си мъжественост.

По време на тихите им нощни разговори Франси научаваше за него все нови и нови неща. Разбираше за какво мечтае и какви надежди храни за бъдещето си като независим предприемач. Научи и за трудното му детство, прекарано в сянката на баща му, и за тежкия му път към самия себе си, който бе изминал в борба с деспотизма и безскрупулността на Антон Магнъс. Джак беше единственият в семейството, осмелил се да се опълчи срещу баща си. Той изпитваше едновременно съжаление и желание да закриля майка си и сестрите си, които кръжаха безпомощно в орбитата на Антон Магнъс. По отношение на семейството си беше единак.

Франси научи не само това за Джак Магнъс, ала колкото повече го опознаваше, толкова по-загадъчен ѝ се струваше той. Беше потаен и мълчалив, човек на действието, който не можеше да даде словесен израз на същността си. Франси чувстваше, че се докосва до душата му единствено когато се любеха.

Затова ѝ се струваше, че хем го познава, хем не го познава. И именно тази негова тайнственост я караше все по-страстно да желае да му стане съпруга, за да го опознае докрай и да обикне всяка частица от него. Тя разбираше колко дълбоко е наранен от живота си в света на Магнъсови. Искаше да му помогне да излекува раните си и да остави този свят зад гърба си.

И ето че големият ден приближаваше. Много скоро тя щеше да му принадлежи изцяло и завинаги.

Докато слизаше към стаичката на портиера, за да пусне писмото до баща си, отново я проряза онази болка, която изпитваше всеки път, когато му пишеше, откакто беше приела предложението на Джак. Запита се дали Мак Болинджър, който бе надарен с тънка интуиция и я познаваше по-добре от самата нея, вече не бе разбрал по писмата ѝ, че е влюбена. Старала се бе те да звучат колкото се може по-сърдечно и спокойно, но изпълващата душата ѝ радост беше тъй заразителна, че вероятно прозираше във всяка нейна дума.

Притеснението ѝ се засилваше от факта, че ужасно ѝ се искаше да сподели чудесната вест първо с него. Изпитваше нужда да почувства подкрепата му, преди да направи тази решителна стъпка.

И същевременно изпитваше вина, че е скрила истината от него. Защото беше наследила старомодните си разбирания именно от Мак. Знаеше, че дълбоко в себе си той би искал да види нейния избраник, да

го опознае, да се увери, че дъщеря му е обичана. При други обстоятелства Франси би отвела Джак в Пенсилвания и би го накарала официално да поиска ръката ѝ от Мак Болинджър.

Но бе принудена да мълчи заради Джак. Защото по пътя ѝ към брака с него се издигаха много сериозни препятствия. Преди да каже на когото и да било, трябваше да изчака женитбата им да стане свършен факт.

С тези мисли в главата Франси се обади на Джак в Ню Йорк веднага щом пусна писмото до баща си.

— Скъпи! — възкликна тя. — Успях! Ще се задейства. Сигурна съм!

— Чудесно! — Гласът на Джак прозвуча неестествено ясно. — Фантастична новина! Ще ти призная, че не съм изненадан. Предполагам, че рано или късно ще успееш.

— Има и още нещо — прекъсна го Франси.

— Какво?

— Обичам те!

В другия край на линията се разнесе приглушеният му смях.

— Дано не ни подслушват — каза той.

— Не ме интересува! — извика Франси, опиянена от усещането за почти осезаемата му близост. — Обичам те! Обичам те! Обичам те!

— Аз също — прошепна Джак някак предпазливо.

Франси се запита дали секретарката не е в кабинета му.

— Така че ставаме двама — заключи той и в гласа му прозвуча весела нотка.

— Насрочих пробно изпитание за следващата седмица — продължи Франси. — И ако всичко е наред, ще включим системата колкото се може по-бързо.

— Държа да присъствам — каза Джак. — Това е също толкова важно за мен, колкото и за теб.

— Да — засмя се тя и гласът ѝ възторжено трепна. — Искам да бъдеш до мен, когато системата заработи. Скъпи, скъпи...

— Спокойно — прихна той. — Пази се и редовно ми се обаждай. Скоро ще се видим.

След като си казаха дотуване, Франси още дълго стиска слушалката, наслаждавайки се на магията на гласа му, който допреди

миг бе звучал в нея. Най-сетне тръсна глава и набра номера на Ролан дьо Лом, за да сподели и с него радостната вест.

— Пак сме на линия — каза тя. — Искам да уведомиш всички, че след една седмица стартираме отново.

— Незабавно — обеща Ролан.

Франси за пореден път благодари на съдбата, че ѝ бе изпратила Ролан. Защото той беше човекът, който не се бе уморил да убеждава директорите на европейските филиали на „Магнъс“, че въпреки първоначалния провал, проектът на Франси ще се увенчае с успех. И благодарение на неговата реклама европейците постепенно придобиха увереността, че компютъризацията е неделима част от бъдещето на техните компании. А и като се изключи Джак, Ролан беше единственият ѝ предан съюзник в корпорацията.

Тръпнеща от възторг, Франси изключи компютъра и се прибра у дома. Почти цял месец не бе спала повече от пет часа на денонощие и се чувстваше капнала. Имаше усещането, че главата ѝ ще се пръсне не само от изживяното умствено напрежение, но и от мислите за предстоящата ѝ женитба с Джак и за медения месец, който двамата бяха планирали да прекарат на гръцките острови.

Влезе в стаята си и миг след това потъна в дълбок сън. И през ум не ѝ мина да блокира програмата.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Ню Йорк, 24 август 1956 г.

В един от кабинетите в централата на „Магнъс Индъстрис“ на Шесто Авеню лице срещу лице седяха двама мъже, разделени от огромно бюро.

Върху него лежеше папка, която специален куриер бе донесъл преди четири дни от Париж.

Седналият в коженото кресло пред бюрото посетител вдигна очи от папката и погледна мъжа срещу себе си. Очакваше въпроса, който знаеше, че със сигурност ще бъде зададен — въпросът, който всъщност бе и причината за присъствието му тук.

И той незабавно последва.

— Как мислиш? — попита седящият зад бюрото. — За какво става дума?

Посетителят се изкашля и отвърна:

— За нещо много по-сериозно, отколкото предполагаше.

Последва мълчание.

— Колко сериозно? — попита мъжът зад бюрото, като присви очи.

Посетителят се размърда на стола. Могъществото на събеседника му всяваше у него известен страх, но това не му пречеше да съзнава собствената си значимост.

Казваше се Александър Колфийлд. Беше вицепрезидент на една от най-големите световни компании, производителки на компютри, и отговаряше за проучвателната и развойна дейност. Бе повикан тук, защото бе най-способният в тази област. Нямахме човек, който да познава по-добре компютрите и тяхното място в живота. Малцина бяха анализирали бъдещото им приложение така, както го бе направил той не само в професионален аспект, но и в редица доста трудни за разбиране технически статии, публикувани в научни списания.

Бяха му дали възможност да се запознае с материалите и му бяха платили огромна за представите му сума, за да запази в пълна тайна както съдържанието им, така и мнението си.

Той кимна едва забележимо към папката и отговори, като внимателно подбираше думите си:

— За да се разбере важноста на подобно нещо, човек трябва преди всичко да си даде ясна сметка, че компютърната наука е млада. Млада, но на границата да направи огромен скок напред. Днес компютърът се смята все още за рядкост и за каприз, но след десетина-петнайсет години той ще е по-вездесъщ от телевизора. А какво би означавало това в пари, е трудно да се предвиди.

Той замълча, търсейки най-подходящите изрази, за да изрази мислите си. Без да пророни нито дума, мъжът зад бюрото продължаваше да го пронизва с черните си очи.

— Всички знаем колко струва патентът за телевизорния кинескоп — подхвана отново Александър Колфийлд. — И създаде ли някой нов такъв, той трябва да си плати. Същото предполага и това, което ми показва. На пръв поглед то представлява конкретна система с точно определена цел, а именно — свързването в интерфейс на няколко европейски компании. Самата програма обаче съдържа някои логически характеристики, които, доколкото ми е известно, са новост в компютърната технология. Досега никой не се е сетил за тях. — Той замислено събра пръсти и продължи: — След няколко години вече ще съществуват десетки комуникационни системи, и то не само в областта на бизнеса, но и в образованието, в управленческата и военната сфера, в банковото дело и така нататък, и за тях ще бъде от крайна необходимост да притежават съществуващите тук логически характеристики. И понеже тази програма ще бъде защитена от закона за патентите или от закона за търговската тайна, на нейния автор би трябвало да се плаща всеки път, когато се използва било тя, било някой от нейните аналози.

Мъжът срещу него прочисти гърлото си и попита:

— Колко?

— Имаш предвид колко струва ли? — попита на свой ред Александър Колфийлд.

Събеседникът му мълчаливо кимна.

Колфийлд сви рамене, погледна към обрамченото от прозореца късче небе и вдигна вежди.

— Не по-малко от няколко десетки милиона — отвърна той. — А може би и стотици. Зависи от бързината на развитие на компютърната

технология и от това доколко добре ще бъде защитен продуктът.

Облегна се назад и остави думите да стигнат до съзнанието на неговия събеседник.

Последва пауза, която на Колфийлд се стори безкрайна.

Мъжът зад бюрото все така не откъсваше поглед от него.

Най-сетне посочи към папката и попита:

— Какво е мнението ти за създателя й?

Колфийлд се усмихна.

— Веднага ще ти кажа: който и да е, той е гений. Не съм убеден дали съзнава какво е постигнал, но бих дал мило и драго един ден да се запозная с него.

Искаш да кажеш „с нея“.

Но мъжът зад бюрото не произнесе тези думи.

Малко след това Александър Колфийлд си тръгна. Мъжът зад бюрото остана сам, загледан в късчето небе над Манхатън.

Стотици милиони...

Колко я беше подценил! Но всичко е добре тогава, когато свършва добре, реши той.

Вдигна слушалката на телефона.

— Да, сър? — разнесе се гласът на секретарката.

— Предай на Джо Доранс от патентния отдел да се отбие днес следобед при мен — нареди той. — Не по-късно от три часа.

— Да, сър.

— И още нещо — продължи мъжът. — Искам да изплатиш от личната ми сметка определена сума, за която държа в компанията да не остава никакъв документ. Ясно ли е?

— Да, сър. И на кого да я изплатя?

— На Ролан дьо Лом. „Магнъс-Франс“, Париж. Домашният му адрес е някъде из папките ти. И да му се изпрати не по каналния ред, а с поверителна поща.

— Колко, сър?

— Двайсет и пет хиляди долара.

— Добре, сър.

Той затвори телефона и продължи да седи неподвижно, потънал в мислите си. Ето че всичко изведнъж се бе променило. Трябваше да преосмисли ред въпроси, които само допреди час не влизаха в

сметката. Въпроси, които можеха да се окажат от изключителна важност.

Отново вдигна слушалката.

— Още нещо — каза той.

— Да, сър?

— Уреди ми обяд с Белинда Девъро. Кажй й, че е важно. И колкото се може по-скоро. За утре, стига да успееш.

— Да, сър.

С въздишка на облекчение той остави слушалката и затвори очи.

Белинда, мина му през ум. Разбира се!

Трябва да й се каже. Ако Александър Колфийлд бе първият етап, вторият беше Белинда.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Париж, 2 септември 1956 г.

Оставаха два дни до официалното пускане в действие на системата на Франси.

Втората проба на интерфейса премина изключително успешно. Всички елементи на основната програма функционираха безупречно, потвърждавайки триумфа на Франси над математическите и логическите проблеми, с които се бе сблъскала. Беше време да се осъществи операцията, която щеше да постави началото на нова ера на ефикасна и икономически изгодна комуникационна координация между европейските филиали на „Магнъс“.

Франси просто не бе в състояние да работи от вълнение. През последната седмица почти не беше спала. За сметка на това прекарваше часове в уточняване на безброй подробности от програмата или в телефонни разговори с операторите на „Магнъс“, които щяха да работят със системата след пускането ѝ в действие, а когато не мислеше за програмата, съзнанието ѝ бе изцяло заето с Джак.

Очакваше всеки момент да ѝ се обади, за да ѝ каже кога ще дойде в Париж. Знаеше, че желанието му е преди всичко да се задейства системата, а след това и да я отвлече от парижкия филиал на кратко сватбено пътешествие из гръцките острови. Бягството им щеше да се пази в пълна тайна. До завръщането им никой не трябваше да знае, че са се оженили.

Да, такава бе желанието на Джак. Според него това бе не само най-безопасното, но и най-романтичното разрешение на въпроса. То щеше да му позволи да предотврати каквито и да било възражения на баща му по повод сватбата и същевременно да им предостави пълна свобода и уединение.

— Не искам да се женя за теб в църквата „Свети Вартоломей“ в Ню Йорк — заяви той. — И то сред куп родрини и величия от висшето общество, които си въобразяват, че бракът ни е тяхна работа. Не ми се ще да започваме така съвместния си живот.

Джак държеше женитбата му с Франси да е неговото окончателно и безвъзвратно бягство от света на Магнъсови. Франси нямаше нищо против, защото знаеше колко му е необходимо веднъж завинаги да си извоюва пълна независимост от семейството и баща си. А и тя не искаше да го дели с никого.

И ето че идваше краят на тъй дългото им очакване. Мечтата ѝ, как таи мечтата на Джак скоро щеше да се сбъдне.

Беше потънала в работа, когато ѝ донесоха телеграма от Ню Йорк. Тя гласеше:

„НЕЗАБАВНО СЕ ВЪРНЕТЕ В ЦЕНТРАЛАТА НА
«МАГНЪС» В НЮ ЙОРК СТОП ПРЕУСТАНОВЕТЕ
ВСИЧКИ РАБОТИ ПО ОПЕРАЦИЯТА ДО
ПРОВЕЖДАНЕТО НА ДОПЪЛНИТЕЛНИ
КОНСУЛТАЦИИ СТОП“

Беше подписана от Самфорд Юъл, първи вицепрезидент, отговарящ за вътрешноведомствените отношения и както всички знаеха, главен административен съветник и дясна ръка на Антон Магнъс в Борда на директорите.

Франси се опита да се обади в корпорацията, за да обясни на господин Юъл, че моментът е крайно неподходящ да напуска Париж, но секретарката му я уведоми, че той отсъства и че е наредил незабавно да се завърне в Ню Йорк. Озадачена, Франси направи опит да се свърже с Джак, но не можа да открие и него. Затова си купи билет за първия полет, приготви малка чанта с багаж, помоли Ролан да предаде на програмистите и операторите да замразят системата, докато не им се обади от Ню Йорк, и замина.

Пътуването бе дълго и изморително, още повече че Франси цяла тръпнеше от безпокойство и се питаше какво толкова се е случило в Ню Йорк. Възможно е, мислеше си тя, на високо равнище да са взели някакво решение за Европа, което да има отношение към срока за осъществяването на проекта. И не бе изключено в последния момент Бордът да е сметнал за необходимо да поиска от нея отчет преди окончателното въвеждане в действие на системата ѝ.

Пристигна замаяна и изтощена в пет следобед и веднага се обади в централата на „Магнъс“. Всички отдели бяха вече затворени. Изпуснала ги беше за минута.

Прибра се в апартамента си в Уест Сайд. Под влияние на продължителното пътуване и часовата разлика той ѝ се стори някак необичаен. Не беше влизала в него от осем месеца и сега ѝ изглеждаше чужд и зловещ.

Опита да се свърже с Джак в дома му, но там никой не вдигна слушалката. Отскочи до близката бакалия да си купи малко продукти, сложи ги в хладилника и взе горещ душ. Пригответи си набързо вечеря и набра повторно номера на Джак. Отново никакъв отговор.

Седна пред телевизора в дневната. Потърси някоя развлекателна програма, но всички ѝ се сториха странни и сюрреалистични. Едва тогава осъзна, че причината е в шока, дължащ се на резкия преход от една култура към друга. Снощи се намираше в очарователен апартамент на левия бряг на Сена в Париж, наслаждаваше се на леещата се от радиото Моцартова музика и слушаше прогнозата за времето и новините от света на политиката, поднасяни от любезния глас на френския говорител.

А ето че сега гледаше как Лусил Бол и Дези Арнас играят някаква комедия пред превиващата се от смях публика в студиото.

Това вече ѝ дойде много. Изключи телевизора, легна и угаси всички лампи.

Ню Йорк бушуваше около нея с рева на сирените, клаксоните и грохота на гумите, безкрайно далеч от тишината и спокойствието на улица „Шерш-Миди“. Франси се чувстваше някак не на място, сама и обърквана.

Ах, ако Джак беше тук! Той щеше да ѝ обясни всичко. Щеше да я успокои, да уталожить изопнатите ѝ до скъсване нерви.

Да я притисне в обятията си... След още две безрезультатни позвънявания в дома му Франси се отказа. Силите окончателно я напуснаха. Затвори очи и заспа, измъчвана от кошмари.

Рано на следващата сутрин отиде в седалището на „Магнъс“.

Показа пропуска си на охраната, но за нейно огромно удивление я помолиха да почака. След малко от асансьора излезе съвършено непознат човек, който протегна ръка и каза:

— Хауард Олдрич. Аз представлявам корпорацията, госпожице Болинджър. Налага се да си поговорим, преди да се видите с когото и да било. Заповядайте в кабинета ми.

Отведе я в празна стая на партера в непосредствена близост до кабината на охраната. Покани я да седне на груб дървен стол.

Изражението му беше сериозно.

— Госпожице Болинджър — подхвана той, — ще говоря без заобикалки. Считано от този момент, „Магнъс Индъстрис“ прекъсва договора си с вас. Тук съм, за да ви помогна да приемете тази промяна по-леко и да се погрижа нещата да минат колкото се може по-гладко. Повярвайте ми, поведението ви при напускането на тази сграда днес може да има огромно значение за вашето бъдеще.

На лицето на Франси се изписа недоумение. Просто не бе в състояние да осмисли думите му.

Мъжът извади някакъв лист.

— Четете — подкани я той. — Това е препоръка, подписана от вицепрезидента по кадровите въпроси.

Франси взе листа и опита да се съсредоточи върху текста.

„На вниманието на заинтересованите!

Настоящата се дава на Франсис Болинджър в уверение на това, че от 25 юни 1955 г. до 3 септември 1956 г. същата е била на работа в «Магнъс Индъстрис». През споменатия период госпожица Болинджър се справяше отлично с възложените ѝ задачи. Проявяваше се като неуморим и всеотдаен работник, служейки на интересите на корпорацията със завидна енергия и ефикасност.

Ние горещо препоръчваме госпожица Болинджър като достойна за всяка работа, за която се кандидатира, и при необходимост сме готови да потвърдим настоящата препоръка.“

Франси беше прекалено объркана от това, което ставаше, за да си даде сметка, че в блестящата препоръка не се споменава и дума нито за компютрите, нито за специалния проект, който бе разработила за корпорацията.

Вдигна очи към мъжа.

— Нищо не разбирам — промълви тя. — След като имат толкова добро мнение за мен, защо ме уволняват?

В гласа ѝ нямаше и помен от сарказъм. Беше наистина изумена.

Той се усмихна.

— Никой не е в състояние да предвиди реакциите на една огромна корпорация. Би могло да се каже, че просто не влизате в плановете им.

Франси се сети за Париж.

— Но аз изоставих изключително важна операция в Европа! — възкликна тя, потискайки напирашките в нея чувства. — Утре привеждаме в действие една наистина грандиозна система. Отложих пуска ѝ заради идването си, а това е особено деликатен момент. Не съм сигурна, че хората там биха се справили, ако възникне някакъв проблем.

Съзряла хладнокръвната усмивка на непознатия — вече бе забравила името му — тя постепенно започна да осъзнава положението, в което беше изпаднала.

— Има кой да се погрижи за това — каза той. — Излишно е да се безпокоите.

— Е — въздъхна Франси, — тогава може би ще трябва да си прибера нещата от кабинета.

Той поклати глава.

— Това вече е направено. Всичко е опаковано и ще бъде доставено в дома ви или там, където пожелаете.

Франси го погледна в очите и пребледня още повече.

— Имам много служебни и лични вещи в Париж... — започна тя.

— В момента ги събират — прекъсна я мъжът и в черните му очи проблесна зле прикрито злорадство. — Ще ви бъдат изпратени. Апартаментът в Париж ще остане на разположение на корпорацията. В допълнение съм длъжен да ви уведомя, че пропускът ви е невалиден както за парижкия и другите европейски филиали, така и за тук. Това, разбира се, няма нищо общо с вашата честност, а е най-обикновена предпазна мярка.

Франси разбра. Отсега нататък тя беше „персона нон грата“ в „Магнъс“. Не можеше нито да се върне в компютърния център в

Париж, нито да се изкачи по тези стълби. До кабинета на Джак например...

— Добре — кимна тя, вкопчвайки се в мисълта за Джак, докато се взираше в бездушните очи на непознатия пред себе си.

Искаше да се махне оттук колкото се може по-бързо. Джак сигурно знаеше каква е причината за всичко това. Трябваше незабавно да говори с него.

Непознатият я придружи до вратата, отвори я и тя се озова на тротоара на Шесто Авеню.

Франси бе толкова стъписана, че и през ум не ѝ мина да се сбогува. Беше повикана от Европа, за да я уволнят светкавично и в буквалния смисъл на думата да я изхвърлят на улицата.

Спря едно такси и даде домашния си адрес на шофьора.

Още с влизането вдигна слушалката на телефона. Набра номера на „Магнъс Индъстрис“ и помоли телефонистката да я свърже с Джак Магнъс.

Чу се изщракване, след което последваха няколко позвънявания.

— Кабинетът на господин Магнъс.

— Здравейте, аз... Там ли е господин Магнъс? — попита Франси.

— За кого да съобщя?

— Франсис Болинджър.

Последва пауза, странно многозначителна.

— Госпожице Болинджър — каза секретарката, вече с по-хладен тон, — опасявам се, че няма да можете да говорите с господин Магнъс.

— Много е важно! — настоя припряно Франси. — Най-ненадейно ми наредиха да се върна от Европа. Става дума за новата компютърна система, която разработихме под ръководството на Джак... на господин Магнъс. Наистина е наложително да говоря веднага с него.

— За съжаление не мога да ви помогна, госпожице Болинджър. Вижте... господин Магнъс е в чужбина и няма как да се свържем с него.

Ръката на Франси, която стискаше слушалката, се разтрепери.

— Наистина е много важно! — повтори тя. — Бихте ли ми дали някакъв адрес, на който мога да го открия?

— Не, не мога да направя това — отвърна секретарката. — Той не отговаря на никакви обаждания. — Последва кратка пауза, след което тя добави: — Ако трябва да бъде искрена, господин Магнъс е на сватбено пътешествие.

Кръвта на Франси се смръзна във вените.

Секретарката продължаваше да говори, но тя не разбра нито дума. След малко просто затвори телефона.

Обърна се и погледна през прозореца към улицата. Всичко ѝ се стори чуждо, враждебно. Сякаш никога не беше живяла тук. Събитията в „Магнъс“ се бяха развили прекалено бързо, за да свикне с този град.

Беше попаднала в друг свят.

Нямаше представа колко време седя така, загледана в последните отблясъци на отиващия си ден. Умората и преживяният шок окончателно я бяха объркали. Блъскащите се в главата ѝ хаотични мисли бяха толкова безсмислени, колкото и онова, което виждаше около себе си.

Телефонът извънтя. Франси сграбчи припряно слушалката с надеждата, че някой ѝ се обажда, за да ѝ се притече на помощ, но уви — звъняха от компанията за временно съхраняване на чужди вещи. Попитаха кога ще ѝ бъде удобно да ги доставят в дома ѝ. Като в някакъв унес се чу да им отговоря, че може да го направят и още днес следобед.

След час доставчиците внесоха няколко кашона, пълни с книги, брошури и канцеларски материали от кабинета ѝ в „Магнъс Индъстрис“, който не беше виждала от осем месеца. Във всичко, което ставаше, се долавяше някаква брутална експедитивност. Франси се подписа, че е получила вещите си, проследи с поглед излизащите доставчици, седна замаяна и втренчи поглед в струпаните на пода кашони.

След известно време забеляза малко пакетче с документи. Повечето бяха докладни записки и бележки, но между тях откри и едно писмо без дата, написано с познат почерк.

Отвори го с треперещи пръсти.

„Скъпа Франси,

Пиша ти, за да ти кажа най-важното нещо, което някога съм казвал в живота си.

Навремето се опитах да те предупредя за опасностите, с които ще се сблъскаш не само ти, но и аз в «Магнъс Индъстрис». Сега разбирам, че съм ги подценявал, но е вече твърде късно.

Баща ми е могъщ човек. По-могъщ, отколкото изобщо можем да предположим. Това и единствено това е причината нещата да вземат такъв обрат.

Нищо не е така, както изглежда на пръв поглед. Бракът ми с Белинда не може да се нарече брак и един ден аз ще се освободя от него. И когато този ден настъпи, ще те намеря и ще се опитам да спечеля прошката ти и твоята любов.

А дотогава нямам никакво право да усложнявам живота ти с присъствието си.

Не те моля да ми простиш, а само да не изключваш възможността, че случилото се не е реално, или поне не толкова, колкото бяхме ние и продължаваме да сме.

Искам да ти кажа, че все още те обичам и винаги ще те обичам повече от самия себе си, повече от собствения си живот.“

Джак

Франси отново се взря в писмото. Беше подгизнало от сълзите ѝ. Накрая го смачка и дълго притиска хартиената топка към гърдите си, преди да я захвърли в кошчето за боклук.

Седна и се загледа в сгъстяващия се здрач на отминаващия следобед. Минутите ѝ се сториха като безброй ножове, които се забиваха в зейналата в сърцето ѝ рана. Заше метена, тя вече не забелязваше нищо около себе си.

Когато вечерта се вмъкна като тъмна сянка в стаята, Франси стана, извади писмото от кошчето, изглади го и го сложи между две страници от любимата си книга. Затвори я и я постави обратно на етажерката. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да запази писмото.

Обгърна с поглед притъмняващия апартамент. Макар да бе съсипана от мъка, умът ѝ продължаваше да работи.

Писмото можеше да ѝ послужи за урок. И не само то — за урок можеше да ѝ послужи всичко, което се бе случило с нея. Осъзнаваше, че е прекалено млада, прекалено чиста и наивна, за да го разбере сега.

Може би с времето и това щеше да стане.

А тя имаше много време.

Но имаше ли всъщност?

Онова, което Джак Магнъс не би могъл да знае, когато е пишел писмото, връхлетя с неистов грохот в съзнанието ѝ.

Тя беше бременна.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Уестърн Юниън^[1], 4 септември 1956г.

„ОТ: Антон Магнъс, Ню Йорк
ДО: Джак Магнъс, на борда на «Кънгшолм», на път
за Атина
СКЪПИ ДЖАК МОИТЕ ПОЗДРАВЛЕНИЯ СТОП
ПРИЯТНО ПРЕКАРВАНЕ НА МЕДЕНИЯ МЕСЕЦ
СТОП
НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ НЕ МИ СЕ СЪРДИШ СТОП
БАЩА ТИ“

„ОТ: Джак Магнъс, на Борда на «Кънгшолм»
ДО: Антон Магнъс, Ню Йорк
СКЪПИ ТАТКО НЕ ТИ СЕ СЪРДЯ СТОП
БИЗНЕСЪТ СИ
Е БИЗНЕС СТОП БЕЛИНДА Е МНОГО
ЩАСТЛИВА СТОП
ЩЕ СЕ ВИДИМ, КОГАТО СЕ ВЪРНА СТОП С
ОБИЧ ДЖАК“

[1] Най-голямата телеграфна компания в САЩ. — Б.пр. ↑

**КНИГА ВТОРА
ДАМСКИ ГАМБИТ**

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

„Уолстрийт джърнъл“, 10 септември 1956 г.

„ПРОБИВ НА «МАГНЪС» В КОМПЮТЪРНАТА ТЕХНОЛОГИЯ

Говорители на управление «Европейски филиали» на «Магнъс Индъстрис» съобщиха за влизането в действие за първи път в историята на бизнеса на компютърна мрежа, свързваща европейските филиали на корпорацията, при създаването на която са използвани по непознат досега начин свръхмодерни технологии. Съобщението бе направено вчера на пресконференция от Робърт А. Бак, вицепрезидент, отговарящ за международните комуникационни системи. Според него специалисти на «Магнъс» в компютърната област не само тук, но в Париж, Лондон и Лозана са използвали модифициран вариант на компютър IBM 650 с разработени от компютърния отдел на корпорацията програми, за да свържат маркетинга, номенклатурата и бюджетните разходи на европейските филиали, преодолявайки езиковите и валутните бариери. «Благодарение на европейската операция очакваме през следващите три тримесечия да увеличим продуктивността най-малко с 20 процента, като не е изключено това увеличение да бъде далеч по-голямо» — отбеляза г-н Бак. — Смяташе, че програмистите на «Магнъс» постигнаха успех, който бележи началото на нова епоха и който ще окаже огромно влияние върху световния бизнес.“

Франси седеше сама в апартамента си и се взираше с невидящи очи в статията на „Джърнъл“.

Направи ѝ впечатление, че никъде не се споменава името на Джек Магнъс. Каква ирония, и то именно след като Джек бе движещият лост на всичко това. Както впрочем тя самата.

Собственият ѝ свят бушуваше около нея, изкристализирайки във форми, за които не бе и сънувала. Всички правила се бяха променили. Рухнаха представите ѝ за самата нея, за миналото, за бъдещето, за целта в живота и на тяхно място се появи нещо ново и безкрайно болезнено, наподобяващо пукнатото огледало, за което безформеното отражение е единственият образ на истината.

А същината на тази истина бе предателството.

До статията на „Джърнъл“ Франси беше поставила изрязаното от „Таймс“ съобщение за женитбата на Джак и Белинда Девъро. Публикувано бе преди около седмица, но беше минало доста време, преди тя да направи копие от него в библиотеката.

Беше кратко. Включваше снимки на младоженците, справка за прочутите им семейства и, разбира се, няколко хвалебствени слова за блестящата кариера на Джак в „Магнъс Индъстрис“. Не се споменаваше нито дума за това, че доста отдавна са били сгодени неофициално. Така че и познаващите ги отблизо едва ли биха могли да прозрат истината, която се криеше зад тази тъй дълго отлагана сватба.

А известна ли беше тази истина на Франси?

С тази мисъл в главата тя стана, отиде до етажерката, взе книгата, в която бе съхранила писмото на Джак, и извади омачкания лист. Прилоша ѝ от самия факт, че го държеше в ръка, но си наложи да го прочете отново.

Почти веднага намери реда, който търсеше.

„... Нищо не е така, както изглежда на пръв поглед...“

Франси дълго размишлява над него, след което го съпостави със съобщението в „Джърнъл“, после с обявлението за сватбата в „Таймс“ и със снимките на Джак и Белинда, сякаш това бяха елементи на теорема, която можеше да реши единствено в случай, че ги свърже в едно.

Докато гледаше лицето на Джак Магнъс — „Таймс“ беше използвал снимката, публикувана в справочника на „Магнъс“, Франси откри, че приликата между него и баща му е наистина поразителна. Запита се как не бе го забелязала досега. Нещо в погледа на черните им очи обединяваше баща и син много повече, отколкото сходството в чертите им. В края на краищата те бяха една кръв и една плът.

Докато Франси разглеждаше снимките, а погледът ѝ се вледеняваше, също както сърцето ѝ, тя дочу ехото от гласа му в Париж,

когато я беше заклек да пази в тайна както връзката им, така и намерението им да се оженият.

„Нека да запазим в тайна плановете си“, бе казал той.

Франси се усмихна на собствената си наивност. Почти библиейското откровение — „Нищо не е така, както изглежда на пръв поглед“ — беше изпитано до съвършенство, за да я накаже не само заради глупостта ѝ, но и за да заплати възможно най-скъпо за своя срам.

Сега вече разбираше защо Джак я бе накарал да не споменава никому за връзката им. Разбираше защо няма нито пръстен, нито какъвто и да било друг знак, свидетелстващ за това, че той наистина е искал да склучи брак. В действителност Джак изобщо не бе имал намерение да се ожени за нея.

Но какво е целял тогава?

„Искам да приключиш работата си по системата, преди да обявим плановете си.“

За първи път, откакто беше срещнала Джак, логичният разум на Франси пренебрегна красивото му лице и се съсредоточи върху действията му и последиците от тях. Сега всичко ѝ стана ясно. Достатъчно бе човек да познава крайните резултати от връзката ѝ с Джак, за да си даде сметка за подбудите му. Благодарение на тайната в програмирането, до която Франси се беше домогнала с толкова труд, сега „Магнъс Индъстрис“ разполагаше със свръхмодерна компютърна система.

А Джак се беше оженил за Белинда.

Следователно целта му е била Франси да завърши системата, преди той да се ожени за Белинда. Искал е да се наслаждава на тялото на Франси и на страстната ѝ любов колкото се може по-дълго, преди да настъпи фаталният миг, в който ще я предаде.

Ето какъв беше неизбежният, почти математически извод, който можеше да се извлече от събитията, коствали ѝ работата и разбили сърцето ѝ.

И всичко това беше дело на Джак.

В отношенията си с Джак Магнъс тя бе проявила заслепението на дете. Да, но вече не беше дете.

От завръщането ѝ бяха изминали две седмици. През цялото това време не бе яла почти нищо, нито пък беше спала, като предпочиташе нощно време да пресява ли пресява ужасните факти, отнасящи се до самата нея, до Джак и до „Магнъс Индъстрис“.

Поради защитения си живот досега на нея и през ум не ѝ бе минавало, че е възможно да съществува такова зло, с каквото се бе сблъскала. Ала то ѝ помогна да прогледне. И сега с всяка изминала секунда чувстваше, че я обзема съвършено непознато ѝ до този миг просветление.

Знаеше, че е длъжна на всяка цена да преодолее този етап от живота си и да продължи нататък. Знаеше, че е по-силна от моментното отчаяние, което я беше обзело. Животът бе пред нея. А най-важното беше в никакъв случай да не допуска случилото се между нея и Джак да я погуби. Трябваше да оцелее.

Видя всичко толкова ясно, сякаш се наблюдаваше отстрани.

Но видя и нещо друго, неизмеримо по-чудовищно и по-неотложно.

Не можеше да продължи да живее, преди да унищожи онова, което Джак ѝ бе причинил. Завладявайки сърцето ѝ, за да може после да го разбие, той бе посял в нея своето семе.

И това семе трябваше да се изтръгне, за да може да продължи да живее.

На 20 септември Марша Бонър, която все още работеше като секретарка в ръководеното от Реймънд Уилбър управление „Местни продукти“, чу в телефонната слушалка познат глас.

— Марша, обажда се Франси.

— Франси! Каква изненада... Искам да кажа, много се радвам, че се обаждаш. — Марша се постара, доколкото ѝ е възможно, да прикрие смущението в гласа си. — Как си?

Оттатък последва пауза.

— Марша — изрече Франси с леден, равен тон, — веднъж ми каза, че ако имам нужда от нещо в Ню Йорк, мога да се обърна към теб. Спомняш ли си?

— Но, Франси, разбира се.

Много отдавна, когато Франси беше новачка както в Ню Йорк, така и в „Магнъс Индъстрис“, Марша ѝ бе предложила да ѝ помогне в опознаването на големия град. Но сега, когато стремителният възход и също тъй светкавичният крах на Франси в „Магнъс“ бяха вече свършен факт, тя наистина се изненада, че ѝ се обажда.

— На драго сърце, стига да мога — каза тя. — За мен ще бъде удоволствие.

Двете жени отново замълчаха. Когато най-сетне Франси проговори, гласът ѝ прозвуча глухо и Марша започна да се досеща за причината, накарала я да ѝ се обади.

— Няма да бъде удоволствие за нито една от нас — каза Франси. — Може ли да се видим у вас тази вечер? Да кажем, около осем?

— Разбира се, Франси — избъбри притеснено Марша. — Само че дотогава спокойно, нали?

— Не се тревожи — отвърна Франси. — До довечера, в осем.

Десет дни след телефонния разговор с Марша Бонър, Франси влезе в кабинета на д-р Юджийн Брант — интерниста, при когото си бе правила обичайния преглед преди година и половина. Младият, приятен на вид лекар я посрещна топло, припомняйки си своето безнадеждно увлечение по нея след първото ѝ посещение. Но когато видя погледа ѝ, усмивката му изчезна и той си даде сметка колко много е отслабнала.

— Всичко наред ли е? — попита предпазливо. — Някакви проблеми със здравето?

— Просто искам да ме прегледате — отвърна Франси с безизразен глас.

Само след няколко минути лекарят установи какво е направила Франси със себе си и разбра защо тази иначе тъй здрава млада жена е дошла отново в кабинета му.

— Какво се е случило? — попита той загрижено.

Погледът ѝ го изуми. Това бе най-студеният поглед, който бе виждал в живота си. Доктор Брант познаваше Франси като изключително сърдечна и просто не можеше да повярва на очите си. Сякаш изведнъж се бе превърнала в друг човек.

— Злополука — едва чуто прошепна Франси.

Отказа да отговоря на каквито и да било други въпроси. Доктор Брант я прегледа основно и с облекчение установи, че абортът е бил направен компетентно и не са налице признаци на инфекция. Препрати я при един гинеколог, който имаше кабинет в същата сграда, и ѝ нареди да почива десет дни на легло, след което да дойде на контролен преглед.

Франси изпълни най-прилежно всички негови предписания и когато отново го посети, той отчете, че възстановяването ѝ протича добре. Поведението ѝ обаче все още го безпокоеше. От нея се излъчваше почти нечовешко спокойствие. Така пребледняла, Франси му се стори невероятно красива, но същевременно и обсебена от някакви неведоми сили, омагьосана, сякаш бе преживяла нещо неопишуемо злоещо.

Лекарят нямаше откъде да знае, че жена като Франси, възпитана с вярата, че абортът е непростим грях, е оцеляла предишната седмица благодарение единствено на това, че е насочила насъбраната в душата си ненавист към всичко, причинено на тялото и на нероденото дете в утробата ѝ. Изживяното премеждие я беше променило така, както и тя самата не бе допускала, че е възможно. Даваше си сметка, че завинаги е загубила доверчивата си наивна същност. Не знаеше, а и нямаше откъде да узнае какво представлява заместилата я нова личност. Можеше само да се надява, че бъдещето ще ѝ покаже каква точно трябва да бъде, за да оцелее.

А тя възнамеряваше да оцелее. Имаше работа, която трябваше да довърши.

Нежененият млад лекар почти се влюби във Франси още в мига, когато преди година и половина тя прекрачи прага на кабинета му. Сега увлечението му се бе засилило още повече, но в същото време изпитваше и известен страх от нея. Напрежението, което издаваха прозрачните ѝ зелени очи, го безпокоеше. То като че ли предупреждаваше, че Франси е способна както да обича силно, така и безмерно да мрази.

Лекарят реши да не споделя с никого факта, че е направила незаконен аборт. Изпитваше едва ли не ужас при появата ѝ на контролните прегледи. И искрено се радваше, че знае много малко за нея.

Накрая я обяви за напълно здрава; Франси му благодари любезно, стисна ръката му и повече не се появи. През самотните си нощи у дома той продължи да мечтае за нея, ала сега мечтите му по красотата ѝ бяха примесени както със състрадание заради преживяното от нея, така и със страхопочитание пред хладнокръвната решимост, изместила предишния ѝ весел и сърдечен характер.

През следващите седмици Франси се стараяше да си обръща колкото се може повече внимание. Хранеше се редовно, вземаше витамини, а при възможност и спортуваше. Правеше дълги разходки из Манхатън, по време на които се наслаждаваше на полъха на есенния вятър и се възползваше от всеки слънчев лъч.

После се обади на баща си. Каза му, че са я върнали от Париж, тъй като получила сериозна инфекция, но вече била на път да оздравее. Докато се възстановява, парижката компютърна операция щяла да се ръководи от друг. Сподели също, че за нея това било идеална възможност да прескочи да се видят и той с радост се съгласи.

Мак Болинджър я посрещна на гарата. Дори и да забележа колко много се е променила за тези няколко месеца, той успя да прикрие изненадата си. Отведе я у дома, настани я в някогашната ѝ стая, която заради нея бе запазил непокътната, и ѝ помогна да приготви вечеря.

Цели десет дни се радваха на близостта, с която навремето беше белязан съвместният им живот. Пазаруваха заедно, Франси му позакърпи това-онова, пътуваха из околността, разминавайки се с керваните на менонитите^[1], които бавно се точеха по междуселските пътища. Дърветата на Пенсилвания грееха в шарената си премяна, а въздухът бе пропит с острите ухания на есента, сезонът на смъртта и невидимото обновление. Гъсти редици борове и брези ограждаха пасищата, подобно на безмълвни стражи.

Вечер сядаха на верандата, люлееха се на люлката и обсъждаха новостите, които не бяха успели да споделят през последните месеци.

В сегашното си състояние на Франси ѝ бе трудно да излъже баща си. И въпреки това всяка нейна дума за пребиваването ѝ в „Магнъс Индъстрис“ беше лъжа. Измислицата, която му беше казала, когато за първи път скри истината за перипетиите около назначението си в „Магнъс“, сега като че ли беше приела невероятни размери. Тя надълго

и нашироко му описа безметежната си работа в Париж, приятелите си във Франция и в другите европейски страни и ненадейното си заболяване, заради което, преди да се прибере у дома, се бе наложило да постъпи във френска болница. Разказа му за успеха на компютърния си проект и неизвестно как, но съумя да го убеди, че след гостуването си при него многообещаващата ѝ кариера в „Магнъс“ ще продължи.

Фабрикуването на толкова много лъжи я изтощаваше и през първите няколко дни изглеждаше, че вместо да укрепва, докато сновеше из къщи и готвеше на баща си, силите я напускат.

Ала постепенно започна да се чувства по-добре.

Мак Болинджър нямаше откъде да знае, че този прилив на енергия се дължи на зараждащите се в изобретателния ѝ мозък нови идеи.

Франси започваше да крои планове.

Стремително развилите се събития, които през последната година я бяха извадили от равновесие, бяха зад гърба ѝ. Сега можеше спокойно да направи равносметка както на белезите от получените рани, така и на собствената си издръжливост. И в ума ѝ вече се оформяха планове за решителни действия.

След десет дни Франси напусна Мак Болинджър под предлог, че трябва да се върне на работа в Ню Йорк. Не забрави да го уведоми, че служебният ѝ телефон вече е друг и че ще трябва да изчака първо тя да му се обади. Домашният ѝ адрес оставаше, разбира се, същият.

Натъжена от раздялата с баща си, но в същото време и радостна, че се отскубва от лъжите, с които се бе видяла принудена да го засипва, Франси се завърна в Манхатън.

Веднага се зае да следи обявите за работа. Купи си нови дрехи и в желанието си да напълнее и да изглежда здрава ядеше колкото се може повече. Междувременно подаде молба за работа в няколко големи компании.

Повечето от фирмите, към които се беше обърнала, одобриха кандидатурата ѝ, но тя не прие.

Даде си ясна сметка, че предразсъдъците по отношение на жените, които бяха неделима част от политиката на „Магнъс“, се намираха на въоръжение и в останалите големи компании. Лесно можеше да намери работа, в която и да било от тях, но длъжността и заплатата ѝ щяха да бъдат далеч по-незначителни от тези на всеки

новак от мъжки пол. И отново щеше да ѝ се наложи да води бавна и мъчителна борба за повишение и признание, което би означавало да започне все едно отначало.

Този извод накара Франси да обмисли още по-задълбочено бъдещите си стъпки. Подобен бавен процес нямаше място в програмата, която си бе начертала.

Трябваше да измисли друг начин.

Един ветровит ноемврийски ден — два месеца след като бе загубила детето си и два месеца и половина след тъй променилата живота ѝ измяна — Франси уверено прекрачи прага на Търговската палата на Манхатън. Носеше строг костюм, а умело сресаната ѝ коса блестеше като буйна грива на бледата светлина в кабинета.

— Бих искала да разбера как мога да открия собствена фирма в Манхатън — обърна се тя към чиновника.

— Добре — кимна той. — Сега ще ви дам няколко информационни брошури.

Тя се усмихна и пое материалите. Чиновникът бе прекалено омаян от красотата ѝ, за да проумее, че докато му благодареше, Франси всъщност дори не го виждаше.

Тя виждаше лицето на Джак Магнъс.

А зад него, подобно на първоначалния образ върху падимпсест^[2], надничаше лицето на Антон Магнъс.

[1] Членове на анабаптистка секта, основана от холандския реформатор Мено Шимонц (1496–1561). — Б.пр. ↑

[2] Старинен ръкопис върху изтрит по-стар текст на пергамент. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Погребали бяха Антон Магнъс жив.

Ковчегът му се струваше по-тесен, отколкото изобщо би могъл да допусне. Не бе в състояние нито да се обърне, нито да диша, а вонящият влажен сатен го притискаше от всички страни.

Не можеше нито да се защити, нито да извика, нито да помръдне дори малкия си пръст, за да се измъкне от този противен затвор. Но беше жив!

Това бе грешка, ужасна грешка. Сполетяло го бе нещо съвсем безобидно, някакво незначително физическо неразположение или лека криза. И макар парализиран, все пак беше останал жив. Ала малоумните доктори с техните очила и стетоскопи се бяха консултирали, бяха си шушукали бог знае какво — и то ужасно загрижено, защото той беше важна особа и те чудесно знаеха, че смъртта му ще бъде изключително събитие — и в неописуемата си некадърност го бяха обявили за мъртъв, позволявайки да го натикат в този ковчег.

Цял живот се бе учил да не се доверява на никого, освен на себе си, защото знаеше, че хората са слаби и объркани същества. Но ето че сега благодарение на жестокия обрат на съдбата животът му бе в ръцете именно на такива хора, които в чудовищната си простотия го бяха обрекли на тази агония.

Беше важен човек, най-важният от всички. И точно затова ковчегът от безценно дърво и метал бе възможно най-хубавият. Изработен по поръчка по настояване на опечалените роднини. И сега той, жертвата, се намираше в него — безпомощен и безмълвен, но жив.

Веднъж озовала се под земята, красивата полирана кутия с изящна подплата не можа да издържи на бавната атака на подземните твари, на разяждащите газове, идващи от земните недра, на бактериите и плесените. Тя загниваше и вместо в убежище, се бе превърнала в затвор.

Никога, дори и в най-лошите си земни дни, Антон Магнъс не бе помирисвал подобно зловоние. Беше по-гадно от цялата онази смрад,

на която се беше надишал през войната, през мизерното си детство, в най-отвратителните си кошмари. Беше сладникаво, гнило и невероятно настъпателно. Просмукваше се в него и го обгръщаше като покров.

Изведнъж разбра защо ужасната воня му се струва толкова позната. Това бе вонята на собственото му разлагане. На бавното разкапване на клетките му, на гниенето на мускулите му. На тихото, ужасяващо разпадане на собствената му същност.

Ако не беше тази тишина и пълн покой — най-страшното в това наказание — щеше да заплаче от ярост, да завие с пълно гърло от страх и мъка. Не бе в състояние да помръдне, можеше единствено да скимти. Изпитваше усещането, че нервите му просто няма да издържат. Цялото му същество бе разтърсено от последен, безумен спазъм, като пред полет, когато организмът осъзнава, че са се сбъднали и най-страшните му предположения и че хищникът най-сетне го е сграбчил в зловещия си триумф.

И ето че въпреки това единственото, на което беше способен, бе да лежи тук, смазан в клещите на този последен, неописуем пристъп на ужас, който пълзеше бавно като неизмерим в безкрайността си миг, за да го погълне, подобно на мълчаливо просяждащ го червей.

В същия миг осъзна истинския ужас на положението си. Червеят не беше просто плод на въображението му. Червеят беше истински. Беше дълъг, извиващ се слюзест земен червей, който с безкрайно търпение си пробиваше път към него, като раз местваше зашиващите дъски на ковчега и се промушваше през пролуките, прогризвайки с лекота набрания сатен, за да се добере накрая до беззащитната му, неподвижна плът.

И червеят не беше един. Оказаха се стотици, хиляди. И всички настъпваха към неговия затвор, все по-близо и по-близо, търкаляха се като малки кръгчета от плът и се промъкваха с гърчене през пръстта, дървото и сатена — едва видими, но затова пък с ясно долавящ се шум от пълзене, търкане, гризене.

Защото червеите имат зъби — малки силни зъбчета, които късат и дъвчат, както и неведоми стомашни сокове, които разяждат и разрушават. Не, те не са слаби безпомощни животинки, а могъщи хищници, които се хранят с мърша.

И настъпваха, все по-близо и по-близо. Най-бързият вече се гърчеше по гърдите му, достигна врата му, после бузата и с

отвратителни вълнообразни движения, с безкрайна търпеливост и точност пропълзя по носа му към окото...

Антон Магнъс се събуди внезапно.

Дълго се озърта наоколо с невиждащи очи, все още заслепени от ужасния, ала толкова добре познат кошмар.

Все така задъхан, постепенно започна да различава заобикалящата го обстановка. Намираше се в кабинета си в своя дом, седнал в удобното кресло пред шахматната дъска. Вероятно след вечерята бе задрямал, разигравайки за пореден път партията между Капабланка и Черняк от шахматния турнир в Буенос Айрес през 1939 година.

Погледна часовника. Полунощ. Беше спал час и половина. И никой, естествено, не си беше позволил да почука на вратата. Най-строго се беше разпоредил в случаите, когато се усамоти в кабинета си, никой за нищо да не го безпокои, освен ако предварително самият той не поиска това.

Подобни вечери, когато сядаше сам пред шахматната дъска, за Антон Магнъс бяха начин да пресее в ума си хилядите подробности, които чакаха да им обърне внимание и да им позволи да покърят в горещия казан на здравия му разум, за да може било утре, било вдругиден или пък следващата седмица да вземе решението, от което можеше да зависи съдбата на хиляди хора и на милиони долари.

Обичаше да сяда с бутилка отлежал калвадос — ароматната ябълкова ракия, която му напомняше за младежките години във фермата — и бавно да разиграва някоя от великите шахматни партии, чиито ходове знаеше наизуст. Допадаше му хладната неподвижност на шахматните фигури, обединени от жестоката власт и силата на мястото си на шахматната дъска.

Въпреки привидната си изисканост, шахматът беше жестока игра. Чрез безкрайните ходове на безжизнените фигури върху разчертаната на квадрати дъска човек можеше да усуче въжето около врата на противника си и да му отнеме живота.

В реалния свят не бе по-различно. Шахът беше научил Антон Магнъс как да превърне мощта на противниците си в тяхна слабост, как да обърне собствената им сила срещу самите тях, как да ги накара

да рухнат, препъвайки се в собствената си предприемчивост и интелект, в резултат на което винаги печелеше той, Магнъс; и пак Магнъс бе онзи, който нанасяше фаталния удар, който стягаше още по-силно примката и накрая отнасяше със себе си печалбата.

Антон Магнъс въздъхна при вида на любимите си фигури. Комплектът бе изработен ръчно от един от най-добрите италиански скулптори, фигурите бяха изваяни от тюркоаз, нефрит, оникс и други скъпоценни камъни. Дъската беше мраморна. На тавана бяха монтирани специални аплици, които осветяваха красивите фигурки, подчертавайки формата и цветовете им, без да уморява очите.

Естетическата наслада, която му доставяха фигурите, беше почти толкова голяма, колкото и „стратегическото“ удоволствие да играе с тях. Антон Магнъс се отпусна. Кошмарът избледняваше, беше у дома си, в собствения си кабинет и както винаги господар на положението.

Загледа се в дъската. На нея се водеше жестока, мълчалива битка. В разгара на играта в центъра Черняк беше отблъснал атаката на Капабланка със серия отчаяни ходове, почти изравнявайки шансовете. Ала безпогрешно долавящият скритите слабости в стратегията на противниците си. Капабланка му бе препречил пътя с един-единствен ход на коня и в следващите тринайсет хода беше го довършил.

Това бе изключителна партия, истински шедьовър на логиката и стратегията. От нея Магнъс бе научил с времето много неща. Тя му беше нещо като стар приятел. Но с годините като че ли се беше превърнала вече не толкова в достоен за подражание идеал, колкото в отражение на собствения му живот, в нещо като паметник на собствения му гений.

Защото по свой начин Антон Магнъс беше гений.

Разбрал, че се е спасил от кошмара, той затвори очи и си припомни първия ход — онзи, който му беше отворил пътя в бизнеса и бе положил основите на „Магнъс Индъстрис“.

Оказа се толкова просто! По онова време Магнъс беше двайсет и четири годишен имигрант, чиито спестявания не стигаха, за да си купи дори един форд модел „Т“. Противникът му бе някой си Джеймс К. Фицджералд, хитър и алчен чикагски бизнесмен, който търсеше най-лесния начин да натрупа пари.

Фицджералд беше собственик на доходоносна верига магазини за търговия на дребно в Чикаго. Бе наел Магнъс като управител на нов отраслов филиал на „Стейт Стрийт“ и в замяна на благоволенieto си бе поискал от него да внесе във фирмата триста долара — сума, която унищожил и без това мизерните спестявания на Антон. Парите щяха да му бъдат върнати веднага след като филиалът докаже своята платежоспособност.

Фицджералд, разбира се, възнамеряваше чисто и просто да прибере тези пари в джоба си. След известно време щеше да го уволни и да си намери нова жертва — някой нищо неподозиращ имигрант, който да му върши работа и същевременно да си плати за тази привилегия. Защото Фицджералд беше забогатял благодарение именно на тази тактика.

Магнъс обаче прозря плана му. И му излезе с контраплан.

Джеймс Фицджералд беше влюбен в една красива сервитьорка католичка на име Мери О’Ший. От известно време я ухажваше, но тя отхвърляше домогванията му, като, от една страна, му напомняше за съпругата и тримата му синове, а от друга, деликатно наемкваше за своята девственост, която пазеше за „прекрасния принц“, за когото възнамеряваше един ден да се омъжи. Ала игривите пламъчета в очите и едва доловимите въздишки на тялото ѝ в негово присъствие му даваха надежди и поддържаха пламъка на желанието му винаги жив.

Антон Магнъс научи за това и прекара насаме с момичето цяла една вечер, като използва чар и похвати, коренно различаващи се от дебелашките комплименти на Джеймс К. Фицджералд. До края на същата вечер планът бе разработен. Още при следващото посещение на Фицджералд Мери се съгласи да прекара с него нощта на следващата сряда в един шикозен хотел на Мичиган Авеню. На седмото небе от радост, Фицджералд изобщо не се запита каква ли може да е причината за рязката промяна в отношението на момичето към него. Насладата, която изпита в обятията ѝ по време на срещата им, наистина оправда дългото му чакане. Тя беше свенлива, но изкусна любовница и му се отдаде по такива изобретателни начини, че той едва не припадна от удоволствие.

Сутринта след срещата им Фицджералд откри, че от ключодържателя липсва ключът за кантората му, която се намираще в съседство със Стоковата борса. Откри ключар, който му отвори, и още

в първия миг установи, че през нощта са му били откраднати платими на предявителя ценни книжа на стойност няколко хиляди долара.

Фицджералд веднага заподозря, че Мери О'Ший е задигнала скъпоценния му ключ, но не можеше да поиска да я арестуват, без връзката му е нея да се разчуе. Защото тогава истината щеше да стигне не само до ушите на жена му, но, което беше още по-страшно, щяха да я научат и майка му, и баща му в старата родина. А Фицджералд държеше не само родителите му, но и роднините да имат добро мнение за него.

Затова отиде в квартирата на младата жена с намерението да я сплаши и да я накара да му върне ценните книжа, като в замяна на това ѝ обещае, че няма да я даде под съд.

Но Мери О'Ший бе напуснала жилището, без да остави новия си адрес, и на Джеймс Фицджералд не му оставаше нищо друго, освен да пие една студена вода и да се върне към бизнеса си.

Докато той проклинаше пикливия си късмет, Антон Магнъс умело разигра откраднатите книжа на борсата, превръщайки няколкото хиляди долара на Джеймс Фицджералд в стотици хиляди.

И тогава настъпи моментът да направи решаващия ход.

Отиде при Фицджералд и му призна за кражбата. Позовавайки се на бедността си и на желанието да успее в живота, той му разказа за капиталовложенията, които беше направил, и му върна взетите „назаем“ книжа. Но алчността на Фицджералд го накара буквално да се самозабрави. Той поиска от Магнъс да му преведе деветдесет процента от печалбата, реализирана с помощта на откраднатите книжа, като в замяна на това се съгласи да не го предава на властите.

Устните на Антон Магнъс се извиха в онази усмивка, която след време щеше да кара всемогъщи мъже да треперят от страх. Прониза Джеймс Фицджералд с погледа на катраненочерните си очи и тихичко му направи контрапредложение да изкупи от него цялата верига от магазини за търговия на дребно срещу петдесет хиляди долара — сума, представляваща приблизително една четвърт от стойността ѝ.

Както можеше и да се очаква, Фицджералд се изсмя в лицето на нахалния имигрант.

Но усмивката му се смръзна, когато видя какъв коз държеше в ръцете си Антон Магнъс.

Беше плик, съдържащ снимки, документиращи бурната нощ, която Фицджералд бе прекарал в обятията на Мери О'Ший, фотоапаратът прилежно бе запечатал и най-интимните части на голите им тела, както и разнообразните пози, в които се бяха отдавали на страстта си.

Снимките бяха придружените договор за прехвърляне на собствеността върху Фицджералдовата империя на името на Антон Магнъс.

Магнъс недвусмислено му даде да разбере, че разполага само с две минути, за да го подпише. Откажеше ли, копия от компрометиращите го снимки щяха да се появят в утрешния брой на чикагския „Трибюн“, и то заедно с обширно интервю, в което Мери О'Ший признава, че е била прелъстена от могъщия бизнесмен, предложил ѝ да свият „любовно гнезденце“.

Не мина и минута, и подписът на Фицджералд вече фигурираше върху договора.

Сега Антон Магнъс бе единственият собственик на процъфтяваща верига от магазини за търговия на дребно, както и притежател на петдесет хиляди долара, представлявали останалата част от парите, спечелени на борсата благодарение на книгата на Джеймс Фицджералд.

През следващите няколко години Магнъс превърна петдесетте си хиляди долара в милион, залагайки на флукуациите на борсата. На основата на своята верига от магазини той само за пет години създаде истинска империя за производство и търговия със стоки на дребно, която разпротря пипалата си в целия Среден запад. Към владенията си скоро прибави мина за сребро в Невада и два обявени за пресъхнали петролни кладенци в Тексас, които обаче избиха отново малко след като сложи ръка на тях.

В края на десетилетието „Магнъс Индъстрис“ — защото така се наричаше принадлежащия му пъстроцветен сбор от компании — струваше трийсет милиона долара.

По същото време, незабелязано от отдавна забравилния го свят на бизнеса, пропадналият Джеймс Фицджералд, който бе проиграл на комар спестяванията си и се беше пропил, безславно се самоуби, като напъха главата си във фурната на печката в чикагския си дом и пусна газта.

Ето как Антон Магнъс използва и алчността, и сексуалните слабости на жертвата си като оръжие срещу самата нея. Предварителните му проучвания се оказаха резултатни. Беше наясно както с машинациите на Фицджералд в бизнеса, така и с навика му да използва бедни имигранти, за да си напълни джоба. И преди още да направи първата стъпка, знаеше, че е женен и че много държи семейството му да има добро мнение за него.

Нещо повече, още при първия си разговор с Мери О'Ший Магнъс установи, че девствеността ѝ отдавна бе станала жертва на изискванията, които поставяше животът в големия град.

След епизода с Фицджералд Антон Магнъс се развихри още повече, но остана верен на първоначалната си стратегия: никога да не се захваща с противник, без предварително да е установил със сигурност кои са слабите му места. И беше безмилостен. През първите десет години от живота си като бизнесмен осъди на смърт най-малко десетина души, защото, ставаше ли дума за пари, Магнъс беше безкомпромисен. Искаше да ги притежава до цент.

Днес, четирийсет години по-късно, Антон Магнъс имаше много врагове. Но те можеха само да ближат раните, които им бе причинил, защото неизмеримото му могъщество изключваше у тях всяка мисъл за отмъщение. Магнъс беше достигнал най-високия връх, до който можеше да се издигне един бизнесмен, а именно — всички да се страхуват от него. И тъй като страхът е майка на покорството, никой не смееше да му се противопостави.

Годините се оказаха благосклонни към Антон Магнъс. Жена му произхождаше от едно от най-добрите семейства в страната — макар че за да я получи от баща ѝ, се наложи да използва известен натиск — и имаше чудесен син и две прекрасни дъщери. Намираше се на върха.

Беше се наслаждавал на живота докрай. Беше имал всички жени, които бе пожелавал, и всички удоволствия. Но нищо не можеше да се сравни с шахмата, който за него представляваше самият живот. Велики мъже като Антон Магнъс никога не живеят само заради удоволствията. Те живеят заради предизвикателството и се реализират, постигайки успех след успех. И са велики преди всичко благодарение на неутолимия си глад за успехи, докато обикновените хора, които лесно се задоволяват с всевъзможни чисто животински удоволствия, не оставят никаква диря след себе си.

Антон Магнъс беше олицетворение на успеха.

Непрекъснато повтарящият се кошмар, че го погребват жив, бе, естествено, не от вчера. Появил се бе много отдавна, някъде през първите десетина години след установяването му в Америка. И оттогава все по-неумоливо обсебваше съня му. Ала Магнъс не му обръщаше особено внимание, защото след като веднъж се откопчеше от безпощадните му нокти, разбираше, че става дума просто за сън и че в действителността може да прави каквото поиска.

Но от друга страна, годините се нижеха и нижеха. Твърде много бяха изтекли в тих поток, който дори той не можеше да заприщи. Подобно на мнозина, притежаващи невероятна власт, Антон Магнъс трябваше да се примири с горчивата ирония, че тя не се простира и върху собственото му тяло или върху хода на времето, под чието влияние то все повече отслабваше.

И затова познатият му кошмар го плашеше още повече, напомняйки му какво го очаква след смъртта му.

Именно заради него той много отдавна бе решил да бъде кремиран, когато умре. Беше дал строги разпореждания относно медицинските прегледи, които трябваше да му се направят след болест или злополука, посочвайки дори поименно лекарите, които да бъдат повикани. И редовно подновяваше клаузата в завещанието си, съгласно която трябваше да бъде кремиран един час след установяването на смъртта.

Увереността, че по този начин ще избегне съдбата от кошмара, осигуряваше на Антон Магнъс спокойствието, от което се нуждаеше. Срамуваше се от слабостта, която го бе подтикнала към това, но се утешаваше с мисълта, че всеки човек има право да се страхува от смъртта.

Защото, докато можеше да диша и да мисли, все така щеше да властва над заобикалящата го действителност. Могъществото му беше толкова голямо, че дори и след неговата смърт щеше да остави незаличим отпечатък върху света и хората, които живееха в него. А на онези, които му бяха навредили или бяха предизвикали гнева му, щеше да отмъсти чрез множеството проекти, произтичащи от многостранната дейност на неговата империя. Бе дал оставащи постоянно в сила указания на сътрудниците си, които за по-кратък или

по-продължителен период от време щяха да доведат до просешка тояга всеки, когото беше решил да накаже.

Жив или мъртъв, Антон Магнъс беше сила, с която всички трябваше да се съобразяват.

Той вдигна очи от шахматната дъска и погледна старинния часовник върху една от лавиците на библиотеката. Показваше дванайсет и петнайсет.

В другия край на града, изтощена от грижите за бебето, Гречен сигурно спеше дълбоко. Запита се дали онзи никаквец, мъжът ѝ, си беше вкъщи. Едва ли... В момента вероятно чукаше някоя третостепенна актриса или играеше комар. Бракът се оказа неуспешен, но във финансово отношение изигра своята роля.

Колкото до Джак, той беше или у дома си с Белинда, или работеше в кантората. Нямаше по-усърден човек от Джак.

И причината бе, че никой не знаеше по-добре от Джак колко важно нещо е бизнесът. Научил го бе от баща си и нито за миг не го забравяше.

Антон Магнъс се гордееше със сина си, но това далеч не означаваше, че му се доверява. Знаеше отлично, че Джак се бе отказал от флирта с красивата Болинджър и се бе оженил за Белинда, защото бе осъзнал, че точно сега не е моментът да разочарова баща си. Това беше не само стратегически, но и крайно необходим ход, от негова страна.

Джак изчакваше. Постъпи според желанието на баща си, измъквайки се наистина фино, защото знаеше, че от Антон Магнъс зависи дали един ден, когато неизбежно настъпи моментът да се оттегли, ще предаде на сина си юздите на най-могъщата корпорация в страната.

Джак вярваше, и то напълно основателно, че времето работи в негова полза. Угаждаше ли на баща си, юздите на „Магнъс Индъстрис“ щяха да му бъдат връчени, когато принуденият от старост и немоц Антон Магнъс ги изтървеше. И тогава щеше да прави каквото си иска, без ни най-малко да се съобразява с желанието на баща си. Дълбоко в себе си — както и Антон преди него — Джак се интересуваше единствено от себе си.

Въпросното положение напълно устройваше Антон, който държеше корпорацията да продължи да бъде ръководена от

семейството и преди всичко от човек, когото познаваше и чиито действия можеше да предвиди.

Това се оказа наистина интересна партия между един баща, чиито възможности непрекъснато се ограничаваха от времето, без обаче то да засегне неговия интелект и хитрост, и един умен син, убеден, че е необходимо просто да прояви търпение, докато му връчат ключовете на царството.

И въпреки възрастта си Антон Магнъс възнамеряваше да я спечели. Възхищаваше се на способностите на Джак и щеше да го използва максимално. Плановите му по отношение на него, а и на „Магнъс Индъстрис“ надхвърляха далеч в бъдещето собственото му оттегляне. Защото като изкусен шахматист, той заслужаваше да продължи да дърпа конците дори и тогава, когато вече няма да стои начело на корпорацията.

Джак, естествено, имаше други планове. И с нетърпение очакваше да се отърве от баща си, за да ги осъществи.

Но каквито и качества да притежаваше, Джак не можеше да стъпи и на малкия пръст на баща си.

А къде беше Джулия в този момент?

Вероятно мърсуваше някъде. Без съмнение беше пияна в компанията на някой Дон Жуан, а може би се тъпчеше с наркотици, падайки толкова ниско, колкото ѝ стигаше смелостта.

Ала скоро щеше да се прибере.

Антон Магнъс реши тази нощ да я посети.

Върна се към спомените от първите години на брака си, когато всъщност загуби и малкото интерес, който изпитваше към жена си и когато безбройните му лесни завоевания над гладни и амбициозни млади жени започнаха да му омръзват. Именно тогава откри, че е за пленен от малката Гречен. Тя бе възпитано, интелигентно и някак прекалено целомъдрено създание. И може би точно това го привлече у нея ведно със странната гледка, която представляваха малките ѝ тънки крачета, изящните ръце и загадъчното ѝ детско ухание.

Поблазни го мисълта да се люби с нея, но се отказа. В края на краищата тя бе негова плът и кръв. Беззащитно детенце...

И после, от една страна, за да потисне скрупулите, а от друга, за да се наслади на тялото ѝ, една нощ отиде в стаята ѝ, събуди я и я облада.

Тя му се отдаде покорно с изпълнени със страхопочитание очи, приемайки безмълвно предупреждението му никога никому да не казва за случилото се. Удоволствието, което изпита от плътта ѝ, не беше нищо в сравнение с възторга от факта, че е нарушил тайнствения закон, забраняващ кръвосмешението.

По-късно Гречен стана неспокойна и той знаеше, че причината е случилото се между тях. Това обаче не го възпря. И когато Джулиет, несравнимо по-красива и по-жизнена от Гречен, навърши шест години, Антон Магнъс стори същото и с нея.

При Джулиет пикантното усещане за греха и опасността бе много по-силно, защото ведно със страхопочитанието и ужаса от нея се излъчваше и някаква лудост, която го възбуждаше още повече. С времето тази лудост се превърна в самоубийствена и разрушителна ярост. Дори тази вечер, където и да беше, тя несъмнено отново направляваше всяка нейна стъпка и ѝ създаваше куп неприятности.

И причината за това, разбира се, беше пак Антон Магнъс.

Докато дъщерите му растяха — Гречен, все така уплашена и пасивна, а Джули — буйна и своенравна — той понякога се питаше дали един ден ще бъде наказан за стореното. Все пак кръвосмешението бе смъртен грях. Дори и толкова арогантен човек като Антон Магнъс не можеше да не се стресне при мисълта, че се е опълчил срещу повелите на природата и е причинил едно неописуемо зло.

Тази мисъл обаче само ласкаеше гордостта му.

Мина му през ум, че преди стотици години в много общества, дори и в християнското, кръвосмешението се е смятало за право на мъжа, защото той е бил пълновластен господар в дома си. Едва в по-ново време, в резултат на прекалена злоупотреба, запрещението е било утвърдено, определяйки кръвосмешението като най-отвратително престъпление. Антон Магнъс се смяташе за атавистична издънка на епохата, когато на един мъж му е било позволено да постъпва с домочадието си така, както пожелае, след като под покрива му са живеели толкова много жени.

По този начин Антон Магнъс си бе намерил оправдание. Смяташе се за по-различен от простосмъртните и затова не намираше за необходимо да се съобразява с техните закони. Наслаждаваше се на Гречен, а след това и на Джули, без да му мигне окото.

Най-обикновени женски, казваше си понякога. А нямаше да бъде така, ако бяха момчета. Нямаше да бъде така, ако някоя от тях беше Джак.

И с тази мисъл в главата стана, за да вземе душ, а след това да почете в леглото до връщането на Джули. С доволна въздишка Антон Магнъс угаси лампата над шахматната дъска. Пешките бяха точно там, където искаше да бъдат. Той ги беше поставил там и там щяха да си останат, докато реши да ги премести.

Беше господар на своя свят.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Докато Антон Магнъс се прозяваше пред шахматната дъска, дъщеря му Джули лежеше по корем на разхвърляното легло и от устата ѝ се откъсваха сподавени сладострастни пъшкания, които заглъхваха във възглавницата.

Джони беше в нея, потънал толкова дълбоко, сякаш се бе сраснал с плътта ѝ. Бавните му тласъци я разтърсваха и я покоряваха със своята сила и осезаемост, изтръгвайки от нея чувствени стонове на възторг и удоволствие.

Беше безупречно плавен, като не се задоволяваше подобно на мнозина просто дебелашки да блъска в интимните ѝ дълбини, а изследваше всяка тяхна частица, възпламеняваше всяка фибра на тялото ѝ, доказвайки с всеки удар, че тя е негова собственост, негова робиня и че нито едно от тайнствените ѝ кътчета няма да забрави близостта му или да копнее по нея.

Чу го да прошепва „Хайде, душко!“, като проникна още по-дълбоко, толкова могъщо и плътно, че на Джули ѝ се стори, че ще се пръсне.

— О, господи! — простена тя във възглавницата. — Господи...

Но това не беше вик на болка. Беше вик на възторга на горда жена, която не обича да доверява дори частица от свободата си на нито един мъж и затова отстъплението ѝ е още по-всеотдайно и страстно заради онзи, който е способен да я застави насила да се преклони.

— Душко... — мълвеше той, знаейки, че тя всеки момент ще свърши и наслаждавайки се на очакването. — Хайде... Дай го на татенцето!

Думите му я довършиха. Изплаквайки удоволствието си в чаршафите, тя избухна в неистова въздишка и се отдаде безпомощно на оргазма, а в очите ѝ бликнаха сълзи.

Едва тогава той все така бавно задълба в нея за последен път и като я сграбчи, сковавайки я неподвижно в мощните си ръце, изля в тялото ѝ бялата река на собствената си наслада.

— О, господи... — повтори тя почти в несвяст. — О, господи...

Останаха така дълго време. Той продължаваше да я притиска към себе си, докато членът му, все така твърд и набъбнал, пулсираше в нея. Приятно му беше усещането, че я изпълва докрай и че я притежава изцяло.

Видя как малките ѝ пръсти се свиват и отпускат, мачкайки чаршафите. Загледа се в гладкия ѝ гръб, в крехкия гръбнак, в тесните рамене и в прелестните полукълба на почти детското ѝ задниче, между които беше потънал. Беше възхитителна наистина! Бе толкова мека и податлива в ръцете му, но затова пък каква воля се излъчваше от студените ѝ сини очи. Воля, която му беше приятно да пречупва. А и какъв остър ум, който обаче, стига да поискаше, можеше да накара да се прехласне в обезумелия вой на истинско животинско падение.

Всъщност не беше чак толкова просто.

Сега, след като бе опознал Джули по-добре, той изведнъж откри, че му е толкова необходима, колкото нито една жена досега. Нещо в нейната миниатюрност, в гладката ѝ, сякаш порцеланова кожа го очароваше. Беше поразен от перверзността, с която го приемаше навсякъде, на всички забранени места.

Тя беше по-специална, и то не само за собствения си затворен свят, но и за човек като Джони, който живееше извън него. Беше рядко, вълнуващо цвете.

— Не съм те виждал отдавна, принцесо — каза той. — Какво прави през това време?

Джули въздъхна, обърна се по гръб и подложи ръка под главата си. Измърка като коте при вида на паничка с мляко.

— Нищо особено — отвърна.

Това, разбира се, не беше отговор и на Джони му стана неприятно. Беше забелязал колко ревниво пази живота си извън срещите си с него. Споменала му бе за прочутото си семейство, описвайки го с няколко пропити с презрение думи. Но той разбра, че лаконичността ѝ не се дължи на омразата към собственото ѝ семейство. Чрез нея тя по-скоро му намекуваше, че не желае да го допуска в живота си.

— Отначало това ѝ поведение го задоволяваше напълно. Приятна му бе мисълта, че контактите ѝ с него са много по-интимни, отколкото с онези педерастии от хайлайфа, с които се мотаеше. А и държането ѝ в леглото не оставяше никакво съмнение в това.

Но ето че вече не беше толкова сигурен дали наистина е така. Вярно, тя споделяше с него една от страните на същността си, която никой друг мъж не познаваше. Ала всичко останало бе за него недосегаемо.

И това невидимо „останало“ го тревожеше.

— Нищо особено, а? — повтори Джони. — Просто да не повярваш.

Джули не отговори. Гледаше го в очите с известно смущение, но без никакъв страх.

— Е? — настоя той.

Красивото ѝ чело се сбърчи от раздражение.

— Аз разпитвам ли те за личния ти живот? — сопна се тя. — Да не би да започваш да ревнуваш, драги? И то само защото си ударил скришом един тек!

Джони се намръщи. В тона ѝ се долавяше снизхождание.

Загледа се в нея. Колко различна беше от обикновените, прости момичета, които прекарваше през леглото си. Джули бе надарена с изискана, почти съвършена елегантност, каквато не бе срещал у никоя друга жена. Ала под нея се таеше крехкото и уязвимо разковниче на душата ѝ, озвучаващо с неповторима мелодия всяка нейна дума, едва загатнатите усмивки и движенията ѝ. Беше сложно същество. И наранено — това се забелязваше от пръв поглед. Под ярко демонстративния ѝ цинизъм се криеше болезнена чувствителност. И именно тя го беше накарала да се привърже към нея. Но Джули никога не му разкриваше тази своя чувствителност с думи.

И затова имаше причина. Джули беше гордо момиче, истински представител на своята класа. Джони отлично съзнаваше, че идва при него като при парий, като при човек, който не само не може да припари до нейното общество, но дори и да го зърне отдалече.

Нещо повече — знаеше, че тя принадлежи към това общество до най-незначителната частица на тялото си, до най-далечното кътче на душата си. То я беше създало, тя беше негово творение. И от гледна точка на същото това общество — колкото и да го презираше и да се бунтуваше срещу него — самият той бе долнопробна, евтина, дори нелепа фигура, човек от калта. Подозираше, че това принизяване е също част от удоволствието, което изпитваше с него. Разбираше, че нито един от зализаните мърлячи от нейната класа не можеше да я

задоволи в леглото така, както го правеше той. Но този факт, включително и придружените ѝ с писъци и сълзи оргазми, доказваше само едно — за нея той беше просто рядка птица, жребец от друга порода, същество, чиято сексуална надареност пасваше чудесно на бруклинския му акцент, на евтиния му одеколон и на нелустросания му от образование мозък.

Така че макар да ѝ доставяше удоволствие и дори да властваше над нея, Джули и за миг не би помислила да го удостои с уважението, с което би дарила мъжете от своето общество. А още по-малко с тревожното си сърце...

А дойдеше ли му времето, щеше да се омъжи за някой от същите тези лъскави и празноглави високопоставени лайнари и щеше да износва неговите деца.

Подобни мисли изпълваха Джони с безсилен гняв и отвращение. Той ненавиждаше собствената си чувствителност и мразеше Джули за това, че го караше да се разкъсва от противоречия. Отдръпна се от нея, седна, запали цигара и унило се облегна на таблата на леглото.

Джули усети, че е разстроен. Надигна се и на свой ред запали цигара. Колко възхитителна бе в своята кукленска, чиста красота! Семето му продължаваше все така да топли вътрешностите ѝ, както ясно личеше по изписаното на прекрасното ѝ личице задоволството.

Ала в очите ѝ се четеше безпокойство. С тънкия си женски усет тя бе доловила, че Джони се е затворил в себе си. Седеше и го гледаше, подръпвайки от цигарата.

— Никакъв те няма — подхвърли тя. — За какво толкова се замисли?

Вперил очи във виещия се от цигарата му дим, който го разделяше като завеса от голото момиче, той не отговори.

— Хайде, скъпи! — промълви тя и се пресегна да го погали по коляното. — Беше върхът, както винаги. Какво ти стана?

Джони я погледна. Трудно му беше да намери думи, за да изрази чувствата си. Болката, която изпитваше, го смущаваше, защото винаги бе залагал на гордостта си и се беше пазил като дявол от тамян от всяка слабост или по-силна емоция.

— Разкажи ми за баща си — подкани я той най-неочаквано.

— За баща ми? — избъбри недоумяващо Джули.

— Да — кимна Джони. — Що за птица е?

Тя го измери с обиден, дори яден поглед. Той разбра, че за нея тази тема е табу. Може би точно поради тази причина и не я бе засягала досега. И нищо чудно да я беше подхванал именно заради това — за да я постави натясно, да я накара да се почувства неудобно.

— Защо питаш? — промърмори Джули предпазливо.

— Просто искам да знам — настоя Джони.

— Баща ми е мръсник! — отсече тя. — Това задоволява ли те?

Последва мълчание.

Джони бавно поклати глава и каза:

— Не съвсем, душко. И що за мръсник е?

Джули въздъхна. Повече от очевидно беше, че се чувства като на тръни.

— От най-гадните. Едва ли има по-гаден от него. Господи, Джони! Защо отвори дума за него?

Джони се усмихна, неотстъпчив.

— Той е твой баща, а аз съм твоят мъж, и то единственият. Така че имам право да питам за него.

Дори в полумрака забеляза как Джули почервения от гняв.

— Право? — повтори тя.

Джони усети как пред него като непреодолима стена се изправя железната ѝ воля. От случайни подмятания и недомлъвки беше разбрал, че Джули мрази баща си и същевременно се отнася към него със страхопочитание. Което бе напълно обяснимо, защото Антон Магнъс беше за всички богоподобна, ужасяваща особа. И може би точно заради това Джони бе избрал именно този момент, за да отвори дума за стария. Знаеше, че за Джули той означава нещо много специално и заема особено място в мислите ѝ. А Джони искаше да притежава тези мисли така, както вече притежаваше тялото ѝ.

Видя, че Джули е ядосана и разстроена. Затова реши да не отстъпва.

— Да, право! — отсече той и я погледна. — Аз съм част от твоя живот и имам право да знам някои неща.

Претенциите му за някакво право над нея силно я подразниха и Джули го прониза с гневен поглед.

— Точно тук грешиш, жребцецо! — процеди тя през зъби. — Като тъпкач си върхът, но това не ти дава никакви права.

— Какво искаш да кажеш? — натърти Джони.

Устните ѝ се извиха в самодоволна усмивка.

— В конюшната във форест Хилз имам фантастичен жребец. Изпитвам страхотно удоволствие, когато го яздя. В цялата околност няма друг кон, който може да се сравни с него, но това далеч не означава, че си водим задушевни разговори за моите проблеми. Имай го предвид.

Последните ѝ думи му подејстваха като удар с нож. Беше направила грешка, подценявайки интелигентността му, а това той никога не бе допускарал и нямаше да допусне.

Пресегна се бавно, погали я по рамото, след което ненадейно я сграбчи за косата и блъсна главата ѝ в леглото с такава сила, че Джули извика. Лицето ѝ почти опираше точката, където се събираха разтворените ѝ бедра. Тя простена от болка.

— Слушай, путко! — изсъска Джони през зъби. — Не съм ти никакъв жребец и ако си го мислиш, просто не можеш да си представиш какво ще ти се случи!

— Пусна я и преди тя да успее да реагира, ѝ извъртя страхотен шамар. Огромната му длан смаза едновременно ухото, бузата ѝ устата ѝ. Изненада се, когато забеляза, че в крайчеца на устните ѝ изби кръв. Не предполагаше, че я е ударил толкова силно. Беше тъй дребничка, тъй крехка... В очите ѝ бликнаха сълзи. Дожаля му, когато видя колко е уязвима.

Ала в изпълнения със страх поглед на Джули видя и още нещо, което го засегна много повече. Беше потресена както от силата на удара му, така и от неговия гняв, но при все това през зейналата помежду им пропаст той прочете в очите ѝ почти снизхождение — гледаше го така, както може би преди век някоя бяла жена би погледнала с надменен ужас и едновременно с боязън изложения за продан негър. В страха ѝ нямаше и капчица уважение. Макар и стресната, Джули явно не отдаваше значение на случилото се. Гледаше го от висотата на изваяната от слонова кост кула на своята класа, в която той не можеше да проникне толкова лесно, колкото до нейното тяло.

— Е? — попита Джони, готов отново да я смаже в ръцете си.

— Удряш ме за първи път — промълви Джули.

— Но сигурно не и за последен — изръмжа той. — Отлично знаеше какво те очаква, Пепеляшке. Това също влиза в истинския

живот.

— Какво имаш предвид?

Измери я с поглед, в който проблесна самонадеяна искрица.

— Не може да е чак толкова гаден — каза той. — Колко му е да прибереш до цент парите на хорицата и да държиш в такова подчинение шепа пътувци от компанията си? Нищо работа според мен.

Забеляза как тя настръхна, но въпреки това не пророни нито дума.

— Може би ще го видя някой ден — продължи Джони, след което, осъзнавайки изведнъж какво означава мълчанието ѝ, додаде: — Може пък и да си поставя за задача да се запозная с него.

— Едва ли ще успееш да пристъпиш по-далеч от „Таймс Скуеър“, за да извикаш дори едно „здрости“ — отбеляза Джули. — А и да го направиш, той ще те смачка като гнида.

Но почти веднага съжали за думите си. Разбра, че в перченето му има нещо невинно, хлапашко. Просто трябваше да се опита да укроти гнева му, да успокои наранената му гордост и да го увери, че за нея той означава много повече, отколкото Антон Магнъс. Но думите като че ли сами излязоха от устата ѝ. И сега беше твърде късно.

Джони изопна яката си десница, придърпа голото ѝ тяло в скута си и така силно стисна ръката ѝ, че Джули изпищя. Знаеше, че може да я счупи само с едно движение. После зарови пръстите на лявата си ръка в косата ѝ и я дръпна с все сила. Тя потрепери и от устата ѝ се изтръгна безпомощно детско скимтене.

Той вдигна ръка за удар. Сега щеше да ѝ даде добър урок.

Ала не можа да се сдържи да не я погледне отново: безпомощна, разгневена малка нимфа с нежно тяло и криещи помежду си божествена сладост крака. И се трогна от ужаса и болката, която прочете в очите ѝ.

Вдигна лицето ѝ към своето. От крайчеца на устните ѝ все още се процеждаше алена струйка. Бавно я придърпа за косата и облиза кръвта. Стори му се топла, с лютив, необичаен вкус. И подобно на котка продължи да я ближе и да мие раната, която сам ѝ бе нанесъл.

Очите ѝ се замъглиха. От устата ѝ се отрони въздишка. После малкото ѝ езиче се плъзна, за да оближе гладкия мъжки език, който я чистеше от собствената ѝ кръв. Известно време продължиха играта,

докато накрая от гърлото ѝ се изтръгна слаб стон, който той познаваше така добре. Той я целуна още по-силно и я повали върху чаршафите. Яростта и болката все още личаха по лицето ѝ, но вече така заличавани от страстта, както струйката кръв се разтваряше в слюнката му. Ръката му нежно докосна зърната ѝ и той зърна в погледа ѝ готовност. Спусна пръста си към корема и нежно погали пъпа ѝ, меко, за да не я стресне, но в същото време толкова чувствено, че усети нейното потреперване. Пръстът се спря, погали мъхчето по корема, сетне се плъзна надолу по меката гладка кожа под пъпа и стигна до златистата туфа между краката ѝ. Без да откъсва очи от нея, остави пръста си да слезе още по-надолу, докато намери влажния ѝ отвор — горещ, готов да го приеме. Видя как Джули премрежи очи.

— А сега? — прошепна нежно.

— Моля те, Джони! — изпъшка тя. — Съжалявам, че те ядосах. Хайде. Не ме дразни.

Пръстът му нежно опипваше гладките, жадни за ласка срамни устни. Усети как гърбът ѝ се изопва, видя как малките стегнати гърди потръпнаха, а в ъгълчето на устата ѝ отново изби капчица кръв.

Склони се над устните ѝ и внимателно ги облиза, докато в същото време членът му разтвори другите, потайните устни и бавно се плъзна между тях.

От гърлото ѝ се откъсна почти отчаян стон.

— О... — изхълца Джули. — Господи, Джони... О, моля те...

Сигурен в покорството ѝ, той промуши ръце под гладките полукълба на задника ѝ, повдигна я с лекота, сякаш бе кукла, за да я намести по-удобно, и започна да я дълбае с могъщи бавни тласъци; Джули трепереше, крещеше с глас, който издаваше безусловната ѝ капитулация, виеше се и се гърчеше в ръцете му. Стигна до оргазма неочаквано бързо може би поради жестокостта, която ги бе свързала. И това почти животинско съвкупление се превърна в символа на тяхното сдобряване.

Незнайно защо, но болката и бунтът на момичето разпалваха все по-бързо и по-бързо желанието му и той искаше, изпитваше нуждата да ѝ го даде, както и да вкуси нейното в замяна. Тя вече му бе влязла под кожата, вече не беше просто богатото момиче от висшето общество, с което се бе хвалил пред приятелите си. Заради плътта си,

заради своя гняв и заради болката си сега тя означаваше за него много повече.

И за стотен път, дразнейки я с властта си над нея, докато в същото време всяка фибра на тялото ѝ тръпнеше от неутолима жажда за него, Джони усещаше, че малка частица от Джули продължава да му се изплъзва, че му убягва онази нейна страна, до която той, за добро или за зло, не можеше да се докосне.

Сети се за баща ѝ. Някъде в неведомите дълбини, където Джули се криеше, бащата, онзи смътен образ от безбройните снимки, който носеше костюми от по хиляда долара и устройваше приеми за короновани особи и видни политици, той, бащата, живееше и я притежаваше. И дори сега, когато нейното извиващо се и тръпнещо тяло да свидетелстваше за властта на Джони над нея, погледът в очите ѝ за пореден път потвърждаваше това.

Джони нямаше да го забрави. Тази вечер до него стигнаха почти случайно, но то бе станало причина за появата на първата пропаст помежду им. И това той никога нямаше да забрави. Защото бе вече твърде късно.

Гневът му към нея се бе превърнал в неделима част от забранената нежност, която все по-застрашително го обсебваше, която се стремеше не просто физически да притежава тялото ѝ, но и нейната душа и любовта ѝ.

Ножът на ревността се заби в душата му в същия миг, в който семето му бликна и се отдаде на Джули. И този сетен спазъм го разтърси така, както никога досега. Преливащ от нежност, той беше дал прекалено много. А създанието в ръцете му — по-скоро жива загадка, отколкото жена — присвои семето му, но отказа да му даде душата си.

Колко приятно бе да чувства тялото ѝ в обятията си! Но яростта, която преди малко го беше накарала да я удари, вече неусетно се бе просмукала в ръцете, които сега я прегръщаха. И никой не можеше да я прогони оттам. Тя се бе появила, за да остане завинаги.

Обсебен от тази тревожна мисъл, Джони притисна Джули още по-силно към себе си и впи устни в нейните.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Ню Йорк, 25 януари 1957 г.

Изминаха два месеца.

Беше студено и ветровито понеделнишко утро. Градът като че ли се бе прегърбил под изцъкленото небе, готвейки се да посрещне първия истински пристъп на зимата.

В бивше магазинче в центъра на града, на 40-а улица, недалеч от Седмо Авеню, Франси седеше сама на олющеното вехто бюро, което всъщност бе и нейното работно място.

В единствената стаичка нямаше друго, освен бюрото, въртящият се стол, една кантонерка, дървен стол за посетители, голям пепелник, работна маса и няколко висящи на стените афиши, превъзнасящи достойнствата на компютрите „Ай Би Ем“.

На витрината на магазинчето се мъдреше старателно оформен, изписан от самата Франси надпис: „КОМПЮТЕЛ ИНКОРПОРЕЙТИД Компютърни бизнес консултации“.

Франси едва бе успяла да плати наема със спестяванията от едногодишната си работа в „Магнъс Индъстрис“. Знаеше, че ако не сключи някакъв договор, няма да може да просъществува в бизнеса повече от няколко месеца.

След като подреди стаичката, тя даде няколко малки обяви в бизнес изданията и зачака клиенти. И тъй като не можеше да понася принудителното безделие, усърдно се зае да следи техническите списания и научните публикации, в които ставаше дума за компютри. Изучаваше всичко, което успяваше да намери за най-новите постижения в областта на компютърната технология и програмирането, защото си даваше ясна сметка, че прехраната ѝ може да зависи и от това доколко добре е запозната с фактологията по този въпрос.

Знаеше също, че ако по щастлива случайност някой потърси услугите ѝ, трябва да бъде в състояние за възможно най-кратко време да разработи програма за номенклатурните и финансовите нужди на средно голяма компания, при това програма, която клиентът ѝ да може

да си позволи. Острият ѝ ум вече бе формулирал редица понятия, извлечени от опита ѝ в „Магнъс“, които несъмнено щяха да ѝ бъдат от полза.

Но проблемът с хардуера беше все още висящ. Тя, естествено, не разполагаше със свой компютър и щеше да бъде истински късмет, ако фирмата, решила да се обърне към нея, притежаваше такъв. Бе проучила въпроса за достъпа до някои компютри и беше установила, че с тяхна помощ наистина щеше да спести доста време, но на много висока цена. А това би я принудило да задължи с тези разходи клиентите си, ако такива изобщо се появяха, което, от своя страна, означаваше, че услугите ѝ ще се окажат далеч по-скъпи, отколкото предполагаше.

И това беше проблем, на който дори нейният изобретателен ум все още не можеше да намери решение.

Въпреки това не смяташе да се предава, докато работата не потръгне. Знаеше, че компютрите са бъдещето на американския бизнес, и възнамеряваше независимо от всичко да остане в авангарда на компютърните специалисти. Трябваше на всяка цена да оцелее, докато изникнеше подходяща възможност.

И все пак от време на време се питаше дали компанията ѝ няма да се провали преди да е обслужила първия си клиент.

С усилие на волята си налагаше да не изпада в униние, въпреки че през първите две седмици никой не прекрачи прага на кантората ѝ. Единственият ѝ посетител бе раздавачът, който донесе сметката за телефона и куп рекламни брошури. А единствените телефонни обаждания се оказваха или грешка, или опити на търговски посредници да ѝ продадат офисоборудване.

За нея дните, докато седеше съвсем сама, заслушана в безразличния тътен на уличното движение, се оказаха истинско мъчение. Нощите прекарваше в неспокойна дрямка, изпълнена с образи от миналото, при спомена за които изпитваше непоносима болка, и с мисли за едно неразгадаемо като черен кристал бъдеще.

Съзнаваше, че най-големият ѝ враг е отчаянието. И за да не му позволи да я смаже, упорито се взираше в изрезките от специализираните издания, които бе закрепила върху таблото за обяви, описващи първата в света на бизнеса компютърна комуникационна система на „Магнъс Индъстрис“.

Знаеше, че тя е нейно творение, че е плод на нейния ум. Беше я разработила съвсем сама за „Магнъс“; щеше да направи същото и за други компании. И талантът, и идеята бяха нейни.

Аз съм ценна, повтаряше си непрекъснато тя. Наистина струвам. Мога да бъда много полезна.

Повтаряше си го, но вече все по-малко и по-малко си вярваше.

В същия този ден тя отново седеше на бюрото си, все така стискаше зъби и с крайчеца на окото си наблюдаваше минувачите, опитвайки се да се съсредоточи върху техническото списание пред себе си.

За нейна изненада един от тях, анонимен като останалите, неочаквано се спря пред магазинчето и се взря в надписа. Беше двадесетинагодишен младеж с джинси и кожено яке. Под ярката светлина на слънцето ѝ се стори доста невзрачен и някак си смачкан.

Той погледна отново надписа, после надникна през прозореца. Явно се колебаеше. След малко обаче бутна скърцащата врата и влезе. Звънецът глухо издрънча, съобщавайки за появата му.

Франси вдигна очи, усмихна се и попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Младежът обходи с поглед рекламните афиши по стените и неугледната обстановка.

— Едва ли — поклати глава той. — Покрай обявата ви във вестниците останах с впечатление, че сте доста по-сериозно предприятие.

Франси изви вежди.

— Достатъчно сериозни сме за това, което вършим — заяви тя и дори успя да се усмихне самоуверено.

Той пристъпи напред, опря се с две ръце на облегалката на стола за посетители и се вторачи в нея.

— И какво е то?

— Моля? — намръщи се недоумяващо Франси.

— Какъв вид консултации давате? — попита посетителят.

На лицето му се четеше недоверие, но в никакъв случай неуважение.

Франси се изкашля, канейки се да излъже колкото се може по-убедително.

— Ами аз... Искам да кажа, ние... — подхвана тя. — Ние проектираме компютърни системи, приложими в различни отрасли на бизнеса. Каквито и проблеми да имате, разработените от нас програми ще ви позволят да се справите с тях. За целта наемаме компютри, в случай че не разполагате с такива.

Младежът продължаваше да я гледа така, като че ли внимателно изфабрикуваната от нея опашата лъжа не му беше направила никакво впечатление.

И изведнъж зададе въпроса, от който тя най-много се страхуваше:

— За кого сте работили досега?

Франси отново се изкашля. И му даде единствения възможен отговор. Не беше самата истина, но не беше и пълна лъжа.

— За „Магнъс Индъстрис“. Може би сте чували? Разработихме интерфейс, свързващ европейските филиали на корпорацията. По-голямата част от работата по инсталирането му, както и самият замисъл са наше дело.

На лицето му отново се изписа недоверие.

— Не знаех, че компания като „Магнъс“ възлага поръчки на външни лица.

— Но този път възложиха.

Франси се постара да не се изчерви. За щастие младежът смени темата.

— Колко служители имате? — поинтересува се той.

— Ами... Седем, заедно с мен — отвърна тя, избягвайки да го погледне в очите.

Младежът дръпна стола и седна. Франси забеляза, че е възпълен, което определено допринасяше за неугледния му вид. Косата му беше светла, с трудно определим цвят. Имаше светлокафяви умни, но някак лениви очи, които сега я гледаха още по-изпитателно.

— Нали не ми разправяте втели-некипели? — усмихна се той.

— Наистина не разбирам какво искате да кажете! — сопна се Франси.

— И не сте единствената, която работи в тази фирма?

— Днес съм единствената — отвърна тя смело. — Всички са навън по задачи, така че все някой трябваше да остане в офиса.

— Тъхъ — изсумтя той и в очите му заиграха весели пламъчета.
— Е, радвам се, че се справяте толкова добре. Излиза, че съм сбъркал адреса.

— Така ли? — опита да скрие разочарованието си Франси. — Сигурен ли сте, че не можем да ви помогнем?

— Да, освен в случай, че можете да ми предложите работа — усмихна се младежът. — Истината е, че търся работа. Видях обявите ви във вестниците и реших, че може би се нуждаете от помощници.

Франси помръкна.

— О! — промърмори тя. — В такъв случай сте напълно прав. Не... Не наемаме нови служители. Поне засега.

Той я погледна внимателно и играещата доскоро само в очите му насмешка завладя цялото му лице. Без да откъсва поглед от нея, извади цигара и запали. Димът се заизвива към тавана, пробивайки си път през застоялия въздух в магазинчето.

— Би ми било интересно да чуя нещо повече за работата, която сте свършили за „Магнъс“ — подхвърли той. — Доколкото разбирам, е била доста сложна.

Франси не отговори. Чудеше се защо ли не си отива.

Младежът се озърна и попита:

— Да не ви губя времето? Може би си имате друга работа?

— Аз... Не... — избъбри тя смутено. — Поръчката за „Магнъс“ включваше преди всичко разработването на програмни продукти. Взехме хардуера от IBM и аз... тоест, ние... ние разработихме програми за връзка между филиалите.

— Какъв автоматичен код използвахте? — попита той.

Франси свъси вежди и отвърна:

— Вариант на 422, вмесен в разработен също от нас алгебричен компилатор.

И тя продължи описанието си, като смело боравеше с възможно най-сложните технически термини в желанието си да му покаже, че е специалист в тази областта и че не се шегува.

Той на два пъти я прекъсна с въпроси, засягащи съвсем точно същността на онова, което бе извършила за „Магнъс“. Езикът му, както и нейният, изобилстваше с термини и й се наложи доста да се постарее, за да бъде на висота. На практика това беше двубой между професионалисти, който едновременно я тревожеше и стимулираше. И

когато най-сетне краят му се видя, Франси знаеше, че има пред себе си специалист по компютрите, при това не какъв да е. Знаеше също, че той вече я приема напълно сериозно.

Младежът угаси цигарата и попита:

— Но в пресата не писаха нищо за вас, нали?

Франси се поколеба, след което отвърна?

— Това е дълга история и тя не ви засяга.

Посетителят отново ѝ хвърли изпитателен поглед, озърна се към мизерната обстановка и каза:

— Какво пък, важното е, че, така или иначе, се справяте много добре.

Франси кимна и едва-едва се усмихна.

— Е — въздъхна той и се изправи, — щом не наемате нови служители, какво да се прави. Благодаря все пак, че ми отделихте време да си побъбрим.

И се обърна с намерението да си върви.

Франси стана, за да го изпрати до вратата и едва тогава забеляза във вида му нещо странно. Макар че беше загорял като строителен работник и с мърлявите си джинси и овехтялото яке да приличаше наистина на такъв, от цялото му същество се излъчваше някак флегматично добродушие. То като че ли струеше от замечтаните му кафяви очи, просмуквайки се във всяка частица на тялото му. Едва ли можеше да се каже, че е идеал за мъж, но непринуденото му държане свидетелстваше за мъжественост, каквато не бе срещала досега.

Докривя ѝ, че си отива. Бе изпитала наистина приятно усещане както от връщането към дълго потисканите спомени за работата си в „Магнъс“, така и от факта, че познанията ѝ безспорно му бяха направили впечатление.

Сякаш прочел мислите ѝ, младежът неочаквано се спря на вратата, обърна се и попита:

— Слушайте, то е ясно, че няма да ме назначите, но не бихте ли се съгласили поне да обядвате с мен?

Франси се поколеба, гледайки го право в очите.

— Така ще го понеса по-леко — продължи той. — Ако някога сте си търсили работа, сигурно знаете какво е. — И като обходи отново с поглед стаичката зад гърба ѝ, додаде: — Разбирам, че трябва да стоите

тук, докато се върнат колегите ви, но може да се видим и по-късно, за вечеря? Към седем например.

Франси погледна часовника си.

— Вероятно ще мога да се освободя. И къде предлагате да отидем?

— В „Автомат“ на ъгъла на 42-ра и 43-та улица.

Тя го погледна нерешително.

— Ние, безработните, трябва да внимаваме с джобните — подсмихна се той.

В очите му прозираше самоувереност, която заинтригува Франси. Познанията му върху компютрите ѝ бяха направили впечатление. И това, както и споменаването на „Автомат“, се оказа достатъчно, за да сложи край на колебанията ѝ.

— Дадено.

Три часа по-късно Франси седеше на една от нащърбените пластмасови маси в „Автомат“, след като бе видяла как Сам Карпентър — защото това бе името му — омиа препълнена чиния спагети и парче ябълков пай, докато самата тя се задоволи с един сандвич със сирене. В момента пиеше кафето си, наблюдавайки го да пали третата цигара за вечерта.

— Много пушите — подхвърли тя.

Сам лениво кимна, докато облак дим обви загорялото му лице. Забеляза, че ръцете му са грубовати, почти като ръцете на човек, занимаващ се с тежък физически труд.

— А вие пък не ядете достатъчно — отбеляза той на свой ред.

И двамата се усмигнаха.

Докато вечеряха, разговорът нещо не вървеше, съсредоточавайки се предимно върху времето и безобразно скъпия живот в Ню Йорк.

— Кажете ми нещо за себе си — помоли го Франси.

— Няма кой знае какво за казване — сви рамене той. — Израснал съм в северната част на щата Ню Йорк, в Итака, край езерото Каюга. Постъпих в Северозападния технически институт. Там се ожених за едно момиче от Средния запад. А после, по време на войната с Корея, ме мобилизираха и се наложи да прекъсна. — Замълча, колкото да дръпне от своя лъки страйк, и продължи: — В

армията се занимавах с автоматичните превключватели, коригиращи траекторията на ракетите от типа „земя-земя“. Бяха гъчкани с електроника и именно покрай тях се захванах с компютрите. Когато се прибрах у дома, жена ми ме посрещна с молба за развод. Заяви, че времето ни било разделило или нещо такова. Дори не се опитах да протестирам. Погледът ѝ съвсем ясно говореше, че си е намерила друг.

Сам отново замълча.

— Нямахте ли деца? — попита Франси.

Той поклати глава. По проблесналото в очите му пламъче Франси разбра, че за него темата е болезнена.

— Както и да е — въздъхна Сам. — По това време имах вече доста опит с компютрите. Затова реших да се откажа от следването и да си потърся работа. Постъпих в една от големите тукашни компании и няколко години нещата вървяха доста добре. После разбрах, че нюйоркските джунгли в никакъв случай не падат по-долу от корейските, а в някои отношения са дори и по-страшни от тях. На война поне знаеш кой ти е враг, докато в голямата корпорация неволно започваш да се питаш дали изобщо имаш приятели.

Франси едва успя да сдържи горчивата си усмивка при тези думи, които толкова добре илюстрираха собствените ѝ преживявания!

— И напуснах — отсеке Сам. — Помотах се насам-натат, известно време работих на свободна практика, опитах си късмета в още една-две големи компании, но и оттам духнах. Върнах се в родния си град, до някое време поработвах тук-там, но го ударих главно на риболов. И ето че сега пак съм на улицата и търся. — И като погледна Франси в упор, попита: — А ти?

Тя смутено се изкашля. Не искаше да му казва цялата истина, поне що се отнася до „Магнъс“. Освен това подозираше, че и той ѝ бе разказал досегашните си перипетии само в най-общи линии.

— Родена съм в малко градче в Пенсилвания, в менонитска община — започна Франси. — Баща ми беше занаятчия и строителен работник. И все още е такъв. Всъщност отбира по малко от всичко и е непоправим мечтател — добави тя и се вгледа в ленивите очи на Сам, представяйки си как двамата мъже ходят на риба. — Не е от най-практичните. Обича да работи с ръцете си и не може да се оправя с парите. Преди да почине, за финансите отговаряше майка ми. Ако не го държеше изкъсо, по цели дни щеше да се надлъгва фермерите.

— А тя кога почина? — поинтересува се Сам.

— Бях четиринайсетгодишна — отвърна Франси и на лицето ѝ се изписа тъга. — Преди десет години, а ми се струва, че е изминала цяла вечност.

Не видя, а по-скоро усети кимването му. Последва мълчание.

— Моята история е по-безинтересна от твоята — продължи тя. — Завърших Пенсилванския университет, а после веднага постъпих в „Магнъс“. Изкарах там една доста успешна година...

— Кой ти беше шеф? — прекъсна я неочаквано Сам.

Франси поруменя.

— М-моля? — заекна тя.

— Имам предвид кой ти възложи изпълнението на европейския проект. Той вероятно е струвал страхотни пари.

Франси се опита да скрие нежеланието си да говори за „Магнъс“. От друга страна въпросът на Сам предполагаше съвсем прост отговор и тя просто не можеше да не му го даде.

— Джак Магнъс, доколкото знам — промърмори Франси умишлено безразлично. — В крайна сметка лаврите обраха неговите хора, но идеята беше моя. Както сам казваш — добави тя намръщено, — корпорациите са истинска джунгла...

Замълча. Ужасно ѝ се искаше да сменят темата.

— Не беше ли син на големия шеф? — попита Сам. — Май четох някъде за него.

Франси кимна. Въпреки усилията ѝ да се овладее, лицето ѝ поруменя още повече.

— Така или иначе, бях уволнена — заключи тя. — Известно време се чудих какво да правя, след което реших да основа „КомпюТел“.

Погледите им се срещнаха. Макар в очите му да се четеше все така апатично любопитство, тя разбра, че острият му ум пресява щателно думите ѝ и вероятно прави изводи, до каквито не би ѝ се искало да стига. Осъзна, че е казала повече, отколкото трябва, и че вече е опровергала някои от собствените си лъжи, които му беше наговорила в кантората.

Но Сам не каза нищо. В последвалата пауза той се задоволи известно време да наблюдава дима, виещ се от недоугасената в евтиния метален пепелник угарка, след което отбеляза:

— Е, ти не си като мен. Аз на твое място щях да си отида в Пенсилвания и да пропиляя година или две в риболов. А ето че ти отново си се забъркала в кашата.

Франси се замисли върху думите му. Беше налучкал у нея нещо, за което досега не си бе давала сметка. Тя наистина беше неспокойна натура. Липсваше ѝ мечтателната нагласа на баща ѝ. Не беше създадена да се изтяга в люлката на верандата или да седи в рибарска лодка и да наблюдава как животът си тече. Изглежда бе наследила упоритата решимост на майка си да държи всичко в свои ръце, но подсилена със значителна доза амбиция.

Докато наблюдаваше седящия насреща ѝ Сам, който бе олицетворение на странна комбинация от изключително остър ум и нехаен отказ да позволи на света да го увлече в безумния си бяг, изведнъж ѝ се стори, че вижда баща си на младини. И му завидя за желязното спокойствие.

— Имаш ли брат или сестра? — полюбопитства тя.

Сам поклати глава и попита:

— А ти?

Франси на свой ред отрицателно завъртя глава.

Отново настъпи мълчание. И този път то продължи значително по-дълго. Сякаш си бяха казали предостатъчно. Няколкото разменени думи по странен начин ги бяха сближили. Макар че почти не го познаваше, Франси вече не чувстваше досегашната самота. Без да ѝ се натрапва, той сякаш я споделяше с нея. Усещането беше приятно. Като че ли лишението от каквато ѝ да било романтика заведение се бе оказало идеалното място за зараждането на подобна връзка.

Франси погледна чашата с вече изстиналото кафе. Изведнъж усети остра, режеща болка. Осъзна колко самотна е била, и то не само през последните три месеца, но и преди това.

Сам вдигна очи към нея. Лицето му беше сериозно, но излъчваше доброта.

— При теб не работят други хора, нали? — попита той. — Признай, че ме излъга.

Франси се поколеба. Една част от нея искаше да стане и да избяга колкото се може по-скоро от този човек. Не само че му беше казала твърде много, но и прекалено бързо бе попаднала в капана, който ѝ бе заложил.

Но се отказа, когато видя състраданието в очите му.

— Да, сама съм — промълви тя.

Сам кимна и хвърли поглед към умърлушените клиенти, които или дъвчеха механично, или сезираха с невиждащи очи в пространството.

Придърпа стола си към масата и попита:

— Бързаш ли да се прибереш?

Франси погледна часовника си. Беше едва осем и половина.

— Зависи какво предлагаш.

— Ако имаш време, може да вземем метрото и да отскочим до Спринт Стрийт. Искам да ти покажа нещо.

— Аз... Там ли живееш? — не можа да се сдържа да не попита тя.

— Да. Но не е това, което си мислиш — усмихна се Сам. — Нямам намерение да ти показвам китайските си сервиси.

Поредна пауза.

— А тогава какво? — настоя Франси.

— Компютър.

За първи път от момента на запознанството им тя забеляза в очите на Сам Карпентър почти хлапашки ентузиазъм.

Половин час по-късно Франси се озова в просторно, леденостудено таванско помещение със заскрежени прозорци, зад които в мрака се мерзелееха очертанятията на фабриките и жилищните блокове на Лоуър Уест Сайд.

В огромната стая цареше неописуем безпорядък, който ярко свидетелстваше за разсеяността на нейния обитател. В средата върху 25, ако не и повече квадратни метра, се мъдреше нещо, което смътно напомняше компютър. В действителност представляваше грамада от кутии, кабели, командни пултове и всевъзможни други машинарии, напомнящо гараж за детски колички.

— Това ли искаше да ми покажеш? — попита Франси.

Сам кимна.

— Кръстил съм го 9292, на номера на стария ми адрес в Итака. Това е напълно автоматизиран и изключително мощен компютър. Сглобих го от дузина стари високочестотни анализатори, които насъбрах отгук, от Бостън и от Ню Джърси. На вид не е нещо особено,

но може да върши всичко, което върши един последен модел АйБиЕм или УНИВАК.

Франси очарована се взря в чудото.

— С магнитен барабан е, предполагам? — подхвърли тя.

— Феромагнитната му памет съдържа две хиляди думи — кимна Сам. — Способен е да извършва умножение за две милисекунди.

Франси беше направо запленена. Поразиха я не само размерите на машината, но и самоувереността на създателя ѝ.

— Дава ли често дефекти? — попита тя.

— От време на време. Петдесет процента електронни лампи, останалото е печатни платки. Случва се да прекъсва, когато лампите отслабнат, но го поправам. Разбираме се доста добре.

Франси погледна към огромната, събрана сякаш надве-натри машина.

— Във всеки случай е доста обемист — отбеляза тя, започвайки, както и Сам, неволно да говори за него като за живо същество.

— О, да го беше видяла преди четири-пет месеца! — възкликна гордо Сам. — Беше почти двойно по-голям. Направих си експеримент и монтирах платките. Просто не можеш да си представиш колко функции могат да се зложат на едва половината от мястото, необходимо за електронните лампи. И това е само началото. След година — добави той с усмивка — 9292 вероятно ще бъде не по-голям от един форд феърлейн, или поне от линкълн континентал.

Възможностите за приложение, зложени в машинарията пред очите ѝ, смаяха още повече Франси.

— В Европа — каза тя — използвахме три компютъра IBM 650 с входяща магнитна лента и телетип. Имахме нужда от голяма памет.

Той кимна, извади цигара и уверено заяви:

— 9292 може чудесно да свърши тази работа.

— За момента плановете ми са далеч не толкова амбициозни — добави Франси. — Целта ми е да дам възможност на всеки среден бизнесмен да компютъризира номенклатурата и капиталите си, без да е необходимо да се обзавежда със собствен терминал. Според мен, в случай че клиентът редовно предоставя необходимите данни, един централен компютър... Естествено, че разноските по използването на подобна машина ще бъдат огромни.

Сам отново се усмихна.

— Не разбирам кой знае колко от програмиране. Моята специалност са техническите параметри, хардуера. Но ми е ясно какво имаш предвид. С твоите програми и с моя 9292...

Умът на Франси работеше на пределни обороти. Трябваше й много малко, за да проумее, че Сам Карпентър я води с едни гърди. Тук, в тази стая, се намираще компютърът, който от толкова време търсеше.

Погледна го. Той я наблюдаваше, пушейки спокойно цигарата си. Явно му беше добре тук, сред всичките тези жици и мъждукащи лампи! Да, тук Сам плуваше в свои води.

— Да не би да мислиш за това, за което си мисля и аз? — полюбопитства той.

— Може би — поклати глава Франси. — Клиентите, които търся, наистина не биха могли да си позволят да наемат големи компютри. Но ако заедно с програмата им предложи и хардуера и ги обслужвам срещу фиксиран месечен хонорар, то...

— Тогава потреблението ще отговаря на нуждите — довърши той вместо нея.

Франси хвърли поглед към 9292.

— Но той си е твой — промърмори тя. — Нямам право да искам от теб...

— Погледни нещата от другата им страна — прекъсна я Сам. — Ти се нуждаеш от компютър, а аз от работа. Нима това не е достатъчно, за да обединим усилията си?

— А смяташ ли, че ще излезе нещо? — попита Франси неуверено.

— Защо да не опитаме? — ухили се той. — Или не си падаш по авантюрите?

Тя го погледна изпитателно. Облегнат на една разкривена маса с димяща между пръстите цигара, Сам изглеждаше точно толкова спокоен и флегматичен, колкото и при запознанството им. И на всичко отгоре й предлагаше да промени живота си само пет часа след като го бе срещнала.

Но в думите му имаше логика.

— Пушиш прекалено много — усмихна се едва доловимо Франси.

— Може и да ги намаля — сви рамене Сам. — Кой знае, не е изключено да ми подействаш благотворно.

Този път усмивката ѝ беше вече широка, открита. Оптимизмът му бе наистина заразителен.

— Е, ще се споразумеем ли? — изви вежди той.

„Почти не го познавам“, мина ѝ през ум.

Но дълбоко в себе си бе убедена, че вече познава Сам Карпентър достатъчно добре, за да поеме риска. А и изгледите за успех бяха толкова минимални, че би трябвало да му бъде благодарна за желанието му да работят заедно.

Прекуси стаята, за да му стисне ръка.

— Ако наистина си съгласен да рискуваш с мен — заяви тя, — ще заложа всичко, което имам, на нас двамата и на 9292.

— Звучи добре — отбеляза Сам и сърдечно раздруса ръката ѝ.

Докосваше я за първи път. Дланта му беше топла и суха, а ръкостискането силно и едновременно нежно. Спокойните му кафяви очи, поразили я още в първия миг, когато го беше зърнала, я пронизваха все така изпитателно, но сега в тях се четеше не само присъщата му разсъдливост, но и още нещо, което Франси не бе в състояние да определи. Може би присмех, а може би просто доброта.

Почувства, че си е спечелила приятел. И реши да се довери на интуицията си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Джони Маранте отдръпна ръце от голите рамене под себе си и бавно се изправи.

Единствената връзка между него и момичето остана внушителният му, пронизващ я пенис. От тялото ѝ лъхаше ароматът на евтин парфюм и блудкавата миризма на пот, която винаги го възбуждаше.

Косата на жената бе сивкава и на фитили, самата тя бе прекалено силно гримирана и краката ѝ не бяха нищо особено, ала имаше възхитителни огромни гърди със зърна като розови пъпки, които обичаше да смуче дотогава, докато тя със стон не го подканеше да ѝ го вкара.

Казваше се Анджела и живееше в Бруклин, недалеч от мястото, където се беше родил. Чукаше се фантастично, макар и доста грубо. Гладът ѝ за секс беше неутолим и си търсеше партньори с почти скотско настървение. При нея идваше, когато му се приискаше да се наслади на по-пикантните нюанси на женската любов, и то във възможно най-животинския им аспект.

Но тази нощ, въпреки че тръпнещото ѝ в сладни извивки тяло се отзоваваше най-покорно на все по-яростно изпълващата го страст, Джони не изпитваше удоволствие. Вече нито чуваше дрезгавите ѝ възклицания, нито пък поглеждаше към леко провисналия ѝ корем или разчекнатите под него бедра.

Мислеше си за Джули.

Не я беше виждал от жестокото им скарване заради баща ѝ, завършило с неистово, белязано с кръв съвкупление, което бе оставило следа върху всички негови сетива.

Оттогава всяка нощ ходеше в бара „При Офелия“ с надеждата да я види. Но Джули нито веднъж не се весна там.

Подозираше, че случилото се я бе разгневило много повече, отколкото би могъл да допусне, а не беше изключено и да се срамуваше. Искаше му се да се помирят.

Накрая, доведен до отчаяние от нуждата, която изпитваше от нея, Джони се бе осмелил да ѝ се обади вкъщи.

— В момента госпожица Магнъс я няма — отвърна резкият глас на икономката англичанка. — Може ли да попитам кой се обажда?

Първия път въпросът така го обърка, че затвори телефона. След това обаче реши, че няма защо да се плаши от една най-обикновена слугиня. Затова позвъни повторно и съобщи само фамилното си име — господин Маранте.

Джули не реагира на обаждането му.

Позвъни трети пъти икономката англичанка го увери, че е предала съобщението му.

— Госпожица Магнъс беше уведомена за обаждането ви, господин Маранте — каза тя, произнасяйки името му доста снизходително. — И на всяка цена ще ѝ предам, че пак сте я търсили.

Опита още няколко пъти да се свърже с нея. Безрезултатно. За него тя очевидно не беше вкъщи.

Джони доста се разстрои. Осъзна, че Джули си има свой живот и че прави всичко възможно, за да предотврати всяка форма на натрапничество от негова страна. Че се крие зад крепостните стени на този живот, които я отделяха от него.

С всеки изминал ден това го дразнеше все повече и повече, защото Джули наистина ужасно му липсваше.

И сега, докато алчният плод на Анджела поглъщаше и смучеше пулсиращия му член, възбудата му всъщност се дължеше не нея. А на Джули. Нежният ѝ ангелоподобен образ напълно бе заличил контурите на долнопробното тяло под него и именно заради този образ, заради илюзията Джони напираше, блъскаше, изгаряше в разяждащия слабините му адски пламък.

— Давай, сладурче! — изскимтя Анджела. — Моля те, котенце! О!...

Погледна я с безразличие и голата ѝ плът му се стори жалък заместител на сияйното видение, разпалило в него неочакван огън.

И сам се изненада, когато ненадейно, подобно на взрив, се изпразни в Анджела. Силата на оргазма му я накара безволно да се отпусне и да изхлипа, докато той, затворил очи, изцяло обсебен от образа на Джули, с раздражение се вслушваше в пъшканията и хленчовете ѝ.

Беше я нарекъл Пепеляшка, отначало просто на шега. Но дали у нея наистина нямаше нещо вълшебно? Не беше ли тя създаване от приказките, чиято привлекателност се дължеше преди всичко на факта, че не е напълно реална, че няма корени в света на обикновените хора като бедната Анджела?

Точно заради това не можеше да я забрави и образът ѝ неотстъпно го преследваше, подобно на образа на приказната Пепеляшка, чиято красота бе накарала принца да тръгне да я търси сред обикновените жени в царството.

Джони изчака от благоприличие, сетне се отдръпна от Анджела и запали цигара. Тя се сгуши до него — едро момиче с яки крайници — и той долови сладникавия мирис на косата ѝ. Потупа я разсеяно по рамото ѝ докосна гърдите ѝ.

— Благодаря ти, сладурче — прошепна тя. — Бога ми, няма по-велик от теб!

— Излишно е да ми благодариш, душко — въздъхна Джони, издишвайки цигарения дим. — Беше страхотна.

— Надявам се, миличък. За теб искам да бъда наистина страхотна. Винаги.

Покорството ѝ го подразни. Беше толкова прозрачна и примитивна. Нямаше гръбнак у нея, нямаше характер. Беше чисто и просто едно най-обикновено момиче от Бруклин, достатъчно разпуснато и лекомислено, за да престъпи строгите сексуални норми на семейството си и на обществото, и чието тяло сега, след като му се беше отдала, не представляваше никакъв интерес за него.

Беше от неговата черга. Приличаха си като две капки вода. Един ден щеше да се ожени за жена като нея — но девствена! — от онези, които пазят целомъдрието си за брачното ложе, преди покорно да се посветят на съпруга си.

Жена с матова кожа, неправилен говор, евтини дрехи и набор от италиански убеждения, предрасъдъци и навици, познати до болка като тежката миризма на тротоара, на локомотивния дим и на ресторантите, която изпълваше улиците в неговия квартал.

Така му беше писано. Точно това го чакаше.

И може би именно заради това тази вечер нещо у него се разбунтува, и то не само срещу опротивялото му тяло на момичето в

обяганията му, но и срещу целия олицетворяван от нея минал и бъдещ свят.

Може би именно по тази причина и образът на Джули, криещото толкова много тайни момиче, което му бе отдало тялото си със смесица от страхопочитание, бунт и самоунищожително настървение, тази нощ завладя страстта му.

Защото Джули не принадлежеше към този свят. В нощта, когато я срещна, Джони разбра, че тя търси приключения извън собствената си среда, че някакъв безразсъден порив я тласка към дъното. И това го възбуди почти толкова, колкото и изящното ѝ сладко телце.

Реши да ѝ го „отпери“ така, че никога да не го забрави. И успя, което го изпълни с гордост. Но макар да му се отдаде чисто физически, Джули успя някак си да му влезе под кожата. Защото го допусна до тялото си, но не и до онова, което ги различаваше. Защото оставаше все тъй екзотична и недосегаема дори и тогава, когато почти я смазваше в прегръдките си.

Джони вече си даваше ясна сметка, че ако през онази първа вечер не бе попаднала на него, щеше да си намери друг, подобен нему, за да ѝ даде това, което иска. Всъщност тя не търсеше Джони. Търсеше някой, достатъчно надарен и несъмнено стоящ достатъчно по-ниско от нея в обществено отношение, за да ѝ разнообрази живота.

След което си беше отишла и се бе скрила в безопасност зад стените на замъка си на Парк Авеню.

Както Пепеляшка от приказката, която беше грабнала сърцето на принца и безследно бе изчезнала в нощта. И сега той трябваше, подобно на принца, да кръстоса царството със златната ѝ пантофка, за да я намери.

Но не го ли ласкаеше твърде много тази метафора? Не беше ли и Джони, също както и Пепеляшка, удостоен с няколко незабравими нощи само за да види как в полунощ сапуненият мехур се пръсва и как го изхвърлят обратно в неговия кален и долен свят, оставяйки го да лелее напразни надежди, че ако пожелае, тя сама ще го намери?

Да, тя беше принцесата, скрита зад гранитните валове на замъка си, а той — просякът, който не може да преодолее стените.

И сега му се сърдеше. Не заради това, че я бе наранил физически — на нея това ѝ доставяше удоволствие — а заради любопитството, което бе проявил по отношение на баща ѝ.

Беше затръшнала портата под носа му. Беше останала в бляскавия си свят със своя красив и богат избраник, обричайки Джони на това мизерно съществуване с Анджела и подобните ѝ.

Той дръпна от цигарата, пресегна се към бирата на масичката до леглото и взе решение: ще събори тези стени и ще я намери! Нямахше да го спрат толкова лесно, колкото тя си мислеше.

Джони Маранте не беше жребец за разплод, а човешко същество. Беше време да ѝ покаже кой командва парада.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

През първите няколко седмици съвместната работа на Франси и Сам Карпентър се оказа не по-резултатна, отколкото по времето, когато беше сама.

Освен че все така не се появяваха клиенти, застрашително намаляваха и парите за рекламите, превъзнасящи „КомпюТел“ като преуспяваща фирма-пионер. Идеята за компютъризация беше толкова нова, че бизнесмените се отнасяха към нея с огромно подозрение. На компютрите се гледеше като на струващи стотици милиони долари „електронни мозъци“ и по-скоро застрашаващи обществото чудовища от научната фантастика, отколкото като на полезни машини, имащи за задача да улеснят всекидневната човешка дейност.

Франси и Сам правеха всичко, което беше по силите им, за да привлекат клиенти. Агитираха всевъзможни предприятия из цялата метрополия. Пускаха в хиляди пощенски кутии листовки, които рекламираха уникалните и при това напълно достъпни услуги на „КомпюТел“. Посвещаваха часове на изготвянето на убедителни оферти, призвани да вземат връх над подозрението на средния бизнесмен към компютрите. Създадоха график и докато единият дежуреше в офиса, другият изтъркваше подметките си, опитвайки се да се пребори с безразличието на града към тяхната дейност.

Но безрезултатно. Изглежда, „КомпюТел“ щеше да се окаже мъртвородено. Идеята явно прекалено много бе изпреварила времето си, за да оцелее в настоящия момент.

И точно тогава настъпи преломът.

Един понеделник, някъде към средата на март, Сам нахълта в кантората със сияещо лице. Под мишница носеше брой на „Ню Йорк Таймс“.

— Я погледни! — възкликна той.

Разгърна вестника и показа на Франси публикувания на цяла страница материал, който, както Франси веднага разбра, се оказа

рекламата на верига дрогерии, известни като „Дискаунт Дръгс“. Страницата беше буквално претърпана с данни за предлаганите през седмицата стоки на ниски цени, като се започне от домакинските уреди и играчките и се стигне до продаваните без рецепта лекарства, а в съседство с огромни букви се рекламираше и продажбата на намалени цени на лекарствените препарати по лекарско предписание.

— Че какво толкова необичайно има тук? — учуди се Франси. — „Дискаунт Дръгс“ са широко известни. Самата аз купувам козметиката си от тях.

— Показвам ти го по две причини — заяви Сам. — Първо: помисли само какви проблеми с номенклатурата трябва да има верига като „Дискаунт Дръгс“. Само в района на метрополията разполагат с петдесет магазина и във всеки от тях се продават хиляди стоки, а да не говорим за списъка на лекарствата. Можеш ли да си представиш подобър клиент, чийто бизнес буквално да плаче за компютъризация?

— Разбирам какво имаш предвид — кимна Франси. — Тъкмо работа за нас. Ако успеем да си осигурим нещо подобно, ще направим наистина страхотен удар.

Сам продължаваше да се усмихва.

— Е? Казвай сега втората причина — подкани го Франси.

— Вече налапаха въдицата — отвърна той. — През уикенда се видях със Сол Сапърстейн. Отидох при него просто така, наслуки. Оказа се учудващо леснодостъпен. Много приятен и изключително земен човек. Заварих го в събота в един от манхатънските им филиали. Мисля, че успях да събудя интереса му. Но трябва да направим нещо, за да наклоним везните в наша полза.

— Какво?

— Това вече ти ще кажеш! — ухили се Сам.

Сол Сапърстейн работеше във фармацевтичния бизнес от трийсет години, като през почти половината от тях се бе задържал на върха.

Беше осигурил образование в колеж и на тримата си синове и бе успял да омъжи дъщеря си в една от най-заможните еврейски фамилии в града. Освен това беше пръснал цяло състояние в грижи не само за собственото си многобройно домочadie, но и за семейството на жена

си, като допреди четири години — тогава майка му почина — плащаше и сметките в частната клиника, където бяха настанени родителите му.

Сол беше добър и предан съпруг, макар и да бе под чехъл повече от допустимото. Жена му лично водеше сметките на цялата верига „Дискаунт Дръгс“ и работеше наравно с него в стремежа да запазят нейната конкурентоспособност.

Казваше се Ирен. Беше дребна и пъргава жена, на младини красавица, която на средна възраст, прощавайки се бавно, но завинаги с хубостта си, бе станала особено педантична по отношение на външния си вид. Самата тя използваше голяма част от средствата за разкрасяване, които веригата предлагаше. Всъщност благодарение именно на изключително богатата си козметична гама „Дискаунт Дръгс“ изпреварваше с една крачка основния си конкурент — манхатънската верига „Потамкин фармасис“, която през последните десет години неудържимо се разрастваше и вече догонваше „Дискаунт Дръгс“.

Сол знаеше, че дължи всичко на Ирен. Тя беше не само негова „половинка“, но и негов съдружник. В същото време обаче бе строга и взискателна съпруга, която безмилостно го товареше с работа, в резултат на което сега той беше просто един уморен човек. Истинската война, която беше водил, за да създаде „Дискаунт Дръгс“ от нищо, бе взела най-доброто от него, а последвалата я нова битка, за да се задържи на крачка пред „Потамкин фармасис“ и амбициозния ѝ собственик, Фил Потамкин, го беше довършила.

Да, Сол беше уморен човек, който се нуждаеше от почивка.

Сам Карпентър бе разбрал всичко това още при първата си краткотрайна среща с него, защото по природа Сол се оказа от онези хора, които обичат да се оплакват.

— Я погледнете — бе казал той, обхождайки с жест огромното помещение на аптеката в центъра на града, където беше приел Сам. — Пред очите ви е персонал от трийсет души и стока за милиони долари. Междувременно наемът се вдига от месец на месец, а зад всеки ъгъл дебнат крадци. Как да не откачи човек в такава лудница?

Сам се възползва от случая, за да запознае Сол Сапърстейн с достойнствата на „КомпюТел“.

— Можете да компютъризирате не само номенклатурата, но и счетоводството — поясни той. — Направите ли го, ще имате под ръка

цялата информация по поръчките и доставките. Отчетността ще ви отнема едва половината от времето, което ѝ отделяте сега, а продавачите ще могат да насочат цялото си внимание към клиентите, вместо постоянно да съставят описи. Най-хубавото е, че ще можете да свържете в една система режимните разноски и разходите за всички ваши филиали. И всеки момент ще бъдете наясно как се пласира даден продукт във всеки един от тях. А това ще улесни изключително много повторните заявки по асортимента.

— Колко горе-долу ще ми струва? — поинтересува се пресметливият Сапърстейн.

И в този миг Сам бе осенен от вдъхновение.

— Ще трябва да обсъдите въпроса с колежката ми Франсис — отвърна той. — Тя е по тази част.

— А кога мога да я видя тази Франси? — попита Сол.

— Когато поискате — увери го Сам. — Наша първа гордост е, че сме винаги на линия. И точно на това дължим успехите си.

— Добре — реши се Сол Сапърстейн. — Кажете му да намине да се видим идния четвъртък следобед. Така де, нищо няма да загубя, ако чуя офертите ви.

Сам пресметна шансовете наум и реши да не казва на Сол, че е сбъркал пола на съдружничката му.

Една изненада в повече щеше да бъде добре дошла.

Сол Сапърстейн направо щеше да падне, когато в уречения ден и час в кабинета му влезе красива, лъчезарно усмихната млада жена в светъл строг костюм и му се представи като Франсис Болинджър, облъхвайки го с уханието на изискан парфюм.

— Не разбирам — заекна той. — Искате да кажете, че вие сте Франсис?

— Наричайте ме Франси — каза тя, подавайки му ръка. — Така ме наричат всичките ми приятели.

— Ама аз... О, да! Но, разбира се! Разбира се, Франси — едва успя да смотолевя той. — Заповядайте в кабинета ми и ми разкажете за „КомпюТел“.

Сол Сапърстейн бе готов на драго сърце да се остави да бъде прелъстен от изключителната красота на младата жена, но се оказа напълно неподготвен за изненадата от най-изгодните цени, за които беше чувал в живота си.

Услугите, които „КомпюТел“ предлагаше на „Дискаунт Дръгс“, бяха наистина нещо нечувана и му гарантираха намаляване на режийните разходи с 20 процента още през първата година. Нещо повече, щяха да му излязат безбожно евтино — едно съвсем незначително перо за Сол Сапърстейн, както го увери Франси, привеждайки в подкрепа на доводите си диаграми, факти и цифри.

Сол Сапърстейн остана като гръмнат. Но въпреки това не се решаваше с лека ръка да повери такава огромна част от бизнеса си на някакъв си компютър. Подобно на мнозина, той също изпитваше ужас от „електронните мозъци“. И през ум не му минаваше, че компютрите, макар и несравнимо по-ефикасни, в действителност представляват най-обикновени изчислителни машини. Смяташе ги за непонятни технически уроди, чието предназначение е да мислят вместо хората и да правят всичко на своя глава.

Ала Франси разсея заблужденията му, като същевременно го очарова както с извънредно любезните си, но напълно земни обноски, така и със смайващата си информираност за собствените му проблеми. След като прекара един час в компанията ѝ, Сол почти се влюби в нея и поне наполовина се убеди, че от главоболията в бизнеса може да го избави единствено „КомпюТел“.

Но наполовина не означаваше напълно. Сол Сапърстейн беше предпазлив човек.

— Не мога сам да поема такъв голям риск — заяви той. — Нека първо да поговоря с Ирен. При нас тя се занимава със сметките. И ако реши, че си заслужава, ще опитаме.

Ето че Франси се бе изправила пред скритото, но неизбежно препятствие. Сол Сапърстейн никога не вземаше сериозни решения, без да се допита до жена си.

И сега всичко зависеше от Ирен.

За нещастие тя бе заминала за една седмица при болната си майка в Маями. Уговориха се да вечерят заедно след нейното завръщане, за да може Франси да я запознае с предложението си.

Франси използва времето изключително ползотворно. Изготви не само подробен машинописен вариант на офертата си, отговарящ на нуждите на „Дискаунт Дръгс“, но направи и тайно проучване, за което не спомена нито дума на Сам.

На 27 март Ирен Сапърстейн се завърна от Флорида. Два дни по-късно Сол я заведе на вечеря с Франси и Сам в един тих ресторант в центъра на града, недалеч от магазина на „Дискаунт Дръгс“, в който двамата със Сам се бяха запознали.

Четиримата обсъждаха офертата на „КомпюТел“ някъде около час. Дребничката, придирчива Ирен, чиито сини очи свидетелстваха за жив, остър ум, изпитателно наблюдаваше Франси и Сам. Беше любезна и се отнасяше към тях с необходимото уважение, но ни най-малко не се колебаеше да задава неудобни въпроси. Какво ще стане, ако системата даде дефект? Какви ще бъдат последиците, ако поради прекъсване на тока или някакво природно бедствие компютъризираните данни се изгубят? Какви гаранции би могла да даде „КомпюТел“ по отношение на компенсирането на загубите на „Дискаунт Дръгс“ при едни или други обстоятелства?

Франси бе поразена от Ирен Сапърстейн и веднага разбра защо тя играе такава важна роля в бизнеса на съпруга си. Колкото повече време минаваше, толкова повече се убеждаваше, че уважението, което изпитва към Ирен, е взаимно.

В края на вечерята Ирен дръпна Франси настрана и ѝ направи комплимент както за външния ѝ вид, така и за работата ѝ.

— Приятно е да срещнеш млада жена, която си разбира от работата и отстоява мястото си в този мъжки свят — заяви тя. — Между другото, ще ви бъде ли неприятно, ако попитам какъв парфюм използвате?

— Ни най-малко — усмихна се Франси. — „Le Bonheur“. Купих го от ваш магазин. При най-близкия от конкурентите ви щях да платя два долара и половина повече, а така ги спестих.

— Два долара и шейсет и един цента — поправи я Ирен. — А основният ни конкурент е „Потамкин фармасис“ на Фил Потамкин. И ще може да се мери с нас само при условие, че първо мине през трупа ми.

Франси кимна възторжено в знак на съгласие и добави, че купува от „Дискаунт Дръгс“ не само парфюма си, но и гримове.

Двамата със Сам си тръгнаха, изпълнени с надеждата, че резултатът от тази вечеря ще бъде и първата поръчка за „КомпюТел“.

— И двамата те харесаха — отбеляза Сам. — Сол бе вече на наша страна, но докато не видях как те гледа, все още бях на тръни заради Ирен. Мисля, че ти пробуди майчинския ѝ инстинкт. Работата ни е в кърпа вързана, Франси.

Франси само се усмихна.

„Времето ще покаже“, помисли си тя.

И след три дни дойде лошата новина.

Сам затвори телефона и сервира неприятната изненада на Франси.

— Обади се Сол Сапърстейн. Каза, че съжaliaва, но не можели да поемат риска. Конкуренцията била прекалено голяма, за да се довери на нещо, което в случай на авария можело да затрие всичките му данни. Съжaliaвам, Франси. Изглежда, че държи повече на традицията, отколкото предполагах.

Франси просто кимна.

Знаеше много добре защо „Дискаунт Дръгс“ бяха отказали да приемат услугите на „КомпюТел“.

Заради Ирен Сапърстейн.

Още в мига, когато се зърнаха, нейната женска интуиция ѝ подсказала, че Ирен е болезнено ревнива жена със силно развито чувство за собственост; жена, която зад майчинската си и сърдечна външност се разяжда от съмнения защо съпругът ѝ проявява такъв ентузиазъм към проекта, предложен от това младо и красиво момиче. Професионализмът на Франси беше изумил пресметливата съпруга, но не дотолкова, че да разсее страха ѝ от шарещите очи на съпруга ѝ.

Може би, каза си Франси, Сам щеше да успее да сключи сделката, ако тя самата не се беше намесила в нея.

От друга страна, обаче Сам едва ли би събудил интереса на Сол Сапърстейн. За тази цел бяха необходими младостта и красотата на Франси.

Така Франси получи и първия си урок за това как се постига успех в бизнеса. Оръжието, пожънало в началото успех, накрая можеше да провали цялата сделка. За да постигне успех с „Дискаунт Дръгс“, един ловък бизнесмен трябваше да намери начин да спечели

едновременно и Сол, и Ирен. А точно това тя и Сам не успяха да сторят.

Но лошата новина не разстрои Франси. В действителност тя разполагаше с още един коз. След горчивия опит с „Магнъс Индъстрис“ острият ѝ комбинативен ум щракаше още повече и сега тя наистина беше готова да посрещне всяко предизвикателство.

— Горе главата — усмихна се тя на Сам. — Все нещичко ще се появи. Сигурна съм.

Сам едва ли разбираше, че твърденията на Франси, която го убеждаваше, че скоро и на тяхната улица ще изгрее слънце, в никакъв случай не са израз на безпочвен оптимизъм.

По-малко и от седмица след провала на сделката със Сапърстейн Франси буквално връхлетя в кантората и постави на бюрото пред опечаления Сам някакъв документ.

— Изненада! — извика тя.

Сам погледна документа. Беше шестмесечен договор между „КомпюТел“ и веригата „Потамкин фармасис“, който включваше не само манхатънските ѝ филиали, но и магазините ѝ в целия град.

И при това беше подписан както от Филип Потамкин, президент на веригата, така и от Франси.

— Удари един подпис до моя — подкани го тя и мушна една писалка в ръката му.

Сам не можеше да повярва на очите си.

— Това да не е някаква шега? — смотолели той.

— Никаква шега! — отсече Франси. — Фил ни кани на обяд в „Сарди“, за да полеем сделката. Ужасно държи да се запознаете. Говорих му много за теб.

Като в някакъв сън Сам подписа договора, след което придружи Франси до прочутия ресторант на 44-та улица, където тя го представи на Филип Потамкин — висок, загорял мъж на около шейсет години.

— Драго ми е да се запознаем, Сам — усмихна се лъчезарно господин Потамкин. — Госпожицата ми разказа всичко за теб и за твоя компютър 9292. Ще излъжа, ако кажа, че не се опъвах, но тя ме убеди, че ако компютъризирате веригата ми, ще ми помогнете да догоня Сол и Ирен. Вече петнайсет години се мъча да се изравня с „Дискаунт

Дръгс“ и се кълна, че ще достигна оборота им, дори и да се наложи да се изкатери на „Емпайър Стейт билдинг“.

Сам откъсна за миг очи от Филип Потамкин и погледна Франси. Истината проблесна някъде в съзнанието му, но се наложи да изчака края на изключително сърдечния обяд, за да разбере какво точно се бе случило.

И веднага щом останаха насаме, той ѝ зададе въпроса, който цял ден напираше в устата му.

— Как го направи?

— Чисто и просто имам делови усет — усмихна тя. — Всеки умен бизнесмен опознава първо конкуренцията. Години наред „Дискаунт Дръгс“ се бори със зъби и нокти да остане на крачка пред „Потамкин фармасис“. Хрумна ми, че след като Сол и Ирен не искат да ни използват, за да запазят водещото си място, то може би Фил Потамкин ще се съгласи да поеме риска, за да ги догони. Посетих го миналата седмица, запознах го с цените ни и — щастие то ми се усмихна!

Сам поклати глава, не вярвайки на ушите си.

— Знаех, че си умна, но виж, чак толкова... — отбеляза той. — Да не искаш да кажеш, че докато подработвахме Сапърстейнови, планът е бил вече в главата ти?

Франси се задоволи да свие рамене.

— Е, поздравявам те! — възкликна Сам и сърдечно я прегърна. — Страхотен покерджия се извъди, няма що!

— Благодаря ти за комплимента — засмя тя. — Искаш ли да знаеш коя беше печелившата ми карта?

Сам я погледна недоверчиво.

— Предавам се. Казвай.

Франси го погледна в очите и изрече:

— Фил Потамкин няма жена. Вдовец е.

Сам вдигна вежда. И в същия миг разбра не само каква решаваща роля е изиграла Ирен Сапърстейн за провалянето на шансовете на „КомпюТел“ пред „Дискаунт Дръгс“, но и колко далновидна е била Франси.

— Трябва да внимавам с теб — промърмори той. — По-хитра си, отколкото предполагам.

Вместо отговор Франси само се усмихна. Погледът ѝ преливаше от приятелски чувства и дяволито тържество, но далеч зад тях прозираше нещо много по-сложно, което изпълни Сам едновременно с възхищение и безпокойство.

В лицето на Франсис Болинджър той бе намерил жена, с която несъмнено трябваше да се съобразява.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Ню Йорк, 10 април 1957 г.

Джули Магнъс присъстваше на благотворително тържество, организирано от Младежката лига в „Уолдорф-Астория“.

Беше ѝ писнало до смърт и ужасно ѝ се искаше да бъде някъде другаде. В залата бе задушно и цареше неестествена тишина, а госпожа Чилингуърт, вдъхновителката на това ежегодно провеждано мероприятие, държеше безкрайната си реч, посветена на неоправданите деца и на задължението на богатите да подпомагат обществото.

Джули разсеяно отпиваше от чая си и обмисляше как да се измъкне по-рано, когато едно пиколо тихичко се приближи и ѝ подаде бележка.

— Търси ви господин Маранте, госпожице — прошепна той. — Във фойето е.

Джули погледна бележката. Очите ѝ се замъглиха от гняв.

„Джони, това мръсно копеле! — помисли си тя. — Каква наглост!“

— Явно има някаква грешка — отвърна тя. — Не познавам такъв човек.

— Добре, госпожице — измънка пиколото и се отдалечи.

Джули раздражено тръсна глава. „Заслужаваш да ти дам един добър урок, жребецо!“, помисли тя злъчно.

Но бележката все пак я разтревожи. И през ум не ѝ минаваше, че Джони ще има нахалството да я безпокои на нейна територия.

Продължи разсеяно да се вслушва в брътвежите на госпожа Чилингуърт. Речта ѝ, слава богу, отиваше към края си, така че скоро щеше да се измъкне.

Пиколото се върна точно в момента, когато се разнесоха първите аплодисменти.

— Господин Маранте продължава да настоява — съобщи той. — Да накарам ли някой от управата да говори с него?

В съответствие със задълженията си пиколото бранеше Джули от човек, който очевидно бе неприятен не само за нея, но и за него. Беше готов да се обади където трябва, за да изхвърлят натрапника от хотела.

Но нещо накара Джули да промени решението си.

— Оставете това на мен — заяви тя.

Извини се ѝ някак плахо се отправи към фойето.

Когато видя Джони, дъхът ѝ секна.

Облечен в спортно сако, което прилягаше идеално на атлетичното му тяло, без, разбира се, да успее да прикрие социалното му положение, той стоеше в центъра на застланото с килими фойе и широко ѝ се усмихваше. Носеше тъмна риза, светла вратовръзка и тесен панталон, който по особено неприличен начин подчертаваше мъжествеността му. Когато погледите им се срещнаха, той леко кимна за поздрав.

Джули се обърна и видя, че госпожа Лайдекър, госпожа Бишъп и още няколко жени се отправят към двукрилата врата на залата за танци. Скоро всички щяха да се изсипят във фойето. Не биваше да губи нито миг.

Приблужи се бързо до Джони и попита:

— Как ме намери?

— Адски лесно — усмихна се той. — Толкова много хора те познават, Пепеляшке.

Джули тревожно се озърна. Не можеше да си позволи точно тук да я видят в присъствието на мъж като Джони.

— Ела — каза тя и го дръпна зад една колона в другия край на фойето.

Когато се скриха от погледа на познатите ѝ, Джули се намръщи и троснато попита:

— Какво търсиш тук?

— Домъчня ми за теб — ухили Джони. — Пепеляшка, изглежда, е забравила своя принц. Да не би да е заради онова нищо и никакво скандалче?

Джули усети, че при близостта му цялата изтръпва, и то тук, на това забранено за него място. Неочакваната му поява я беше шокирала.

Но в следващия миг гордостта ѝ взе връх.

— Махай се! — изсъска тя. — И да не си посмял да ме търсиш отново на подобно място! Знам къде да те намеря, когато ми

потрябваш. Всяка жаба да си знае гъола!

Джони сграбчи ръката ѝ в желязна хватка. Погледът му я накара да се вцепени от ужас. В него се четеше едва сдържан гняв, толкова силен, колкото и струящата от тъмните му очи чувственост.

— Дали пък твоите високопоставени флърци не биха искали да се запознаят с приятелчето ти, с което си прекарваш нощите? — попита той. — Не съм от срамежливите, Пепеляшке.

Тя пребледня. Джони не се шегуваше. Знаеше, че е напълно способен да я помъкне към танцувалната зала, за да се представи на познатите ѝ. Джули беше вършила много щуротии, но винаги с момчета от най-добро потекло. Не можеше да допусне Джони Маранте да я влачи из фойето на „Уолдорф“.

Отчаяно започна да търси начин да го накара да излезе оттук.

— Ще си тръгнеш ли, ако ти обещаю довечера да се видим в бара „При Офелия“? — попита умоляващо тя.

Джони дълго я гледа и на лицето му се изписа недоверие, примесено с ирония.

После бавно пусна ръката ѝ.

— В девет и половина! — отсече той. — И не закъснявай, принцесо.

Джули мъчително преглътна и кимна. Джони се усмихна и се отдръпна от нея. Докосна с пръст устните ѝ. Въпреки скандалния си вид изглеждаше тъй красив. Тя изпита неволен прилив на желание, примесено с тревога.

С тънката си интуиция той сякаш разбра какво чувства, защото отново я хвана за ръката. Озърна се към фойето, после придърпа изящната ѝ ръка към чатала си. Джули цялата пламна, усещайки как огромният му твърд член напират под тесния панталон.

— Джони!... — изсъска тя ужасена.

— Ще се видим в уречения час — подсмихна се той и я пусна.

Джули се обърна и с разтреперани крака побърза да се присъедини към останалите жени.

— Джули! — възкликна госпожа Бишъп. — Побърках се да те търся! Къде се беше загубила?

— Тъ... Отидох да се напудря — отвърна Джули с пресилена усмивка, като не се осмеляваше да се обърне назад, за да види още веднъж Джони.

— Ела! — подкани я по-възрастната жена. — Искам да те запозная с един човек.

Джули въздъхна и с все още отмалели крака я последва.

Седем часа по-късно беше отново в обятията на Джони.

Покритите с похотливи изображения на голи тела тъмни стени на стаята се люшкаха около нея сред познатата воня на цигари, бира, уиски и прахоляк, примесена с обгръщащия я мирис на изтегнатото до нея тяло на Джони.

Чаршафите бяха меки, силата на обгърналата шията ѝ мускулеста мъжка ръка я омайваше, а целувките, с които изгаряше зърната на гърдите ѝ, караха тялото ѝ да тръпне в очакване.

— Извинявай, че днес ти налетях така, бейби — прошепна Джони и зашари с език по гладката кожа на гърдите ѝ.

— Няма нищо — въздъхна тя и го притисна още по-силно към себе си.

Едва сега осъзна колко много е липсвал на тялото ѝ след нощта на скарването им. В известен смисъл този чужд, безвкусно обзаведен апартамент се бе превърнал в тихо пристанище за чувствата ѝ така, както великолепното му тяло в наслада за сетивата ѝ. С Джони можеше да се отпусне както никога досега.

И почти се радваше, че днес се беше появил. Единствено откритата заплаха, която ѝ беше отправил в „Уолдорф“, би могла да сломи гордостта ѝ и да я доведе тази нощ тук.

— Да не си посмяла пак да се скриеш от мен, малката! — промърмори той. — Прекалено много имам нужда от теб.

— Няма — обеща Джули.

Устните му се втурнаха още по-смело по тялото ѝ, докато мощните му ръце милваха голите ѝ бедра.

Удоволствието замъгли съзнанието ѝ и тя изцяло се отдаде на ласките му. Нямаше и представа какви мисли се въртят в главата му, докато я галеше.

Джони не се беше престашил да се изгърси в „Уолдорф“ само за да се изперчи.

Направи го, защото нуждата, която изпитваше от Джули, го докарваше просто до лудост. И защото не можеше да понесе болката от раздялата им заради гневния му изблик.

Джули не предполагаше, че зад днешното му арогантно поведение се криеше молба, която самият той не искаше да си признае. Когато я видя да излиза от залата — тъй изящна и красива в леката си пола и ефирна блуза, на Джони му се стори, че тя носи в себе си цял един свят, в който би дал мило и драго да проникне — само и само за да бъде до нея.

Но този свят беше неин, а не негов. И дори когато за миг го напуснеше с изкривено от гняв и срам лице, тя пак оставяше Джони извън него. Джули бе недосегаема принцеса, която го прострелваше с убийствени погледи през сътворената от самата нея непреодолима пропаст. Болката, пронизала го при тази мисъл в момента на появата ѝ, отново събуди негодуванието му и му вдъхна смелост да се представи във фойето на „Уолдорф“ като истински мъж.

Ала дори и сега, държейки я в обятията си, не му беше лесно да изпълнява ролята на пълновластен господар, който си играе с плътта ѝ. Защото при повторното им сближаване цялото му същество бе обгърнато от благодатната вълна на облекчението.

Запита се как е издържал толкова дълго без нея. Запита се и дали ще може да издържи, ако това се наложи.

Но нуждата, която изпитваше от нея, бе несъвместима със собственото му безмерно честолюбие. Мисълта да се изтипоса пред онези високопоставени пачаври в качеството на най-пошла атракция изобщо не беше по вкуса му. Стана му неприятно, припомняйки си вдигнатите им вежди и снизходителните погледи, когато разбраха, че е някакво долнопробно приятелче на Джули. В изисканото, гъмжащо от безупречно облечени хора фойе на „Уолдорф“ Джони се почувства не само неловко, но и далеч не намясто.

Заради Джули бе напуснал собствения си свят. Беше го направил, защото знаеше, че не може да отиде да я потърси в дома ѝ, както и че тя съвсем съзнателно няма да му позволи да припари до нея където и да било другаде.

Втресе го само при мисълта за унижението, на което се беше подложил, за да си я възвърне.

Но ето, сега беше при него. И Джони възнамеряваше да се наслади докрай на този факт и същевременно да направи така, че тя напълно да сподели насладата му, докато накрая започне да го моли за онова, което само той можеше да ѝ даде.

— Хайде, принцесо — прошепна той и нежно разтвори краката ѝ. — Да забравим миналото и да се позабавляваме.

Чу стоновете на безусловната ѝ капитулация, когато пръстите му докоснаха интимните кътчета на тялото ѝ. Надигна се, легна върху нея и много бавно, милиметър по милиметър, вкара члена си докрай.

Погледна я и видя как лицето ѝ се сгърчи под порива на внезапен оргазъм. Очите ѝ бяха затворени, а ръцете ѝ изящно обгръщаха бедрата му. И веднага разбра колко много ѝ е липсвал.

Но от него ли се нуждаеше тя? От Джони човека ли имаше нужда, или от безличната вещина на тялото му?

Изписаното на лицето ѝ удоволствие не му помогна да разбере това.

Под напора на обзелите го при тази мисъл гняв и безсилие той така свирепо задълба в нея, че тя отново изстена. И с този стон съдържаният толкова време екстаз се взриви и се сля с нейния. Двамата още по-яростно се вкопчиха един в друг, подтикнати от нужда, каквато до момента не бяха изпитвали, но все така слепи за чувствата на другия.

И въпреки това всеки от тях разбра, че в живота на другия се е появило нещо съдбоносно. А това усещане, изживявано самостоятелно, вместо да го споделят, породило у тях невкусвана досега страст.

Обхванат от последен спазъм, Джони почувства, че всеки момент ще свърши и заби члена си още по-дълбоко. Чертите на лицето му се изкривиха от разтърсващия го екстаз. Ужаси се, когато осъзна колко много от себе си дава на една жена. Испита усещане за обреченост.

Тя се изопна като струна, за да го посрещне. Миниатюрното ѝ телце се затресе в ръцете му. Удоволствието, което изпитваше Джули, бе удоволствие като че ли от друг свят. Дълго не можа да дойде на себе си и да си даде сметка къде се намира. Сега съществуваше единствено мъжкото тяло, което я обладаваше.

А после, когато сладката болка най-сетне стихна, действителността връхлетя върху нея с цялата си тежест. И докато любовникът ѝ галеше голата ѝ плът с вещите си ръце и покриваше челото ѝ с целувки, Джули се замисли за леглото, в което сама себе насадила, и се запита дали ще може да се измъкне от него толкова лесно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Веднъж потръгне ли, няма спиране — каза Франси на Сам.

Седмица след като тя сключи договора с Фил Потамкин, собственика на „Потамкин фармасис“, Ирен и Сол Сапърстейн осъзнаха, че са отстъпили ценна територия на най-ненавистния си конкурент. Невероятно, но в резултат на това само две седмици след първия си сериозен неуспех „КомпюТел“ се сдоби и с втори клиент в лицето на „Дискаунт Дръгс“.

За изключително кратко време Франси бе поела задължението да компютъризира двете най-големи дрогерийни вериги в Ню Йорк.

А на този тъй ранен етап от развитието на компютърната технология това бе наистина сериозно предизвикателство. Но Франси беше напълно способна да се справи с него. Тя лично контролираше въвеждането на всички данни, като се започне от информацията по асортимента и се стигне до създадената от нея процедура за поръчките на двете фирми. Програмите действаха безотказно. След като веднъж се бе опарила с провала си при включването на интерфейса на европейските филиали на „Магнъс“, Франси си беше взела бележка и вече знаеше отлично кои капани да избягва при разработването на новите програми.

Колкото до саморъчно сглобения компютър 9292 на Сам Карпентър, той работеше идеално и при това използваше само незначителна част от огромната си памет за извършването на необходимата работа.

За няколко седмици операцията по компютъризирането на дейността на двете вериги приключи с пълен успех. И макар че конкуренцията между „Потамкин фармасис“ и „Дискаунт Дръгс“ се изостри още повече, след като разходите им значително намаляха, двете компании превъзнасяха на висок глас компетентните и достъпни услуги на „КомпюТел“.

Благодарение именно на рекламата на семейство Сапърстейн и Фил Потамкин Франси се сдоби с нови клиенти. Много скоро към нея

се обърна верига от магазини за обувки, а след това и голяма нюйоркиска фирма за млечни произведения.

Но Франси не се задоволи само с това. Имаше по-грандиозни планове. И не след дълго двамата със Сам вече кръстосваха страната и запознаваха с цените на услугите си своите вероятни работодатели. С времето се научиха на фона на широко рекламираните си успехи с „Дискаунт Дръгс“ и „Потамкин Фармасис“ да омайват с все нови и нови проекти евентуалните си клиенти, които посрещаха с въодушевление идеята за компютъризация, но все още се страхуваха от неизвестното.

Двамата се допълваха блестящо. Там, където не успяваше кротката сърдечност на Сам, влизаше в действие красотата на Франси и виртуозното ѝ умение да борави с компютрите.

Бяха извели ценен урок покрай борбата за надмощие между Сапърстейнови и Фил Потамкин и сега, когато се обръщаха към някой преуспяващ бизнесмен, не пропускаха да загатнат, че компютъризирането на неговата дейност ще му помогне да изпревари конкурентите си. В повечето от случаите бизнесменът ангажираше „КомпюТел“ от страх, че ако не го направи той, ще го стори съперникът му.

И много скоро комбинацията от уменията да предлагат услугите си, тяхното безспорно качество и предаваните от уста на уста хвалебствия даде резултат. В списъка на „КомпюТел“ влезе и голяма верига от магазини за конфекция. Последва я огромен магазин за домакински уреди, след което и един мултимиллионер, търгуващ на едро с електронно оборудване.

И тогава Сам направи страхотен удар, споменавайки случайно с какво се занимават пред заместник-директора на Първа федерална банка в Манхатън — същата, с която работеше „КомпюТел“. От своя страна заместник-директорът, забелязал вече бързото набъбване на сметката на фирмата, реши да използва случая, за да направи впечатление на шефовете си със своята инициативност и с помощта на Сам изготви проект за компютъризиране на цялостната дейност на банката, в резултат на което щяха да се спестят хиляди долари от заплати на счетоводителите.

Месец по-късно, след многократни консултации между Борда на директорите на банката и Сам и Франси, сделката беше сключена. Така

„КомпюТел“ се превърна в дясна ръка в счетоводната дейност на Първа федерална и нейните клонове. Преди края на зимата с желание да се възползват колкото се може по-скоро от услугите им към Франси и Сам се обърнаха още три манхатънски банки.

Бизнесът процъфтяваше. „КомпюТел“ изведнъж излезе от неизвестността и се превърна в сила, с която манхатънският делови свят трябваше да се съобразява.

Франси и Сам надълго и нашироко обсъждаха как да се справят с това толкова неочаквано разрастване на дейността на компанията. Явяваха се все по-богати и по-богати клиенти и работата ѝ се увеличаваше с всеки изминал ден. Парите, но и ангажиментите буквално валяха и компанията се бе видяла принудена да прибегне до помощта на десетки сътрудници и оператори, за да се справи с потока от информация.

Първата стъпка бе наемането на два нови компютъра АйБиЕм. Разходите бяха огромни — много по-големи, отколкото би могла да предположи Франси само допреди шест месеца. Но 9292 вече не беше в състояние да се справя сам с работата. Необходими бяха още компютри. Закупуването им щеше да задължи „КомпюТел“ със значителни заеми, но Франси и Сам съзнаваха, че това е единственият начин да повишат ефективността на работата си.

По предложение на Сам от магазинчето компанията се премести в просторна кантора на Седар Стрийт, недалеч от Уол Стрийт. Двамата с Франси го обзаведоха така, че да изглежда модерно, изискано и приятно. Подовете бяха застлани с килими, по стените висяха картини, с преграда бяха изолирани няколко кабинета, откъдето служителите поддържаха телефонни контакти с фирмите, както и голяма зала, където се провеждаха срещите с клиентите ѝ се обсъждаха нови планове.

Новият офис подобаваше много повече на имиджа на „КомпюТел“ като преуспяваща млада компания с голямо бъдеще.

Товарът, легнал върху плещите на Франси и Сам, бе огромен, тъй като двамата отговаряха за разработването на програмите в съответствие с областта, в която трябваше да се приложат. Всяка програма се различаваше коренно от останалите, а програмирането бе все още наука в зародиш с по-скоро неясни закони.

И колкото и странно да беше, Франси опозна Сам точно покрай използвания от него подход в програмирането. Много често работеха самостоятелно върху отделни раздели на дадена програма, след което ги сглобяваха, за да получат крайния продукт. Чрез работата му тя успя да си даде сметка що за човек е Сам не само като ум, но и като характер. Това беше прекрасен, логичен ум, комуто агресивността бе чужда. Вместо да разсича бързо и настървено Гордиевите възли, както правеше Франси, Сам предпочиташе търпеливо да търси начин да ги развърже. Разрешаваше проблемите някак плавно и имаше навика, за разлика от Франси, да се оставя да бъде носен от потока на цифрите и уравненията. А Франси подхождаше към проблемите стремглаво, разтърсваше ги така, както кучето разтърсва кокал, и не мирясваше, докато не ги разреши.

Вътрешното спокойствие на Сам ѝ помагаше също да понася всекидневното напрежение, съпровождащо изграждането на една цяла компания от нищо. Сам съзнаваше, че безкрайните часове на работа в „КомпюТел“ застрашават да я съсипят от преумора. Затова понякога вечер или през уикендите я водеше на тавана си и я заставяше просто да седи и да го наблюдава, докато се занимава с 9292. Той непрекъснато усъвършенстваше функционалните параметри на работещия и без това на пределна мощност компютър, като междуременно прогресивно намаляваше размерите на чудовищната машина и заменяше електронните лампи с печатни платки. С всяка изминала седмица 9292 се смаляваше за сметка на нарастващата си мощност и почти се разхубавяваше.

Докато наблюдаваше Сам, Франси се отпускате, защото не обичаше в края на деня да оставя работа зад гърба си и ако се затвореше сама вкъщи, щеше да бъде много по-неспокойна.

Разговаряха, но не за „КомпюТел“, а за младостта ѝ в Пенсилвания, за майка ѝ и за баща ѝ, и за близките на Сам в щата Ню Йорк. Той, общо взето, се оказа щастлив младеж, обграждан в детството си с много обич от своите родители. За разлика от Франси не се бе стремил към успехи, явно раздвояван между копнежа си по приключенията и силното желание да създаде свой дом и семейство някъде далеч от света.

И може би точно заради това, мислеше си Франси, ударът при завръщането му от Корея, когато е заварил брака си съсипан, е бил

наистина голям. И реши, че представата на Сам за върховното щастие се олицетворява от любящата съпруга и възможността да бъде баща на собствените си деца. И че за него това би означавало много повече и от най-бляскавия професионален успех.

Приятно ѝ беше, когато научаваше нещо ново за него, както и когато му говореше за себе си. Работата ги сближаваше, приятелството им се задълбочаваше и придобиваше все по-сложни измерения.

На Франси започна да ѝ доставя все по-голямо удоволствие да го наблюдава как, облечен в мърлява фланелка, работи спокойно над своя 9292, докато цигарата му догаря в пепелника на пода до него. От радиото се разливаше нежна музика, която ехтеше под тъмните сводове на таванското помещение. Присъствието му напомняше огнище, което изпълваше с топлината си това тъй неугледно помещение.

Понякога в неделя Сам я водеше на риба в Лонг Айлънд, където наемаше лодка. И се забавляваше, установявайки за пореден път, че не е създадена за подобен род развлечения. Франси просто нямаше търпение да седи и да чака на рибата да ѝ скимне да клъвне. Запалваше се единствено тогава, когато нещата ставаха в резултат на собствената ѝ инициатива.

— Ти си човек на делата, както би казал баща ми — отбеляза с усмивка Сам, изтегнат лениво в лодката под ласкавия полъх на прохладния пролетен бриз. — Очакват те големи успехи, Франси, но има неща, които стават само ако човек умее да чака. И мисля, че е мой дълг да те направя рибар. — Въздъхна доволно, после продължи: — В родното ми място има едно малко езеро, което се нарича файърфлай. Толкова е малко, че от брега можеш да подвикнеш на човек, намиращ се по средата му, и да му кажеш, че е време за обяд. Обзалагам се, че познавам най-малко половината видове риба в него. Само че повечето са прекалено хитри, за да се хванат на въдицата. А уловиш ли ги, не ти стига сърце да ги изядеш, та затова ги хвърляш обратно. Когато се върнах от войната, в продължение на цял месец ходех всеки ден там. По седем часа седях край водата, после се прибирах и слушах радио с родителите си. Много неща научих от езерото.

Думите му озадачиха Франси. Запита се какво ли би могъл да научи човек за реалния свят от смълчаните води на едно горско езерце. Но вече познаваше достатъчно добре Сам и уважаваше

забележителния му интелект. Затова предпочиташе да го изслушва докрай, преди да реши дали приказките му са неуместни.

— Може би някой ден и аз ще видя това езеро — подхвърли тя.

— Може би — кимна той.

Франси му се усмихна. Усещаше как кротката му природа прави всичко възможно, за да ѝ предаде своето спокойствие, но, така или иначе, не успява.

Ала ѝ беше приятно, когато го виждаше да предприема такива опити. Както и да става всяка сутрин с мисълта, че „КомпюТел“ не е само нейна фирма, но и на Сам. Ако по природа Франси беше въжеиграч, противопоставящ се на стремящия се да я накара да падне свят, то Сам беше балансиращата нишка, която я свързваше със земното притегляне и по този начин ѝ помагаше да продължи.

Така с всеки изминат ден Франси започваше все повече и повече да цени Сам, при това дотолкова, че сама се изненада от себе си.

Но колкото и да ги радваше шеметното разрастване на „КомпюТел“, трябваше да признаят, че само двамата няма да могат да се справят. Създаването на нови програми и обслужването на трите основни компютъра изискваше все по-големи усилия.

И точно когато работата заплашваше да ги смаже, щастието отново им се усмихна.

Един четвъртък сутринта, когато Франси бе затънала до гуша в работа, най-неочаквано я посети нейната съквартирантка и най-близка приятелка в Пенсилванския университет Дейна Селинджър. Изобщо не се беше променила — останала си бе все същото възслабо, кротко момиче, което криеше зад очилата си не само своята привлекателност, но и интереса си към математиката и точните науки. И все така грациозна и вечно умислена.

Отбила се да ѝ каже едно „здраси“ — попаднала на рекламата на „КомпюТел“ в бизнес изданията, зърнала името ѝ — „Франсис Болинджър, президент“ — и се запитала дали пък не става дума за старата ѝ приятелка. Двете с Франси обядваха в един ресторант наблизо и си поговориха за миналото. Франси ѝ разказа за себе си, като прескочи неприятния епизод в „Магнъс“, а Дейна с присъщата си лаконичност поясни, че след завършването на университета специализирала и сега работела в една консултантска фирма в Кънектикът.

— Работим в областта на инженеринга — добави тя. — Специализирали сме се най-вече в електрониката. Лично аз се занимавам с приложението на математическите модули. Не е зле, но компютрите ужасно ми липсват. В това отношение ти наистина имаш късмет.

Франси си спомни, че в университета Дейна се славеше като царица на компютрите. Двете бяха работили вечери наред заедно с преподавателите от „Мор“ върху проблемите на анализа.

Дейна не изглеждаше нито остаряла, нито дори променена: все същата мека кестенява коса, същата млечнобяла кожа с естествен загар, същата слаба фигура и същите кротки кафяви очи, все така скрити зад очилата.

— А нещо гаджета? — подхвърли Франси.

— Не си заслужава да говорим за това — усмихна се Дейна.

Не, изобщо не е мръднала, помисли си Франси. Още навремето дотолкова се бе задълбочила в научна работа, че въпреки красотата си не успя да завърже интимно приятелство. Сякаш зад ужасно сериозните на вид очила с телени рамки се криеше нещо от жизненоважно значение за нея. Още тогава, в Пенсилвания, Франси се питаше дали Дейна се страхува от мъжете, или чисто и просто не ги приема сериозно. И тъй като не успяха да станат достатъчно близки, не можа да си отговори.

— А ти как я караш? — полюбопитства на свой ред Дейна. — Изглеждаш щастлива. Имаш ли си някой?

Дейна не беше от хората, които си позволяват да задават недискретни въпроси, но този път Франси си го беше изпросила.

— Опасявам се, че не — отвърна тя с надеждата, че изражението на лицето ѝ е достатъчно безучастно, за да прикрие както истината за преживяната авантюра, така и белезите от нея.

Разговорът премина на други теми. Докато двете млади жени си бърбеха, Франси остана с впечатлението, че Дейна не е доволна от сегашната си работа. И това, ведно с факта, че не поддържа никаква интимна връзка, накара Франси да ѝ направи смело предложение.

— Дани — започна тя, — със Сам наистина имаме нужда от помощ в „КомпюТел“. Висококвалифицирана помощ, разбира се. Разкъсваме се на четири, за да изпълняваме договорите. Пада страхотна борба. А сме единствените програмисти и ни е трудно

едновременно да се занимаваме и с чисто административната работа. Сам трябва да поддържа 9292 и в същото време да се грижи и за останалите компютри. Слушай, знам, че ще ти дойде като гръм от ясно небе, но какво ще кажеш, ако напуснеш работа и дойдеш при нас?

Дейна хвърли поглед на Франси, но по нищо не пролича, че е изненадана. Беше типично в неин стил и Франси го знаеше още от времето, когато живееха заедно в Пенсилванския университет. Дейна никога не даваше израз на чувствата си. Успяваше да се овладее дори и тогава, когато преживяваше някаква лична драма.

И Франси реши, че тъкмо сега има нужда както от нейното спокойствие и постоянство, така и от енциклопедичните ѝ познания за компютрите.

Дейна като че ли се колебаеше.

— Нека да помисля няколко дни — каза тя накрая.

— Така да бъде — усмихна се Франси, като се въздържа да добави каквото и да било или пък да продължи с опитите да я склони, защото Дейна не беше от приказливите, но кажеше ли нещо, никога не се отмяташе.

И на Франси отново ѝ провървя.

Точно след една седмица Дейна се обади от Кънектикът.

— Ако все още ме искате — каза тя, — след десет дни съм на ваше разположение. Довършвам един проект и след това съм свободна.

— Урааа! — извика Франси по телефона. — С нетърпение те чакам, Дейна! Ще бъде както едно време. А и Сам ще ти хареса.

След две седмици Дейна вече беше при тях, затънала до шия в разработването и въвеждането на програми за постоянно нарастващата клиентела на „КомпюТел“. Радваше се, че отново се занимава с компютрите, които толкова ѝ бяха липсвали, и се отдаде изцяло на борбата за преодоляването на необикновеното предизвикателство, включващо приспособяването на дадена програма за един или друг вид бизнес. И всеки ден, когато се появеше на работа, Франси въздъхваше с облекчение, защото знаеше, че вече има верен колега, способен да поеме една трета от досегашните ѝ грижи.

Дейна нито се оплакваше, нито показваше по някакъв начин, че новата работа я плаши. Срещнеше ли трудности, обръщаше се към Франси или към Сам, с когото бързо завърза сърдечни колегиални отношения, и кротко питаше какво да прави. Острият ѝ ум

възприемаше почти светкавично съветите и тя, без да каже нито дума, се връщаше отново към работата си. Франси беше възхитена от старанието и разбирането, с което Дейна се отнасяше към задълженията си. Благодарение на нея „КомпюТел“ можеше да продължи стремителния си възход, без служителите му да изнемогват от работа.

Като че ли с Дейна щастието отново се бе усмихнало на „КомпюТел“, и то точно тогава, когато имаше най-голяма нужда от това. За първи път от близо две години Франси разбра, че наистина е обградена с приятели. Нещо повече — започна да изпитва чувства, изतिकани отдавна на заден план от целта, която лежеше в основата на къртовската ѝ работа.

Франси беше щастлива.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

27 август 1957 г.

Белинда Магнъс наблюдаваше часовника.

За жалост напоследък това бе основното ѝ занимание.

Стрелките показваха 9,30 вечерта. Джак беше в кантората, потънал както винаги до гуша в работа. Задържаше се там до късно. Дълги, мъчителни часове.

Белинда познаваше добре корпорацията „Магнъс“ и си даваше сметка, че Джак отговаря за огромен брой хора, както и за множество сложни и неотложни проекти. Освен това знаеше, че неизбежно ще настъпи денят, когато той ще поеме ръководството на целия чудовищен конгломерат. Това, разбира се, не обясняваше задържането му там след работно време. Друг на негово място отдавна би прехвърлил по-голямата част от отговорностите на подчинените си, още повече че като син на шефа и наследник на предприятието не беше задължително непрекъснато да доказва себе си.

Но Джак бяхтеше като вол. Познаваше до най-малка подробност не само пряко подчиненото му управление, но и цялата компания. Хората около него уважаваха трудоспособността му и се дивяха на сериозността, с което постигаше набеязаните цели. Неизменно вървеше няколко крачки пред останалите, изпробваше всеки интересен замисъл, непрекъснато създаваше контакти, изпитваше повторно стари идеи, разработваше нови. Държеше се така, сякаш цялата корпорация лежеше на плещите му.

Белинда съзнаваше, че Джак не е щастлив в „Магнъс“. И че не удовлетворението от добре свършената работа го караше да се нагърбва с все повече и повече задачи. Зад къртовския му труд се криеше нещо друго, нещо невидимо с просто око.

Знаеше също, че не е щастлив и в брака си, макар и много умело да го прикриваше.

Беше грижовен съпруг. Обсипваше Белинда с нежности, с приятелски целувки, с малки подаръци и с хиляди други прояви на обич и внимание, за които би ѝ завидяла всяка жена. Шегуваше се,

четеше заедно с нея сутрешните вестници, помагаше ѝ да приготви вечерята, когато готвачът ползваше свободния си ден. Тръгнеше ли в командировка, винаги я вземаше със себе, а през уикендите, когато работата му позволяваше, я водеше било да покарат ски в Адърандакските планини, било да поплуват на Бахамеките острови.

И единствено Белинда знаеше, че всичко това е просто театър.

Винаги когато им се удадеше възможност да останат сами и да общуват като съпрузи, Джак правеше всичко възможно, за да си осигури нечие чуждо присъствие. Съумяваше да включи външни хора дори и в заниманията им по време отдих и при това го правеше така, сякаш му е хрумнало в последния момент. Почивката им в събота и неделя завършваше неизменно с вечери или обеда, на които присъстваха приятели от корпорацията или случайно оказали се наблизо познати.

Умно, ако не дори и гениално, Джак правеше така, че почти никога не оставаше насаме с жена си.

А в редките моменти на усамотение умееше така да насочи разговора, че да избегнат засягащите ги съкровени и най-интимни въпроси, като например за взаимоотношенията им, за мнението им за живота и един за друг и най-вече за възможността да имат деца.

Джак беше помолил Белинда да изчака с раждането, докато уточни концепцията си за корпорацията, което щяло да му отнеме около три години. В началото тя се бе съгласила, защото искаше да опознае по-добре съпруга си, преди да създадат истинското семейство. Но никога нямаше да го стори, ако предварително знаеше какъв сапунен мехур щеше да се окаже бракът им.

Не че мехурът не беше красив. Животът на Белинда бе лек и спокоен, а Джак беше красив мъж, идеален съпруг и изключителен любовник.

В леглото бе нежен и внимателен. Беше опитен в ласките и винаги намираше онези точки на нежното ѝ тяло, чрез които може да ѝ достави удоволствие. Но точно тази му вещина да свири на нея като на арфа подсказваше, че сърцето му е някъде другаде.

А когато ѝ отдаваше семето си, пронизвайки я с дългия си твърд член и докарвайки я до оргазъм с влудяващо бавни движения, на нея ѝ се струваше, че дори и възбудата му е измамлива и се издига помежду

им като непреодолима стена. В подобни мигове той се превръщаше в животно, което не влага душа в задъханите си движения.

Не беше онзи Джак, когото мислеше, че обича. Джак, за когото беше копняла и когото бе чакала толкова години. Струваше ѝ се съвършено непознат.

Но Белинда не обвиняваше за това единствено него. Та можеше ли в края на краищата да бъде нещо повече от непознат? От деня, в който разбра, че друг я бе определил за негова съпруга, Джак се стараеше да я вижда колкото се може по-рядко и не проявяваше каквото и да било интерес да научи нещо повече за нея. Как тогава да го опознае така, както младоженката опознава мъжа, който я е ухажвал, отдавал ѝ е себе си, споделял е с нея копнежите и мечтите си?

Да, Джак беше непознат. Но затова бе виновна съдбата, а не той.

За една млада съпруга няма по-страшно мъчение от това да не бъде обичана от съпруга си, комуто е отдала своето нежелано от него сърце. Денем, когато Джак беше на работа, а и през дългите безсънни нощи, докато го наблюдаваше как спи до нея, Белинда си мислеше именно за това мъчение.

Беше интелигентна жена. От мига, в който преди година Джак най-ненадейно ѝ предложи да се оженят, тя разбра, че нещо не е наред. Въпреки искреността и дори ентусиазма, с който ѝ бе направил предложението, тя осъзна, че е глупаво да я търси сега, след като толкова години я беше отбягвал. Сякаш някакво неведомо разписание, за което тя и не подозираше, го бе подсетило, че е настъпил моментът да спре избора си на нея.

Още от този първи миг частица от нея не преставаше да се страхува от най-лошото. Но останалата част от съществуването ѝ го обичаше прекалено много, за да му откаже; обичаше го толкова силно, че бе готова да го приеме при всякакви условия, надявайки се бракът им по чудо да излезе успешен.

И ето че сега в очите на околните той наистина изглеждаше такъв.

Когато в самото начало на съвместния им живот усети, че между нея и съпруга ѝ бавно се спуска непреодолима преграда, Белинда обърна внимание на Джак. Каза, че все по-осезаемо чувства как се отдалечават един от друг.

— Съжалявам, скъпа — бе отвърнал той. — Виновна е работата. Наистина прекалявам. А и ти не ми разрешавай.

След това я беше взел в обятията си и я бе накарал да замълчи с толкова омайващи целувки, че всеки друг би ги приел за израз на най-страстна любов.

Месец по-късно, когато Белинда се престраши да подхване отново разговор на тази тема, последва значително по-сериозен отговор.

— Вероятно приличам на Магнъсови повече, отколкото ми е приятно да призная. Ние нямаме склонност към показност, Белинда. Трябва просто да разбереш, че те обичам и че те желая. Понякога не успявам да се изразя така, както бих искал, но наистина те обичам, повярвай ми.

И приключи въпроса толкова категорично, че тя повече не се осмели да го повдигне.

Оттогава нещата вървяха постарому.

Антон Магнъс и жена му бяха вече на години и бяха прехвърлили на Джак и Белинда както по-голямата част от отговорността за „Магнъс“, така и задължението да устройват редовните светски приеми. Джак прие безропотно това бреме, защото знаеше, че един ден то щеше да легне само на неговите плещи и че не би било зле да затвърди още повече добрите си отношения със служителите на „Магнъс“.

Белинда трябваше да се нагърби с ролята на идеална съпруга и домакиня и тя се справяше с нея с вродения усет на всяка жена от нейната класа, формиран и шлайфан от пет поколения насам в най-реномираните частни девически училища на Европа.

И нямаше да има нищо против, ако бракът ѝ вървеше както трябва.

Но при тези обстоятелства, за които сметка си даваше единствено тя, поемането на тази роля се оказа едно от най-мъчителните неща в живота ѝ.

Белинда се разкъсваше между две напълно противоречиви представи за самата себе си. Част от нея се чувстваше като най-долно нищожество, създадено от бога, за да направи нещастен един невинен човек. Проклинаше собственото си малодушие за това, че бе позволила на баща си и на Антон Магнъс да принудят Джак да се ожени за нея

против желанието му. Изпитваше усещането, че е нещо като непотребен съд и същевременно жалък заместител на жената, която Джак всъщност би искал.

От друга страна, се чувстваше засегната и ядосана. Тя също имаше своя гордост. Знаеше, че е интелигентна и способна, че може да даде много на хората. Твърдият ѝ характер непрекъснато ѝ напомняше за собствената ѝ стойност и я изпълваше с негодувание заради ролята ѝ на пионка в игра, в която я бяха въвлекли против волята ѝ. Полагаше огромни усилия, за да не допусне отношенията с Джак да я сломят. И доколкото зависеше от нея, нямаше никакво намерение да позволи животът ѝ да се превърне в трагедия.

Затова непрекъснато си търсеше занимания. Четеше и посещаваше лекции с оглед на предстоящото си дипломиране по литература. На доброволни начала преподаваше четене и писане в училище за недъгави деца. Успяваше да изстиска от измъчената си душа достатъчно себеуважение и амбиция, за да пише разкази, а от време на време и стихове, които пазеше в една заключена в библиотеката тетрадка. Присъстваше на всички обществени мероприятия, в които положението ѝ на съпруга на Джак я задължаваше да участва, без обаче да ги приема сериозно, нито пък да позволява да я зарази тържествуващото на тях плиткоумие.

Държеше на достойнството си и правеше всичко възможно, за да го запази, сякаш предусещаше, че в момента най-застрашено е именно то.

Ала не ѝ беше никак лесно и колкото и да се опитваше да промени нещата, с всеки изминал ден се чувстваше все по-опустошена, все по-безпомощна и лишена от вяра в бъдещето.

Питаше се какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако се беше родила в нормално буржоазно американско семейство, необременено от богатство и високо обществено положение.

И очите ѝ се изпълваха със сълзи, когато си представеше подобна скромна, обикновена, красива съдба. Защото, ако беше простосмъртно момиче, щеше да се омъжи за този, за когото пожелае. И той щеше да бъде обикновен човек — човек, който ще я обича и когото тя също би могла да обикне. Щяха да живеят където поискат и сами да избират с кого от съседите да дружат. А тя щеше да ходи на пазар, тикайки количката с първата си рожба, да си купува нови пердета за кухнята —

вярно, евтини, но затова пък избрани от самата нея. Пердета, чието предназначение е не да смайват приятелите ѝ от висшето общество, а да бъдат чисто и просто красиви. Да придават уют на дома.

Нормален, щастлив живот! Колко бяха глупави обикновените хора, като приемаха това щастие за даденост и си въобразяваха, че богатите притежават нещо много по-добро, за което те могат единствено да мечтаят! Само ако можеха да си представят какво означава две богати фамилии да те принудят да се ожениш и да изпълняваш една напълно безсмислена роля. Това бе жестока игра, в която единственият победител можеше да бъде евентуалното покачване на цената на някои акции на борсата за сметка на две човешки сърца.

И ако не я възпираше любовта ѝ към Джак, Белинда отдавна би се отказала от цялата тази кошмарна измислица и с радост би се върнала към самотния си живот.

Това бе спънката, това бе фаталната ирония на съдбата, която изсмукваше силите, необходими ѝ, за да промени положението или да избяга.

Затова се стремеше да бъде колкото се може по-добра съпруга. В името на мъжа си тя прикриваше срама и обидата с хумор, с любвеобилност и внимание. Насилваше се да бъде веща и активна в леглото. Правеше всички онези мънички нещица, които прави всяка жена, за да покаже на мъжа си, че го желае и че зависи от него.

Приемаше безропотно онова, което получаваше от него, и чакаше да види дали с времето няма да получи повече.

Молеше се той най-сетне да се научи да я желае и се надяваше един ден невидимата зад идеалната имитация на съпругеска обич душа да откликне на любовта ѝ.

А затова трябваше да работи. Да чака.

И подобно на много съпруги от висшето общество преди нея, нареди да го наблюдават.

Известно ѝ беше, разбира се, че се слави като женкар. Но колкото и странно да е, не това я тревожеше, когато нае детективи, които дискретно да следят всяка негова стъпка.

Вечерта, когато се запозна с нея на партито в чест на Гречен, женският усет на Белинда я предупреди, че между Джак и онова момиче, Франсис Болинджър, съществува някаква симпатия. Искриците, които неволно припламваха в очите му всеки път, щом я погледнеше, не оставяха никакво съмнение в това. А и фактът, че той не обелваше нито дума за пътуванията си до Париж, докато Франси работеше там, потвърждаваше подозренията ѝ.

Мисълта за Франси не ѝ излизаше от главата. Тя беше толкова свежа, толкова красива. И двамата с Джак изглеждаха наистина чудесна двойка. Нещо повече — беше просто невъзможно да не харесаш комбинацията от блестящ ум и неподправен характер, която у Франси бе очевидна.

Запознавайки се с Франси, човек не можеше да не отдаде дължимото на добрия вкус на Джак. Мисълта за това буквално изпепеляваше съзнанието на Белинда и до ден-днешен.

Тя беше достатъчно умна, за да допуска, че след като Джак се беше оженил за нея против волята си, той все още продължава да се вижда с тази жена.

Но за нейна изненада случаят не беше такъв.

От детективската агенция я уведомиха, че Джак не се вижда с никого. Закъсненията в службата произтичаха единствено от упоритата му, изморителна работа. И изписаната на лицето му умора, когато нощем се прибираще у дома, се дължеше на работа, а не на забавления.

На пръв поглед това изглеждаше добър признак — Джак не ѝ изневеряваше. Но кой знае дали под тази спокойна повърхност не се криеше нещо много по-страшно. Може би в намеренията си да се представи като идеален съпруг и образцов служител Джак бе стигнал дотам да използва дори съпругеската вярност.

Точно това безпокоеше Белинда. Имитацията на щастлив брак, която разиграваше Джак, беше безпогрешна. Поне на пръв поглед.

И единствено времето можеше да разреши тази загадка. Белинда притежаваше силна воля, но бе скована от законите на обществото, към което принадлежеше, и от своята любов.

Затова чакаше, обичаше и се надяваше.

Джак се прибра в десет. Целуна жена си, наля си питие, седна на дивана до нея и я прегърна през рамо.

Усмиваше се, но изглеждаше капнал. Очите му бяха зачервени от преумора.

— Тежък ден ли имаше? — попита Белинда.

— Не по-тежък от обикновено — отвърна той. — Вероятно не съм във форма. Трябва да правя повече упражнения.

Настъпи мълчание и на Белинда ѝ мина през ум, че Джак нещо го увърта. Постепенно той се оживи.

— Днес приключихме с плановете за Колумбия. Трябва да ги приведем в действие на първи януари следващата година. Ако се държиш прилично, ще изкараш една ваканция на юг.

— Чудесно!

Белинда се опита отговорът ѝ да прозвучи искрено, но вече знаеше какво представляват работните ваканции. Почти нямаше да вижда Джак и всеки ден щеше да умува как да забавлява или да бъде забавлявана от колегите му вечерта. А като се вземеше предвид и езиковата бариера, очертаваше се да бъде още по-зле.

Но тя знаеше колко се гордее той с колумбийския филиал. Беше го създал сам, изграждайки го от начало до край с помощта единствено на хората, които лично бе назначил. Той бе доказателство за неговата предприемчивост, опит и независимост от баща му.

Това обаче не беше кой знае какво утешение за Белинда.

— Хей! — възкликна той изведнъж. — Какво сме седнали? Защо не го отпразнуваме? Да не би всеки ден да се създава нова компания?

Прегърна я и я целуна учудващо страстно. На Белинда ѝ се стори, че зад тази целувка прозира едва доловимото му желание да се люби с нея. Сгуши се в него, привлече го към себе си и прокара пръсти в косата му.

Беше късно. Можеха да се любят, да вечерят, да си останат у дома и да си бърбят до ранни зори, както един-единствен път досега, по време на медения им месец.

Белинда се почувства по-добре.

— Звучи чудесно — каза тя.

Джак я пусна и попита с усмивка:

— Защо не се обадиш на Билингтънови? Знам, че е късно, но съм сигурен, че нямам никакъв ангажимент. Умирам от глад! Може би ще

се навият да прескочат до „Плаза“ да хапнем нещо. Какво ще кажеш?

Белинда направи всичко възможно да прикрие разочарованието си зад храбра усмивка.

— Добре, Джак — кимна тя. — Ще се обадя на Билингтънови.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

16 септември 1957 г.

Джули Магнъс бе обещава да се държи прилично.

Партито се организираше в старинен мезонет на Пето Авеню от братовчедите на майка ѝ в чест на сестра им Юнис Чайлдс, която бавно си отиваше от някаква болест на нервите и сега празнуваше петдесетия си рожден ден. Семейството ѝ и лекарите смятаха, че той ще ѝ бъде последният.

Джули харесваше Юнис. Като дете често ходеше в имението на Чайлдс на Хилтън Хед Айлънд, където я водеха да види алигаторите, висящия мъх и морските птици. Двете с Юнис водеха дълги задушевени разговори, докато кръстосваха просторните плажове и търсеха заровени в пясъка морски таралежи. Обстановката беше тропическа и много романтична. Юнис и съпругът ѝ Джеф се бяха превърнали в истински местни жители и прекарваха дълги часове в игра на карти и редене на пъзъл на верандата на причудливия си стар дом.

Тези посещения бяха преустановени, когато преди десетина години Джеф почина от сърдечен удар, а Юнис се затвори в себе си и престана да приема гости. Въпреки всичко продължи да ѝ пише редовно и Джули все така с нежност си спомняше Хилтън Хед, защото времето, прекарано с Джеф и Юнис, беше един вид бягство от собствения ѝ дом.

Затова тя поздрави Юнис, която изобщо не изглеждаше болна, ако се изключеше присъствието на компаньонката, следяща да не би внезапно да ѝ прилошее, и двете прекараха един час в приятен разговор, след което Джули я остави. Юнис бе както винаги дружелюбна и весела, макар че не можеше да прикрие тревогата в очите си, докато гледаше Джули. Подобно на всички останали, тя също бе чула слуховете, носещи се за бурния живот, който водеше, и знаеше, че поне някои от тях отговарят на истината.

Джули се канеше да си тръгне, когато сред гостите зърна познато лице, което не беше виждала почти двайсет години.

Казваше се Скот Монтийгъл. Беше издънка на прочутата навремето филаделфийска фамилия Монтийгъл, изчезнала от сцената, след като по време на Депресията бащата загуби всичко и се хвърли от един прозорец на Броуд Стрийт.

Като малка Джули се бе запознала със Скот — тогава го наричаха Скоти — по време на семейни гостувания и се беше влюбила в него от пръв поглед. Той бе чувствително, деликатно момче и Джули бе очарована от плахото му ухажване. По време на тези срещи се бяха сблизили, после, когато майка му и сестрите му го прибраха в родния му дом в Англия, известно време си писаха, след което загубиха връзка. Джули все още си спомняше случая, когато двамата със Скоти бяха останали сами на огромната морава по време на едно градинско увеселение в провинциалното имение на роднини на Монтийгъллови и се бяха скрили в сянката на голям кестен, за да се целуват и прегръщат като големите. Всъщност инициаторът беше тя — още тогава силно надраснала възрастта си. Той беше заплепен от крехката й лъчезарна красота и всичко изглеждаше наистина ужасно романтично. И затова Джули не го забрави.

Днес, на партито в чест на Юнис, тя отначало не го позна. Беше изминало твърде много време от последната им среща. Но колкото и странно да беше, трябваша й не повече от три минути, за да се убеди, че и Скот не е забравил приключението им. Това личеше и по погледа му, и по нежното, благоприлично отношение, което й засвидетелстваше.

Беше се превърнал във възпитан и изключително привлекателен млад мъж. В резултат на дългите години, прекарани в чужбина, говореше с английски акцент, но с всяка изминала минута Джули все по-осезателно долавяше в него присъствието на някогашното мечтателно срамежливо момченце, в което беше влюбена навремето. Нещастиято, сполетяло семейството му, като че ли му се бе отразило благотворно. Изглеждаше доволен от скромното си положение — работеше като адвокат в Лондон — и беше във възхитително настроение, което я караше да се чувства добре в компанията му.

Джули откри, че й е приятно да разговаря с него и двамата продължиха да бърбят повече от час. Споделиха си как бе протекъл животът им през изминалите години. Скот имал две сестри: по-голямата била омъжена, а по-малката следвала и й помагал финансово.

Майка му работела като секретарка в Лондон и живеела в малък апартамент в предградията. Разказът му беше лаконичен, ясен и лишен от каквато и да било емоционалност, но Джули въпреки това остана очарована, защото животът му ѝ се стори толкова нормален, толкова пълен с благородни подбуди, смелост и скромни надежди.

И докато го слушаше — колкото и странно да беше — Джули усети как отново започва да изпитва към него някогашното детинско влечение. Това я накара да се почувства неловко. Когато му разказа за себе си, скри истината за начина си на живот, защото не ѝ се искаше да си помисли лоши неща за нея. Прииска ѝ се да бъде момичето, което той познаваше навремето.

Това беше нещо ново за нея, защото цял живот бе държала на дръzkата показност. Собствената ѝ неловкост я накара да изпадне в някакъв непознат ѝ досега мечтателен унес. Вниманието и уважението в очите на Скот, зад които прозираше тайният спомен за детинското им увлечение, засегнаха дълбоко душата ѝ. И Джули не искаше да развали магията.

В края на разговора той я изненада, като изрази желание да я види отново.

— Би ли се съгласила да вечеряме заедно? Ще ми бъде приятно да си поговорим за миналото и да те опозная по-добре.

Джули не знаеше как да реагира. Скот беше приятен мъж, при това много сериозен и искрен. Разбра, че и намеренията му към нея са също сериозни. И че наистина желае да се сближат.

Объркана от неочаквания обрат на нещата, Джули се поколеба, преди да измъкне „да“, но не можа да сдържи усмивката си, когато видя как очите му грейнаха. Той обеща да мине да я вземе вечерта на следващия ден.

Поиска позволение да я придружи до вкъщи и Джули прие. Сбогува се с болка с Юнис, която явно си отиваше, и това може би щеше да се окаже и последната им среща. Юнис вече бе забелязала, че тя разговаря със Скот, и уморените ѝ очи проблясваха съзаклятнически. Това помогна на Джули да се почувства по-добре.

Вечерята със Скот Монтийгъл ѝ беше приятна, но същевременно я и разтревожи. Дойде да я вземе с наета под наем кола, която трудно би могла да се нарече лимузина, и я отведе в симпатичен скромнен ресторант в селото, където някой с нейното положение едва ли би

стъпил, макар че тя няколко пъти бе организирала там запои с приятелите си.

Присъствието на Скот преобрази заведението до неузнаваемост. Бедността и Атлантика дотолкова рязко го отделяха от нейното общество, че все едно бе хукнала да бяга презглава от света, който познаваше.

Скот ѝ разказа за живота в Англия, окачествявайки го шеговито като безбожно тъп — „футбол — метрото — БиБиСи“ — но описан от привлекателната му уста, той ѝ се стори доста романтичен. Джули изучаваше с поглед лицето и тялото му. Имаше слаба, но спортна фигура. Макар и не идеален, беше със сигурност мъж, силен както физически, така и душевно. В отговор на проявеното от нея любопитство сподели, че играе крикет и язди, когато може да си позволи да наеме кон.

Имаше сиви очи, мека кестенява коса, преливаща в червеникави оттенъци, и чиста бяла кожа, която сияеше като полиран алабастр в мъждивото осветление на ресторанта. Гласът му я очароваше. Той събуждаше у нея далечни спомени, които бяха доста смътни, но въпреки това я трогваха. Ръцете му бяха красиво и нежни, носеше евтин стар часовник, но отговарящ, въпреки това, на минималната степен на елегантност, която е длъжен да съблюдава един адвокат.

Най-силно я порази изисканата му небрежност. Една непретенциозна бедност, която не само че не се срамува от себе си, а е едва ли не щастлива.

Скот се помъчи да научи нещо повече за нея, но срамът я караше да отбягва въпросите му, и то не особено умело. Той не настояваше. Очевидно беше чул ширещите се за нея слухове, но те като че ли ни най-малко не го интересуваха. Държеше се така, сякаш изобщо не бяха изминали двайсет години от срещата им на моравата. Беше точно толкова откровен и по хлапашки внимателен, както и тогава. Джули остана запленена от чаровния му характер и от въздействието му върху нея.

Когато я изпрати до дома и, нареди на шофьора да го изчака и я придружи до вратата. А в полумрака на вестибюла я прегърна и я целуна.

— Искаше ми се да го направя от двайсет години — прошепна той.

Джули го погледна с широко отворени от изненада очи и едва-едва се усмихна.

— Изобщо не си се променила — продължи Скот. — Когато те докосвам, когато съм с теб, все още долавям уханието на моравата в Кънектикът. Все така чувам дрънченето на сребърните прибори по масите и гласа на мама, която ни вика.

Джули затаи дъх. Тя също си спомни. Прегръщаха се, всъщност се целуваха — тя, в официална рокля, и красивото момченце с костюм и пуловер — когато през моравата долетя гласът на майка му: „Скоти! Къде ли се е дянал?“.

Споменът за този отдавна отминал следобед я разтърси. В съзнанието ѝ изплуваха и картините от същата вечер. Прибирането ѝ у дома, спалнята ѝ, детинските ѝ мисли за Скоти. Джак и Гречен, всеки в своята спалня. Мама и Татко.

Татко...

Джули бе затворила очи. И когато ги отвори, видя, че Скот я наблюдава изпитателно. После обгърна с ръце раменете ѝ и я притисна към себе си.

Телата им се докоснаха. По кожата ѝ плъзна пламъка на дълго потискан огън. Ръцете ѝ понечиха колебливо да го погалят, но безволно се отпуснаха. Скот долови притеснението ѝ и я пусна.

— Обидих ли те? — попита той.

Джули поклати глава в полумрака.

— Ни най-малко, Скот.

„Аз те обидих.“

Думите се оформиха в съзнанието ѝ с жестока яснота, но тя не ги произнесе.

— Може ли да те видя пак? — попита той.

— Разбира се... Скоти — промълви Джули.

— Тогава ще ти се обадя. Ако разрешиш.

— Да, моля те. Когато поискаш.

Разтреперана, Джули застана наред вестибюла и го проследи с поглед, докато слезе по мраморните стъпала и се качи в колата. Махна му за сбогом, опитвайки се да прикрие объркването си. Когато той замина, едва успя да се добере до един стол и буквално рухна в него. Притвори очи. Чувстваше се замаяна, сякаш стоеше на ръба на пропаст и не смееше да погледне надолу.

След малко се качи на горния етаж, свали красивата зелена рокля, която беше облякла за срещата със Скот, и остана да седи така, само по чорапи и бельо. Изведнъж разтвори гардероба с голямото огледало, свали чорапите, сутиена и бикините и се изправи гола пред него. Зад гърба си виждаше стаята, в която живееше от малка и в която мечтите ѝ се бяха превърнали в кошмари.

Загледа се в отражението си. Значи това бе плътта, която Скот беше държал в прегръдките си. Плътта, която не го бе отвратила.

Всички твърдяха, че Джули е красива. Млечнобелите крака и ръце, изящните глезени и китки, дългата лебедова шия и копринената коса даваха в съчетанието си онова, което светът наричаше прелестно младо момиче.

Но за Джули това бяха късове месо, мърша, леш. Тялото ѝ предизвикваше у нея такова отвращение, каквото и видът на разлагащата се плът на прокажен.

Ала единствено тя знаеше тази истина. Както и новите дрехи на царя, ужасът, който изпитваше от самата себе си, беше невидим за останалите.

Взря се в очите си, пълни с болка и отвращение. Как ги мразеше! Ненавиждаше болката и безплодните си усилия да я удави във всевъзможните си ексцесии.

Само като си помислеше, че Скот Монтийгъл бе върнал назад часовника, бе я видял като чисто невинно момиченце и беше решил да ѝ се обади отново — сляп за изминалите години, сляп за развалата, унижението и ужаса.

Все още я харесваше.

По тялото ѝ премина тръпка при мисълта за отвратителното ѝ минало и за странната, безмълвна решимост на красивия Скот Монтийгъл да върне времето назад и да измие срама ѝ.

Имаше усещането, че се разкъсва и че ако не избяга оттук и не се отърси от тези мисли, земята ще се разтвори и ще я погълне.

Отиде в библиотеката, намери бутилката със стар бърбън и отпи голяма глътка, която изгори гърлото ѝ. После се върна в спалнята и облече друга рокля — с дълбоко деколте и ужасно секси. Избра подходящи обувки, разпусна косата си и си сложи лек грим.

Алкохолът затопляше вътрешностите ѝ. Слезе на пръсти по стълбите, взе палтото си и излезе.

Нощта я обгърна с пипалата на злото — отвратителни, но стари и добри нейни приятели.

Джули потрепери и излезе на улицата, за да вземе такси. Трябваше да види Джони.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

„Уол Стрийт Джърнъл“, 9 май 1958 г.

„От днес нийоркската компания «КомпюТел» излиза на борсата, като предлага акции с единична стойност 14,12 долара.

През последните три тримесечия фирмата за компютърни консултации отбеляза растеж от 600%. Откри клонове в Атланта, Сан Франциско, Лос Анджелис и Чикаго и възнамерява през следващите шест месеца да открие нови такива в още редица големи градове. Понастоящем клиентелата на фирмата включва няколко дузини банки и инвестиционни компании, а също и значителен брой вериги от магазини за търговия на едро и дребно.

Тази сутрин Франсис Болинджър, президент и изпълнителен директор на стремително разрастващата се млада компания, обяви емитирането на ценните книжа на специална среща на ръководството на «КомпюТел» в Сан Франциско.“

Броят на „Уол Стрийт Джърнъл“ лежеше на пода до Франси. Тя седеше на вехтия диван на тавана на Сам Карпентър и го наблюдаваше как работи с 9292.

Едва гледаше от умора. Ала картината на търпеливо ровещия се в любимата си машина Сам, облечен както винаги с джинси и фланелка, с димяща в пепелника на пода цигара, бе толкова приятна и успокояваща, че просто не можеше да откъсне очи от него. Беше се върнала от Сан Франциско в пет часа. Сам я чакаше на Ла Гуардия. Решил бе да я заведе на вечеря, но тя спонтанно му предложи да дойдат тук и да му помогне да приготви нещо набързо, както често правеха навремето. Свариха спагети, направиха си салата и той се

захвана с обичайното си занимание, досещайки се може би, че от него се иска точно това.

Нищо чудно, мина ѝ през ум, че се е настроила на вълната на спомените. Последните осем месеца бяха довели до истинска революция в живота ѝ, така че не ѝ бе останало време нито за размисъл, нито за емоции.

„КомпюТел“ продължаваше да се разраства с невероятни темпове и постоянно увеличаващата се клиентела започна да надхвърля работния ѝ капацитет. Предвид факта, че, от една страна, компанията бележеше наистина невиждани успехи, а от друга, не срещаше никаква конкуренция, търсенето на услугите ѝ беше значително по-голямо от нейните възможности. Предприятия от далечни градове като Сан Франциско, Атланта, Детройт, Чикаго и Лос Анджелис буквално я затрупваха със заявки. Настоятелните нови клиенти имаха стари проблеми с номенклатурата и счетоводството си и вече гледаха на компютъризацията като на средство за печелене на време и пари.

„КомпюТел“ трябваше да се разшири. По съвета на Лий Нюджънт, адвокат на компанията, Франси се съгласи да излезе на борсата с емисия от ценни книжа. Като частна фирма „КомпюТел“ просто нямаше финансовата възможност да покрие смайващото разрастване на дейността си.

Така Франси се беше превърнала в чиста проба администратор. Почти не ѝ оставаше време да се занимава с програмиране и тя бе прехвърлила изцяло грижата за това върху Сам, Дейна и програмистите, които набираха в колегите и техническите институти в цялата страна. Кажиречи, половината от времето си прекарваше извън Ню Йорк, като или откриваше нови клонове в други градове, или обикаляше старите, за да провери как назначените лично от нея служители се справят с множеството си задължения.

За Франси разрастването на „КомпюТел“ беше колкото изтощително, толкова и стимулиращо. Доставяше ѝ истинско удоволствие да наблюдава как компанията преуспява, ала едновременно с това тя се чувстваше като във влакче на ужаса, над което е изгубила контрол. Създавайки я като еднолична фирма, чийто единствен служител беше тя, Франси лелееше някакви смътни мечти за успех, но си представяше по-скоро като положение, което ще ѝ

осигури стабилност и щастие. Не подозираше, че в действителност той ще се окаже лудешка надпревара, която ще я задължи да върви в крак с нарастващата по принципа на снежната топка мащабност на операциите и която неизменно ще се разминава на косъм с усилията ѝ да я овладее.

И затова плащаше скъпо и прескъпо. Беше отслабнала, почти непрекъснато чувстваше умора и все не намираше време да си откъхне. Успехът се оказа безмилостен господар.

Така че нямаше нищо чудно в това, че тази вечер, намирайки се на границата на пълното изтощение, се бе обърнала към Сам. Когато той отключи вратата на тавана, след като първо се бяха отбили в магазинчето на ъгъла, Франси изпита усещането, че среща стар приятел. Не беше стъпвала тук от три месеца. Сумрачните му дълбини напомняха топла утроба, а 9292 със своите пултове и мъждиви контролни лампички наподобяваше огнище, чийто пламъци ѝ действаха успокояващо.

Но пропитите с тиха интимност дни, когато 9292 беше единственият компютър на „КомпюТел“, а Франси и Сам единствените ѝ служители, бяха безвъзвратно отминали. Всъщност 9292 не играеше вече активна роля, след като бе изместен от двата превъзходни АйБиЕм-а, наети през последните шест месеца. А и Франси вече не идваше на тавана, защото прекарваше вечерите в новия си апартамент на Ривърсайд Драйв в непрекъснати телефонни разговори с директорите на пръснатите из цялата страна клонове на „КомпюТел“ и с най-значителните си клиенти.

С изненада установи, че 9292 се е смалил почти наполовина. Откакто компанията вече не се нуждаеше от услугите на компютъра, Сам бе продължил експериментите си, заменяйки безбройните му електронни лампи с печатни платки.

— Дори и в момента — казваше той — съществуват микрочипове с големината на нокът, които могат да свършат цялата работа, извършвана от ЕНИАК през 45-а година. Перспективите са безброй.

Но едва сега, когато видя колко се е смалил 9292, без при това да загуби и частица от способностите си, Франси разбра, че Сам е бил прав. Докато наблюдаваше компютъра, не по-голям от пет-шест — а не десет, както навремето — наредени една до друга машини за миене на

чини, тя си помисли, че може би ще дойде ден, когато компютърът няма да бъде по-голям от, да речем, хладилник. Колко прости щяха да бъдат тогава нещата за операторите, а и за всички, нуждаещи се от услугите на един компютър.

Но този ден бе все още твърде далеч.

След като вечеряха, Франси се почувства толкова изтощена, че почти не можеше да говори. Сам уважи мълчанието ѝ и я настани на кушетката с чаша кафе, за да ѝ даде възможност да го наблюдава, докато работи. От време на време я поглеждаше и ѝ се усмихваше, но рядко проронваше дума. С него ѝ беше лесно да мълчи. Нещо в излъчващото се от Сам спокойствие я освобождаваше от задължението да се впуска в банални любезности.

Той протегна ръка, за да угаси забравената и изтляла в пепелника цигара. При това движение фланелката се измъкна от джинсите му. Франси се усмихна. В този кратък миг ѝ заприлича на момче, чиято изопнатата по диафрагмата кожа проблясва в процепа между износената риза и панталоните.

Но Сам не беше момче. Беше мъж, и то мъж на място, в което Франси се бе убедила покрай съвместната им работа в продължение на вече година и половина.

Само ако познаваше вътрешната сила и увереност на Сам, човек би могъл да оцени мъжествеността на тялото му. Яките му, покрити с руси косъмчета крака, привлекателното лице с ленивите кафяви очи, обсипаната му с лунички кожа, силните му ръце — всичко това бе олицетворение на хубост, коренно различна от красотата на съвременните филмови звезди или на тъй желаните мъжаги от рекламните. Но тя по свой начин бе също толкова пленителна, защото Франси знаеше, че зад скромността на Сам и мудния начин, по който възприемаше света, се крие изключително силна личност.

Погледна я и се усмихна. Тя отвърна на усмивката му, поруменявайки в полумрака, защото осъзна, че го наблюдава с неволно възхищение и това я обезпокои.

— Уморена ли си? — попита той. — Да те откарам до вас?

Франси поклати глава.

— Добре ми е.

Тази вечер изпитваше нужда да бъде тук и не я интересуваше дали е изморена. Не искаше да бъде сама.

Сам продължи работата си. Франси се зарадва, че вече не я гледа, защото това я притесняваше. Може би причината се криеше в умората или пък в нещо друго, натрупало се неусетно у нея през последните няколко седмици. Прегръдката на Сам на Ла Гуардия я накара да почувства не само топлината на родния дом, но и болката от тъй дългото отсъствие. Прииска ѝ се да се сгуши в обятията му като дете и да забрави тревогите.

При тази мисъл очите ѝ започнаха да се затварят. Разсъдъкът отстъпи място на нахлулите в съзнанието ѝ видения. Вече бе не на тавана, на няколко крачки от Сам, а отново в обятията му там, на летището, когато ѝ беше казал „здравей“. Прегръдката му ѝ се стори едновременно позната и опияняваща като наркотик, който я извисява и я понася шеметно към неведоми краища.

Вече не бяха и на летището, а на неговото езеро Файърфлай, което тя никога не бе виждала, и ловяха риба. През водното пространство до нея долитаха тихите песни на горските птици и тя усещаше как утринното слънце милва бузите ѝ. Миришеше на кафе, на прясна вода и на покриващите пътеките иглички, посипали се от гъстите корони на боровете, които обгръщаха езерото като ръцете на любим човек.

Сам я държеше в обятията си. Гальовното утринно слънце беше пробудило у тях ненадейна нежност и той я беше прегърнал, притискаше я към себе си и я уверяваше, че всичко ще се оправи. Видя косата си да се разстила върху рамото му. Усети аромата на чистото му тяло, примесен с уханието на утрото.

А после, незнайно как, вече го целуваше. Ръцете ѝ го притискаха все по-силно и по-силно. Тревожеше се, че той ще се смути, ще се отдръпне и ще я попита що за изпълнения са това. Но не нежността му учудващо лесно се сля с нейната страст и устните му се разтвориха, за да отвърнат на целувката ѝ. Силните мъжки ръце обгърнаха кръста ѝ — успокояващи, ласкави. Ужасяващо, греховно желание разтърси сетивата ѝ. И най-сетне си призна, че иска да бъде негова...

Франси спеше дълбоко.

Сам дочу тихото ѝ равномерно дишане и вдиша очи. Франси се бе свила на дивана с отпусната върху възглавничките глава.

Отдавна се опасяваше от това. На летището му се стори напълно изтощена и отслабнала най-малко със седем килограма. Когато я видя на изхода му дожаля — изглеждаше самотна и уплашена като малко момиченце.

Канеше се да я накара да се прибере направо у дома, но в молбата ѝ да дойде тук имаше нещо толкова трогателно, че той се предаде, Франси бе на път прекалено отдавна и имаше нужда да възвърне усещането си за принадлежност.

По време на вечерята изглеждаше все така капнала от умора, но беше толкова щастлива, че се отказа да ѝ предложи да се прибере у дома по-рано. И ето че сега, както можеше и да се очаква, беше заспала, докато го гледеше как работи.

Стана тихичко и се приближи до нея. Погали я нежно по бузата. Тя измърка в съня си.

Нямаше смисъл да я буди, за да я отведе в дома ѝ. Щеше да бъде прекалено жестоко. Отиде в спалнята и оправи за нея собственото си двойно легло, а за себе си измъкна едно дебело старо одеяло. Щеше да спи на кушетката.

Върна се в дневната, провря едната си ръка под врата ѝ, а другата под свивката на коленете и внимателно я вдигна. Беше толкова лека! Изпита едновременно гордост и тъга, когато си помисли за изключителния ум, стаил се зад спящото лице, и за желязната воля, вътъкана в това толкова крехко иначе тяло. Съсипваше се от работа. Беше безмилостна към себе си. Сам често се питаше защо го прави, но все не можеше да си отговори.

Отнесе я в спалнята и внимателно я положи върху леглото. Докато я носеше в полумрака, ръцете ѝ отново се склупчиха около врата му и сега отказваха да го пуснат. Все така унесена, тя се вкопчи в него и в гърлото ѝ се надигна едва доловимо стенание. Усети невероятната свежест на тялото ѝ, излъчващо онова необикновено ухание, което винаги го влудяваше.

Опита да се освободи от прегръдката ѝ, но тя не го пускаше. Като че ли ужасяващата ѝ самота не я изоставяше дори и в съня ѝ.

Лицето ѝ бе съвсем близо до неговото. Смутен, той се усмихна и нежно я потупа по рамото. Почувства се глупаво — склонен в мрака над нея, пленник на ръцете ѝ и на сънищата, които я караха да го прегръща.

„Ммм“ отново дочу мъркането ѝ Сам, докато онова, което ставаше в съзнанието ѝ, оставаше все така скрито зад затворените ѝ очи, а тялото ѝ жадно търсеше близостта на неговото.

Сам отново се опита да я накара да го пусне, но защитата му бързо капитулира пред красотата ѝ и на свой ред неволно се притисна още по-плътнo към нея. Устните ѝ опалиха бузата му и от тази топлина му премаля. Нежната извивка на шията ѝ докосна собствените му устни и той потръпна.

Обзе го страх. Подобна игра беше опасна. Франси бе единственият му приятел на този свят и той, макар и с цената на големи усилия, уважаваше нейната самостоятелност. Беше се пазил от чувствата си към нея като от проклятие, което, ако ги покажеше дори веднъж, можеше завинаги да унищожи приятелството им.

Но ето че сега тя бе в леглото му, притискаше се към него и не искаше да го пусне. Едва ли щеше да устои дълго.

— Франси... — прошепна Сам. — Всичко е наред. Спи, спи...

Ала тя не го чу. Устните ѝ безпогрешно намериха неговите и с нежна настойчивост поискаха да ги разтворят.

— Миличка — примоли ѝ се той. — Недей, ти не искаш това...

Франси заглуши думите му с целувка, която му се стори едновременно толкова чиста и дръзка, че тялото му пламна в огън. Бе цялата в обятията му — толкова мъничка. Усещаше как малките ѝ гърди докосват неговите, докато стройните ѝ бедра се притискаха към краката му. Ненадейно ръцете ѝ се плъзнаха по голото му тяло в процепа между панталона и измъкналата се фланелка.

Дълбоко в себе си Сам отдавна бе престанал да се съпротивлява на красотата на Франси. Образът ѝ беше завладял сънищата му още първата седмица, след като се запознаха. И ето че сега прелестното ѝ тяло му се предлагаше само и мъжкият му нагон с неистова настойчивост го подканяше да му се отдаде.

Не бива, мислеше си той. Тя спеше. Не осъзнаваше какво прави.

— Франси — прошепна той. — Недей. Моля те.

Целувката ѝ стана още по-нежна и същевременно прелъстителна. Ръцете ѝ обвиха бедрата му.

— Не казвай не — прошепна тя.

И Сам разбра, че е достатъчно будна, за да знае какво прави.

Последните му съпротивителни прегради рухнаха. Той я прегърна още по-силно, усети как дългото, нежно бедро се плъзна между краката му, докато езикът ѝ отново потърси устните му. От гърлото ѝ се изтръгна сладостна въздишка, когато членът му нетърпеливо набъбна за нея.

— О! — изстена тя, стискайки го с изящните си, станали изведнъж неподозирани вещи и силни ръце. — О!...

И Сам се предаде.

Два часа по-късно Сам Карпентър лежеше буден на леглото до спящата Франси и я наблюдаваше, подпрял глава на уморената си длан.

Докато погледът му обхождаше нежното тяло, чиито тайни кътчета вече познаваше, той изпита странно чувство — някаква смесица от ужас и ликуване. Никога досега не му се бе струвала толкова красива, толкова естествена и трогателно невинна.

Имаше тяло на богиня, с изящни извивки и налети форми, с прави, момичешки бедра, с плосък корем, стегнати гърди и с лице, което в съня и бе станало по-обаятелно от всякога.

Наблюдаваше я, припомняйки си всичките тези месеци, през които ѝ беше помагал да осъществи мечтата си, и недоумяваше как се бе стигнало дотук. И макар всяка фибра на тялото му да звънтеше от радост, че я бе притежавал, той не можеше да потисне усещането, че е крадец, отмъкнал ѝ нещо, която тя не беше готова да му даде доброволно.

Замисли се за техните професионални отношения и за приятелството им. Като колеги бяха доста близки, но не и като приятели. И това се дължеше преди всичко на него. Кажиречи, от самото начало знаеше, че няма да устои и ще се влюби във Франси и затова полагаше всички усилия да спазва дистанция и да зачита самостоятелността ѝ.

Останалото беше заслуга на Франси. На нея, изглежда, приятелството му напълно ѝ стигаше. Това, че я държеше на разстояние, я караше като че ли да му се доверява още повече. И Сам умишлено бе оставил това доверие да измести по-интимните чувства, които би искал да ѝ засвидетелства.

Така или иначе, не му беше никак лесно да остане от своята страна на разделящата ги невидима линия, но го бе направил заради нея. И беше сигурен, че е прав.

Но ето че сега с един замах всичките му усилия бяха отишли по дяволите.

Запита се какво ще ѝ каже утре. Ще последват ли извинения? Ще има ли обещания, че това никога повече няма да се повтори? Или ще настъпи онази тишина, надвисваща понякога над двама души, направили стъпка, за която съжालяват.

Ще се държи ли с него както преди? Това беше най-важният въпрос. Ще му има ли все така доверие?

Не смееше дори да помисли за това. Болката, която изпитваше сега, бе почти толкова силна, колкото и опияняващото удоволствие, с което го беше дарила.

Но макар и да се безпокоеше за съдбата на по-нататъшните си отношения с Франси, някакъв лукав вътрешен глас го подпитваше дали всъщност тази нощ между тях не се бе зародило нещо ново. Възможно ли е тя да изпитва към него онова, което той изпитваше така болезнено и всеотдайно към нея още от самото начало? Възможно ли е да го бе крила през цялото това време, както беше правил той?

Тази мисъл отне и последните съпротивителни сили на Сам. Сърцето му едва не изскочи. От щастие не можеше да си поеме дъх.

Продължи да я наблюдава. Ужасно му се пушеше, но не се осмеляваше да се отдалечи, за да си вземе цигарите. Седеше неподвижно, сякаш хипнотизиран от нея и от надигащите се в душата му надежди.

Тя се размърда в съня си и по челото ѝ премина сянка. Устните ѝ промълвиха някаква неразбираема, странна дума. Все едно, че бълнуваше. Изглеждаше очарователна като дете. Стана му болно заради нея.

Франси повтори думата, която премина в мъчителен стон. И този път, за свое огромно разочарование, Сам я разбра.

— Джак...

Името го прониза като нож. В стомаха му заседна ледена буца и почувства, че го изпълва срам.

— Джак...

Името се разнесе отново, въпреки че устните ѝ почти не бяха помръднали. И макар че го произнесе едва чуто, ехото разкъса сърцето на Сам и подобно на камбанен звън го върна към действителност, много по-страшна от очакваната, налагайки му неимоверно надхвърлящо страховете му наказание.

Защото знаеше за кого става дума.

Франси се обърна настрана и отново потъна в царството на сънищата, където нямаше място за него. Сам мълчаливо я наблюдаваше с чувството, че тя го напуска завинаги.

Най-сетне беше получил отговор на всички свои въпроси.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

„Тази сутрин Франсис Болинджър, президент и изпълнителен директор на стремително разрастващата се млада компания, обяви емитирането на ценните книжа на специална среща на ръководството на «КомпюТел» в Сан Франциско...“

Джак Магнъс закусваше и четеше „Уол Стрийт Джърнъл“. Усецаше погледа на седящата от другата страна на масата Белинда. Тя носеше елегантен сутрешен тоалет и изглеждаше женствена и слънчева. Винаги се обличаше хубаво за него.

И мълчеше. Уважаваше необходимостта му да прегледа внимателно вестника и обсъждаше с него плановете си за деня едва когато той го оставеше настрана.

Ала в момента Джак не мислеше за Белинда.

Беше впил поглед в статията за „КомпюТел“, процъфтяващата, току-що излязла на борсата млада компания за компютърни консултации.

Взираше се и в придружаващата публикацията малка, но невероятно красива снимка на Франси Болинджър.

Надяваше се, че ръцете му не треперят. Питаше се дали Белинда е забелязала вълнението му.

Не беше подготвен за ефекта, който оказаха върху него както снимката на Франси, така и новината за новия ѝ, белязан от успеха живот.

Смяташе, че е овладял положението. Беше направил всичко необходимо за това, макар и да му бе коствало много.

Трябваше да се ожени за Белинда, защото този брак бе част от неговия генерален план. Знаеше, че баща му не би приел друга жена. Или Белинда, или никоя. В случай, че се беше опитал да запази Франси, цялото му бъдеще щеше да отиде по дяволите.

Този избор се беше оказал най-трудното нещо в живота на Джак, но в крайна сметка го бе направил и възнамеряваше твърдо да се придържа към него.

Защото още в деня, когато се запозна с Франси Болинджър и остана запленил от нейната усмивка, от честността ѝ и от изключителния ѝ ум, той разбра, че в голямата му игра за нея няма място. Но това не означаваше, че може да ѝ устои.

Когато тя го целуна за първи път там, високо над тълпата гости на партито в чест на Гречен, у него се зароди нещо непознато и вълнуващо, което не предполагаше, че една жена е способна да му даде. И веднъж вкусил го, то се превърна в забранения плод, без който Джак не можеше да живее.

Беше я потърсил в Париж, защото споменът за онази целувка му действаше влудяващо и го караше да се разкъсва от желание. Бе използвал всички възможни средства, за да я прелъсти, и когато тя отстъпи — о, каква приказна нощ! — той направи единственото, което знаеше, че може да накара това честно и почтено момиче да се съгласи да му стане любовница. Обеща ѝ брак.

По онова време беше прекалено запленил от тялото ѝ и от нейния чар, за да мисли за бъдещето. Единственото, което искаше, бе връзката му с нея да продължи колкото се може по-дълго. Затова я убеди да запази в тайна плановете им и да остави нещата такива, каквито са, докато завърши работата по компютърната си система. Смяташе, че след това ще измисли нещо, ще я върне в Щатите като своя любовница и ще я накара постепенно да свикне с мисълта, че няма да може да се ожени за нея.

Съзнаваше, естествено, че Франси никога не би се съгласила да остане негова любовница, ако се ожени за друга. Беше прекалено горда, за да приеме подобно поражение.

Но тя бе изключително силно привързана към него. Доказваше го както погледът ѝ, когато бяха заедно, така и начинът, по който се любеше. Беше очевидно, че Джак е намерил пътя към сърцето ѝ. И това му даваше надежда, че все някак ще успее да я запази.

Затова се опита да я залъже, докато намери някакво разрешение.

И точно тогава се намеси баща му.

Антон Магнъс разговаря с Джак и му даде пределно ясно да разбере, че е дошъл моментът да престане с увъртанията си и да се

ожени за Белинда. И този път старецът не се шегуваше. Нещо повече, странният блясък в черните му очи говореше, че знае за чувствата му към Франси, при това достатъчно, за да разбира каква огромна жертва ще бъде това за Джак. За Антон Магнъс това бе класически ход. Той никога не се чувстваше сигурен по отношение на когото и да било, ако преди това не го принудеше да се откаже от нещо, на което много държи. Едва тогава се убеждаваше в неговата преданост и готовност за подчинение.

Затова Джак се беше предал. Просто нямаше друг избор.

И когато разбра, че сделката включва и уволнението на Франси — пореден, присъщ на Антон Магнъс навик да слага сол в раната и да не се задоволява с малко — изобщо не се възпротиви. Бе длъжен да остави баща си да постъпи така, както е решил, независимо колко ще го заболи.

Но в случая Джак мислеше за бъдещето, защото един ден щеше да поеме ръководството на „Магнъс Индъстрис“.

И трябваше да пожертва всичко в името на дългосрочните си планове. Докато Антон Магнъс стоеше начело на създадената от него империя, животът на Джак не бе пълноценен.

Това беше игра на изчакване. А Джак бе научил всички нейни тънкости от самия Антон Магнъс. Днес надмощие имаше баща му.

Ала най-големият коз на Джак бе времето. Дори и Антон Магнъс не можеше да надхитри майката природа. Макар и изключително лукав, макар и най-големият подлец, когото Джак познаваше, Антон не беше в състояние да спре хода на времето. Рано или късно трябваше да преотстъпи на сина си корпорацията, която бе градил цял живот.

А когато Джак поемеше юздите в свои ръце, нещата щяха да стоят другояче. Тогава щеше да бъде свободен да прави каквото поиска, да помисли за собственото си щастие, да преоцени може би брака си с Белинда и ако реши, да направи необходимите промени.

В името на голямата кауза трябваше да пожертва Франси. Загубата ѝ едва не го уби, но той надмогна агонията, защото нямаше друг избор. Ако се беше оженил за нея, щеше да загуби всичко.

Планът му се оказа успешен. И днес, седнал до Белинда, неговата предана и красива съпруга, той бе на крачка от наградата, до която от толкова години се домогваше. Баща му бе на седемдесет и две

години и скоро трябваше да се оттегли. А Джак щеше да стане пълновластен господар.

Но ето че най-ненадейно попадна на тази статийка в „Джърнъл“, която му напомни за единственото слабо място в целия му замисъл, за единствената уязвима точка, която мъжествено се бе опитвал да забрави през цялото това време.

Не можеше да живее без Франси.

И макар че обикновено не се замисляше много за собствените си чувства, този път се видя принуден да го направи. Защото, докато гледаше снимката ѝ, нуждата да притежава Франси го връхлетя като могъща приливна вълна. Сякаш тя бе центърът на света и го привличаше като магнит пряко волята му.

В съзнанието му изплува споменът за дните, прекарани с нея в Париж. Въпреки че беше имал много жени, сексуалните му изживявания не можеха изобщо да се сравняват с усещането, което бе породил у него фактът, че притежава Франси. У нея имаше някаква неземна чистота, някаква дяволски сложна женствена чувственост и човек просто не можеше да ѝ устои.

Опита се да забрави тези дни, но споменът продължаваше да упорства и обсебваше въображението му всеки път, когато се любеше с Белинда.

Помъчи се да се пребори с него, като си забрани да мисли за секс и изцяло се потопи в работа, превръщайки я в смисъл на живота си.

И смяташе, че е успял.

Не ето сега видя снимката на Франси и разбра, че след женитбата му с Белинда тя не е изчезнала просто така. Беше продължила да живее и сега отново се бе появила — по-красива от всякога, независима, предприемчива, преуспяла, притежаваща някъде свой дом, носеща непретенциозните си, но красиви тоалети и все така даряваща околните с усмивката си, а може би и със смеха си.

Само при мисълта за това на Джак му прилоша от непреодолимо желание. През всичките тези месеци се бе преструвал, че тя не съществува. Но сега знаеше, че нея все още я има.

И че трябва да стане негова.

Но как? Това беше въпросът.

Джак си даваше сметка, че не може да пожертва всичко, което притежава, за което бе работил и продължаваше да работи, само заради

едничката си нужда.

Дори и заради любовта си, ако трябваше да бъде искрен.

Не. Целта на живота му бе пределно ясна. „Магнъс Индъстрис“ му беше поднесена на тепсия, а едновременно с нея и възможно най-голямата власт, която човек можеше да притежава в света на бизнеса. Направеното досега от Антон Магнъс с помощта на тази власт беше извънредно много. А онова, което Джак би могъл да постигне с нея за още десет-двайсет години, бе наистина неизмеримо. В състояние бе да постави под свой контрол президенти, да остави своя отпечатък върху цялото човечество, да повлияе на хода на историята.

И той не можеше да се откаже от това.

Но от друга страна, както осъзнаваше в момента с болезнена жажда, която го караше почти да губи свят, просто не можеше да живее без Франси.

Оказа се изправен пред интересна дилема. Почти толкова сложна, колкото и шахматните задачи, които така очароваха Антон Магнъс и чиито тайни навремето разкриваше на сина си.

Как да спечели Франси, без да изгуби постигнатото, заради което и без това бе пожелвал вече твърде много?

Не можеше да се противопостави на баща си. Не и сега. Двамата бяха сключили сделка и Джак трябваше да спазва условията ѝ. Антон Магнъс не беше от хората, които прощават предателството.

Нямаше начин да измами стареца. Беше прекалено хитър и упорит.

Но ако действаше внимателно, човек би могъл да се спазари с Антон Магнъс.

Цената щеше да бъде огромна. Антон Магнъс никога не се задоволяваше с нещо по-малко, освен с пълна победа — или с онова, което според него беше пълна победа.

Пазарлъкът щеше да бъде труден, най-опасният ход в играта. Преди да го предприеме, Джак трябваше да се опита да прозре далеч в бъдещето и да обмисли всички възможни варианти.

Но още докато гледаше снимката на Франси, реши, че е открил начина.

Остави вестника и се вторачи в Белинда. Тя се усмихна и го погледна в очите.

Изпита съжаление към нея. Във всичко това всъщност губещата беше тя. Но нищо не можеше да се направи. Жени като Белинда бяха пионки. И винаги губеха.

Очакваше го работа.

Времето беше на негова страна. Ако успееше да използва умело този факт, можеше да излезе победител.

А Джак беше син на баща си. Или всичко, или нищо! Един Магнъс никога не се задоволяваше с друго, освен с най-доброто.

Ако Джак не беше толкова обсебен от мисълта за Франси и от дилемата пред която бе изправен, несъмнено щеше да съобрази, че от статията в „Джърнъл“ биха могли да се интересуват и други. Тогава може би щеше да се досети, че събитията ще изместят на заден план основния му замисъл, поне засега.

В същото време пред чаша кафе в спалнята си в дома на Парк Авеню Антон Магнъс четеше статията за „КомпюТел“ и за нейния зашеметяващ успех.

И заключенията, до които стигна, коренно се различаваха от тези на сина му. След като се запозна внимателно с публикацията, Антон Магнъс вдигна слушалката и се свърза със секретарката си, която бе вече в кабинета му.

— Вера — промърмори той, — предай на господин Декър от правния отдел в десет часа да бъде при мен. Искам да му покажа нещо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Беше първи юни — седмица преди първото заседание на акционерите на „КомпюТел“, което щеше да се проведе в Сан Диего, седалище на най-новия филиал на компанията. Беше свежо утро. През прозорците на тавана на Сам светът изглеждаше спокоен и дружелюбен.

Франси се събуди първа. Поседя, загледана в спящия Сам, после стана, за да направи кафе и да донесе вестниците.

Прекоси обширното помещение, където 9292 — още по-малък, отколкото преди месец — ѝ се стори изоставен и смачкан в сравнение с величието на някогашните си чудовищни размери. Франси се усмихна, защото знаеше, че въпреки жалкия си вид компютърът е в състояние да извършва три пъти повече операции, отколкото в началото. И чудото се дължеше на микропроцесорите и техническия гений на Сам.

Не се сдържа и хвърли поглед назад към спалнята, където той все още спеше. Дишаше спокойно, изопнал тежката си ръка върху нейната половина на леглото. Тялото му продължаваше да носи аромата на нейната страст и докато кръстосваше тавана, наметната с изпълняващата роля на нощница негова риза, тя долавяше изпълващия собствените ѝ сетива остър, мъжки мирис.

Замисли се за седмиците след първата нощ, която бяха прекарвали заедно. След онова чисто физическо сближаване Франси се намираше като че ли в състояние на шок. Не можеше да повярва, че го е направила. Какво я беше прихванало?

Не знаеше. Беше полузаспала, когато се случи, и почти обезумяла след месеци непосилно напрежение. Но тя не прибягна до това като извинение. Макар причината да бе само тялото ѝ и нагонът, знаеше какво върши. Сам мъжествено се беше опитал да ѝ се противопостави, но тя сломи съпротивата му със същата нужда, която бе надделяла и над нея.

Защо я беше изпитала и какво всъщност означаваше тази нужда — това Франси не знаеше. Съзнаваше пределно ясно, че се доверява на

Сам, че го уважава и че до голяма степен зависи от него, но обичаше ли го?

Сега, след като се беше любила с него, възпитанието ѝ изискваше да си зададе този въпрос. Но не можеше да си отговори и това я тревожеше. Знаеше, че без Сам не се чувства пълноценна. Той внасяше в живота ѝ някакво усещане за дом, уют и щастие. И въпреки това не чувствата ѝ към Сам разпалваха все повече и повече амбициите ѝ. Потайният импулс, който неумолимо я тласкаше напред, нямаше нищо общо с приятелското ѝ отношение към Сам.

Когато онази сутрин той се събуди, Франси се извини за това, което беше направила, и го увери, че то никога повече няма да се повтори. Беше ѝ неприятно, че е толкова груба и старомодна в отношението си към него, но нищо не можеше да направи. Представите ѝ за секса бяха заострени и строги. Нещо повече за свое огромно съжаление вече знаеше колко пагубна може да се окаже една плътска връзка, лишена от истинска любов и всеотдайност.

Сам я увери, че няма защо да съжالياва и че нощта, която бяха прекарали заедно, не е повод да започне да си въобразява каквото и да било за техните отношения. „Нищо не се е променило“, бе казал той. Щял да остане за нея все същият всеотдаен колега и приятел, както досега.

Но Франси виждаше, че Сам също е обезпокоен от станалото. Изглеждаше някак гузен и унил. Трогната, тя го прегърна, целуна го по бузата и го помоли да ѝ помогне да загърби миналото. В края на краищата трябваше да мислят за компанията и за напрегнатото бъдеще, което ги очакваше.

Същия ден отидоха заедно на работа и не отвориха повече дума за случилото се. Но и двамата се чувстваха неловко, защото то бе разклатило представите им за приятелството. През следващите дни се отбягваха едва ли не умишлено, сякаш се страхуваха да се доближат един до друг.

И тогава то се повтори.

Една вечер в кантората двамата обсъждаха заедно с Дейна свършеното през деня, когато Франси за миг срещна погледа на Сам и почувства как цялото ѝ същество затрепери. Разбра, че трябва отново да бъде с него.

Прибра се у дома, обзета от срам. Започна да обикаля апартамента като животно в клетка, после се захвана за работа, опитвайки се да забрави Сам, но накрая, просто не на себе си, вдигна телефона и го попита дали може да прескочи за малко до него.

И когато ѝ отвори вратата, тя буквално се хвърли в обятията му. Никога досега не беше изпитвала такава остра физическа нужда.

За нейна голяма изненада Сам като че ли бе обзет от същата страст. И това, че толкова дълго се бяха опитвали да устоят на нуждата, която изпитваха един от друг, придаде на ласките им още по-голяма прелест и пълнота. Въздишките на удоволствие, които се изтръгваха от гърдите на Франси, бяха същевременно и въздишки на облекчение заради това, че отново се радва на близостта на Сам, която толкова много ѝ бе липсвала, докато напразно се беше опитвала да го избягва.

Оттогава се любиха неведнъж, но никой от тях така и не отвори дума за същността на тази тяхна връзка. Но като че ли можеха и да устоях на притегателната сила на взаимното им желание. Не говореха за любов, нито пък за бъдещето, ала близостта им обезпокоително се задълбочаваше. Не помагаше и времето.

Франси не знаеше как да си обясни всичко това. Сам в никакъв случай не беше мъжът на детските ѝ мечти. Бе далеч по-земен, по-скромнен и по-неугледен от идеала ѝ.

Чувствата ѝ към Джак Магнъс бяха съвсем различни. Те бяха белязани от някаква обцесия, от дивото усещане, че губи себе си. В присъствието на Сам не изпитваше нищо подобно. Усещаше просто сладка, нежна топлина, която все повече се усилваше и водеше до напълно естествения преход от привързаността към плътското желание.

Въпреки това, което правеха със Сам, Франси си оставаше старомодно момиче и непрекъснато се опасяваше от евентуални усложнения. Ала нуждата, която изпитваше от него, беше толкова силна, че не можеше да ѝ устои. Странното опияняващо усещане, че само с него е истинската Франси и че пак единствено с него ѝ е добре се засилваше с всеки изминал ден. Сам я привличаше не само с топлината на ласките си, но и с чувството за принадлежност, което изпитваше в обятията му.

И Франси като че ли балансираше между едно приятелство, което ценеше повече от всичко на света, и неочакваното физическо

сближаване, което застрашаваше същото това породило го приятелство.

Този истински хаос от чувства продължаваше да измъчва съзнанието ѝ, когато на сутринта включи кафеарката и отиде да вземе сутрешния вестник.

За нейна изненада върху вестника видя и доста официално на вид писмо. Бе адресирано до Самюъл Г. Карпентър — вицепрезидент на „КомпюТел“ и бе изпратено от голямата нюйоркиска адвокатска кантора „Костър, Костър и Уайтхаус“, за която Франси смътно беше чувала.

Тя го занесе в кухнята и го остави на масата. Почти осезаемо усети излъчващата се от него заплаха и докато приготвяше кафето, изпита непреодолимо желание да го отвори. Но не го направи — беше адресирано до Сам, все пак. Седеше, облечена с една негова риза, и отпиваше нервно от чашата, когато нечий глас едва не я накара да я изтърве.

— Какво става? Стори ми се, че чух шум.

Беше Сам.

Франси скочи и го прегърна. После посочи писмото.

— Може да съм луда — заяви тя, — но нещо ме тревожи. Отвори го, Сам. Моля те.

Още сънен, той отвори писмото. Пробяга с поглед по съдържанието и лицето му помръкна. Подаде го на Франси. Тя бързо го прочете, но така се изуми, че се наложи да започне отново.

Костър, Костър и Уайтхаус, Адвокати на „Магнъс
Индъстрис“

30 май 1958г.

До: Господин Самюъл Карпентър

Вицепрезидент на „КомпюТел“

Седар Стрийт, 435

Ню Йорк, щат Ню Йорк

**НОТИФИКАЦИЯ ОТНОСНО НЕПРАВОМЕРНО
ИЗПОЛЗВАНЕ НА ЧУЖД ПАТЕНТ**

„Уважаеми Господине,

С настоящото Ви уведомяваме, че от името на «Магнъс Индъстрис» сме завели срещу Вас дело за неправомерно използване на Американски патент № 3647576857, отнасящ се до компютърните системи, собственост на «Магнъс Индъстрис». Нашият клиент е забелязал, че някои от програмите, използвани от вас в консултантската Ви дейност, включват редица технически елементи, които са негов патент. И тъй като не сте поискали необходимото разрешение, той настоява да прекратите по-нататъшната си дейност, докато федералният съд не се произнесе по въпроса.“

С уважение, Грегън С. Костър Президент
копие: Франсис М. Болинджър, Президент
копие: Мартин У. Декър, Правен отдел, „Магнъс
Индъстрис“

Франси беше пребледняла.

— Какво означава това? — попита тя Сам.

Той поклати глава.

— Убий ме, ако знам? Нямам представа за какво става дума.

В отчаянието си Франси се беше вкопчила в ръката му. Усети как той я прегръща.

— Имам лошо предчувствие — прошепна тя. — Мисля, че е най-добре веднага да се обадим на Лий Нюджънт.

Сам кимна. Лий, адвокатът на „КомпюТел“, сигурно знаеше какво може да означава това писмо.

Франси пусна ръката на Сам и се втурна към спалнята, за да вземе душ и да се облече.

Новината се оказа по-страшна, отколкото предполагаша.

Лий Нюджънт, среден на ръст мъж, с руса оредяваща коса и дружелюбни очи, прие Франси и Сам в кабинета си с любезност, която обаче не можеше да скрие собствената му тревога.

— Франси, Сам. Искам да ви представя един човек — каза той и посочи представителен мъж на средна възраст, който стана и протегна ръка на Франси. — Запознайте — Оливър Мейнън от „Бригс, Лотман и Мейнън“, известна манхатънска адвокатска кантора. Оливър е

специалист по закона за патентите и дойде, за да ни помогне с някой и друг съвет.

Ръкуваха се и насядаха около заседателната маса в кабинета на Лий.

— Поговорих с Греъм Костър по телефона — подхвана Лий. — Ето за какво става дума: „Магнъс Индъстрис“ явно държи патента на определен вид компютърна система за обработка на номенклатурата, разходите и производителността в редица отрасли на бизнеса. Доколкото разбрах, Франси, ти си работила с нея, докато си била служител на „Магнъс“. Накратко: „Магнъс“ и адвокатите им смятат, че програмите, които предлагаш сега на клиентите на „КомпюТел“, включват значителен брой елементи от патентованата от корпорацията оригинална програма, за да имат основание да заведат дело срещу теб.

От гняв Франси бе станала бяла като платно.

— Лий — каза тя, — системата, за която говорят, е създадена от мен. Лично от мен, искам да кажа. И то без ничия помощ. Разработих цялостната система за европейските им филиали и изчистих всички недостатъци на оригиналната програма. И тъкмо щях да я задействам, когато... те ме уволниха.

Лий я изслуша спокойно и попита:

— А после?

— После основах „КомпюТел“, открих Сами неговия компютър и започнах да разработвам програми от значително по-малък мащаб с целта да обслужвам бизнесмени, които искат да намалят разходите си чрез компютъризирането на финансовата, производствената и изобщо на всички свои дейности. Това е.

Лий се изкашля.

— Смяташ ли, като специалист по компютрите, че новите ти програми съдържат елементи от системата на „Магнъс“?

— Не е изключено — намръщи се Франси. — Има много общи логически елементи. Разбира се. Съвсем естествено е при създаването на програмите на „КомпюТел“ да използвам модифициран вариант на собственото си изобретение.

Лий изви вежди.

— Доколкото разбирам, не си патентовала оригиналната си програма?

Франси го погледна учудено.

— Разбира се, че не съм. И през ум не ми е минало.

— Но на „Магнъс“ явно им е минало — поклати глава Лий. — И са подали заявка за патент на... Чакай да погледна... На 24 август 1956 година.

Франси отново пребледня.

— Но това е точно през седмицата, когато напуснах — промълви тя.

— Заявката е била подадена и, естествено, утвърдена. Получили са патент върху цялостната логическа база, на която е разработена програмата. И ако успеят да докажат, че в дейността си в „КомпюТел“ използваш елементи от патента на „Магнъс“, могат да те обвинят в кражба. Тогава ще ти се наложи да изплатиш компенсации за нанесени щети, а може би и да престанеш да използваш тези програми.

Франси почувства, че ръцете ѝ треперят. Това, което чуваше, ѝ звучеше невероятно.

— Лий, трябва да ми повярваш — каза тя. — Аз разработих прототипа, който те са патентовали. И когато ме уволниха, са го откраднали от мен, разбираш ли?

— А не ти ли мина през ум да ги осъдиш, или самата ти да патентоваш изобретението си? — попита Лий.

— Приемах го за служебно задължение, а не за изобретение — поклати глава тя. — Не съм и помисляла, че направеното от мен може да се патентова. Тогава просто нямах и понятие от патенти.

— Е, да, но те са имали — заключи Лий. — А случайно да разполагаш с някакви материали, свързани с изобретението, които могат да докажат авторството ти? Някакъв отчет за извършената работа например?

Франси се замисли за престоя си в „Магнъс“ както в Ню Йорк, така и в Европа. Беше загубила всички бележки, защото след уволнението ѝ те бяха останали в корпорацията. А колкото до предварителната разработка на идеята като докладната ѝ до Джек Магнъс и предложението, което бе изложила пред Борда на директорите, то тя в гнева и отвращението си, след като я бяха уволнили, ги беше изхвърлила.

Затова само поклати глава.

— Нищо, Лий. Всичко отиде на боклука.

— Има ли хора в „Магнъс“, които могат да потвърдят ролята ти в създаването на оригиналната програма? — попита Лий.

Франси помисли за Джек Магнъс, за Борда на директорите, за Ролан дьо Лом и за колегите си в „Магнъс-Франс“.

— Всички знаят, че аз я разработих и че изпълнението ѝ беше моя задача — отвърна тя. — Затова и се чувствах толкова ужасно, когато първите проби се оказаха неуспешни. Но колкото до доказателства за ролята ми... Не знам, Лий.

— Оли, какво е твоето мнение? — обърна се той към Оливър Майнън.

— В подобни случаи — започна Оливър Мейнън — законът взема страната на притежателя на патента. Ако е съществувал някакъв спор кой е имал право върху него, той е трябвало да бъде разрешен още преди две години, когато „Магнъс“ са подали заявката. Но дори и тогава пак щеше да бъде необходимо да разполагате с неопровержими доказателства за приноса си в изобретението и борбата е щяла да бъде жестока, госпожице Болинджър. Особено като се има предвид, че по същото време сте били служител на „Магнъс Индъстрис“. Те щяха да твърдят, че имат право на патента, защото са заплатили за извършването на работата.

— А щях ли да спечеля? — попита Франси.

— Щяхте да ги накарате доста да се поизпотят — сви рамене адвокатът, — но подобни дела се влачат с години. Просто не знам.

Франси се усмихна унило. Спомни си за своите първи дни в „Магнъс“ и за работата си при Реймънд Уилбър. Още със стъпването си в корпорацията ясно ѝ бяха показали, че не може да очаква никакво признание за работата си. И ето че нещата отново опираха до това.

— Какво ще правим сега? — обърна се тя към Лий. — Да им платим обезщетение за използването на патента? Можем да си го позволим, нали? Не вярвам да е бог знае колко.

Лий се намръщи.

— Опасявам се, че нищо няма да излезе — заяви той. — Адвокатите им твърдят, че по смисъла на федералния закон вие сте узурпирали правата на „Магнъс“ върху патента с цел да извлечете от него облаги. Завели са срещу вас дело за нанасяне на материални щети и настояват незабавно да преустановите всяка дейност, която ви носи печалба и се основава на патента.

Франси не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да кажеш, че се опитват да ни накарат да ударим катинара на „КомпюТел“, така ли? — попита тя и хвърли поглед към Сам.

Лий изглеждаше искрено огорчен.

— Страхувам се, че нещата опират точно до това — промърмори той.

Настъпи мълчание, Франси отново погледна Сам. Разкъсваше се между чувството за вина и напирания гняв. Вина, защото беше въвлякла Сам в начинание, което заради нея себе провалило. И гняв, защото знаеше много добре, че в основата на действията на „Магнъс Индъстрис“ лежи злобата, безкрайната злоба.

Лий се постара да изглежда по-оптимистично настроен.

— Можем, разбира се, да се опитаме да се преборим в съда — заяви той. — Съществуват документи за ролята ти в разработката на идеята. Можем да призовем служителите на „Магнъс“, които са работили под твое ръководство или са поддържали контакт с теб по онова време. Е, не знаем какво ще кажат, а не е изключено корпорацията да се позове на свидетелските показания на свои хора, които ще изложат нещата в свършено друга светлина. А освен това съществува проблемът, че тогава си била служител на „Магнъс“, което е и най-слабото ти място. Само на основание на това „Магнъс“ може да предяви претенции за право върху патента и облагите от него.

Франси пак погледна Сам, а след това двамата адвокати. Замисли се за ужасяващата мощ на „Магнъс Индъстрис“.

— И няма да спечелим, нали? — подхвърли тя по адрес на Лий.

Той се усмихна печално.

— Като се има предвид с какви адвокати си имаме работа, както и че законът е на тяхна страна, нямате никакви шансове, Франси. Не можете да се преборите с тях. Прекалено силни са. Половината от времето си прекарват в създаването на закони, а другата половина в това да ги нарушават и да се измъкват сухи от водата. Така е в големия бизнес. Съжалявам.

Франси дълго седя, сякаш потънала в размисъл. Тишината в стаята беше непоносима.

Накрая стана и протегна ръка на Оливър Мейнън.

— Благодаря ви за съвета — каза тя. — Благодаря и на теб, Лий,
че организира тази среща.

И се запъти към вратата.

— Какво смяташ да правиш? — попита Лий.

Тя го погледна с тъжна усмивка.

— Не знам. Наистина не знам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Тази нощ Сам не видя Франси.

Не отговаряше на домашния си телефон. Той отиде да провери дали си е вкъщи, но никой не му отвори.

Прибра се на тавана и зачака да му се обади. Трябваше да обсъдят много неща. Лий Нюджънт възнамеряваше да започне преговори с „Магнъс“ за изплащане на обезщетение. Някой трябваше да реши как да се анулират договорите със сегашните клиенти на „КомпюТел“. На дневен ред стоеше и въпросът за обявяването на фалит.

Очакваше ги много работа.

Сам се безпокоеше за Франси. Докато бяха в кабинета на Лий, забеляза в погледа ѝ да проблясва някакъв зловещ пламък. Нещо, което досега никога не бе зървал в красивите ѝ очи. В тях гореше гняв, нещо много повече от гняв. Трябваше да я открие. За първи път, откакто се познаваха, Сам изпита тревожното чувство, че тя наистина не е добре.

Франси прекара нощта в един хотел в центъра на града. Беше влязла без багаж, дори без четка за зъби, и бе наела стая. Не мигна цяла нощ. Първите няколко часа прекара в опити да приеме случилото се. Никога досега не бе предполагала, че може да съществува власт и злоба като тези, до които бе прибегнала корпорацията „Магнъс“, за да я застави да се оттегли от бизнеса само защото е използвала създадена от самата нея програма. Програма, която „Магнъс“ чисто и просто беше откраднала.

Отначало Франси изпита единствено ужас при мисълта, че чудовището „Магнъс“ бе напомнило за себе си и се беше втурнало да я преследва по този начин, използвайки нечестно придобития патент, за да съсипе скромната ѝ, но процъфтяваща компания, която беше създавала от нищо. Усещането за безпомощност пред лицето на подобна неправда я правеше сляпа за всичко останало.

След това я обзе някакво странно задоволство при мисълта, че въпреки неизмеримото си могъщество и дялящото ги разстояние, „Магнъс Индъстрис“ не бе успяла да продължи нататък като чисто и

просто забрави Франси. Голиат не се чувстваше достатъчно сигурен в силата си, за да забрави Давид. Беше се върнал да я преследва, сякаш се съмняваше в превъзходството си над нея.

Това откритие я развълнува и породи в съзнанието ѝ нови идеи.

Припомни си своето минало. Припомни си „Магнъс Индъстрис“, Реймънд Уилбър, Ролан дьо Лом, Джак Магнъс и баща му. И постепенно мислите ѝ започнаха да изкристализират с неподозирана досега яснота. Разбра, че гневът, който я разтърсваше от мига, в който бе зърнала писмото на адвокатите на „Магнъс“, беше безплоден и проява на слабост.

Сега гневът не можеше да ѝ помогне. Нуждаеше се от нещо друго.

На следващата заран, без изобщо да е мигнала, тя се прибра у дома, взе душ, облече се, среса се грижливо, гримира се и взе такси до централата на „Магнъс Индъстрис“ на Шесто Авеню.

Но едва когато пристъпи прага на фоайето, си спомни, че не може да мине през пропуска и да влезе в сградата.

Отвори вътрешния телефонен указател.

„МАГНЪС, АНТОН-6511 МАГНЪС, ДЖ. — 6134“

Борейки се с умората, Франси се запита защо беше дошла тук, но загледана в двете имена пред себе си, изведнъж разбра. От бушувалия през цялата нощ в съзнанието ѝ хаос бе изплувал един въпрос, и сега беше време да намери отговора му.

Отиде до поредицата телефонни кабинки във фоайето и набра номера на корпорацията.

— „Магнъс Индъстрис“. С какво мога да ви помогна? — разнесе се гласът на телефонистката.

Едва в този миг Франси разбра с кого от двамата Магнъсови иска да се свърже.

— Кабинетът на Антон Магнъс, моля — отсече тя.

— Един момент.

Последва продължителна пауза, после в слушалката прозвуча женски глас.

— Кабинетът на господин Магнъс. На телефона е госпожица Обър. Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

— Да — отвърна Франси. — Обаждам се от кабинета на господин Костър. Греъм Костър от адвокатската кантора „Костър,

Костър и Уайтхаус“. Придвижваме жалба на господин Магнъс срещу компютърната фирма „КомпюТел“. Налага се господин Костър спешно да разговаря с господин Магнъс.

— Един момент, моля.

Нова пауза.

След това се разнесе трети глас.

— Кабинетът на господин Магнъс. За кого да предам?

Франси се усмихна. Очевидно човек, телефониращ отвън, трябваше да премине през няколко нива на колосалната корпорация, докато се добере до личната секретарка на Антон Магнъс. Франси отново изложи мнимия повод за обаждането си.

— Господин Костър каза, че ще му отнеме не повече от минута. Свързано е с последния им разговор.

— Момент, ако обичате. Той говори по другата линия, но мисля, че ще мога да ви свържа.

Франси склочи пръсти с надеждата, че секретарката на Антон Магнъс ще я накара да почака, обещавайки ѝ, че след малко той ще се обади на господин Костър.

И наистина имаше късмет.

След около минута в ушите ѝ отекна познатият плътен глас:

— Греъм, какво мога да направя за теб?

Франси не отговори. Заслуша се в настъпилото по линията мълчание.

— Ало, Греъм? — настоя Магнъс. — Там ли си?

Франси отново не пророни дума, вслушвайки се внимателно в гласа му.

Последвалата пауза продължи още по-дълго. Антон Магнъс сигурно започваше да се дразни, Франси се запита дали чува дишането ѝ в слушалката.

Но въпреки всичко той не затвори. Чакаше. Може би се досещаше кой се обажда.

— Господин Магнъс — изрече отчетливо Франси.

— Да. Кой е?... Ало!... Кой?...

Гласът заглъхна. И от двете страни многозначително мълчаха. Франси знаеше, че Антон Магнъс се пита кой му се обажда. Проследи наум хода на мислите му от момента, в който бе приел съобщението на секретарката, че го търсят от адвокатската кантора във връзка с

жалбата срещу „КомпюТел“, и си представи как се опитва да разпознае женския глас, произнесъл само две думи.

Мълчанието стана още по-тягостно. Франси почти осезателно почувства как Антон Магнъс си налага да запази самообладание. Знаеше, че го е хванала натясно, колкото и невероятно да звучеше. Ако беше напълно сигурен в себе си и в своя свят, отдавна щеше да затвори. Беше озадачен, разтревожен и любопитен да разбере кой му се обажда.

В мълчанието му тя ясно долови уязвимостта на прогонен от сигурната си бърлога хищник.

И той повече не каза „ало“. Свързваше ги единствено мълчанието.

Франси бавно затвори.

Загледа се през остъклената стена на кабината в сновящите във фойето хора. В същия момент шейсет и пет етажа над нея Антон Магнъс вече разпитваше секретарката си за обаждането и ѝ нареждаше да се свърже с господин Костър и да разбере на какво се дължи възникналото недоразумение. След няколко минути тя щеше да го уведоми, че господин Костър изобщо не е звънял.

И тогава Антон Магнъс щеше да разбере, че предположенията му са се оказали правилни.

В крайна сметка Магнъсовият замък не беше толкова неуязвим. Някъде зад стените му живееше човешко същество, което подобно на всички останали имаше нерви, инстинкти и страхове. Дълбоко в сърцето на лабиринта Минотавърът се оказа най-обикновен човек.

Колкото до Франси, тя получи отговора на въпроса си още когато влезе във фойето на корпорацията и погледът ѝ попадна върху двете имена в указателя. Антон и Джак. Баща и син.

„Нищо не е така, както изглежда на пръв поглед.“ Думите на Джак изплуваха в съзнанието ѝ от най-болезнените кътчета на паметта ѝ. Но сега ѝ прозвучаха съвършено различно. Мина ѝ през ум, че времето може да промени вчерашните истини така, че утре те да имат съвсем друг смисъл.

„Не можете да се преборите с тях — беше казал Лий Нюджънт. — Прекалено силни са.“

Истината в думите му бе неопровержима. И все пак острият ум на Франси бе прозрял нещо, за което Лий Нюджънт не беше успял да

си даде сметка. Нещо, за което тя получи потвърждение днес по телефона.

И незнайно защо, но вече не се чувстваше толкова безпомощна.

Не се прибра у дома, а взе метрото за центъра и отиде на тавана на Сам. Отключи, влезе и зачака, докато навън денят бавно гаснеше.

Телефонът звъня няколко пъти, но тя не вдигна слушалката.

Сам се прибра в пет и половина. Цял ден беше чакал да му се обади в кантората.

Мълчаливо прекоси стаята и я взе в обятията си.

— Франси — промълви той и я целуна по бузата. — Толкова се тревожех за теб!

Тя не отговори, но го прегърна през кръста и го притегли към себе си. Докосна с пръст брадичката му и с усилие се усмихна.

— Отдаде се на размисъл, предполагам? — попита Сам.

Франси кимна неопределено. Погледът ѝ бе някак унесен и тревожен, но невероятно красив.

Дълго мълчаха. Започна да се смрачава и постепенно болката, която изпълваше цялото ѝ същество, отстъпи мястото на топлината от близостта на Сам. Макар че не можеше да прочете мислите ѝ в този изключителен момент, обичта му означаваше много повече за нея, отколкото разбирането. Изведнъж това, че Сам съществува, ѝ се стори най-важното нещо в нейния живот.

Той продължи да я притиска в обятията си, докато сенките край тях все повече се удължаваха. Когато се стъмни, се отдръпна и, все така държейки я за раменете, я погледна и каза:

— Наистина съм щастливец. Само Бог знае кой добър дух му помогна пътищата ни да се пресекат.

Франси все така мълчеше, но усмивката ѝ красноречиво говореше за изпълващите я чувства.

— Хрумна ми нещо — продължи Сам. — Искаш ли в името на миналото да отидем да вечеряме в „Автомат“ на 42-ра улица? И да си припомним някои хубави мигове?

— С теб бих отишла навсякъде — прошепна Франси.

Той отново я прегърна и посочи към 9292, който бе вече голям колкото два автомата за кока-кола, свързани с безброй проводници.

— Е, може да сме неугледни и смешни като нашия 9292, но пък си разбираме от работата. Нещо ми подсказва, че това, което се случи

вчера, не е краят на Франси Болинджър.

Франси погледна компютъра, който от самото начало беше споделял съдбата им, и разбра какво иска да каже Сам. 9292 не беше красавец, но с намаляването на размерите му неговите възможности се бяха увеличили десетократно.

Франси се почувства точно като него. Беше се смалила, очукана от трудностите, но все още способна да върши работа. А и да мисли много по-ясно.

Взря се още по-внимателно в компютъра. В действителност се бе смалил много повече, отколкото предполагаше. През последните месеци тя бе толкова заета, че не си беше дала сметка какъв напредък е постигнал Сам.

— Скоро ще стане колкото хладилник — отбеляза тя.

— А може би и по-малък — кимна Сам. — Възможностите са наистина безкрайни, повярвай ми.

Изведнъж Франси рязко се изправи и погледът ѝ се премести от компютъра върху Сам.

— Колко време ще ти е необходимо, за да го смалиш толкова? — попита тя.

— Нямам представа — погледна я Сам изненадано. — Вероятно не много. Година, а може би и по-малко. Защо питаш?

— Много ли ще струва? — продължи Франси.

Сам изви вежди.

— Не знам. Работя сам, както ти е известно. Монтирам тук-там печатни платки, ровя се... Но защо питаш всъщност?

Франси го потупа по бузата.

— Какво става с вечерята? — възкликна тя. — Трябва да обсъдим някои неща. Да вървим!

Той я хвана за ръка и я поведе към вратата. И докато ѝ помагаше да облече мантото си, буквално почувства ентусиазма, излъчващ се от изящното ѝ тяло. Явно нищо не беше в състояние да я спре. Подозираше го, но сега вече бе напълно уверен в това.

Сам започна да осъзнава, че е направил най-големия удар в живота си, свързвайки съдбата си със съдбата на Франси.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

12 юни 1958 г.

Скот Монтийгъл държеше Джули Магнъс в обятията си. Седяха на задната седалка на файтона, който преминаваше през Сентрал Парк. Краката ѝ бяха завит с топло вълнено одеяло. Нощта бе студена и двамата се бяха сгушили един в друг.

Джули бе притворила очи от удоволствие. В прегръдките на Скот изпитваше топлина и сигурност. Бузата му се притискаше към челото ѝ и тя се чувстваше като ученичка, излязла с гаджето си.

От първото посещение на Скот в Ню Йорк бяха изминали осем месеца. Той не разполагаше със средства, за да дойде на собствени разноси, но бе успял да си издейства командировка от адвокатската кантора в Лондон. Междувременно пишеше на Джули най-малко веднъж седмично.

В писмата си подробно описваше всички страни на своя живот. От тях Джули разбра много за вътрешния му свят и за неговия характер. Но писмата му преди всичко доказваха колко много държи на Джули и колко му е мъчно, че е далече от нея.

Въпреки изминалото време, вплетеното в тях послание засили още повече магията, запленила я през няколкото дни, прекарани със Скот през есента. И днес, след неговото пристигане, Джули разбра, че той заема в сърцето ѝ място, не съществувало до появата му в живота ѝ.

Макар че физическото му присъствие напълно съответстваше както на образа, който бе носила в сърцето си през последните шест месеца, така и на личността, оживяла в писмата му, тя изпитваше страхопочитание към странния начин, по който я караше да се чувства.

С опустошена и мъртва душа, тя цял живот се бе задоволявала да броди като призрака на жестоко обезобразено човешко създание, но вярата на Скот Монтийгъл в нея беше толкова силна и сляпа, че той успя да ѝ вдъхне нов живот. За Джули това бе чутовен подвиг, извършен сякаш от лекар-вълшебник, който беше съумял да проникне

под спеклата се кора на раните ѝ, за да ги почисти, та да могат най-сетне да зараснат.

Ала Джули се страхуваше за тази своят път беззащитна, все още кървяща плът.

Знаеше, че Скот се досеща за нейния страх, който обаче не бе в състояние да го отклони от целта му.

Той като че ли я познаваше много по-отдавна, отколкото се познаваше тя самата — чиста и невинна девойка, останала непокътната под онова, което Антон Магнъс и светът бяха сторили с нея. Една Джули, от която тя сама се бе отказала много отдавна. Но Скот вярваше именно в тази Джули, с която бе успял да установи контакт и на която подаваше ръка, за да я измъкне с добротата си на повърхността.

Макар да я обземаше страх, когато виждаше каква неравностойна битка води неговата обич, тя същевременно я изпълваше с вълнение и странни усещания, които не бяха далеч от най-забраненото чувство — надеждата.

Файтонът приближаваше входа на парка откъм 59-а улица. Скот притегли Джули към себе си и тя усети нежната му целувка върху челото си.

Сгуши се в него като дете.

— Хубаво ми е с теб — промълви тя.

— На мен също.

Шепотът му ѝ подежда като екзотичен наркотик.

През последната седмица беше започнала да чувства тялото му все по-близко. Защото богатата, здрава душевност на писмата му сега се бе въплътила във формите, които помнеше отпреди шест месеца. Осмели се да се потопи в топлината му и да го пожелае с девича жажда, която ѝ напомни за първите страсти на нормалните момичета, за онези тъй чисти мечтателни копнежи, непознати ѝ до този момент.

Прегръдката им вероятно докосна нова струна в телата им, защото устните им ненадейно се съединиха в целувка, която накара Джули да потрепери. Скот я притисна още по-силно и тя усети, че нуждата ѝ за близост бе събудила такава нужда и у него. Ала въпреки всички тези нови и прекрасни чувства, които бе породил у нея през последната седмица, тя се отдръпна, сякаш отблъсната от напирещото в него желание. Не че искаше... Реакцията ѝ бе по-скоро

инстинктивна, подобно на реакцията на страдащ от клаустрофобия човек, влязъл в асансьор. Направи го преди да успее да се овладее.

Скот усети това и я пусна. Засрамена заради неверния сигнал, Джули се опита отново да се сгуши в него, сякаш с тялото си искаше да му обясни раздвоението на изтерзаното си сърце. Тази нейна постъпка ѝ се стори колкото смешна, толкова и трагична. Почувства се като долна лъжкиня, като някаква гнусна твар. Скот сякаш изобщо не обърна внимание на случилото се. Прегърна я пак, този път възможно най-целомъдрено, и тя усети как изгарящия го греховен пламък се уталожва в нежността на онова, което изпитваше към нея.

И отново изпита чувството, че е на защитено, сигурно място. Само с едно ласкаво движение той показа, че е усетил тревогата ѝ, че я разбира и че не иска да я притеснява. И Джули му беше толкова благодарна за това, че дори забрави собственото си падение.

— Събота ми е последният ден — каза Скот.

Джули утвърдително измърка.

— Не искам да заминавам — продължи той и в гласа му звънна хлапашка нотка.

Тя го погледна в очите. Беше толкова красив! Сега, когато ѝ се удаде възможност да огледа по-внимателно лицето му, с неговите кротки очи и изящни, мъжествени черти, разбра, че не е преставала да мечтае за Скот от детството си, когато, макар и малко момче, бяха прекарвали заедно онзи техен таен следобед. И днес възмъжалото му лице като че ли завърши мечтата и ѝ вдъхна живот. Изпълни я увереност, че ужасните години без него са безвъзвратно отминали. Скот ѝ се стори толкова реален, колкото и всички останали. Като че ли беше отворил вратичка към една непозната нейна страна, известна единствено нему.

Когато споделяше с него свои мисли, чувства или спомени, те сякаш ставаха по-особени. Скот ги правеше някак по-интересни, по-човешки и естествени. Това се дължеше на вниманието и на уважението, което ѝ засвидетелстваше. Когато разговаряха, тя непрекъснато се изненадваше от себе си, защото му казваше неща, на които не беше предполагала, че е способна. Те се изплъзваха от устата ѝ — жизнени и неочаквани, сякаш бе направил от нея нов човек.

Добър човек...

Но ужасяващият ѝ позор надничаше зад тези предпазливи откровения и заплашваше всеки миг да я погълне. И би се разкъсала от това раздвояване, ако не беше Скот, който сякаш долавяше нейното затруднение и ѝ помагаше да го преодолее.

Близостта ѝ с него ѝ приличаше на приказна мечта, или по-скоро на озарена от слънце действителност, в сравнение с която миналото ѝ се струваше просто лош сън.

Кое от двете бе вярното? Дали пък Скот Монтийгъл не беше нещо прекалено хубаво, за да бъде истинско? Джули се разкъсваше между срама и страха. Но погледът в очите му и топлината на ръката му, стиснала нейната, ѝ вдъхваха смелост да продължи да вярва в това възхитително ново приключение, което ѝ се предоставяше в момент, когато вече си мислеше, че е прекалено късно да изпитва каквото и да било.

Файтонът ги отнасяше към покрайнините на парка, а заедно с това и към края на вечерта.

— Какво ще правя без теб? — прошепна Скот.

— Ами... — усмихна се Джули. — Ще работиш, ще довършиш скрина на майка си, ще гледаш момиченцето на Луси, ще ходиш на кино, ще си четеш твоя Шекспир, твоя Торо, твоя Доктор Джонсън...

— Господи! — възкликна той. — Та ти познаваш всекидневието ми не по-зле от мен. Срам ме е, че съм ти казал толкова много.

— Напротив! — засмя се Джули. — От двайсет години насам главата ми не е съдържала по-полезна информация.

Скот я погледна в очите и попита:

— А ти какво ще правиш, когато замина?

Тя помисли и отвърна:

— След като заминеш, ще поглеждам часовника, ще прибавям пет часа, към времето, което показва, и ще си мисля къде ли си и какво правиш. Когато сутрин се събудя, ще си представям как приемаш клиентите си. А тръгна ли на училище (Джули беше решила да завърши колежа като частна ученичка и да се дипломира), ще се опитвам да се досетя как прекарваш вечерите си. Когато обядвам, ще се преструвам, че все едно вечеряме заедно, а през уикендите ще си представям къщурката ти на село и ще си мечтая да бъда с теб.

Беше прекалено погълната от собствените си думи, за да помисли за сексуалните и всевъзможните други ексцесии, на които

можеше да се отдаде след неговото заминаване. Близостта му ѝ действаше толкова успокояващо, че забравяше да се срамува от живота си. Мислеше единствено за него.

Той стисна ръката ѝ и промълви с пресекващ от вълнение глас:

— Престани! Ужасно боли!...

— Боли!... — удиви се Джули.

— Не искам да заминавам! — натърти Скот. — Не искам да бъда на три хиляди мили от теб! Не искам досегашното еднообразие да продължава! Вече не! Не, особено след като знам, че си тук и че си се превърнала, както и предполагам, в толкова красива млада жена! Не и след като знам, че мислиш за мен!... Боли ме твърде много!

Тя дълго и изпитателно го гледа в очите. И онова, което видя, разтопи леда в душата ѝ. Устните ѝ докоснаха неговите. Отначало целувката им беше нежна и целомъдрена, но бързо стана гореща и страдна. Джули долови надигащото се у него желание и разбра, че го потиска само заради нея. Докосна леко лицето му с пръсти и ги отдръпна.

— Скот... — прошепна тя.

Опита се да преглътне напирещите на устните ѝ думи, но не успя. Прекалено много държеше на него, за да крие мислите си.

— Говорихме си за какво ли не — започна тя, — но не и за мен. Нито веднъж за мен. А това не е честно спрямо теб, защото не знаеш абсолютно нищо.

Скот я погледна с искрено удивление и попита:

— Има ли нещо, което не знам, но трябва да узная, за да те направя щастлива?

Очите ѝ се разшириха. Логиката в думите му бе неопровержима. Затова и не съумя да му отговори. Очевадно разбрал погрешно мълчанието ѝ, Скот се усмихна и заяви:

— Знам всичко, което трябва да знам! И когато повярваш в това, ще разбереш, че нищо не е в състояние да ни раздели.

Джули отново го погледна в очите. И за първи път осъзна каква невероятна сила се крие зад кротката му външност. Но не можеше да забрави препятствията, с които той непременно щеше да се сблъска.

— Аз не съм такава, каквато изглеждам — каза тя.

— Ти не изглеждаш — поправи я той. — Ти си ти, моята Джули! Чакал съм те цял живот и ето че сега си тук — от плът и кръв и

достатъчно близо, за да те погалья. Достатъчно близо, за да те обичам. Какво повече е необходимо?

Думите му я накараха да потръпне. Вместо отговор тя отново го целуна. Не ѝ беше лесно на този кръстопът, където той, от една страна, упорито се стремеше да я върне към живота, а от друга, смъртта ѝ се струваше едничкото спасение.

Скот бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади малък плик.

— Едва не забравих — усмихна се той. — Това е нещо, което ще те изненада.

Подаде ѝ плика. Личеше, че е стар. Писмото бе изпратено и получено несъмнено преди много години, а ако се съдеше по изтънелия плик, някой явно дълго го беше носил до гърдите си.

Вече го бе отворила и извадила писмото, преди да разбере от кого е и да я побият ледени тръпки.

Зачете се в изписаните с детски почерк редове.

„Скъпи Скоти,

Писмото ти пристигна в събота, точно когато тръгнахме за Северен Хамптън, за да поюздим с леля. Много си лош за това, че закъсня толкова време с отговора, но сега ти прощавам, защото писмото ти е ужасно мило.

Мама казва, че цял следобед трябва да остана в стаята си и да си подреда нещата за училище. А аз мразя училището, защото другите момичета са гадни, а момчетата са глупави. Искам да ми пишеш дали и ти мразиш училището. И ако го мразиш, ще избягаме заедно в Канада или в Австралия и кракът ни повече няма да стъпи в него.

Няма ли пак да дойдеш в Америка? Моля те, кажи на майка си веднага да те доведе, за да си играем на дама и на Черен Петър, както правехме у твоите братовчеди.

Днес Гречен ще излезе с мама, за да си купи дрехи за дебютирането си в обществото. Аз оставам сама, за да си оправям училищните истории — Пфу! — докато си дойде Джак. После ще се върне татко и сядаме да вечеряме. Дано

гувернантката не ме накара пак да си изям целия грах, защото го мразя. А ти обичаш ли грах, лошо момче?“

Детският почерк започна да се мерзелее пред очите на Джули. Усети, че сълзите ѝ капят върху пожълтялата хартия, която носеше нейните инициали, вплетени в профила на малко момиченце.

Притисна писмото към гърдите си и избухна в ридания. Пред очите ѝ премина целият ѝ живот — непрогледен тунел, в който някогашното момиченце се бе лутало толкова време.

И сега по сърцераздирателен начин Скот бе събудил у нея именно това дете.

— Разстроих ли те? — попита той загрижено. — Съжалявам, Джули. Мислех, че след толкова години писмото ще те развесели. Моля те, прости ми.

— Ти не си виновен.

Джули поклати отчаяно глава, безсилна да намери думи, за да опише какво чувства. Изглеждаше наистина разстроена, когато му върна писмото.

— Странно — промълви той. — Стотици пъти съм го препрочитал, но и през ум не ми е минавало, че един ден ще го намокрят сълзите ти. Сълзите на прекрасната млада жена, в която се е превърнало онова малко момиченце. Времето наистина си прави лоши шеги...

Подобно удавник за сламка, Джули с плач се вкопчи още по-силно в него.

— О, Скоти! — прошепна тя. — Не си отивай! Моля те, недей!

Скот нежно я погали, като едва чуто изшътка, успокоявайки я.

— Не се тревожи — каза той. — Трябва да замина, но вече не е както преди. След като двайсет години не ни разделиха, бъди сигурна, че и Атлантическият океан няма да успее да стори това. Или поне не задълго.

Джули кимна и обви врата му с ръце.

— Кажу ми, че ще ми дойдеш на гости за Коледа! — прошепна Скот. — Обещай ми!

— Ще дойда, обещавам!

— Толкова ще ми липсваш — въздъхна той и я притисна още по-силно.

Джули мълчаливо кимна, притискайки лице към бузата му.

Време беше да се прибира. Освободиха файтона и Скот я откара до дома ѝ на Парк Авеню. Той тънеше в тишина. Светеше само крилото на Мама и Татко. В нейната част от къщата беше тъмно.

Усети как при вида ѝ нервите ѝ се изопват до скъсване. Скот долови това и я прегърна още по-здраво.

— Ще дойдеш ли да ме изпратиш в събота на летището? — попита той. — Искам, преди да се кача в самолета, лицето ти да бъде последното нещо, което ще видя в Америка.

— Да — кимна Джули. — Ще дойда.

Скот я придружи до вратата и я целуна. Изящното ѝ телце беше топло и меко и той разбра, че тя му се е открила още повече, както правеше всяка вечер по време на това приказно посещение. С всеки следващ ден по-силно и по-силно го опияняваше мисълта, че я познава все по-добре, че я желае все по-страстно, че озарява душата му все по-ярко.

И въпреки това в съжалението ѝ, че си тръгва, зад което продължаваше да прозира тъгата, предизвикана от писмото, се долавяше и известен страх, че трябва да се прибере в дома си. Скот разбра това повече от ясно.

— Лека нощ — прошепна той. — До утре.

Проследи я с поглед, докато тя изчезна в къщата. В движенията ѝ се долавяше нещо потайно, сякаш пристъпва прага на замък, където, ако не се промъкваше тихичко като мишка, злият човекоядец щеше да я изяде. В този миг тя не беше неговата Джули, а просто една непозната, потъваща в своя непонятен свят.

Върна се при колата и известно време стоя, загледан в тъмната къща. На лунната светлина тя му се стори някак приведена огромна и зловеща.

Напипа писмото в джоба си, намокрено от сълзите на Джули.

„Какво са направили с теб? — мина му през ум. — Какво са направили с теб, за бога?“

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Джули и Скот Монтийгъл се държаха за ръце, застанали на един от изходите на летище „Айдълуайлд“.

Бяха тъжни, но същевременно и приятно възбудени. Въпреки че им предстоеше да се разделят, те знаеха, че много скоро отново ще бъдат заедно. Последната седмица беше внесла в приятелството им още по-голяма близост, която ги изпълваше с възторжени надежди за бъдещето.

Очите на Джули плуваха в сълзи, докато наблюдаваше младия мъж, превърнал се за толкова кратко време в неделима част от живота ѝ.

Скот се взираше в нея с преливащ от възхищение и нежност поглед.

— Колко си красива! — прошепна той. — Наистина ли трябва да замина и да виждам лицето ти само в сънищата си?

Тя се притаена към него, склони глава на гърдите му и хвана ръцете му.

— Как ми се иска да останеш!

В гласа ѝ звънна детинска нотка, която досега никога не беше долавяла в него.

— Не го казвай! — промълви Скот и притисна устни към косата. — Не ме карай да се чувствам по-слаб, отколкото съм в действителност. Защото накрая наистина ще остана, а това означава да загубя работата си и тогава добре ще се подредим.

Джули се усмихна на шегата му, но болката от предстоящата раздяла я накара да пребледнее.

— Не искам да остана тук без теб! — проплака тя. — Не е честно! Искам да бъда там, където си ти!

— Но нали ще дойдеш за Коледа!

Скот очевидно не я беше разбрал, не бе осъзнал колко дълбока е кризата ѝ, но думите му ѝ подействаха успокоително.

— Да — прошепна Джули. — Ще се видим на Коледа.

По високоговорителите обявиха неговия полет. Скот я погледна в очите и изражението му стана сериозно.

— Не се тревожи — каза той. — Няма невъзможни неща и през последната седмица ние сами се уверихме в това, нали?

Джули кимна.

Той я притисна още по-силно към себе си и продължи:

— Преди шест месеца аз бях един най-обикновен човек с най-обикновен живот, без особени надежди за бъдещето, освен да направя що-годе сносна кариера и може би да се ожения за някоя най-обикновена жена. А я ме виж сега! Чувствам се като янки в двора на крал Артур. Ти направи от мен принц!

„Ти си беше такъв“, помисли си Джули и сълзите рiekнаха по бузите й.

— Надявам се, че един ден ще мога да избърша тези сълзи, вместо да бъда причината за тях — прошепна Скот.

— О, Скоти!...

Джули се вкопчи в него. Просто не можеше да му обясни колко прекрасни са тези сълзи и колко скъпа бе болката от раздялата, след като знае, че той желае да я види отново и че ще я чака.

Устните им се съединиха в целувка — дълга и страстна, както никога досега. В тялото й плъзна сладка топлина, предвещаваща утихването на болката, преди да бъде изместена от удоволствието; топлина, която я изпълваше със сигурност, преди да премине в сладостна тръпка.

Най-сетне Скот неохотно я пусна.

— Ще ти пиша всеки ден — обеща той.

— Ще дебна раздавача — усмихна се Джули. — Никога не съм го правила, преди да те срещна.

— Бъди щастлива! — промълви Скот, отдръпвайки се от нея.

„Благодарение на теб“, помисли си Джули, махайки му през сълзи за сбогом.

И продължи да маха, докато той не излезе от залата.

Бе дотолкова погълната от изчезващия силует на Скот Монтийгъл, че и през ум не й мина да погледне назад. Ако го беше направила, щеше да види стаения зад една от колоните Джони Маранте, вперил в нея черните си очи, в които проблясваха зловещи пламъчета.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

11 август 1958 г.

Лятото в Ню Йорк беше в разгара си. В задушната вечер на тавана на Сам Карпентър се бяха събрали Франси, Сам, Дейна и още няколко души, поканени от Франси.

Сред тях бяха Барбара Бетинджър, главен помощник-програмист на Дейна до сполетялото „КомпюТел“ нещастие, и Джоел Грег, завеждащ търговския отдел на компанията. Джоел беше ненадминат специалист, за когото финансирането и управлението на новосъздадените компании нямаше тайни.

Франси се беше противопоставила на обявяването на очевидно налагащия се банкрут на „КомпюТел“. Наредила бе на Лий Нюджънт да се съпротивлява докрай срещу иска на „Магнъс Индъстрис“ и да използва всички възможни начини, за да забави внасянето му в съда. Междувременно компанията се бе оказала в крайно неясно положение, изчерпвайки бавно сметките, открити на нейно име от разочарованите ѝ клиенти. По известни ѝ единствено на нея причини Франси бе решила да запази името „КомпюТел“, като тази вечер се готвеше да разкрие тези причини пред останалите.

Барбара и Джоел контролираха закриването на сметките на компанията и същевременно, което бе напълно обяснимо, си търсеха работа. Същото важеше и за Дейна, която беше възобновила контактите си с научноизследователската фирма в Кънектикът, но реши да остане при Франси дотогава, докато може да ѝ бъде полезна. Колкото до Сам, той, подобно на Франси, се намираше в безизходица, макар че на пръв поглед това по нищо не личеше. Върху лицето му бе изписано съдържано въодушевление.

Присъстваха и двама непознати.

Франси ги представи:

— Запознайте се с Тери Гелман и Куин Мецлър. Дватамата са хардуерни специалисти и Сам ги покани да дойдат тази вечер. С Куин се познават от Корея, а в момента Тери и Куин работят заедно в Ню Джърси.

Франси бе направила кафе. В погледите на всички се четеше очакване.

— Знам, че всички се питате защо ви извиках тази вечер — продължи тя. — И аз ще ви отговоря. Нека преди това кажем няколко думи за „КомпюТел“.

Замълча и изгледа всеки един от присъстващите. Бяха насядали на кушетката, на вехтите кресла и на няколко възглавнички на пода и приличаха по-скоро на гости на бохемски купон, отколкото на експерти в областта на бизнеса и компютърната технология.

— По юридически причини — поде отново Франси — „КомпюТел“ беше принудена да преустанови активната си дейност. Неприятно е, естествено, защото се справяхме наистина много добре. Въпреки това не можем да тъгуваме безкрайно по миналото. Затова тази вечер искам да поговорим за бъдещето.

Гледаха я с удивление. Знаеха, че „КомпюТел“ няма бъдеще, и се питаха какво всъщност има предвид Франси.

Тя продължи:

— „КомпюТел“ беше един чудесен пример за това как може да се приложи компютърната технология в бизнеса. За изключително кратко време ние дадохме възможност на редица средни и големи компании да компютърнизират номенклатурата и финансите си и да намалят разходите си по под държането на многоброен персонал. Усилията ни се увенчаха с успех и вероятно това е причината сега да си имаме неприятности от правно естество с един конгломерат, въобразил си, че притежава патент върху нашата дейност.

В гласа ѝ не се долавяше никакво огорчение — звучеше делово. За сметка на това зад думите ѝ прозираше хладна, непоколебима решимост.

— Въпреки успехите си — натърти тя — „КомпюТел“ страдаше от един недостатък, заложен в самата ѝ структура. Този недостатък се дължи на две причини. Първо: хардуерът е скъп. Закупуването или наемането на компютри завишаваше значително тарифните ставки на даваните от нас консултации. — Тук Франси за миг замълча, после продължи: — Второ: поради факта, че хардуерът бе собственост на консултанта, в случая „КомпюТел“, налагаше се клиентът да ни предоставя съответните данни и да чака резултата, без да има възможността да ги обработва с помощта на собствена програма. С

други думи, клиентът продължаваше да се отнася с недоверие към компютрите, намиращи се на разположение единствено на консултанта, и при възникването на проблеми се виждаше принуден да разчита на неговото благоволение. Накратко: ние така и не успяхме да спомогнем за установяването на пряк контакт между бизнесмена и компютъра.

Сега по лицата на присъстващите бе изписано недоумение.

Първа се обади Дейна.

— Но Франси, нашите клиенти бяха доволни от услугите ни. Това, че сме специалисти по хардуер разработвахме програмите, ни поставяше на равнището на всеки друг консултант. И при положение, че постигнахме такива резултати, значи напълно сме удовлетворявали нашата клиентела.

— Да, Дейна — усмихна се Франси, — но само дотолкова, доколкото явно имаш предвид сегашното състояние на бизнеса. Само след няколко години компютърната технология ще постигне такова развитие, че клиентът едва ли ще е доволен от услугите, които предлагаме. Той вече няма да е съгласен да предоставя засягащата бизнеса му информация на непознати и да седи със скръстени ръце, докато те я анализират и разрешат проблемите му, а ще иска сам да се възползва от предимствата на компютърната технология.

Дейна замълча. Надарена с изключително пъргав ум, тя вече бе разбрала накъде бие Франси.

След това думата взе Лий Нюджънт, който като адвокат имаше само бегли познания за компютрите.

— Но, Франси — започна той. — На мен нещо ми се губи. Нали основният замисъл при създаването на „КомпюТел“ бе да се предоставят аналитичните способности на компютъра на клиентите, лишени от възможността да получат достъп до тях по какъвто и да било друг начин. И тук вие успяхте. Вземахте скромни хонорари и резултатите бяха налице. А и клиентите ви обичаха. Какво по-хубаво от това? В края на краищата нито един от тях не можеше да си позволи да закупи собствен хардуер.

— Точно това възнамерявам да променим, Лий — прекъсна го Франси с усмивка.

— Какво искаш да кажеш? — възкликна Лий с недоумение.

— Ще предоставим на клиента компютър, с който той ще може свободно да оперира — отвърна спокойно тя.

Всички ахнаха от изумление.

— Нещо не разбирам — намеси се Джоел Грег. — Имаш предвид централен компютър, който клиентът ще наема?

— Не — поклати глава Франси. — Имам предвид компютър, който ще бъде собственост на клиента.

Джоел се усмихна скептично.

— Моите уважения, Франси, но не мислиш ли, че вървиш с няколко десетилетия напред? — подхвърли той. — Компютрите все пак струват луди пари.

— Да, но не виждам защо трябва да продължава да бъде така — отсече Франси, обгръщайки с жест помещението. — Тези, които познават Сам и таванчето му, сигурно са забелязали, че тази вечер тук нещо се е променило.

Дейна и Джоел кимнаха в знак на съгласие. Голямата таванска стая изглеждаше някак празна. Липсваше 9292, компютърът, с който Сам се занимаваше от четири години.

— Къде е 9292? — полюбопитства Джоел.

— Ако благоволите да ме последвате, Сам ще ви покаже нещо — заяви Франси.

Сам поведе групата към единия от ъглите на помещението, където под един чаршаф се мъдреше нещо с големината на хладилник.

— Няма веднага да махна чаршафа — усмихна се той, — защото бих искал да предотвратя всякакви предубеждения от ваша страна. Това, което е под него, не е особено красиво, поне засега, но държа да обърнете внимание на размерите му.

И тържествуващо ги изгледа.

Всички явно изгаряха от любопитство.

— През последните няколко години — продължи той — аз постъпателно подменях електронните лампи на 9292 с платки. Както повечето от вас несъмнено знаят, първите транзисторни елементи са изобретени в 1947 година, но приложението им в компютрите е все още новост. И все пак у нас вече съществуват няколко научноизследователски фирми, които произвеждат силиконови чипове, или тъй наречените полупроводници. Те притежават наистина невероятни изчислителни възможности и поевтиняват буквално с

всеки изминал час, защото усъвършенства ли се веднъж прототипът, няма нищо по-лесно отпускането му в масово производство. — И като посочи към предмета под чаршафа, добави: — Ето какво остана от 9292. Сега размерите му са намалени около двайсет пъти, но за сметка на това аналитичните му и изчислителни възможности се увеличиха почти десетократно. И то благодарение на печатните платки и на силиконовите микрочипове. — Сам направи кратка пауза, колкото да позволи на думите му да достигнат до съзнанието на присъстващите, и продължи: — Бих искал да благодаря на Куин и на Тери, чиято помощ през последните месеци ми позволи многократно да ускоря този процес. Използвахме някои наши връзки, за да се сдобием с необходимите ни платки, и то, без да ги заплащаме по пазарната цена. Едновременно с това успяхме да си спечелим и неколцина нови приятели в този бизнес, които ще ни бъдат безспорно от полза през следващата година. Обсъдихме въпроса с Франси и двамата стигнахме до приблизително същото заключение.

Той се обърна към нея и ѝ направи знак да продължи нататък.

— С една дума, със Сам решихме, че ако разполагаме с необходимата технология, можем да започнем производството на миникомпютри, при това малки не само по размери, но и по цена, които биха могли да бъдат закупвани от досегашните ни клиенти — банки, застрахователни агенции, търговци на дребно, инвестиционни компании и така нататък.

Последва мълчание. Верен на деловия си усет, първи реагира Джоел Грег.

— И кога според теб може да стане това?

— Точно там е проблемът — въздъхна Франси. — Знаем, че може да стане много скоро, но не знаем дали ще бъдем в състояние да си осигурим достатъчно капитал, за да финансираме операцията и да гарантираме платежоспособността си, докато излезем на пазара. Това е рискът, който трябва да поемем. И ви повикахме тук тази вечер, за да ви попитаме дали сте готови да поемете този риск заедно с нас. А това означава много работа и възможно най-ниски заплати за известен период от време. Всички ще работим за нещо, което може да успее, но може да се провали. Искам да сте наясно още отсега и добре да си помислите. — Тя обгърна с поглед обърнатите към нея лица и продължи: — Длъжна съм да ви кажа и още нещо. Причината, поради

която тук сте точно вие, а не други, е, че сте единствените хора, на които аз и Сам имаме доверие. Цялата операция ще се извърши в най-строга тайна. Сам, Куин и Тери ще поемат научноизследователската и развойната дейност. А ние, останалите, ще се нагърбим с програмирането, пакетирането, продажбата, застраховките и патентоването, или с всичко необходимо за създаването на една компания от нулата. За проекта няма да знае никой, освен хората, които предварително сме проучили. — Усмихна се и добави: — Ако някой от вас някога си е мечтал да участва в авантюра на плаща и кинжала, мога да го уверя, че именно сега му се удава такава възможност. — Отпусна се на стола и заключи: — Е, свърших. Ако имате въпроси, моля.

За нейна изненада в стаята се възцари пълна тишина.

Франси изви вежди и попита:

— Да разбирам ли, че искате да вземете решение още сега?

Тя просто не можеше да знае, че присъстващите не гледаха на нея и на начинанието ѝ като на неизвестни величини. Те вече бяха видели какво постигна с „КомпюТел“, а познаваха и Сам.

— В такъв случай кои от вас са „за“?

Всички вдигнаха ръка.

— Е, добре тогава — усмихна се Франси. — Както виждам, екипът е налице. Ако корабът потъне, заедно ще отидем на дъното. Но ако се задържи на повърхността, ще преживеем едно фантастично пътешествие.

Час по-късно бяха уточнени и подробностите. Всички присъстващи трябваше да напуснат досегашната си работа и да постъпят в „КомпюТел“. Не се предвиждаше официално заплащане. Всичко щеше да се извършва в пълна тайна. За осъществяването на проекта бе нает един склад в Бруклин. Кантората на „КомпюТел“ на Седар Стрийт щеше да продължи да съществува в качеството си на привидно доказателство за безпомощност и бездействие. За непосветените „КомпюТел“ щеше да бъде една агонизираща компания-фантом.

Франси, Сам и Дейна щяха да инвестират всички спечелени досега средства в новия проект. Парите не бяха много, но щяха да стигнат за поддръжката на кантората на Седар Стрийт и за наема за склада.

Що се отнася до реалното финансиране на проекта, Франси възнамеряваше да потърси помощта на склонни да рискуват бизнесмени веднага щом завършеха прототипа на новия продукт. Беше твърдо уверена, че ще успее да осигури достатъчно капиталовложения, за да излезе с него на пазара.

Разделиха се в един сутринта. Когато всички си тръгнаха, Франси и Сам останаха в компанията единствено на смайващо смалилия размерите си 9292. Франси седна на старата кушетка, отпусна се на възглавничките и въздъхна.

Сам я наблюдаваше изпитателно.

— Много си красива, когато си ядосана — отбеляза той.

— Наистина ли ти изглеждам ядосана? — изви тя вежди в искрено удивление.

— Всъщност ядосана е малко казано. Никак не бих искал да те срещна в някоя тъмна уличка, когато си в това състояние.

Франси се усмихна, погледна го и нежно промълви:

— Не ме е яд на теб, Сам.

Стана и се сгуши в прегръдките му. Телата им се докоснаха и потръпнаха от желание. Сам долови, че от цялото ѝ същество се излъчва нещо едновременно вълнуващо и опасно, подобно на жужащите милиони волтове в една съвършено безобидна на пръв поглед жичка.

Притисна я още по-силно към себе си, питайки се как е възможно в това толкова крехко женско тяло да бъде съсредоточена такава ужасяваща мощ. После, устните ѝ докоснаха неговите и желанието замъгли съзнанието му.

Сега тази жена му се стори по-загадъчна от всякога. Но която и да беше и накъдето и да се бе устремила, тази нощ тя му принадлежеше.

Ръката ѝ нежно обгърна кръста му, докато той я водеше към спалнята.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

28 септември 1958 г.

Беше два часът сутринта.

Единствената светлина в апартамента идваше от грееция трийсет етажа под него Тъпър Ийст Сайд.

Далечният тътен на уличното движение се смесваше с леещата се в стаята нежна музика. Мебелите и тапетите като че ли крадешком надничаха иззад сенките, подобно на съпътстващи тайнствен обред езически икони.

Единствените други звуци в стаята бяха разнасящите се откъм леглото въздишки, които можеха да бъдат тълкувани по един-единствен начин.

Жената беше гола. Свалила бе дрехите си преди малко и светлината на лампата обагреше в златисто меката ѝ кожа. Мъжът я наблюдаваше с алчен поглед, защото тя наистина умееше да се съблича — правеше го по неповторимо провокиращ начин, едва докосвайки свличащите се надолу по бедрата ѝ гащета, след което се заемаше със закопчалката на сутиена, докато той на свой ред мудро се плъзваше бавно по кожата ѝ като милувката на нечии лениво-гальовни пръсти.

Преди да съблече дрехите си, тя ги приглаждаше с толкова чувствени движения, сякаш се любеше с тях. Ръцете ѝ се полюшваха, очертавайки малки кръгове по стаената под гащетата кожа, преди да ги пусне на пода, а слабините ѝ потръпваха в полумрака като мамещи пръсти.

Накара го да се съблече преди нея, за да вижда реакцията на плътта му в отговор на танца ѝ. Очите ѝ оглеждаха с възхищение стегнатата му фигура и отново и отново жадно се впираха в пениса му — корав и пулсиращ в ритъма на привидно свенливите съблазнителни движения на тялото ѝ.

И когато накрая свали от себе си всичко, той вече я желаше толкова много, че на драго сърце би я насилал да му се отдаде на мига, ако не разбираше, че я възбужда именно тази бавна игра. А той държеше тя също да остане доволна.

Жената угаси лампата и най-сетне се приближи до него — изящна силфида, предлагаща му в дар ласкавото си тяло.

— Миличък — прошепна тя.

Не беше от приказливите. Поне това бе успял да разбере, откакто отношенията им станаха интимни. Но дори и малкото думи, които произнасяше, бяха пропити с такова сладострастие, че човек не можеше да ги слуша, без да усети в слабините си първите тръпки на напирания оргазъм.

Тя възседна бедрата му и го целуна — дългият ѝ влажен език се плъзна в устата му и заигра в нея. Пръстите ѝ бавно пробягаха по раменете му, плъзнаха се по гърдите надолу към стомаха и се спряха достатъчно близо до пениса, за да го възбудят още повече, ала все още въздържайки се да го докоснат.

Докато коленете ѝ притискаха бедрата му, той чувстваше близостта на срамните ѝ устни, надвиснали току над набъбналия му член, пулсиращ от срамежливо очакване в топлия въздух на стаята. Свързваха ги единствено гальовният ѝ език и легналите върху бедрата му нежни ръце.

— Мммм... — измърка жената. — Така ми харесваш.

И в същия миг тялото ѝ, толкова ефирно и крехко, се притисна към неговото, за да го погали с цялата си дължина. Тя усети как горещият му нетърпелив член докосна стомаха ѝ, докато плавно се отъркваше о него. Целуна го по очите, сетне по бузите и с безучастна усмивка прокара пръсти в косата му, потривайки се в него досущ като коте.

— Мммм... — изтръгна се от гърлото ѝ едва чуто гальовно ръмжене и тя отново плъзна език в устата му, усещайки как твърдият пенис потръпва при допира с кожата ѝ. Вече и двамата бяха превъзбудени и готови да се любят, но тя искаше да го подразни още малко. Несъмнено знаеше какво могъщо оръжие е тялото ѝ. Когато беше облечена, то хитро се спотайваше зад студената ѝ външност, а самата тя изглеждаше затворена и дори уязвима. Човек никога не би и допуснал какво представлява в действителност, докато не я видеше така — гола, предизвикателна и триумфираща в своята чувственост.

Тя леко се надигна и приклепна на пети над него. Съблазнителният ѝ венерин хълм продължаваше да спазва разстоянието помежду им, но този път ръцете ѝ намериха набъбналия

пенис и започнаха да го гаят. Той чу отронилия се от устните ѝ гърлен стон на задоволство, когато пръстите ѝ обхванаха твърдия ствол.

Досети се смътно — защото удоволствието, което тя му доставяше, го накара да притвори очи — че го насочва към влагалището си. Сега меката, ласкава плът, която милваше пениса му, принадлежеше вече не само на пръстите ѝ, но и на сладкия плод между краката ѝ. Започна бавно да го вкарва в себе си — отначало сантиметър, после два — с изумително вещи пръсти, сетне изведнъж го извади, масажирайки плавно главичката, след това също тъй неочаквано го вкара отново, този път малко по-дълбоко, дразнейки го с умелата си игра така, че той вече не знаеше кое са пръстите ѝ, кое влагалището.

— Ъъ-ох — простена жената, когато възбудата го накара да се притисне в нея. Разбра, че тя се усмихва. — Не бързай толкова.

И продължи да го дразни, да мърка съблазнително, допускайки го всеки път все по-дълбоко в себе си и надсмивайки му се със самата си плът, която го притежаваше, без да му се отдава, докато той вече не можеше да се сдържа.

Сграбчи я жадно през кръста така, че изгарящият му от нетърпение член да потъне колкото се може по-дълбоко в нея. Тя едва чуто възкликна с престорена уплаха и едновременно от удоволствие. Този момент бе също част от нейната игра и тя знаеше, че това го влудява.

Пенисът му потъна докрай и яростно заблъска в нея. Тя се отзова на страстта му със стонове и леки възклицания — винаги приглушени от загадъчната ѝ сдържаност, защото наистина беше мълчаливо момиче, което обаче ги правеше още по-сладострастни, уподобявайки ги с интимно, гузно шушукане, чиято цел бе да проникне до мозъка на костите му и да го накара да се пръсне от възбуда.

С нея бе трудно да не стигне веднага до оргазъм. Насладата, която изпитваше от играта ѝ, беше толкова перверзна, че семето му напираше да блъвне мигом в алчно потръпващите ѝ дълбини. Налагаше си да мисли за други неща, за да може да ѝ се наслаждава по-дълго.

Това не го затрудняваше особено. Имаше много идеи, много планове и всеки от тях бе посвоему също толкова вълнуващ, колкото и една красива жена. Светът очакваше той да го завоюва, но не се

предаваше нито така непринудено, нито толкова лесно като това чувствено момиче. Съпротивляваше се и битката за овладяването му бе далеч по-коварна и по-трудна от бързо постигнатата с нея плътска наслада.

Но тя беше част от света и в това се криеше цялата красота на момента. Тялото ѝ, шепотът ѝ, ласките ѝ бяха неделима част от онова, другото, неизмеримо по-голямото предизвикателство.

И той се стремеше да мисли за това колкото се може по-дълго, ала ръцете ѝ шареха по тялото му, напипвайки с безпогрешен усет известните ѝ вече ерогенни зони, но и нови, неведоми точки, за чието съществуване той не бе и подозирал до момента, в който тя ги докоснеше.

Един нежен пръст се плъзна по вътрешната страна на бедрото му и свенливо докосна люлеещите се топки, преди да продължи нагоре към корема и да погали пъпа му, при което цялото му тяло се разтърси в гърчовете на неудържим спазъм. Лукавото гласче продължаваше насърчително да мърка:

— Хайде... Още малко... О, миличък!...

Той потъна още по-дълбоко в нея и от гърлото ѝ се изтръгна стон, в който ясно се долавяше перверзния кикот на похотлива наслада. Видя нежните гърди да потръпват в полумрака, когато изви снага над него; видя съблазнителните очертания на бедрата ѝ. Свободно падащата ѝ копринено тънка коса се мяташе по раменете и гърба ѝ в такт с люлеещата се напред-назад прелестна глава. Беше в стихията си. Всичките ѝ сетива се бяха слели в симфонията на неописуемото плътското удоволствие. Тя живееше заради това.

— Мммм... Ох! Чакай... Още!...

Искаше повече, искаше всичко, искаше членът му да остане все така твърд цяла нощ. Но това бе краят. Горещият гъдел на последната вълна вече се надигаше дълбоко в него и той знаеше, че нищо не може да я спре. Голотата ѝ, нежното мъркане, пръстите, устните, сладните потръпвания на вагината ѝ му бяха дошли твърде много.

Сграбчи я за бедрата и се заби в нея с всичка сила. Тялото му се люшна под удара на невероятен по силата си спазъм, докато тя, задъхана, затрепери като лист под напора на изригващата в нея на дълги горещи струи сперма. Пръстите ѝ конвулсивно се гърчеха върху

раменете му и тя неистово тресеше таз, изплаквайки с глухи стонове удоволствието си, че той е в нея.

Когато всичко свърши, жената се отпусна неподвижно на гърдите му и остана там, докато той продължаваше все така да пулсира дълбоко в нея. Усещаше полукълбата на задника ѝ, бедрата ѝ и пръстите му алчно се наслаждаваха на гладката ѝ като седеф кожа, притиснала се до неговата.

Останаха така няколко опияняващи минути. А после, когато той се отдръпна от нея, тя постепенно започна отново да се затваря в себе си, възвръщайки обичайната си студена, необщителна външност. Потупа го, за да му благодари за удоволствието, което ѝ е доставил, но това потупване не беше нито гальовно, нито дори фамилиарно. Отново бе самостоятелната, независима и интересуваша се единствено от себе си жена. Умелата ѝ игра отпреди малко имаше за цел само да го възбуди. В нея нямаше обич, а само плътско желание, ако не и нещо много по-сурово.

Проследи я с поглед, докато изчезна в банята. Чу шума на течаща вода. Когато се върна, беше все още гола, но в движенията ѝ нямаше и помен от чувственост. Бяха непринудени, спокойни, енергични.

Тя седна на ръба на леглото и започна да си обува чорапите. Когато се изправи, за да потърси гащетата, гледката на открояващите се на голата ѝ плът чорапи така го възбуди, че замалко не я повали отново под себе си.

Тя обу гащетата, после закопча миниатюрния сутиен. Не го погледна нито веднъж. Беше се вгълбила в себе си, досещайки се може би къде ѝ предстои да отиде и каква работа трябва да свърши тази нощ и на следващия ден. Напоследък беше ужасно заета. Дори нощем трудно успяваше да се измъкне, за да се види с него.

Намери комбинезона си, облече го, после намъкна роклята — красива, свободно падаща рокля в бледи тонове. Опипа косата си, търсейки фибите, отиде отново в банята, застана пред огледалото, оправи грима си, завърза косата и сложи червило, като през цялото време самокритично се оглеждаше.

Върна се при него и приседна на ръба на леглото. Не бе направила никакъв коментар по отношение на факта, че все още не се е облякъл, защото знаеше, че обича да я наблюдава как тя прави това.

Погледна го и се усмихна.

— Кога ще ми се обадиш? — попита той.

— Когато имам нещо за теб.

— Но не и по-рано? — изви вежди той.

— Може би. Ако си добро момче.

За миг замълчаха. Тя докосна с пръст първо носа му, сетне брадичката и накрая зърната на гърдите му, описвайки пълен кръг, преди да плъзне ръка надолу към пениса му. И тъкмо се канеше да го хване, когато мъжът я спря.

— Ще ми се да ми обясняваш малко по-ясно как стоят нещата — отбеляза той.

— Кои неща? — учуди се тя.

Изящната ѝ ръка все още се стремеше към слабините му. Усети как китката ѝ се изопва в пръстите му.

— Например, кога? — уточни той. — След колко време?

— Положението става все по-натопорчено — поклати тя глава с усмивка.

Умишлено му даваше двусмислен отговор, намеквайки както за стоящата пред нея задача, така и за члена му, който при допира ѝ отново бе започнал да възвръща формата си.

— Знам — въздъхна той.

Безсмислено беше да я притиска.

— Не мога да направя нищо повече от това — каза жената. — Още нищо не е сигурно. Нещата се променят толкова бързо. Буквално с всеки изминал ден. А и не съм в течение на всичко.

Запита се дали да ѝ вярва.

— Умница е, нали? — попита.

— Да — въздъхна тя. — Безспорно.

— Обади ми се във вторник — продължи той, — независимо от това дали имаш новини за мен. — И с усмивка добави: — Приятно ми е, когато ми се обаждаш.

Жената мълчаливо кимна, взирайки се като че ли с носталгия в члена му. От устните ѝ се отрони кратичка, типично женска въздишка, след което тя стана.

— И запомни — предупреди я той, — в никакъв случай не ми звъни в кантората. Никога!

Жената сви рамене, явно засегната от думите му. Сякаш не беше разбрал, че може да ѝ има пълно доверие.

Взе чантата си и извади от нея очилата. Те неизменно бяха първото нещо, което сваляше, и последното, което слагаше. С тях тя окончателно се оттегляше зад хладнокръвната, безчувствена маска, която ѝ беше от изключителна полза в нейното натоварено всекидневие.

— Лека нощ — промълви жената.

Мъжът кимна. Беше му неприятно, че си тръгва толкова скоро, но знаеше, че тя не може да отсъства дълго от работното си място. Едно-единствено необяснимо отсъствие би могло да ѝ коства не само нейната, но и неговата глава.

— Лека нощ, Мата Хари — подхвърли той.

Усмивайки се на шегата му, тя взе палтото си и излезе от апартамента.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

5 март 1959 г.

Франси се събуди внезапно.

В първия момент не можа да разбере къде се намира. Замъглените ѝ от съня очи шареха с недоумение по люшкащите се в полумрака около нея стени.

За миг помисли, че е в стаята си у дома, в Пенсилвания. Забрави за изминалото време и ѝ се стори, че чува гласа на майка си, която тихо разговаря с баща ѝ в кухнята.

Все още полузаспала, Франси почувства как някогашният ѝ живот нежно я обгръща. Усети сигурността на родния дом. Всяка фибра на съненото ѝ тяло живееше със собствените си спомени за разположението на стените на старата къща, за прозорците, гледащи към двора, където колелото ѝ бе все така опряно до люлката, на която траеше като малка. И тя отново се унесе с увереността, че когато се събуди, кухнята ще ухае на кафе и на току-що приготвена закуска, а мама ще я очаква с присъщата си полуусмивка и с нежните си ръце.

Ала сънят постепенно я напусна и Франси си спомни къде се намира.

Озърна се към стените на спалнята. Нямаше ги картините и мечетата от детството ѝ. Заобикалящите я стени бяха голи. Нямаше го и бюрото, на което пишеше домашните си. В тази стая имаше само един шкаф и кантонерка.

Обърна се и погледна спящия до нея Сам. Объркването ѝ я разстрои, защото ненадейно се бе озовала между два безкрайно различаващи се един от друг свята. Испита желание да го докосне, да го притисне към гърдите си. Но тъй като не ѝ се искаше да нарушава съня му, известно време просто го наблюдава, след което стана и отиде в дневната.

Никой от двамата не можеше да си позволи лукса да се лишава от сън, защото за тях и за колегите им той беше нещо изключително ценно и никога не им достигаше. Спяха не повече от пет часа в

денонощие, посвещавайки всяка минута от останалото време на усилен труд.

А никой не работеше повече от Франси.

Принудила се бе да прехвърли на Джоел Грег по-голямата част от чисто практическата страна на новия проект. Сам отговаряше за самия компютър, като се започне от печатните платки и корпуса и се стигне до командния пулт. Колкото до Франси, тя бе изоставила всичко друго, посвещавайки се изцяло на разработването на основната програма, която щеше да позволи на машината да възприема командите и да обработва въведената информация. Програмата изискваше от нея полагането на възможно най-големите умствени усилия през живота ѝ. Невероятната прецизност при разработването на отделните елементи, както и на цялостното изпълнение, щеше да остане пълна тайна за евентуалния оператор — обикновен човек, когото за няколко часа щяха да обучат да си служи с компютъра.

Сам и Дейна, самите те виртуозни програмисти, уверяваха Франси, че програмата ѝ е гениална и представлява изобретение, което ще я направи световноизвестна. Но на нея просто не ѝ оставаше време да се зарадва на постижението си. Предстоеше ѝ още много работа. Трябваше да доусъвършенства програмата, за да бъде тя напълно готова в деня на завършването на компютъра, който неумолимо приближаваше. Върху компютъра работеха целоседмично, без нито ден почивка, като се изключи това, че в неделя екипът се появяваше в склада чак по обед. Така всеки получаваше възможност да се възползва от една що-годе нормална почивка след шест часа в събота вечерта, когато приключваха работа.

Франси прекарваше всички нощи със Сам. След работа се връщаха на тавана му, вечеряха, а после се любеха и дълго лежаха притихнали в обятията си.

Заспиваха рано, капнали от умора. И само след миг, или поне така се струваше на Франси, тя вече бе будна, докато сънищата бързо отлитаха, и разбираше, че пак е ден и че будилникът всеки момент ще звънне. Ставаше преди Сам, слагаше кафеника, вземаше набързо душ и припряно навличаше дрехите си — отново делова, изопната като струна и готова за бясната надпревара с времето.

И от крехката жена, която се бе гушила в прегръдките на Сам, не оставаше и помен. Тя вече не съществуваше, появявайки се отново

едва след края на изтощителния работен ден, през който правеше поредната гигантска крачка към успешния завършек.

Такъв бе нейният живот, Франси нито за миг не се замисляше за жестоките изисквания, които той ѝ поставяше, нито пък непредвидимите компенсации, с които я награждаваше. Работата поглъщаше дните ѝ изцяло, а удоволствието — единствено оскъдните моменти на отдих.

Тази нощ я беше разбудила мисълта за нещо важно. Бе го усетила. Обикновено спеше дълбоко и никога не би се събудила, ако нещо не подразнеше съзнанието ѝ. И макар че не можеше да си позволи да губи от съня си, стана и приседна в дневната, питайки се какво ли е то.

Погледна към притихналото в ъгъла старо, очукано туловище на онова, което навремето наричаха 9292 — внушителен сандък, омотан в безброй проводници, които стърчаха от него като пълнежа на изкормена кукла. Горкичкият! Най-безмилостно го бяха ограбили, за да завършат прототипа на все още безименния компютър, върху който работеха.

И изведнъж разбра какво я беше събудило.

Творението, над което тя и колегите ѝ се блъскаха като грешни дяволи, все още нямаше име.

Някъде дълбоко в съзнанието си, сред хаоса на своето напрегнато до крайност всекидневие тя непрекъснато се питаше как да го нарекат. Вече бе обсъждала въпроса със Сам, Дейна, Лий, Джоел и останалите, но безрезултатно. Всеки от тях упорито предлагаше номерирани названия, като ЕРА 1103 например или пък съкращения от рода на УНИВАК. Ала Франси смяташе, че подобни имена не са подходящи. Беше убедена, че те не само няма да подпомогнат продажбата на компютъра, но дори ще ѝ навредят. Но не можеше да измисли нищо друго.

И ето че сега седеше в мрака и за хиляден път умуваше как да нарекат компютъра. Името не трябваше да звучи прекалено научно, а да бъде нещо земно, жизнерадостно. Компютърната технология и без това здраво беше стреснала бизнесмените. Имена като ЕНИАК и ИВМ тип 702 само ги плашеха още повече и предизвикваха в съзнанието им асоциации, свързани с кошмарни разходи и всяващи ужас машинарии.

Франси дълго размишлява, усещайки как сънят безвъзвратно я напуска и отстъпва място на отново завладяващото я напрежение от работата. Но така и не се сети за нищо подходящо.

Излегна се на кушетката на Сам и се опита да сложи ред в мислите си. Все още сънена, изведнъж си спомни за дните, прекарани у дома, при Мама и Татко в Пенсилвания, които бяха изплували от дълбините на съзнанието ѝ малко преди да се събуди.

Усмихна се при мисълта, че това се дължеше именно на факта, че е със Сам. Усещането за сигурност и принадлежност, което ѝ даваше Сам, я бе накарало да си спомни за детството — време, когато възприемаше света като ласкава майка, очакваща я с отворени обятия всяко утро, преди да намъкне джинсите и фланелката и да излезе да играе, или да помага на Татко в работилницата.

Това бяха наистина щастливи и безгрижни дни, отстоящи на светлинни години разстояние от безумния, напрегнат свят, в който живееше сега. Как бе изминала толкова път и какво беше загубила междуременно? Кога я бяха изоставили завинаги тишината и спокойствието на предишния ѝ живот?

Замисли се за мъчителните дни преди смъртта на майка ѝ. Хелън Болинджър беше боледувала дълго, но нито веднъж не се бе оплакала. Помнеше я как седеше на стола си в дневната, четеше или разговаряше с Татко, който толкова умело криеше тревогата си, че Франси почти не бе разбрала какво става в душата му.

Двамата просто бяха свикнали с мисълта, че животът им с Мама е към своя край. И както баща ѝ, Франси на свой ред се бе примирила с неизбежното и не говореше за него. Изживяваната от тях мълчалива агония приемаха като борба, която ги обединяваше и която те смятаха, че могат да продължават, въпреки че с всеки изминал ден все повече губеха сили и се отчайваха. И един ден Мама си отиде. Първо пристигна линейката, а след това и директорът на погребалното бюро. Събраха се приятели и роднини, пасторът произнесе хвалебствено слово за покойната, отидоха на гробището, а после Франси и Татко се върнаха в опустялата къща.

И едва тогава мъката ги връхлетя с всичка сила. След като премина неестественият ентузиазъм по уреждане на погребението, посрещането на гостите и опелото, двамата се озоваха сами сред празнотата, оставена от Мама. Няколко седмици живяха в кошмарно

мълчание, което Франси никога нямаше да забрави. Болката, която ги свързваше, беше най-ужасната, която бе изпитвала до този момент. И после за щастие им се притекоха на помощ. Съседите им Магуайърови имаха леля вдовица, която наскоро бе емигрирала от Ирландия и живееше в Америка съвсем сама и без никакви ангажименти. Цял живот била домакиня и нямала професия. Децата ѝ били големи, имали си семейства и живеели Бог знае къде по света. Казвала се Моли и се оплаквала от бездействието си във фермата на Магуайър. Предложиха им да дойде да живее при тях като икономка и готвачка. Тъй като разполагала със застраховката на покойния си съпруг, а имала и малко лични спестявания, щяла напълно да се задоволи с нищожната заплата, която Мак Болинджър би могъл да си позволи да ѝ плаща. Така и стана. Оказа се, че тя не само няма нищо против затворения нрав на Мак Болинджър, но и бързо свикна с открития, дружелюбен характер на Франси.

Моли обичаше да се оплаква. Непрекъснато се жалваше от Америка и се кахъреше за роднините си, за напредналата си възраст и въобще за всичко, което ѝ минеше през ум. Но зад вайканията, белязани от прекрасния ѝ, поетичен ирландски акцент и характерна, чисто нейна фразеология, се криеше силна и издръжлива жена. Единствената, с която Франси и Татко можеха да заменят Хелън Болинджър.

Под нейното ръководство цялата къща се оживи. Тя работеше в градината, плетеше пуловери за Франси и Мак, както и шалове, изпъстрени с мотиви от старата родина. Готвеше осолено месо със зеле, всевъзможни ирландски яхнии и поддържаше в кухнята блестяща чистота. Бързо научи номера на Хелън, с който тя изкарваше Мак от летаргията и го заставяше да се залови за нещо полезно. Не можеше да помага на Франси за домашните, тъй като самата тя беше полуграмотна, но това не се и налагаше, тъй като Франси неизменно получаваше отлични оценки. Но затова пък ѝ беше от голяма полза, що се отнася до външния вид, помагайки ѝ да се превърне от дългнесто четиринайсетгодишно момиче в красива и добре облечена ученичка.

Моли незабележимо бе запълнила една огромна празнота в живота на две съсипани от скръб и объркани души. Нейният хумор, трудолюбието ѝ и разбирането, с което се отнасяше към техните проблеми, я превърна в неделима част от съществуването им. И

въпреки че самата тя не го признаваше, отношенията ѝ с Мак и Франси на свой ред ѝ помагаша да забрави мъката от загубата на съпруга си и раздялата със собствените ѝ деца.

По едно време Франси бе решила да влезе в ролята на сватовница и да накара баща си да се ожени за Моли. Но тогава беше прекалено млада, за да разбере техните отношения. Мак все така обичаше Хелън, тази обич изпълваше целия му живот и той просто не можеше да си представи, че е възможно да се ожени за друга жена. Разбрала това само час след запознанството им, Моли бе поела ролята на сестра, осъзнавайки, че това най-много би му помогнало да забрави страданието си.

След като Франси постъпи в колежа, Моли от благоприличие отиде да живее при роднините си, семейство Магуайър, но продължаваше да идва всеки ден да чисти, да готви и да шие дрехи на Мак. Четяха заедно писмата на Франси и веднъж, когато Мак дойде във Филадельфия да я види, Моли го придружи. Изглеждаха странна двойка: Мак, облечен в костюм, който Моли му беше намерила на намалени цени, а самата тя — пременена в шикозен тоалет, който смая Франси, виждала я досега единствено с престилка.

Франси се радваше, че баща ѝ си има Моли. След нейното заминаване Моли бе станала връзката на баща ѝ с живота. Често пъти, когато им се обаждаше от Пенсилвания, слушалката вдигаше именно Моли. Обожаваше твърдия ѝ ирландски изговор, който се бе превърнал в олицетворение на дома.

И тогава Моли почина.

Фактът, че Татко ѝ го беше съобщил от стотици мили разстояние, я накара да възприеме събитието като нещо още по-невероятно. Години наред Моли беше страдала от тежка форма на диабет, но не бе споделила с Франси и Мак. Разбра, че за щастие се била споминала мигновено, но в същото време научи, че през всичките тези години Моли изпитвала невероятни болки.

Едва тогава Франси осъзна, че това е била и причината за постоянните ѝ лирични вайкания. Зад тях Моли беше крила истинското си страдание.

След смъртта на Мод Мак остана сам. Нае една местна жена да му чисти, но иначе си готвеше сам и също сам си купуваше дрехи. Не го показваше, но той искрено тъгуваше за Моли, макар и не така, както

за покойната си съпруга. Когато Франси си идваше за ваканцията, двамата често си говореха за нея и ѝ бяха благодарни за незабравимите години, с които ги беше дарила.

И сега Франси седеше в дневната и се усмихваше при спомена за дните, оживявани от хумора на Моли, от острия ѝ език и от безграничната ѝ преданост към Мак Болинджър и неговата дъщеря. Струваше си, въпреки болката, която изпитваше при мисълта за нея, да си припомня жизнерадостния и храбър начин, по който тя беше влязла в живота им и го бе предпазила от разпадане в момент, когато загубата на Хелън можеше да го съсипе безвъзвратно.

Сънят най-сетне отново наля тежест в крайниците ѝ и тя стана, за да се върне в леглото. Влезе в спалнята и се отпусна до Сам. Въпреки че не беше намерила разрешение на проблемите си, мисълта за Моли, Татко и родния дом я накара да се почувства не толкова самотна.

Когато усети потрепването на леглото, Сам сънено протегна ръка и я притегли към себе си. Франси почувства прилив на благодарност и облекчение, защото с него ѝ бе толкова уютно, колкото и със спомените. При все че всекидневието им бе несравнимо по-хаотично и напрегнато от някогашния ѝ живот, от Сам се излъчваше спокойствие и сигурност, които сякаш в магическа кристална топка бяха скътали дърветата и пасищата от детството ѝ. Така както и той несъмнено таеше нейде дълбоко в сърцето си спомена за щата Ню Йорк с неговите гори и любимото му езеро.

Франси вече се унасяше в обятията му, когато изведнъж осъзна накъде я води ходът на мислите ѝ. Споменът За Моли Магуайър не беше изплувал случайно в съзнанието ѝ, а в момента, когато умуваше как да продаде изобретението си на бизнесмени, които бяха предварително убедени, че компютрите са бездушни електронни мозъци, лишавачи от човешка същност всичко, до което се докоснат.

Франси се замисли за новосъздадения от Сам компютър — скромно работно добиче, предназначено да улесни живота на бизнесмена, за когото не бе задължително да бъде експерт по компютрите, за да се ползва от услугите му. Това щеше да бъде машина, която купувачът щеше да възприема съвсем непринудено и дори с хумор като близък приятел и неделима част от работното всекидневие.

В същия миг двата потока на мислите ѝ, стремили се тъй упорито да се срещнат, се сляха в съзнанието ѝ. Франси ясно видя компютъра, както и името, което щеше да му даде. Най-неочакваното, но същевременно и най-нежното и човешкото.

„Моли...“, проблесна в унасящото ѝ се в сън съзнание и тя заспа в обятията на Сам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Името „Моли“ се оказа и последният тласък, който доведе новия компютър на „КомпюТел“ към бляскаво бъдеще. Всички буквално се влюбиха в него, като се започне от колегите на Франси и се стигне до лукавите и скептично настроени предприемачи, чийто интерес тя и Джоел Грет от месеци насам се опитваха да събудят.

Група директори на инвестиционни банки, които бяха заели изчаквателна позиция още от зимата, най-сетне се пристрашиха и вложиха над три милиона долара в „Моли“ и „КомпюТел“, като в замяна на това щяха да получат правото на закупуването на акции и на място в Борда на компанията. Почти веднага примерът им последва значителна инвестиционна компания, а след това и втора такава.

Работата по „Моли“ продължи да напредва с ускорени темпове през цялото лято. На 8 септември Сам направи пред неколцина частни инвеститори потресаващо успешна демонстрация на изчислителните възможности на „Моли“, както и на смайващо лесното манипулиране с него, в резултат на което постъпиха четири нови инвестиционни вноски, всяка от които възлизаше на един милион долара.

На връщане от празничния обед с инвеститорите в „Четири сезона“ Франси похвали Сам.

— Ти си героят на деня! Ако „Моли“ не се беше представил толкова добре пред експертите им, щяхме да останем с пръст в устата.

— Не благодари на мен — поклати глава Сам. — Аз съм само незначително колелце в целия този огромен механизъм. Движещата сила си ти, Франси.

Тя уморено се усмихна. Знаеше не по-зле от него, че са още много далече от финала. Ако искаха да осигурят на „Моли“ убедителна реклама в цялата страна, щяха да имат нужда от двойно повече капиталовложения от тези, с които разполагаха. Като че ли с всяка стъпка напред в начинанието им рискът приемаше все по-застрашителни размери. Средствата непрекъснато се увеличаваха, вярно, но едновременно с това все повече и повече хора очакваха звездния миг.

Най-лошото беше, че „КомпюТел“ не бе спечелила сама нито цент, тъй като продуктът ѝ все още не беше излязъл на пазара, а имаше вероятност и никога да не излезе, ако не си осигурява необходимите им за това капитали. Но привличането на инвестиции се затрудняваше изключително много от факта, че цялата операция се провеждаше при съблюдаването на най-строга секретност. А директорите на инвестиционните компании и други акционерни дружества трудно биха могли да убедят управата им да вложи толкова значителни средства в продукт, чието съществуване се пазеше в пълна тайна.

Едва сега Франси разбра как се чувстват бродуейските продуценти, които са пръснали милиони долари за десетки актьори и армии от сценични работници в създаването на някой пищен мюзикъл, а след това са принудени да живеят в постоянен страх, че той може да бъде свален от сцената още на премиерата и да се окаже пълен финансов провал.

И Франси почувства как противно на волята ѝ също я обзема нещо като сценична треска. С „Моли“ бе стигнала наистина прекалено далече, за да се връща тепърва назад. Да не говорим, че носеше отговорност и за хората, които бе привлякла за осъществяването на проекта си. Ако корабът потънеше, всички щяха да отидат на дъното.

Но нямаше нито време, нито сили за разкажание. Оставаше ѝ единствено пътят напред.

Един час след обяда в Манхатън Франси и Сам се върнаха в склада, разпределен на сектори, в които работеха отделните екипи — дизайнерите, експертите по хардуер, съставителите на специализираната терминология, специалистите по маркетинг.

Сам се присъедини към Куин и Тери, посветили се на разрешаването на последните проблеми с електронните схеми на „Моли“. Усмихна се при мисълта за любимия си 9292, в който се беше ровил толкова време, и за сегашното му превъплъщение, което, ако Франси успееше, щеше да извърши революция не само в Америка, но и в целия делови свят. И скоро работата така го погълна, че не забеляза кога тя е излязла от склада.

Никой не обърна внимание на отсъствието ѝ. А Франси искаше точно това. Взе метрото до Манхатън, там спря такси и даде на шофьора един адрес в центъра на града.

Няколко минути по-късно се намираше в невзрачна, разположена на втория етаж кантора срещу настанил се зад бюрото млад мъж с пуловер и обикновен панталон, чийто небрежен вид напълно съответстваше на естеството на дейността му.

Казваше се Кевин Стил и беше собственик на магазин за електронно оборудване, разположен точно под кантората му. Истинската му специалност обаче твърде деликатна, за да я афишира, беше електронният шпионаж.

Франси го бе ангажирала преди два месеца и оттогава той ѝ се обаждаше всяка седмица. До този момент нямаше нищо, което да си заслужава да ѝ съобщи, и предишната седмица дори ѝ бе казал, че според него напразно си пилее парите.

Но ето че тази сутрин беше позвънил в склада и ѝ бе оставил тайнствено съобщение, което според предварително уговорения от тях код означаваше, че най-сетне нещо се е появило. И Франси беше тук именно заради това.

— Е, какво имаш за мен? — попита тя.

— Предполагам, че това, което търсиш — отвърна Кевин. — Наведи слушалките и дай да го прослушаеме заедно.

Двамата сложиха слушалки и той включи един свръхмодерен магнетофон, снабден с шумозаглушаващо устройство.

Франси чу характерното изцракване на телефонен превключвател. После прозвуча мъжки глас:

— Нещо ново?

— Да — отвърна женски глас. — Аронсен, изглежда, ще се навие. За един милион. Видяха последния прототип и се съгласиха.

Франси веднага разбра, че става дума за един от инвеститорите, с които беше обядвала днес.

— Как мина? — поинтересува се мъжът.

— Идеално — отвърна жената. — По-добре, отколкото очаквахме.

— Кога смятате да го пуснете? — попита той.

— Все още никой не знае, но се надяваме това да стане в началото на лятото. Предстои организирането на голяма рекламна кампания за продажбата му.

— Значи нямаше технически проблеми? — настоя мъжът.

— Никакви. РАМ-ът е дело на Сам, а програмата, която Франси създаде, е наистина много мощна. Ще ми се аз да я бях разработила.

Последва пауза.

— Ще я донесеш ли? — попита мъжът.

— Веднага щом намеря време да я изкопирам — отвърна жената.

— Страшно сме заети.

— Добре. Чудесна работа свърши. Донеси я у дома.

Тук линията прекъсна.

Франси свали слушалките. Беше пребледняла, но не изглеждаше особено изненадана.

— Чу ли каквото искаше да чуеш? — попита Кевин Стил.

— Не исках да чуя точно това — усмихна се Франси, — но разбрах всичко, което исках да разбера. Благодаря, Кевин.

— Моите хора да продължат ли работа? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя. — И още веднъж много ти благодаря.

— Знаеш ли кой е мъжът, който говореше по телефона? — попита Кевин и се надигна от стола.

Франси се поколеба, преди да отговори.

— Сега това не е толкова важно.

— Но жената все пак... — започна Кевин.

— О, да, няма никакво съмнение — прекъсна го Франси.

Сбогува се и си тръгна. На улицата се озърна, вдишвайки с пълни гърди градския въздух. Не беше от най-чистия, естествено, но при тези обстоятелства ѝ подейства освежително.

Помисли си, че същото се отнасяше и за партията шах, която разиграваше. Не беше особено чиста, а и нещата, които научаваше покрай нея, не бяха особено приятни, но трябваше да я изиграе докрай. И то така, че да я спечели.

„Дейна — мина ѝ през ума. — Не предполагах, че можеш да бъдеш ти.“

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

На другия ден следобед Франси свика спешно заседание на най-отговорните си служители, между които бяха Сам, Джоел, Барбара, Тери, Куин и Лий Нюджънт.

Въпросът на Куин изпревари съобщението, което възнамеряваше да направи.

— Къде е Дейна? — попита той.

— Тази сутрин я уволних — отвърна Франси. — Тя вече няма да работи при нас. А това означава, че на твоите плещи ще легне още по-голяма отговорност. Отсега нататък за програмирането ще отговаряме двамата с теб. Надявам се, че ще имаш сили да се справиш.

Останаха като гръмнати, всички мълчаха. Те познаваха много добре Дейна и в редица отношения разчитаха почти изцяло на нейната неизчерпаема енергия и вещина. Наистина щеше да им липсва. С разработката на „Моли“ се занимаваха изключително ограничен брой специалисти и липсата на един от тях би могла да се окаже фатална.

— А би ли ни обяснила защо? — попита Тери.

— В момента предпочитам все още да не ви казвам — поклати глава Франси, — но искам да знаете, че през следващите седмици най-важното нещо за нас ще бъде сигурността. На този етап най-голямата опасност за „Моли“ е не от техническо, а от стратегическо естество. Ясно ли е?

Настъпи мълчание. Хладният, сдържан тон на Франси и смразяващият ефект на безстрастната ѝ усмивка изпълниха присъстващите със страхопочитание. По нищо не личеше, че току-що е била предадена от една от най-добрите си приятелки. Изглеждаше като шеф на компания, обявил току-що деня за поредния пикник на подчинените си. Беше делова и неестествено спокойна.

След края на заседанието Сам я дръпна настрана.

— Как разбра? — попита простичко той.

Франси се замисли преди да му отговори.

— Наредих да подслушват телефона ѝ.

Върху лицето на Сам се изписа болка. Той не беше в приятелски отношения с Дейна, но през последните две години бе работил с нея върху разрешаването на хиляда технически въпроси и мислеше, че я познава добре.

— Какво те накара да насочиш подозренията си точно към нея?
— попита той.

— Нищо — отвърна Франси.

— Нищо? — изви вежди Сам.

— Подслушвах се телефоните на всички — сви рамене тя и в погледа й Сам прочете пълно безразличие.

Изглежда я учудено. Думите й като че ли го разстроиха, сякаш бе прозрял в тях повече от необходимото и поради това вече вредно подозрение. Не можеше да отрече обаче, че действията й бяха дали резултат.

— Каж ми само едно! — настоя той. — От кого е била наета?
От Магнъс?

Франси се поколеба дали да му каже истината, но накрая отсече:

— Сам, в момента имам нужда от гениалния ти ум за далеч по-важни неща, затова е по-добре да не се тревожиш заради случилото се с Дейна. Остави тази работа на мен. Когато всичко приключи, ще получиш отговор на въпросите си. Съгласен ли си?

Той я погледна изпитателно в очите и този път вече забеляза болката в тях. Франси я бе скрила от останалите, но двамата бяха толкова близки, че не съумя напълно да я прикрие и от него.

Сам нежно докосна ръката й и прошепна:

— Съжалявам, Франси.

— В любовта и на война всичко е позволено — усмихна се тя. —
А сега, на работа!

И миг след това, заедно с Куин, Сам бе вече изцяло погълнат от работата над прототипа, а Франси се уедини в малкото сепаре в единия ъгъл на склада, което използваше за кабинет.

Позволи си за последен път да помисли за Дейна. Тя беше последният човек, от когото очакваше да я предаде, но сега се радваше, че го е разбрала. Това доказваше, че все още има какво да научи за човешката природа, и то за толкова кратко време.

И дълбоката увереност, която я крепеше през последните изтощителни месеци, отново й се притече на помощ. Затвори очи и се

съсредоточи върху работата, която ѝ предстоеше.

„Вие сте на ход, господин Магнъс“, мина ѝ през ума.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

През следващите седмици никой не отвори дума за Дейна.

Колкото до Сам, той все пак намери време да се поразмисли за случилото се и за това, което то означаваше за Франси.

Знаеше, че навремето Франси и Дейна са били не само съквартирантки, но и близки приятелки. Стоотици пъти му се бе случвало да влезе в „КомпюТел“ или в склада и да ги завари да работят заедно, свързани от мълчалива, почти сестринска близост.

И ето че изведнъж Дейна вече я нямаше.

Но Франси не се промени. Остана все същата спокойна и непреклонна млада жена, появила се неизвестно откъде в деня, в който предприеха кампанията за финансирането на „Моли“. И тогава, в този първи ден, Сам разбра, че тя е преодоляла някаква невидима бариера, принудила я да се преобрази в името на целта, която си бе поставила.

Ала тази Франси, която виждаше напоследък, почти го плашеше, защото му се струваше неестествено вгълбена в себе си и някак тайнствена. Сегашната Франси нямаше нищо общо с онази, другата, която бе срещнал и опознал преди две години и половина. Макар и очевидно наранена, младата жена, която тогава покани в „Автомат“, му се стори, общо взето, нормално същество в добро здраве, уязвимо и мило. И когато се съгласи да ѝ помогне да създадат „КомпюТел“, той ясно си беше дал сметка, че помага в един труден момент не само на нея, но и на себе си.

След като се сприятелиха, Сам почувства как постепенно започва да се приближава както до терзаещата душата ѝ невидима рана, така и до тайната на неистовия ѝ устрем напред. Не смяташе, че това е някаква пречка в отношенията им, защото знаеше, че двамата с неговия 9292 ѝ помагат да постигне целта си. Приятелството му явно не влизаше в разрез с личния ѝ живот.

И тогава дойде неговото наказание.

Още първата нощ, когато крехкото и деликатно привличане, което изпитваха един към друг, ги тласна към леглото и те прекрачиха забранената линия, ставайки любовници, съдбата изведнъж реши най-

сетне да му предостави фаталния шанс да надникне в съзнанието ѝ и да разбере какво става в неговите дълбини.

„Джак...“

Произнесената в просъница дума сякаш отвори вратата към кошмар, който оттогава нито за миг не го изоставяше. Хилядократно се бе измъчвал от мисълта, че макар ѝ да му се беше отдала — капнала от умора и несъзнаваща какво прави — тя всъщност през цялото време бе мислила за другия.

Тази едничка дума му причини неописуемо страдание. Оттогава стотици пъти бе наблюдавал спящата Франси, опитвайки се с маниакална упоритост да прозре в сънищата ѝ, ала онова име повече не се изплъзна от устата ѝ.

Но и веднъж му бе достатъчно.

Запита се дали всъщност не се възползва от случайността и лъже не само Франси, но и себе си, позволявайки си да спи с нея, след като дълбоко в сърцето си тя обича друг. Размишлява много върху отношенията си с нея. Знаеше, че тя му се доверява и разчита на него не само по отношение на приятелството му, но и на неговата работа.

Но откликваше ли и сърцето ѝ на желанието на тялото, когато се любеше с него?

Задаваше си този въпрос всеки път, когато Франси оставаше при него. Така неимоверната болка и най-голямото удоволствие, което бе изпитвал в живота си, се сливаха в амалгама, от която буквално му се завиваше свят.

Когато се любеха, изпитваше усещането, че скача от края на земята. Тялото ѝ беше толкова напрегнато от продължителната, изтощителна работа, че когато най-сетне се отпуснеше, му напомняше гръмотевична буря, разразила се, след като цял ден облаците са се сгъстявали. Възприемаше голотата на плътта ѝ като чудо — сияйно призрачна и съблазнителна в полумрака, докато нозете ѝ галеха неговите, а малките ѝ твърди гърди се притискаха в неговите.

Любеше се с трогателна непринуденост, със свити колене, които докосваха бедрата му, и обгърнала раменете му с ръце, докато с въздишка го приемаше в себе си. Но макар да бяха топли и нежни, в ласките ѝ неизменно се долавяше онова странно вътрешно напрежение, което винаги я съпътстваше в работата. Напрежение,

което като че ли едновременно го смазваше и подминаваше, сякаш не бе предназначено за него.

Налудничавото чувство, че е колкото близо, толкова и далеч от това невероятно сложно създание, всеки път връщаше Сам към отронилото се от устните ѝ име.

Още в деня на запознанството им Сам разбра, че корпорацията „Магнъс“ дълбоко я е наранила. Знаеше, че Джак Магнъс е оставил върху нея незаличим отпечатък, който бе смътно свързан с борбата ѝ срещу компанията. И когато октоподът „Магнъс“ заведе дело срещу „КомпюТел“, сякаш ѝ хвърлиха фаталната ръкавица в живота ѝ. Нямахше да си позволи отдиш, нямаше да се помири, докато не приключеше последната си битка с победа, която според Сам щеше да бъде за нея по-скоро отмъщение, отколкото удовлетворение.

И днес, както и преди две години, тя все така не желаше да говори за „Магнъс Индъстрис“. Бе вперила поглед единствено в „Моли“ и в бъдещето, сякаш миналото изобщо не съществуваше.

Мълчеше като гроб и понякога Сам изпитваше странното усещане, че в „Моли“, а и в целия проект, върху който работеха, има нещо, което тя не му казва. Това, разбира се, беше невъзможно, тъй като Сам познаваше не само всяка платка и елемент на новия компютър, но и всеки етап от операцията. И все пак това усещане не го напускаше. Като че ли непознавайки достатъчно добре Франси, не можеше да прозре и какви са плановете и намеренията ѝ.

Нещо повече — мълчанието на Франси правеше още по-болезнено наказанието, което изтърпяваше заради това, че си бе позволил да влезе в интимни отношения с нея, без да има доказателство, че ласките ѝ са израз на обич.

Това беше наистина жестоко наказание и болката от него се изостряше все повече с всяка изминала работна седмица и с всяка тяхна омайваща го среща, защото той изпитваше все по-голяма нужда от Франси и вече не можеше да си представи живота без нея.

„Джак...“ Името тегнеше над живота на Сам като зловец талисман и опорочаваше всеки миг на близост с Франси. Като че ли империята Магнъс и издънката ѝ Джак Магнъс бяха паяжина, която безпощадно я впримчваше и я откъсваше все повече и повече от него. Затова и Сам често си задаваше въпроса дали всъщност не е просто малко колелце в една машина, охранявана от омразата на Франси към

човек, който бе обсебил много по-голяма част от нея, отколкото Сам някога би могъл да притежава, и чиято абсолютна власт над Франси се потвърждаваше от самата ожесточеност на съпротивата ѝ.

Не му беше особено приятна мисълта, че е просто пионка в гнева и омразата ѝ към един мъж, когото тя може би е обичала и вероятно продължаваше да обича.

От друга страна, чувстваше, че тази нейна настървена борба и образът на непреклонната жена, в която се беше превърнала, не са ѝ присъщи. Това като че ли бяха черти, характерни за друг, за чужд човек, наложени ѝ по погрешка от съдбата и стечението на обстоятелствата.

Всеки път, щом погледнеше днешната Франси, той продължаваше да вижда в нея доброто момиче, в което се беше влюбил в „Автомат“ — напрегнато и енергично, вярно, но безспорно създадено по-скоро за щастие, отколкото за главозамайващи успехи. И зад този образ неизменно смътно долавяше чертите на неотдавнашното невинно дете, на умното и палаво момиче, отдадено на семейството си и жадно да опознае света. Момиче, преживяло смъртта на майка си и постъпило в колеж, за да се посвети на една безоблачна кариера.

Именно тази Франси носеше в сърцето си Сам. „Невъзможно е тя да не съществува“, мислеше си той. Усетил бе присъствието ѝ и в това нямаше никакво съмнение, особено след като толкова пъти я бе държал в обятията си, чувствайки невинността и добротата ѝ всеки път, когато му се отдаваше.

Но сега в личността на Франси това хлапашко видение се бе сляло с нещо изключително опасно. Когато се любеха, на него му се струваше, че държи в прегръдките си две жени. Едната — мила и доверчива, с която той копнееше да прекара остатъка от живота си, а другата — безпощаден кръстоносец, чиято маниакална устременост бе насочена към цел, намираща се далече извън него.

Трябваше да разбере коя от двете бе истинската!

Взе това решение след уволнението на Дейна. Щеше да изчака завършването на „Моли“ и направо да попита Франси къде е неговото място в живота ѝ. И тогава, довела за добро или за зло докрай своята мъчителна битка, тя вече щеше да бъде в състояние да каже кого обича и какво смята да прави с живота си.

Да, Сам щеше да изчака дотогава. Но нито секунда повече. Беше прекалено горд човек, за да продължи да се посвещава така всеотдайно на една жена, която не му принадлежеше изцяло. Въпреки любовта си към Франси той не би могъл да го понесе.

Време беше да получи отговор на въпроса коя е тя, макар че колкото го желаше, толкова и се страхуваше от него.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

15 декември 1959 г.

Джули Магнъс лежеше в обятията на Скот Монтийгъл.

Бяха в малката спалня на семейния им дом в Съри. Къщата бе собственост на семейството от пет поколения насам. Първоначално принадлежала на пазача на голямото имение на прадедите на Скот и тя единствено бе оцеляла, когато семейството му се беше разорило по време на Депресията.

Откакто бе завършил право, Скот беше поел грижата за майка си и за сестрите си и се опитваше да закърпи финансовото положение на семейството. Успял бе да настани майка си в приятен апартамент в Лондон в близост до роднините ѝ. Помагаше на по-малката си сестра, като заплащаше образованието ѝ, а по-голямата лично бе оженил.

Спестявайки всяко пени от адвокатската си заплата, Скот беше успял да купи парче земя, недалеч от някогашното фамилно имение. Бе наел и човек, който да я обработва — дружелюбен младеж на име Нед Темплър, който живееше там със семейството си. Дватама бързо се сприятелиха и сега работеха здраво, за да произведат достатъчно картофи и захарно цвекло, та да превърнат малката ферма в печелившо предприятие.

С изключение на къщата, реликва от далечното минало, тази ферма бе всичко, което Монтийгъллови притежаваха. Апартаментът на Скот в Лондон, както и този на майка му, бяха взети под наем. Мойра живееше с още три момичета в Блумзбъри, близо до университета, в който следваше.

Монтийгъллови бяха на светлинни години далеч от разкоша, на който се бяха радвали навремето, но макар и финансово притеснени, те представляваха напълно платежоспособни буржоа. А и Скот хранеше надежди за подобряване на сегашното им положение. Той беше способен и трудолюбив адвокат и познанията му в областта на корпоративното и международното право му печелеха все по-голям авторитет в кантората. И ако нещата се развиваха добре и занапред,

можеше да се надява след време да стане пълноправен съдружник в нея.

Но Скот не допускаше работата да обсеби напълно живота му. Отнасяше се с чувство за хумор към материалните си затруднения и изпълняваше с достойнство ролята си на глава на семейството, чийто основен финансов източник беше той. Често се шегуваше пред Джули по повод на работата си и тя имаше чувството, че е доволен от непретенциозния си начин на живот и че с лекота се е отърсил от бремето на богатството, донесло толкова малко щастие на поколението на баща му.

Това негово отношение, в което прозираше едновременно здрав разум и безметежен непукизъм към превратностите на съдбата, очароваше Джули. Скот беше независим човек и играеше с живота открито — нещо, което на нея ѝ беше напълно чуждо, защото бе израсла в един затворен свят, където богатството и общественото положение на семейството ѝ действаха също толкова гибелно, колкото и нечовешката власт на баща ѝ.

Още с пристигането ѝ в Лондон Скот я представи на семейството си — на майка си, уморена, но привлекателна жена около шейсетте, зависеща сякаш от Скот дори по отношение на усмивките си, което обаче не ѝ попречи да я приеме радушно; на по-голямата си сестра Луси, омъжена за борсов агент и току-що родила второто си дете; и на Мойра — умна и красива студентка, на която Джули от пръв поглед допадна.

Мойра беше интелектуалка до мозъка на костите — специализираше история и международни отношения и имаше леви феминистки убеждения, заради които често влизаше в конфликт с брат си.

„Толкова си закостенял, Скот! — възкликваше понякога тя. — Кога най-сетне ще прозреш истината за английските жени? Докато те не получат правата си, права няма да получи нито една онеправдана прослойка!“

Скот се усмихваше, защото обожаваше сестра си дори тогава, когато го подлагаше на най-ожесточена критика.

„Не че не съм съгласен с теб — отвръщаше той. — Просто смятам, че не е необходимо човек така да се вживява в политиката. Трябва да приемаме света с всичките му недостатъци. Не съм против

промените, но това не означава, че трябва да седим със скръстени ръце, докато настъпят. Трябва да живеем днес и да се грижим един за друг колкото се може по-добре.“

„Точно това имам предвид! — заявяваше тържествуващо красивата Мойра с искрящи на фона на кестенявата ѝ коса очи. — Да се грижим един за друг! Не можем да пренебрегваме тази морална отговорност, Скоти, докато светът стане по-добър. Трябва да го направим такъв сега, защото от чакане никой не е прокопсал. Не съм ли права, Джули? — обръщаше се тя към Джули с усмивка. — Помогни ми да му влея малко ум в главата!“

Джули тактично се измъкваше с отговор, който устройваше и двете страни. Не можеше да каже на Мойра колко е удивена от факта, че изобщо се интересуват от мнението ѝ, и колко им е благодарна, че я приобщават към дружеските спорове в щастливото си семейство. За нея тези хора бяха наистина най-големите щастливци, защото въпреки обстоятелствата бяха запазили благородството си и се обичаха. Дори нещо повече — приемаха и нея.

Скот я разведе из Лондон. Тя се опита да скрие от него, че е виждала всичко това, и то неведнъж, по време на семейните им пътувания. Кое то ѝ се удаде лесно, защото Лондон на Скот беше Лондон на шумния пазар „Портобело“, на Кенсингтънските градини и на скромните чайни в Сохо, докато Лондон, който Магнъсови бяха посещавали, беше Лондон на „Сотби“, „Савил Роу“, „Кларидж“ и „Уимбълдън“.

Скоти показва Лондон на обикновените работници — разрушен, мъчително възстановяващ се от войната град, но белязан с непреклонната гордост на една древна нация, чиито традиции бяха по-силни от всякога.

— Страната ни е като нас, Монтийгълови каза той. — Загуби империята и блясъка си, но се утешава с вековните си традиции.

Джули никога не беше изпитвала такова пълно удоволствие. Всеки тих миг, прекаран със Скот и семейството му, бе за нея като Коледно утро, изпълнен с безгрижна зимна свежест, която я ободряваше и укрепваше. Лепкавата лондонска мъгла не беше в състояние да помрачи настроението ѝ. Искеше да види всичко с очите на Скот.

След като разгледаха града, Скот я разведе из околностите на Съри. Държеше я за ръка, докато се разхождаха по ливадите, където бе играл като момче. Минаха с кола през красиви селца като Шийър и Фрайдей Стрийт, след което ѝ показа старото семейно гробище в Абинджър Комън, където Монтийгълови имаха гробници, датиращи от шестнайсети век.

— Върнахме се към корените си, както виждаш — отбеляза той. — Може би голямото богатство е било просто неподходящо за нас. Изглежда, съдбата ни е предопределила нещо друго. Приятно ми е да си мисля така.

На Джули тази мисъл също ѝ допаднаше. С всеки прекаран с него миг тя все по-ясно осъзнаваше колко затворен и отвратителен е нюйоркският свят на семейството ѝ и колко възхитително земни са другите възможности, които животът предлагаше.

Седмица след пристигането на Джули в Англия Скот ѝ показа къщата. Тя беше малка и уютна, с печка за въглища, две малки спални, дневна с голямо каменно огнище и кресла с издута до пръсване тапицерия. По стените висяха стари портрети и пейзажи, рисувани на младини от бащата на Скот. И когато печката разпръсна приятната си топлина в студените стаи, къщата стана още по-уютна.

Скот ѝ показа къде е сервиза за чай и с гордост я наблюдаваше, докато тя го приготвяше.

— Дали да не обядваме тук? — подхвърли той и гласът му прозвуча нерешително.

Джули разбра какво има предвид и през ум не ѝ мина да му откаже.

Преди обяд предприеха дълга разходка из околностите, а после разпалиха старото огнище. До слуха им отвън долиташе воят на вятъра, плясъкът на птичи криле, суетнята на полските мишки и Джули се притисна още по-силно към Скот под юргана.

Усети как той нежно я целуна по челото, докато пръстите му се ровеха в косата ѝ. В тялото ѝ се прокрадна греховна топлина. Само преди няколко месеца това усещане би я накарало така да се засрами от себе си, че да си забрани да го изпитва, за да не би да зарази и Скот с порочността си. Но сега тук, до него, в родината му, познавайки вече семейството му и уверена, че я приемат, вече можеше да се опита да направи невъзможното — да загърби миналото си и да се осмели да

бъде такава, каквато бе всъщност. При тази мисъл я обзе страх, но това беше приятен, пречистващ страх.

И когато ръката му колебливо се плъзна към гърдите ѝ, Джули сама я насочи към техните втвърдили се зърна. В ласките му имаше нещо искрено и честно ѝ не след дълго тя усети болезнения трепет на възбудата.

Знаеше, че и той е възбуден. Разбра го по целувките му, по настойчивостта на милувките му.

Осъзна, че са пред прага на последното си откритие един за друг и неволно се ужаси.

Отдръпна се, колкото да го погледне в очите, и го погали по бузата, позволявайки му да види болката ѝ.

— Джули... — каза той нежно. — Какво има? Не си ли сигурна?

Тя тъжно се усмихна и промълви:

— В теб, да. Но не мога да не се запитам дали същото важи и за мен. Не искам да те загубя.

Скот я прегърна и затвори очите и с целувки.

— Ти си красиво момиче — прошепна. — Ти си един прекрасен и честен човек. И аз те обичам. Цял живот съм мечтал за теб и ето че те намерих. Няма да ти позволя да си отидеш!

Джули потръпна в обятията му. Никога не беше очаквала, че ще чуе такива думи. Сториха ѝ се като врата към друг свят.

Скот я целуна бавно и нежно. И незнайно откъде извади малка кутийка.

— Отвори я — каза.

Джули се подчини и видя възхитителен златен пръстен с гранат.

— Беше на баба ми — поясни той. — С него се е омъжила за дядо ми. Отдавна е в семейството ни, но е толкова стар, че никой не знае как е попаднал тук. Във всеки случай е било много преди Монтийгълови да забогатеят. И сега, когато вече сме съвсем нормални хора, той ни е останал просто като връзка с миналото. Държа отсега нататък да го носиш ти. — Замълча и добави: — Искам да се омъжиш за мен, Джули.

Тя погледна пръстена, после се взря в очите му. Беше искрен. Нямаше никакво съмнение, че я обича. И така, както този пръстен го свързваше с намиращото се извън пределите на спомените му минало, самият Скот се бе превърнал в нейната връзка с времето отпреди

нейния позор, когато все още беше чиста. Той я познаваше оттогава и днес ѝ предлагаше завръщане към собствената ѝ, загубена някога същност. За един ужасен миг мислите ѝ отново я увлякоха в бездната на миналото и безнадеждността, която толкова дълго време бе нейният единичък свят. Скот Монтийгъл ѝ хвърляше спасителното въже — единственото, което можеше да ѝ помогне да се измъкне от мръсотията, преди тя да я погълне. И едва ли щеше да го направи отново. Съдбата ѝ предоставяше възможност да се спаси.

Джули се усмихна. Разкъсващият душата ѝ нож като че ли за първи път беше изваден.

— Да, Скоти — промълви тя. — Ще се омъжа за теб.

Сложи пръстена на ръката си и отново го погледна в очите.

После, докато Скот я наблюдаваше, свали блузата си, махна сутиена и придърпа ръцете му към гърдите си. Стъписан пред сияйната красота на тялото ѝ, той я обгърна с поглед, в който се четеше възхищение. Наведе се и я целуна.

Любиха се на стария диван пред пращящия огън. Скот беше внимателен и нежен, дори прекалено нежен, като едва ли си даваше сметка колко ценно е за нея уважението, което ѝ засвидетелстваше. Джули му отдаваше тялото си със същото благоговение, с което бе приела и пръстена.

Когато всичко свърши, тя го притисна в обятията си и прошепна в ухото му:

— Никога не ме напускай! Обещавах ли?

— Обещавам! — промълви той. — Докато смъртта ни раздели!

Джули се опита да убеди Скот да избягат. Знаеше, че женитбата им е изправена пред непреодолими препятствия. Беше сигурна, че баща ѝ никога няма да одобри брака им, защото Монтийглови нямаха нито пари, нито положение и бяха семейство, белязано с позорната дамба на бедността. А и Скот Монтийгъл не кроеше никакви планове, за да забогатее или да възроди предишното величие на фамилията си. Единственото, което искаше, бе да води най-обикновен живот, и то с Джули.

Скот се противопостави на настояването ѝ да се оженият тайно още сега. Не искаше да обиди майка си с нейните старомодни разбирания за благоприличие. Нещо повече — държеше на всяка цена да въведе Джули в семейството си официално, както повеляваше

традицията. Всички я бяха харесали от пръв поглед и искаха да я посрещнат с подобаваща церемониалност.

Скот обяви годеща им по време на семейно парти в апартамента на майка си. Насрочиха сватбата за юни. Предвиждаше се тя да премине като скромно тържество, на което щяха да присъстват най-близките приятели на Скот и многобройните му роднини. Но Монтийгълови не знаеха, че Джули не е съобщила за годеща си на своето семейство. Искаше ѝ се колкото се може по-дълго да се наслаждава на новото си независимо бъдеще преди да уведоми за него Магнъсови. И затова им изпрати просто телеграма, че ще остане в Лондон още десетина дни.

Но имаше нещо, което незабавно обсъди със Скот, и това беше въпросът за наследството ѝ.

— Баща ми ще ме лиши от наследство в момента, в който научи за нашия брак — поясни тя. — Той вече има планове за мен, така както имаше за сестра ми и за Джак. Не обича да му се противопоставят. Трябва да го разбереш, Скоти! От деня, в който научи за нас, аз оставам на улицата. А и не бих приела парите му дори и да ми ги предлага. Надявам се, че ще се примириш с този факт.

За нейна изненада Скот бе очарован от новината.

— Олекна ми! — възкликна той. — Възнамерявам сам да ти осигуря всичко, от което имаш нужда. Отвикнал съм да боравя с големи суми, а и ще ти призная, че не ми е по сърце. Тъкмо се чудех как да те убедя да продължиш да живееш като бедна англичанка, а не като нийоркиска милионерка.

— О, ако знаеш колко те обичам! — извика Джули и го прегърна.

Скот се усмихна, когато тя го целуна, и добави:

— Никога досега не бях попадал на жена, която ми благодари, че съм я разделил с богатството ѝ. Според мен това е добър знак за началото на съвместния ни живот.

За първи път Джули Магнъс се почувства пълновластен господар на съдбата си. Скот се изправяше като крепостна стена между нея и обсебилите душата ѝ зли демони. Вече чувстваше как Монтийгълови се сплотяват около нея като нейното ново семейство, за да я защитят от миналото ѝ. А и какво ли можеше да направи Антон Магнъс, за да я спре, след като се беше отказала от парите му?

„Всичко ще се нареди — мислеше си Джули. — Просто няма как да не се нареди!“ В своята безпределна мъдрост Бог не можеше да е отредил повече от полагащата се мъка на две най-обикновени човешки създания. Скот вече беше изстрадал своята, тя също. И сега заедно щяха да бъдат щастливи.

Всичко трябваше да се нареди.

Вечерта на тържеството, по случай годиша им в апартамента на госпожа Монтийгъл Джули почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне, ако не сподели с някого радостната вест. За съжаление тя нямаше приятели. Можеше да се довери единствено на човек, който щеше да запази тайната от родителите ѝ.

Сети се за Гречен. Между двете сестри съществуваше връзка, позволила им години наред да пазят много тайни една за друга. И Джули беше убедена, че Гречен няма да каже на никого.

Обади ѝ се по телефона. Предвид петчасовата разлика във времето, в Ню Йорк беше следобед. Гречен беше у дома си сама с бебето и искрено се зарадва на обаждането на сестра си. А и изпадна в истински възторг, когато научи защо ѝ се обажда.

— О, мила, толкова се радвам за теб! — възкликна тя. — Кога е сватбата?

— През юни — отвърна Джули с преливащ от щастие глас. — Надявам се, че ще дойдеш, Греч.

— Първа ще довтасам! Но слушай, Джули, и тук имаме новини. Просто няма да повярваш!

— И какви са те? — попита Джули.

— Става дума за Джак. Разведоха се с Белинда. Дойде ни като гръм от ясно небе. Пазеха го в тайна само допреди няколко дни и отначало никой не повярва.

Джули онемя. Бе смятала, че достатъчно добре познава брат си и че той никога не би предприел подобна стъпка.

— Момчето явно не е страхопъзльо, признавам — отбеляза тя, връщайки се неволно към грубоватия език, който използваше у дома. — Не предполагам, че му стиска.

— Но има и още нещо — прекъсна я Гречен. — Дръж се да не паднеш! Пак ще се жени!

— Пак!?!... — възкликна Джули. — Толкова скоро? Не мога да повярвам!

— А и за нищо на света няма да се досетиш за кого! — засмя се
Гречен.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

21 декември 1959 г.

До завършването на „Моли“ оставаха не повече от шест месеца.

В „КомпюТел“ цареше въодушевление. По време на последните четири демонстрации компютърът се беше представил отлично, поразявайки инвеститорите и спонсорите както с изчислителните си способности, така и с лекотата на манипулиране. Последното му достойнство, и това знаеха всички, се дължеше на основната програма, усъвършенствана от Франси до невероятно по своята ефикасност равнище. Хората от най-близкото ѝ обкръжение бяха искрено изумени от нейното постижение, особено като се има предвид, че напоследък тя беше станала някак потайна, отнасяше се към програмата далеч по-собственически и отговаряше преднамерено уклончиво на въпросите, имащи отношение към нейното функциониране и техническите ѝ параметри. Най-големият проблем, който стоеше пред екипа на „КомпюТел“, беше определянето на цената на дребно на „Моли“. Изключително важно бе тя да бъде по възможностите на всяка средно голяма компания и гаранционните условия да бъдат толкова изгодни, че да се избегне у първата вълна купувачи впечатлението, че рискува прекалено много, закупувайки новия компютър.

Този особено труден проблем беше разрешен с херкулесовите усилия на всички, работили по създаването на „Моли“ и маркетинговите проучвания. Междувременно най-висши служители на „КомпюТел“ не само получаваха минимални заплати, но и влагаха собствени средства в тази толкова оскъдно финансирана операция. Всички те имаха право на акции на компанията и осъзнаваха, че евентуалната финансова изгода от собствената им работа зависи от това доколко безрезервно са се посветили на „Моли“.

Точно по тази причина Франси успя да предложи на инвеститорите цена на дребно, която всяко що-годе нормално функциониращо предприятие можеше да си позволи и същевременно да им гарантира, че тя няма да се промени дори с цент до излизането на „Моли“ на пазара. Нацията била готова за компютъризация, увери

ги тя. Досега бизнесът в страната робувал на старомодните финансово-отчетни схеми и онова, което се налагало да се направи, било по ефикасен и убедителен начин посланието за воденето на пгаа до крайност отчетност да стигне до бизнесмените. Останалото щял да свърши личният им интерес и желанието за печалба. И инвеститорите отстъпиха, влагайки нови стотици хиляди в „Моли“ и стискайки палци, тъй като денят на излизането му на пазара приближаваше. Рискът, който поемаха, беше голям, но с всеки изминал ден той им се струваше все по-оправдан. Междувременно темпът на работа в „КомпюТел“ значително се усили. Всички бяха капнали от умора, но именно заради това работеха още по-упорито. Подобно на сражаващи се войници, те забравиха личните си проблеми и караха буквално на автопилот. Изпити, бледи и едва намиращи сили да се поздравят сутрин, те продължаваха да работят по осемнайсет-двайсет часа в денонощие и пренебрегваха умората, виждайки часът на „Моли“ да приближава.

Една мразовита вечер, седмица преди Коледа и точно по време на това почти обсадно положение, Франси се прибираще след дълъг, изморителен ден. Колкото повече се приближаваше до дома, толкова по-бавни ставаха крачките ѝ. Вече просто нямаше сили да върви с обичайната си енергична походка. Движенията ѝ се подчиняваха на нуждата да контролира умората и да не ѝ позволи да я завладее напълно. Чувстваше се непрекъснато замаяна и с мъка осъзнаваше какво става около нея, но мислите ѝ бяха неизменно насочени към „Моли“ и бъдещето.

Вече бе пхнала ключа в бравата на външната врата на сградата, когато чу зад себе си нечий плътен глас:

— Може ли за момент?

Обърна се и видя пред себе си Джек Магнъс.

Неволно затаи дъх. Джек Магнъс принадлежеше към най-тъмната и болезнена част от нейното минало и не бе очаквала повече да го види.

Вероятно точно заради това ѝ се стори изумително красив. Никога не беше изглеждал толкова очарователен, толкова елегантен. Под шлифера носеше пуловер и панталон. Небрежният му вид само усилваше вълшебството на излъчващата се от него изтънченост.

Вглеждайки се по-внимателно, Франси забеляза, че и той е уморен и явно съсипан от работа, но въпреки това всичко у него говореше за присъщото му желязно здраве. Гледаше я с очи, искрящи като жарава, която всеки миг ще пламне в огън. Вълнението му беше повече от очевидно. Както и нейното.

С усилие на волята Франси успя да овладее треперенето на гласа си и произнесе ясно и спокойно:

— Джак, не желая да идваш тук. Няма какво повече да си кажем:

— Постой за минутка! — настоя той сухо. — Направи ми удоволствието да чуеш само три неща, преди да отвориш вратата.

Тя се поколеба. Погледна го в очите и видя там целия Магнъсов свят. Разбра, че ако го изслуша, ако се отнесе към него човешки, е загубена.

Но веднага си спомни писмото, което ѝ беше изпратил преди три години. Писмо, чието съдържание оставаше все така вдълбано в сърцето ѝ.

„Нищо не е така, както изглежда на пръв поглед. Случилото се не е реално, или поне не толкова, колкото бяхме ние и продължаваме да сме. Обичам те повече от самия себе си, повече от собствения си живот.“

Франси стоеше неподвижно с ключовете в ръка.

— Разполагаш с десет секунди! — отсече тя.

— Разделих се с Белинда — започна Джак. — Решението за развода ще излезе след месец и половина. И вече не работя в „Магнъс Индъстрис“. Напуснах преди месец. Скъсах завинаги със семейството си. Лишиха ме от наследство. Свободен съм, Франси. Това исках да ти кажа.

Тя дълго и изпитателно го гледа в очите. Никога не ги бе виждала изпълнени с такова напрежение. Освен молба в тях се четеше и неистов гняв, но знаеше, че не е насочен към нея.

— Най-добре е да влезеш — каза тя.

Джак я последва. В асансьора мълчаха. Въведе го в апартамента. Не си свали шлифера, но след поканата ѝ се отпусна на стола до дивана.

Франси съблече палтото си и остави чантата. Движеше се бавно, старайки се да използва всяка секунда за размисъл.

— Ще пиеш ли нещо? — попита.

— Същото, което и ти — кимна Джак.

Франси направи кафе и докато кръстосваше кухнята, мозъкът ѝ трескаво работеше. От дневната не долиташе нито звук. Знаеше, че Джак ѝ дава време, за да осмисли думите му.

Без да се извини, влезе в банята и си сложи малко пудра. Очите, които я погледнаха от огледалото, я изплашиха, защото в тях гореше необясним за нея пламък. Сякаш бяха чужди.

Най-сетне се върна в дневната с кафето върху една табличка. Сложи чашата пред него и приседна на крайчеца на един стол.

— Защо ми каза тези неща? — попита тя. — Какво общо имам аз с това? Между нас всичко приключи много отдавна, Джак. Радвам се, ако според теб си взел най-правилното решение, но това не ме засяга. Аз си имам свой живот.

Видя, че думите ѝ му повлияха като удар с нож в корема. И в същия кратък миг разбра, че Джак се пита дали тя не обича друг.

После явно се съвзе и заговори с отмерен глас:

— Разведохме се по взаимно съгласие. Никога не съм обичал Белинда и ти го знаеш, естествено. Белинда също. Не се оженихме по любов. Положихме усилия да изиграем докрай този фарс, но скоро и двамата осъзнахме, че това ще ни погуби. И колкото и да е странно, приятелите се едва когато решихме да сложим край. И двамата платихме скъпо. По-скъпо, отколкото можеш да си представиш.

Франси го изучаваше със студен, изпитателен поглед.

— Що за хора са тези, които се женят без право на избор, без любов? — подхвърли тя.

— Направихме го... Направих го, за да оцелея — отвърна Джак. — Никак не е лесно да се обясни на един нормален човек като теб срещу какви сили бяхме изправени. Не очаквам да ми простиш, само те моля да се опиташ да погледнеш нещата от моя гледна точка. Да разбереш.

Франси все така не откъсваше очи от неговите. В тях видя неподправена мъка. И изведнъж почувства, че я обзема смущение. Не само поради умората, но и поради странната логика в думите му. Днес познаваше света на Магнъсови много по-добре, отколкото преди три години. И знаеше колко безпощаден е той към жертвите си.

Но запази самообладание.

— Не — отвърна тя. — Не разбирам.

В черните му очи за миг проблесна пламъче. Видя, че тя го отблъсква, и знаеше, че го заслужава.

— Погледни себе си — каза той. — Ти си млада, красива, свободна. Надарена си с ум, със способности и имаш свое бъдеще. Можеш да постигнеш всичко, което пожелаеш.

Поколеба се, сякаш търсеше подходящи думи.

Франси го прекъсна и сама се изненада от това, което каза:

— Да не смяташ, че трябва да благодаря за това на баща ти? Той ограби труда ми и ме уволни за това, че си бях свършила работата добре. А после, когато мислех, че съм се отървала и от него, и от теб, ме даде под съд заради това, че съм използвала собственото си изобретение. Съсипа компанията, която бях създавала от нищо. И за това ли трябва да съм му благодарна?

Джак рязко се изправи на стола.

— Моля те, Франси! — настоя той. — Помъчи се да ме разбереш! Ако преди две години не бях направил това, което той искаше, положението щеше да бъде още по-страшно. Както за теб, така и за мен.

Франси презрително се изсмя.

— От това по-страшно накъде?

— Не го познаваш — поклати глава Джак. — Просто нямаш представа на какво е способен. Не би и допуснала до какво е в състояние да прибегне. Силата му е безгранична. Повярвай ми, наистина си късметлия, че се отърва само с обидата, макар все още да не можеш да я преглътнеш. На нас, останалите, които бяхме принудени да живеем с него, далеч не ни е толкова лесно.

Франси направи опит да се вгълби в себе си и да увеличи разстоянието помежду им, за да го види по-добре. Думите му я объркаха. Знаеше, че в твърденията му за силата на Антон Магнъс и за безкрайната му злост има известна истина. Но това не извиняваше Джак. Дори напротив. И Франси ясно съзнаваше, че никога не бива да го забравя.

— Но така или иначе — продължи Джак, — всичко свърши. Белинда си има свое бъдеще и ще се оправи. Колкото до мен, сега съм значително по-беден, но затова пък свободен. Години наред пестих, очаквайки този миг, и разполагам с достатъчно средства, за да създам своя компания. Вероятно няма да е нещо особено, но ще бъде само

моя. — Тук той направи кратка пауза, погледна я с нежност, в която прозираше болка, и промълви: — Искам да се върнеш при мен, Франси. Обичам те. Ти си всичко, което искам от този живот.

Настъпи мълчание, Франси го гледаше с присвити очи.

И когато най-сетне проговори, омразата в собствения ѝ глас я изуми:

— Мръсник!

Ефектът от думите ѝ бе незабавен. Джак имаше вид на човек, на когото току-що са зашлевили плесница.

— Не ме наричай така — каза тихо той.

— Мръсник! — повтори Франси. — Въобразяваш си, че идваш при мен невинен като агнец, за да получиш онова, което смяташ, че ти принадлежи по право. И може би си убеден в това. Но ти каза нещо, което е вярно, Джак, и то е, че съм свободна жена. И никой няма над мен такава власт, че да промени този факт. Нито баща ти, а още по-малко ти. А сега се махай оттук!

— Но ти, изглежда, наистина не разбираш! — възкликна той. — Заради теб аз се отказах от всичко. В деня, когато той те уволни, ти писах, че не мога да дойда при теб, преди да се освободя. А сега аз загърбих този свят, Франси. И ти никога повече няма да го видиш. Бъдещето е пред нас.

— Казах ти да се махаш! — извика тя с неочаквана ярост. — За теб жените са нещо, от което се възползваш, за да го захвърлиш след това на боклука. Но този път няма да можеш да си върнеш играчката, Джак!

Знаеше, че гневът подкопава самообладанието ѝ — беше казала прекалено много. Но думите се бяха откъснали от устата ѝ, надарени сякаш със своя собствена воля.

И в следващия миг Джак беше вече на крака. Прекоси малкото пространство, което ги разделяше, и я сграбчи в железните си ръце.

— Такова ли е мнението ти за мен? — изсъска той в ухото ѝ. — И то след като прекарахме толкова време заедно? Че съм си играл с теб? Защото ако това е вярно, ако в Париж наистина си се чувствала като играчка, то с мен наистина е свършено. Кажи ми истината. Кажи я!

В гласа му звучеше гняв, но едновременно и умолителна настойчивост. И Франси разбра колко дълбоко го е наранила.

Джак бавно отпусна хватката си. Тя го погледна с преливащи от болка и безсилие очи.

И бавно поклати глава. Не можеше да не му каже истината. Не ѝ беше присъщо да се преструва в такъв ужасен момент.

Но така безпомощен, както изглеждаше, Джак ненадейно я прегърна рязко, дори прекалено рязко, опитвайки се да се защити. И целувката, която навремето беше събудила безброй фантазии в почти детското ѝ съзнание, отново опари устните ѝ — толкова гореща, тъй изпълнена с магия и тайнственост, че преди да успее да ѝ се противопостави, посланието ѝ вече бе проникнало и в най-съкровените кътчета на душата ѝ.

Във внезапен изблик на решителност Франси все пак успя да го отблъсне и изсъска:

— Ако си въобразяваш, че това ще промени нещо, дълбоко се лъжеш!

— Грещиш — натърти той и здраво стисна китките ѝ, усещайки я как се гърчи в менгемето на пръстите му. — Нищо не се е променило. Между нас всичко е така, както беше. От три години нито за миг не съм преставал да мисля за теб. Неведнъж усещах как споменът за теб ме разкъсва най-неочаквано и навсякъде — в кантората, на улицата, докато вечерям, в съня ми. И всеки ден живеех с тази болка. Ти също. Чувствам го. Не се опитвай да го скриеш. Или кажи, че не си изпитвала същото. Хайде, опитай се да го кажеш!...

Но преди Франси да отговори, Джак отново впи устни в нейните. Тя се гърчеше в ръцете му, опитвайки се с всички сили да се откопчи. Ала в съпротивата ѝ се прокрадваше неволна възбуда и яростният протест в гласа ѝ не бе вече много далеч от сладострастния стон. Усещането, че я държи в ръцете си — тъй крехка, толкова гневна и същевременно възбудена, го накара да се задъха от разтърсилото го желание.

И докато все по-силно и по-силно я притискаше в обятията си, в гърлото му се надигна ответен стон. Съзнанието му се замая от уханието на тялото ѝ, от нежните ѝ устни, от необуздания малък език, който страстно откликваше на неговия, въпреки усилията ѝ да продължи да го ненавижда. Чувстваше как твърдите ѝ гърди се смазват в неговите, как прелестните ѝ дълги бедра галят краката му, докато все така се дърпаше, и почти осезателно долавяше обземащата я възбуда и

вълшебния аромат на женския копнеж, примесен с яростно безсилие. Струваше му се, че още малко и ще полудее. Желанието, което тя събуждаше в него, бе толкова неудържимо, че се страхуваше да не я обладае насила и така да я загуби завинаги.

Но неизвестно как, въпреки бушуващата страст, която ги тласкаше един към друг, Франси успя с последно усилие да се изкопчи. С учудваща сила тя разтвори клещите на мускулестите му ръце, изплъзна се от прегръдката му и скочи от дивана. Погледна го — стройна и гъвкава, с разчорлена коса, докато гърдите ѝ бурно се надигаха след борбата, а от очите ѝ струеше някакво непонятно хипнотично излъчване. Никога не бе изглеждала толкова красива. И в този миг Джак разбра, че владее съзнанието ѝ както някога, но че в същото време и нейното влияние върху него бе нараснало неимоверно след годините на раздяла.

— Обичам те! — каза той. — Боже мой! Обичам те!...

Очите ѝ се замъглиха. Изглеждаше объркана. Гневът ѝ беше все така силен, но нещо друго, също толкова яростно, я караше да се колебае.

— Ожени се за мен — промълви Джак.

— Върви си! — извика Франси. — Махни се от живота ми!

Но гласът ѝ не звучеше убедително.

— Не мога да живея без теб! — продължи той. — Погледни ме! Нима не разбираш, че ти казвам истината?

— Върви си! — повтори Франси, стиснала очи. — Върви си! Моля те!

Умолителната нотка в гласа ѝ породила у Джак отчаяна идея.

— Изслушай ме! — настоя той. — Решението за развода ще излезе след месец и половина. Ако ти обещава дотогава да не те докосвам, ще се съ согласиш ли? Докато не се оженим в църква, пред очите на целия свят? Докато не се освободим от Магнъс?... Едва тогава!... Ще кажеш ли „да“, ако ти обещава това? Стига вече въпроси! Стига съмнения! Стани моя жена, Франси! Ще се откажа от всичко! Ще се отрека дори от живота си!

Разтърсвана от ужасяващи неведоми сили, Франси разтреперана го погледна.

— Сериозно ли говориш? — прошепна тя.

Джак се приведе към нея и изгарящата го страст му придаваше дивия и опасен вид на пантера.

— Напълно сериозно! — увери я той. — Кажу „да“, Франси! Животът ми е в ръцете ти.

Франси го измери с дълъг, изпитателен поглед. Върху лицето ѝ в шеметен калейдоскопичен въртоп се изписваха безброй чувства. Джак разбираше каква борба води тя. Борба, която буквално я смазваше пред очите му. След това лицето ѝ изведнъж застина и върху него се появи далечно, замислено, почти ледено изражение.

После много бавно в очите ѝ се прокрадна нещо подобно на нежност. Нежност и мълчаливо съгласие.

Отпусна се на колене пред него. С все така пръсната в безпорядък коса и със сгушено на пода изящно тяло, тя хвърли към него погледа на най-прелестната самка, съществувала някога на земята. И това, което каза, едва не го накара да припадне:

— Добре. Ще се омъжа за теб.

Думите ѝ го накараха да подскочи.

— О, Франси!...

— Но сделката важи — продължи тя. — Ще стане така, както сам предложи.

— Каквото поискаш! — извика Джак. — Каквото поискаш! За теб съм готов да дам и живота си!

— Има нещо, което трябва да довърша — каза Франси. — Ще ми е необходимо малко време. Няколко месеца.

— Каквото поискаш! — повтори той.

— Добре тогава.

Двамата седнаха, сякаш в някакъв унес, впили очи един в друг. Свързани и разделени от неизброими страдания и радостни спомени. А сега вече и от обещанието за нещо, което щеше да промени живота им и което само допреди един ден би изглеждало невъзможно.

После той я притегли към себе си и я взе в обятията си. Надяваше се, че тя няма да усети как трепери, останал без дъх, и колко силно я желае. Макар през последните две години да си беше дал сметка, че му е невъзможно да живее без Франси, той бе забравил нейната неотразима привлекателна сила.

Но ето че тази вечер тя най-сетне беше в прегръдките му. Сърцето му ликуваше.

„Тя е моя!“, помисли си Джек.

Усещането на тялото ѝ, притискащо се до неговото, го опияняваше. Не можеше да види очите ѝ — ясни и широко отворени, вперени през рамото му отвъд полумрака на апартамента в бъдеще, за каквото до този миг Франси не се осмеляваше да мечтае.

КНИГА ТРЕТА
ШАХ И МАТ

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Ню Йорк, 19 януари 1960 г.

Скот Монтийгъл седеше на полираната махагонова маса срещу Антон Магнъс.

Намираха се в кабинета на Магнъс в дома му на Парк Авеню. Току-що бяха привършили по-скоро скования, но преминал, общо взето, поносимо обяд с Джули и с майка ѝ. След това жените се бяха оттеглили в салона на долния етаж, а Антон беше поканил Скот тук, за да проведат най-важния разговор в живота и на двамата.

Джули доста се бе колебала, преди да позволи на Скот да се срещне с Антон Магнъс. От една страна се гордееше, че може да блесне с него пред родителите си, но от друга, мисълта да допусне каквато и да било форма на близост между баща си и мъжа, когато обичаше, я изпълваше с безпокойство и отвращение.

Страхът от Антон Магнъс се бе превърнал в дотолкова неделима част от нея, колкото и необходимостта да диша. И никак не ѝ се искаше Скот да попадне в орбитата на неговото притегляне.

Омразата към собственото ѝ семейство беше толкова силна, че се опита да убеди Скот чисто и просто да я изчака в Лондон. И след като вече беше приела неизбежната си раздяла с наследството, единственото, което можеше да направи, бе да им изпрати най-учтива покана за сватбата. А тяхна работа си беше дали ще дойдат, или не.

Подобен ход несъмнено би улеснил изключително много Джули. Но Скот бе старомоден и настояваше да поиска официално ръката ѝ от стария. Това беше напълно в духа на възпитанието на безброй поколения Монтийгълви. Въпреки своя крах, фамилията все така държеше на традицията.

Но позамислеше ли се, на Джули ѝ ставаше приятно при мисълта, че Скот е решил да се изправи с открито лице пред баща ѝ. И тя се гордееше със смелостта му. Антон Магнъс несъмнено предвиждаше за нея далеч по-изгодна партия и в никакъв случай нямаше да одобри бедняк като Скот. При положение обаче, че Скот изобщо не се интересуваше от богатството на Магнъсови, това

наистина нямаше никакво значение. И Джули изпитваше неприкрито злорадство при едничката мисъл за конфузното положение, в което щеше да изпадне баща ѝ, след като установи, че пренебрегват желанията му и неговото могъщество.

Освен това осъзнаваше, че на фона на почтеността на Скот и на любовта му към нея съпротивата на баща ѝ би изглеждала направо смешна. Скот притежаваше властен, измамливо благ характер и това го правеше достоен противник на Антон Магнъс. А и беше имунизиран срещу коронното Магнъсово оръжие — финансовата заплаха.

Щяла да се омъжи за него независимо от всичко, бе заявила тя на Скот. Нищо не било в състояние да я спре. „Ще бъда твоя дотогава — увери го тя, — докато ме искаш.“

Макар че за нея положението беше особено неприятно, двамата нищо не губеха. Струваше ѝ се, че ще извърши престъпление, ако въведе Скот, макар и за съвсем кратко време, в света на Антон Магнъс.

По време на вечерята, докато родителите ѝ разпитваха Скот за потеклото му и за неговия живот, Джули се чувстваше доста потисната.

— Всичко е толкова неочаквано, наистина! — току повтаряше майка ѝ, която, приятно разтревожена, след като явно бе харесала Скот, знаеше, че бедността му никак няма да се понрави на съпруга ѝ.

Държането ѝ бе неясна смесица от поведението на лекомислена сватовница и подплашен заек.

Скот отвърна на безпокойното ѝ оживление с любезност, в която вече се долавяше топлотата на любящия зет. Засипваше я с комплименти, проявяваше неподправен интерес към живота ѝ и дори откри, че двамата имат обща слабост — рисуването с водни бои.

— Ще отидем заедно в Хайд Парк — обеща ѝ той. — Веднага щом дойдете в Лондон.

— О, не! Ще отидем в нашия Централ Парк! — побърза да го покани на свой ред майка ѝ и хвърли изкосо към съпруга си поглед, в който се долавяше страх.

По време на вечерята Антон Магнъс почти не проговори. Очевидно щеше да каже тежката си дума по-късно. Когато сервираха кафето и коняка, майката и дъщерята останаха на долния етаж, а Скот последва Антон Магнъс в тъмния, облицован с орехова ламперия кабинет, който гледаше към моравата зад къщата.

Обстановката беше смайващо аскетична. Освен семейните снимки на библиотеката, единственото нещо, свидетелстващо за величието на неговия обитател, бе снимката на президента с автограф.

Скот направи комплимент на Антон Магнъс за чудесната къща, така както го бе правил и на жена му. Тонът му беше вежлив, почтителен, но същевременно и малко хладен.

Настанилият се зад бюрото си Магнъс беше възприел онова добре познато както на приятелите му, така и на неговите врагове в бизнеса благо бащинско поведение. И сега изпитателно наблюдаваше Скот.

— Ще възразите ли, ако ви задам един въпрос, господин Монтийгъл? — попита той.

— Не, естествено — усмихна се Скот. — Моля.

— Как се чувствахте, когато баща ви загуби парите си?

Скот се замисли за миг и на свой ред попита:

— Искате да кажете, когато се самоуби?

Загледан във виещия се към тавана дим на пурата си, Магнъс помълча, сетне кимна:

— Така да бъде. Та как се чувствахте, когато се самоуби?

Скот стана сериозен.

— Тъжен — отвърна той. — Тъжен и ядосан. Тъжен, защото го загубих, и ядосан поради факта, че човек може да посегне на живота си заради нещо толкова незначително като парите.

Скот остана доволен от отговора си. Пренебрежителното му отношение към парите датираше от деня, в който научи за смъртта на баща си.

Магнъс изглеждаше заинтригуван.

— Не държите на парите, така ли? — изви вежди той.

— Не особено, господине — поклати глава Скот. — Щастието не се купува с пари.

Магнъс впи очи в неговите и процеди:

— Светът е пълен с милиони хора, които живеят в крайна нищета и ще ви кажат, че е излишно да им говорите за щастие, за правда или за истина, след като не могат да сложат едно прилично ядене на масата си. За тях парите означават много. Както и за моите предшественици, бих добавил.

Скот кимна замислено. Разбра накъде бие старецът.

— Тези хора умират от глад — отбеляза той. — Те са жертви на неправдата и безразличието. Но дори и да имат достатъчно пари, за да се хранят нормално и да бъдат здрави, пак ще бъдат принудени да дирят щастие или удовлетворение като нас, имащите по-голям късмет. И тогава парите няма да им помогнат. Вярно е, че човек не може да живее съвсем без пари, както не може да живее и без здраве. Но смисълът на живота не е нито в здравето, нито в парите.

Сега беше ред на Антон Магнъс да признае, че Скот има право. Избраникът на Джулиет бе явно интелигентен.

— Как бихте се почувствали, ако Джулиет бъде принудена да се откаже от наследство, за да се омъжи за вас? — попита той.

— Облекчен — отвърна Скот. — Признавам ви най-искрено — не бих искал тези пари да стоят между нас. Уверен съм, че мога да се грижа за Джули и да ѝ осигуря хубав живот със собствени сили. Повече не ми е необходимо, на нея също. И двамата предпочитаме да използваме тези пари по по-ефикасен начин.

— Нали не се страхувате да изразявате свободно мнението си? — вдигна вежда Магнъс.

Скот се усмихна и отвърна:

— Мнението ми е съвсем просто и ясно. Обичам дъщеря ви и искам да изживея живота си с нея.

Сега беше ред на Антон Магнъс да изкриви устни в усмивка.

— Нима за вас любовта е толкова важна? — попита той.

Скот го погледна учудено.

— Но, разбира се! Мен ако питате, няма нищо по-важно от нея.

Последва мълчание. Магнъс гледаше встрани. Лицето му за миг прие замислено изражение, което също толкова бързо изчезна. Сетне се обърна към Скот.

— Кое е най-лошото нещо, което би могло да ви се случи на този свят?

— Да загубя Джули — отвърна Скот без колебание.

— Толкова много ли държите на нея?

— Да, господине.

— Какво знаете за нея? — попита Магнъс.

— Всичко, което трябва да знам.

— Значи ви е известно, че е водила доста бурен живот?

— Да, господине.

— И това не ви притеснява?

— Защо да ме притеснява?

Скот срещна погледа на стареца и се почувства малко неловко. От бащинското добродушие в очите му вече нямаше и помен. Бяха непроницаеми и празни като очите на хищник. В тях нямаше място за пламъчето на грижовността, на чисто човешката слабост и уязвимост.

Някакво смътно инстинктивно чувство му подсказа, че между Джули и баща ѝ се е случило нещо ужасно. Разбра, че разривът в отношенията им до известна степен се дължи именно на бурната ѝ младост. И тази единствена вечер, прекарана със семейството ѝ, ясно свидетелстваше за това.

Сега беше моментът да я спаси от Антон Магнъс. Скот бе дошъл именно с тази цел и нямаше намерение да се отказва. Чувстваше колко опасен е Антон Магнъс. Ала бе и уверен, че любовта му към Джули можеше да се справи с всичко онова, което се криеше зад черните очи на баща ѝ.

Настъпи мълчание. Антон като че ли изучаваше младия мъж. Скот срещна смразяващия му поглед, без да мигне.

Най-сетне Магнъс заговори:

— Много държа на Джулиет. Смятам, че в известен смисъл тя ми е най-скъпата от трите ми деца и се чувствам особено отговорен за нея, господин Монтийгъл. Животът ѝ досега не беше много лек. И затова искам отсега нататък той да бъде спокоен и щастлив.

— Значи искаме едно и също нещо — усмихна се Скот самоуверено.

Последва нова дълга пауза. Пронизващият Скот поглед беше хипнотизиращ и изключително напрегнат.

Магнъс изведнъж се усмихна, отблъсна рязко стола си назад и протегна ръка през бюрото.

— Добре дошли в нашето семейство — отсече той. — Мисля, че от вас ще излезе чудесен зет и прекрасен съпруг на Джули.

Двамата си стиснаха ръце и се отпавиха към вратата.

— Кога смятате да се ожените? — попита Магнъс.

— През юни.

— В края на май ми предстои една дребна операция — каза Магнъс. — Нищо особено — стара болка в гърба, но няколко седмици

ще бъда на легло. Дали не бихте могли да отложите сватбата с около месец? Ще ми бъде много мъчно, ако я пропусна.

— Не виждам защо не — отвърна Скот. — Ще поговоря с Джули. Уверен съм, че няма да има нищо против.

— Дано не ви обременя много — продължи Магнъс, — а колкото до парите, мисля, че няма да се съобразя с желанието ви. С дъщеря ми съм свързан изключително дълбоко и искам тя да живее спокойно. Не бих желал да я разграничавам от останалите, лишавайки я от наследство. Държа да чувства, че е част от нашето семейство и което е най-важното, че я нося в сърцето си.

— Решението е ваше — отвърна Скот. — Разбирате, надявам се, че желанието ни да живеем без ничия помощ не е израз на неуважение. Просто така предпочитаме.

Макар че не го бе споделил с Джули, беше очаквал този момент. Винаги можеха да внесат парите на Магнъс в попечителски фонд на името на децата си. Скот нямаше да ги пипне. Беше сигурен, че и Джули ще направи същото.

Не можеше обаче да не признае, че Антон Магнъс умее да преговаря. Беше поставил отново въпроса за парите на масата за преговори точно тогава, когато двамата с Джули се бяха опитали завинаги да го заличат от съзнанието си. Освен това успя да накара Скот да отложат сватбата, макар и само с месец.

Скот си спомни предупрежденията на Джули. Антон Магнъс бе наистина играч, и то от най-опасните.

В крайна сметка, обаче, бе дал съгласието си да се оженят. И причината за това се дължеше най-вероятно на факта, че Скот бе неуязвим за оръжията, с които досега лесно бе сплашвал другите младежи. А може би и защото виждаше колко силна е любовта му към Джули и чувстваше, че Скот е добра партия за нея.

Така или иначе, беше се предал.

И когато тръгнаха към вратата, за да съобщят добрата новина на дамите, Скот реши, че се е справил добре.

Антон Магнъс не се оказа толкова опасен, колкото се говореше.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

„Ню Йорк Таймс“, 21 януари, 1960 г.

ОБЯВЕН ГОДЕЖЪТ НА МАГНЪС И БОЛИНДЖЪР

„Годежът на госпожица Франсис М. Болинджър, дъщеря на г-н Маркъс Болинджър и покойната Хелън Болинджър, и господин Костър Магнъс от Ню Йорк е обявен. Предвижда се сватбата да се състои през юни.

Госпожица Болинджър е завършила Пенсилванския университет и понастоящем е президент на нюйоркската кампания «КомпюТел». Господин Магнъс е възпитаник на Йейлския и Харвардския университети и до своето напускане в началото на годината на «Магнъс Индъстрис» поради пренасочване в друга област е бил вицепрезидент на корпорацията, отговарящ за международното развитие.“

Франси и Джак се бяха притиснали толкова силно един към друг, че целите им тела пламтяха от прегръдката.

Седяха на дивана в апартамента на Джак. Преди много време именно тук Франси бе изложила за първи път проекта си за компютъризация на европейските филиали на „Магнъс Индъстрис“. Колко далеч бяха от този момент! Оттогава сякаш бе изминал век.

Като мъж Джак никога не беше привличал Франси повече, отколкото сега. Силните му ръце буквално я смазваха и тя усещаше с цялото си същество изтръпналото му до нежните й форми тяло. Целувките му я опияняваха, докато езикът му вкусваше изгарящите я сладостни вълни.

Но точно когато зърната на гърдите й започнаха да напират изпод разделящата ги един от друг дреха, Франси успя да се освободи и с едва забележима усмивка простена:

— Ах! Моля те, Джак. Стига толкова.

Джак се взираше в нея с поглед, в който се четеше едновременно болка и наслада.

— Човек не може да ти устои — промълви той. — Никога не ми е било толкова трудно да се контролирам.

Тя го погледна в очите и се усмихна.

— Малко остана.

И двамата спазваха правилата. Щяха да се оженят най-рано след пет месеца. Въпреки че Джак щеше да получи развод след около две седмици, „Моли“ все още се намираше в последната фаза на доусъвършенстване и нямаше да може да излезе на пазара преди юни. А Франси бе заявила съвсем недвусмислено на Джак, че няма да се омъжи за него, докато не завърши големия си експеримент, било то за добро, или за лошо.

И Джак, макар и неохотно, беше приел условието ѝ.

— Виж какво, бъдеща госпожо Магнъс — отбеляза той, прокарайки пръсти през косата ѝ. — Никой никога не е изпитвал по-силно желание нещо да бъде завършено, така както аз горя от нетърпение да приключиш с твоя „Моли“. Понякога ми се струва, че ще се пръсна преди да си изкарала вятърничавата си машинария на пазара.

— Правя всичко, което е по силите ми — стрелна го с поглед Франси, отпусайки се назад.

Джак обожаваше стройното ѝ, гъвкаво тяло; тази вечер тя носеше панталон и пуловер, които я правеха по-съблазнителна и пожелана от всякога.

— Едва ли някой знае това по-добре от мен — въздъхна той. — Прекарваш по осемнайсет часа дневно в твоя проклет склад и си недосегаема и от самия Антон Магнъс.

— Но не и дотолкова преуспяла — пошегува се Франси.

— Няма да е задълго — отвърна Джак. — Имам хубави предчувствия за бъдещето. Очаква те голяма кариера, малката. В бизнеса съм вече толкова години, че съм напълно сигурен в това.

Тъй като работата поглъщаше цялото ѝ време и не можеше да се вижда често с Джак — а и слава богу, защото прекараните заедно вечери неизменно завършваха с момент, в който се налагаше да полагат неимоверни усилия, за да обуздаят страстта си! — Франси

вече го бе запознала достатъчно с общия замисъл и дизайна на „Моли“, за да го накара да повярва в неговото бъдеще.

Джак беше решил да отгърне нова страница в живота си, откривайки инвестиционна компания, и успя да убеди Франси, че „Моли“ ще бъде идеалният двигател в начинанието му.

— Да не говорим, че ще ти стана клиент — заяви той, — но освен това имам доста голямо влияние както в града, така и в цялата страна. Мога да ти осигуря много работа и ще го направя.

— Сигурна съм, че ще имам нужда — усмихна се Франси.

Бе споделила с Джак опасенията си, че „Моли“ очевидно е изпреварил времето си, а оттам стойността на компютъра и страхът на клиентите да боравят сами с него биха могли да доведат до провала на целия ѝ план.

— Важното е, че задоволяваш една крещяща нужда — окуражи я Джак. — Компаниите в страната робуват на отдавна остаряла финансово-документационна система, а да не говорим за счетоводството. Светът на бизнеса буквално плаче за нещо по-ефикасно, което би намалило съществено прахосването на работна сила и разходите. „Моли“ ще му дойде направо като по поръчка. Естествено, че е изпреварил времето си, но преди години същото важеше и за телефона, и за телекса, и за радиото. И точно в това е красотата на постигнатото от теб, Франси — ти вече си прекрачила в бъдещето!

Тя му благодари за насърчителните думи и дори си позволи да му довери някои допълнителни подробности, свързани с възможностите и дизайна на „Моли“. Приятно му беше да я слуша, признавайки в същото време, че техническите ѝ познания далеч надхвърлят неговите, за да може да схване цялата сложност на постижението ѝ.

— След като се оженим и хората ме попитат с какво се занимава жена ми, ще заявявам, че си експерт по компютрите — отбеляза той. — Звучи наистина добре. От друга страна, бих могъл да твърдя, че съм женен за предприемач, който е едновременно президент на собствената си компания. И това май повече ми харесва.

И както винаги, когато станеше дума за женитбата им, не можеше да се сдържи да не я прегърне и да не попита:

— Но кога най-сетне ще дойде този ден? Никога в живота си не съм чакал толкова много.

— Не е далече — успокояваше го тя.

Ала шепотът ѝ в ухото му и близостта на устните ѝ до неговите му пречеха да се владее и той я притискаше към себе си за поредната омайваща, влудяваща целувка, която възбуждаше до крайност и двамата.

Когато не разговаряха за „Моли“ или за новата инвестиционна фирма на Джак, говореха за предстоящата си женитба. Обсъждаха къде ще живеят и къде ще прекарат медения си месец. Джак беше наел нов апартамент на Пето Авеню, от който се разкриваше чудесна гледка към Централ Парк. И те вече го обзавеждаха, научавайки все нови и нови неща за вкусовете си. И двамата бяха на мнение, че жилището им трябва да изглежда модерно, да бъде шик и без излишна натруфеност. А в редките си свободни часове обикаляха картинните галерии и мебелните магазини.

Меденият им месец щеше да включва круиз до Вирджинските острови с дълъг престой на един от Карибските острови, където Джак бе намерил вила, осигуряваща му десетдневно пълно уединение с неговата нова съпруга.

Оставаше им само да изчакат излизането на „Моли“ на пазара, след което щяха да се радват на дълго чаканата свобода и да бъдат винаги заедно, да бъдат мъж и жена.

Джак беше приел без възражения условията на Франси, но странният факт, че се намира в такава близост до тази прелестна жена, без обаче да може да свали дрехите от великолепното ѝ тяло и да я обладае, го изкарваше извън равновесие. Нещо повече — той нерядко го връщаше към юношеството му, към онова безвъзвратно отминало време, когато за него момичетата представляваха тайнство, спотайващо се под воала на младостта си и на неговата собствена девственост. Време, когато младежите идеализираха девойките и с часове си фантазираха какво ли не за тях.

Сега изпитваше същото към Франси. Макар при някогашните им страстни срещи вече да бе вкусил сладостта на тялото ѝ, днес това време оставаше скрито сякаш под було. От Франси се излъчваше някаква тайнственост. И когато най-сетне се оженеха и тя станеше негова, Джак щеше да се люби с нея все едно за първи път.

Но очакването буквално го убиваше. С всеки изминал ден желанието, което изпитваше към нея, ставаше все по-силно, все по-

непреодолимо. Същевременно обаче красотата ѝ нарастваше като че ли право пропорционално на терзанията му и той се поздравяваше с почти невероятния си успех, че това прелестно, талантливо и умно същество ще бъде негово.

И може би тъкмо по тази причина не можа да се сдържи да не се поинтересува за интимния ѝ живот след първия им годеж.

— Знам, че нямам право да те питам — подхвана той. — Но имало ли е... Искам да кажа, имаше ли някой друг?

Франси го погледна в очите с откровеност, която го стъписа, отвърна:

— Аз съм свободна жена, Джак.

— Така е. Не съм прав, извинявай — промълви нежно Джак. — Забрави, че съм го споменавал.

— Но нека преди това отговоря на въпроса ти: не, нямаше.

Отговорът ѝ беше прост и искрен.

Джак засия от щастие.

— А и откъде време за удоволствия — усмихна се Франси, — при положение, че „Моли“ ми отнема осемнайсет часа на ден?

Той я притисна в обятията си. И странно, но при едничката мисъл, че някой друг би могъл да я желае тялото, което държеше в ръцете си, му се стори по-близко, отколкото навремето. Дори в целувките ѝ се долавяше нещо особено, някакъв друг привкус, който я правеше по-привлекателна. И Джак си даваше сметка какво е преживяла през последните години и колко много е узряла.

При запознанството им тя беше по-скоро момиче, отколкото жена. Умна и самоуверена, но невинна. А сега от нея се излъчваше онзи характерен за зрялата жена дълбок и загадъчен чар; сега чувствеността ѝ бе десетократно по-силна и беше много по-трудно да ѝ се устои.

Казваше си, че наистина ще се пръсне от изгарящото го желание, ако проклетият ѝ компютър не напусне чертожната маса и не излезе на пазара колкото се може по-скоро.

И двамата чакаха, притиснати един към друг и разделени единствено от времето и от онази пропаст, която неизбежно разделя мислите на две човешки същества.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Белинда Девъро седеше сама на кухненската маса с обявлението за годеежа на Джак и Франси в ръце.

Гледаше го безмълвно, без да съзнава, че по страните ѝ се стичат сълзи.

Сега живееше сама. След раздялата с Джак си бе намерила работа като преподавател по английски език и творческо майсторство в едно частно училище в Ийст Сайд. Беше наела апартамент в привлекателна стара сграда от кафяви тухли в близост до училището и пътуваше всеки ден до Колумбийския университет, където работеше над дисертацията си върху романтичната литература.

Дните ѝ бяха напрегнати и минаваха в преподаване, а след това в ровене в университетската библиотека, като вечер и през уикендите обикновено работеше над дисертацията.

Дори не се и опитваше да се замисли дали не запълва така живота си, само и само за да не мисли за онова, което бе загубила. Просто живееше ден за ден и оставяше бъдещето да реши всичко.

Желанието на Джак да се разведат не я изненада. Бракът им бе толкова ялов, че беше истинско мъчение да продължават да живеят с тази лъжа. И Белинда изпита искрено облекчение при мисълта, че няма да пропилее напразно живота си в това нетърпимо положение.

Беше съкрушена, разбира се. Обичаше Джак от мига, в който се бе запознала с него, и продължаваше да го обича. Да го загуби, за нея означаваше да загуби и част от себе си. Но отдавна бе прозряла жестоката истина, че бракът им не е лек за гибелната болест, каквато беше любовта ѝ към него. И нямаше нищо против да го освободи от присъствието си. По един или друг начин трябваше да се научи да живее сама. И в такъв случай бе много по-добре да уреди живота си без него.

И тъкмо когато за пореден път се отдаваше на това напрегнато, безплодно начинание, погледът ѝ бе привлечен от обявлението в сутрешния брой на „Таймс“.

Фактът, че Джак бе спрял избора си на красивата Франси Болинджър, не я изненада. Женската ѝ интуиция много отдавна ѝ беше подсказала, че тя заема особено място в сърцето му.

И сега, сега най-сетне Джак щеше да бъде щастлив. За жена, която го обича с любовта на Белинда, това все пак беше някаква утеха. След като не можеше да бъде неин, тя наистина нямаше нищо против той да отиде при друга жена, способна да му даде онова, което иска.

Това бяха първите мисли, които ѝ минаха през главата, когато прочете съобщението.

Но не и единствените.

През последните три години беше научила много за Джак, за отношенията му с баща му и за „Магнъс Индъстрис“. Белинда беше интелигентна жена, и то много по-интелигентна, отколкото тя самата си мислеше. Свикнала беше безпогрешно да анализира заплетения контекст и на най-сложните в сюжетно отношение романи и да прозира скритата мотивация и на най-противоречивите характери.

И сега интуицията ѝ подсказваше, че зад този годеж се крие нещо повече, много повече.

Но какво?

Спомни си, че се бе запознала с младата Болинджър на партито у Антон Магнъс в чест на Гречен и бебето. И онова, което най-силно я порази у нея, бе нейната честност и чувството за собствено достойнство. Франси Болинджър беше горд човек.

И бе дълбоко наранена от Джак, така както може да бъде наранена една жена, когато мъж я изостави заради друга — в случая заради Белинда.

Франси бе уволнена от „Магнъс Индъстрис“ точно по времето, когато Джак и Белинда се бяха оженили. Белинда знаеше, че „КомпюТел“, новосъздадената от Франси компания, бе дадена под съд от високоплатените адвокати на Магнъс за накърняване на патентни права. Научи го не от Джак, а в резултат на внимателното четене на „Уол Стрийт Джърнъл“, където беше един от косвените начини да бъде в течение на живота на съпруга си.

Франси Болинджър нямаше по-коварен враг от „Магнъс Индъстрис“ и нямаше човек, на когото би могла да се сърди по-основателно, отколкото на Джак.

Защо тогава го бе приела отново?

В това беше въпросът.

С тази мисъл в главата Белинда остави вестника. Знаеше, че по-късно ще изреже обявлението и ще го залепи в личния си дневник като последен символ на отношенията ѝ с Джак. И то щеше да остане там като трагичен, но необходим знак за повратния момент в живота ѝ.

Но сега затвори очи и се съсредоточи върху образите на Франси Болинджър и на Джак.

Имаше върху какво да помисли.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Сам Карпентър седеше сам на таванчето си.

Сега огромната дневна беше празна. Мястото, заемано някога от любимия му компютър 9292, беше разчистено, тъй като той се бе преродил в „Моли“ и Сам най-сетне се беше решил да изхвърли разграбената му кутия.

Кутия, която не я биваше повече за нищо. Както и мечтите насам...

Огледа помещението и се замисли за ужасната празнота, настанила се в него.

Няколкото тоалетни принадлежности на Франси — четка за зъби, шишенце одеколон, червило — бяха изчезнали от лавицата на аптечката в банята. Новата кафеварка, която беше купила, стоеше в кухнята като потресаващ спомен за утрините, когато, след като се събуждаха прегърнати, мълчаливо пиеха кафе, преди да хукнат на работа.

Върху старата нащърбена маса в дневната вече ги нямаше купищата справочници и компютърни разпечатки, в които Франси се ровеше в редките си свободни минути. Сега отгоре ѝ се мъдреха единствено пепелникът и бутилката бира, от която отпиваше.

Двете закачалки в гардероба — за шлифера и за вълненото зимно палто — бяха празни.

Но най-важното — нямаше го неповторимият аромат на присъствието ѝ. Беше се задържал няколко дни след заминаването ѝ, едва незадушавайки Сам с нежните си вълни, и бе изчезнал. Вече нямаше нищо. Нищо освен Сам, празният му живот и спомените.

Франси му беше съобщила за годежа си честно и без заобикалки. Сам я бе изслушал мълчаливо, старателно прикривайки мъката си. После я беше поздравил и ѝ бе помогнал да събере оскъдния си багаж. И двамата знаеха, че е прекарала последната си нощ тук и че повече никога няма да се върне.

Попита я дали не би било по-добре той да напусне компанията. Това беше първото нещо, което му дойде на ум. Искаше да избяга

колкото се може по-далеч от нея. Мисълта да я вижда всеки ден, и то знаейки, че никога повече няма да я държи в обятията си, му се струваше непоносима.

Франси го помоли да остане.

— Можеш да направиш така, както решиш, разбира се — каза тя. — Но те моля да останеш, докато завършим „Моли“. Той е също толкова твой, колкото и мой. И не бих понесла да излезе на пазара в твоё отсъствие.

Видя погледа му и го хвана за ръката. При допира на пръстите ѝ сърцето му буквално се взриви.

— Просто остани още малко, Сам — помоли го тя. — Знам, че всеки решава за себе си, но аз и без това няма да се омъжа, преди да завършим „Моли“. Нека поне дотогава да останем заедно. После направи така, както намериш за добре.

Сам се бе съгласил.

И сега трябваше да понася цялото мъчение на постоянната си близост до нея в такъв ужасен момент. Виждаше я всеки ден на работа, с вдигната коса, с работна манта върху блузата и джинси, с изцапани от ровене в компютъра ръце и със затъкнат зад изцялото ушенце молив... Едно прелестно видение, макар и доста повехнало от прекомерна умора, за да забележиш от пръв поглед красотата му. И всеки миг тя му напомняше, че навремето е притежавал частица от нея, сега безвъзвратно загубена.

Сам, естествено, не обелваше нито дума за годежа ѝ. Беше убеден, че това е най-лошото нещо, което би могла да направи в живота си. Въпреки че не го познаваше лично, знаеше предостатъчно за Джек Магнъс, за да съзнава, че той не е човек не само за Франси, но и за която и да било друга жена. Пряко, а и косвено той бе навредил достатъчно на Франси.

Но на този свят няма мъж, способен да разубеди една жена. Щом Франси искаше да бъде с Джек, той трябваше да бъде неин.

Спомни си за съмненията, които беше хранил към нея, и разбра, че са били напълно оправдани. Омразата ѝ към Магнъсови, отчаяната ѝ борба да успее в бизнеса, която можеше да означава едно-единствено нещо, а именно — стремеж да си отмъсти, бяха под държани от някакъв вътрешен плам, породен обаче не от ненавист, а от любов,

Франси не бе успяла да забрави Джак. И когато той се върна, вече свободен да се ожени за нея, тя не съумя да му откаже.

Може би правеше ужасна грешка. Но по своята същност любовта е непоправима грешка, неизлечима болест. И едва ли някой разбираше това по-добре от Сам, чието сърце до края на дните му щеше да принадлежи на Франси. Любовта е вечна. Тя не е подвластна нито на логиката, нито на волята, нито дори на разума. Покорено ли е веднъж сърцето ти, няма връщане назад, фаталната стъпка е вече направена.

А Сам щеше да остане просто една бележка под линия в живота на Франси. След като Джак беше изчезнал от него, Сам бе станал нейна опора, неин приятел и любовник. Но след появата на Джак сърцето ѝ отново се обърна към него, подобно на магнитната стрелка към север.

И Сам бе забравен...

Сега той се трудеше в склада повече от когато и да било и се задържаше там до късно, опитвайки се чрез неистовата работа върху „Моли“ да забрави удара, нанесен на чувствата му. А след като се прибереше, изпиваше набързо няколко бири, загледан в пълзящите на таванчето сенки, и се просваше на леглото, капнал от умора. Понякога сънят идваше бързо, но и също толкова бързо го напускаше и той по цели нощи се мятеше, измъчван от мисли за Франси и от ужасния въпрос дали има смисъл да живее, след като душата му е мъртва.

В пет сутринта се измъкваше от леглото и отново хукваше на работа, за да се потопи в поредния ден на забрава, знаейки, че в края му го очаква пак самотата на таванчето.

Не беше допускал, че може да съществува такава мъчение. Всяка нощ се питаше докога ще успее да издържи така.

Но Франси го бе помолила да остане.

„Само докато завършим «Моли» — беше казала. — И после си свободен. Моля те, направи го заради мен, Сам...“

И той щеше да го направи.

А след като приключе с компютъра, щеше да се заеме с непосилната задача да я забрави.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

На двайсет и пети януари, вторник, Скот Монтийгъл излезе от хотела, за да отиде на среща с колега от нийоркската адвокатска фирма, партнираща на неговата кантора в Лондон. Трябваше да прегледат някои международни договори и да обсъдят положението на някои клиенти, които ползваха услугите както на американската, така и на английската кантора. А на обяд щеше да се види с Джули в „Плаза“ в центъра „Рокфелер“.

Скот бе помолил портиера на малкия хотел да му извика такси. Когато слезе във фоайето, шофьорът вече го чакаше — висок, мускулист мъж с приятна външност и дълга черна коса.

— Добро утро — поздрави го той. — Тъгълът на 55-та и Мадисън Авеню, нали така?

Скот кимна. Шофьорът го поведе към паркираното пред хотела жълто такси. Портиерът ги наблюдаваше равнодушно, докато онзи му отваряше вратата.

Миг след това потеглиха.

Изминаха първата пресечка в мълчание, докато шофьорът се промъкваше през пренатовареното движение в Манхатън.

— Как ви се струва движението? — подхвърли той през рамо, поглеждайки клиента си в огледалцето за обратно виждане. — Бога ми, с всеки месец става все по-кошмарно!

— Но се справяте много добре — отвърна любезно Скот, който беше забелязал как шофьорът ловко се преустройва от платно в платно.

— Отчасти се дължи на практиката, но не ми липсва и смелост — кимна онзи. — Ако им се дадеш на шофьорите на автобуси и на таксиджиите, косите ти ще побелеят още преди да си успял да прекосиш града.

Отново настъпи мълчание. Шофьорът почти непрекъснато натискаше клаксона, пробивайки се път с кратки, едва доловими изсвирвания.

— От Англия ли сте? — реши се да полюбопитства най-сетне той. — Обикновено доста точно нацелвам акцентите.

— Познахте — усмихна се Скот.

— На гости, а? — не мирясваше оня и отново погледна Скот в огледалцето. — Или по работа?

— В момента по работа — отвърна Скот. — Имам среща с няколко американски адвокати. Но това е между другото. Тук съм заради годежа си, ще се женя.

— Е, поздравления тогава! — оживи се изведнъж шофьорът. — Виж, това наистина е чудесен повод.

— Така е, поне за мен — кимна Скот, когото любопитството на онзи искрено забавляваше. Вече бе чувал, че американските шофьори са непоправими дърдорковци.

— По природа съм си романтичен — ухили се шофьорът. — Женен съм от девет години и половина. Имам си две момиченца. Повярвай ми, няма нищо по-хубаво от това у дома да те чака святна жена. В Англия ли ще водиш булката?

— Да — отвърна Скот. — Ще живеем в Лондон, където работя.

Отново последва мълчание. Шофьорът премина в съседното платно, като се приведе напред и натисна клаксона по адрес на един камион, натоварен с пране. Понечи да свали стъклото с очевидното намерение да го изругае, но после размисли и се отказа.

— Някои хора си въобразяват, че пътят е само техен — заяви той. — Обзалагам се, че в Англия не са чак толкова щури.

— Зависи къде караш — усмихна се Скот. — В Мейфеър полицията поддържа чудесен ред, но речеш ли денем да минеш през „Пикадили“, можеш и да се затриеш. — Замълча за миг и додаде: — Лично аз не карам в Лондон. Ползвам метрото.

— Годеницата ви американка ли е? — поинтересува се шофьорът.

— Да — отвърна Скот.

— Тук ли се запознахте или в Англия? — Забеляза, че Скот се колебае и виновно сви рамене: — Знам, че не трябва да си пъхам носа където не ми е работа, тъй че извинявай, приятел. Ама ми става адски скучно по цял ден в това такси.

— Няма нищо — успокои го Скот. — Всъщност с нея се познаваме много отдавна, още от деца. — Усмихна се при мисълта за

Джули и продължи: — Фамилиите ни бяха донякъде близки — що се отнася до общественото положение. После моето семейство... западна, така да се каже, и оттогава нито я бях виждал, нито пък бях чувал за нея. Но я помнех много добре. После, преди няколко години, съвсем случайно се срещнахме. Припомнихме си миналото, възобновихме връзката си и от дума на дума, ето че сега ще се женим.

— Прекрасна история — усмихна се шофьорът. — Страшно си падам по истории с щастлив край. Но я ми кажете, как приема семейството й това, че ще напусне родината си? Някои хора не обичат децата им да се задомяват в чужбина.

— Е, нали знаете... Не вярвам да са много въодушевени, особено баща й. Свикнал е да му е подръка, а и обича да му се чува думата. Но благослови брака ни. Мисля, че го интересува много повече дъщеря му да е щастлива, отколкото това дали самият той ще дърпа конците.

— Радвам се да го чуя — усмихна се шофьорът. — Винаги съм казвал, че дойде ли му времето, човек трябва да позволи на децата си да напуснат гнездото. И кога ще е сватбата?

— През юли — отвърна Скот.

— Тук ли ще я направите или в Англия?

— Тук — засмя се Скот, все така забавлявайки се с любопитството на шофьора.

— Наистина хубава история — долетя гласът от предната седалка. — Знаете ли, отдавна ми се иска да отида в Англия. Родина ни е, както се казва. Човек се замисля за това, щом е американец.

— Така е. И мисля, че някой ден непременно трябва да я видите — съгласи се Скот. — Е, не е нито толкова могъща, нито толкова обширна и вълнуваща като вашата страна, но си има свой чар. И традиции, разбира се.

— Да, традиции — каза шофьорът. — Семейството на жена ви от Англия ли е дошло?

— Е, тя все още не ми е жена — засмя се Скот. — Благодаря ви, все пак, че я приемате като такава. Родът на баща й е от Швейцария. Но ако не греша, майка й е потомка на англичани и ирландци.

Шофьорът изведнъж се умълча, предприемайки маневри, за да се приближи почти напъряко през движението към една административна сграда с обширна площадка пред входа и въртяща се врата.

— Пристигнахме — каза той. — Петдесет и пета и Мадисън.

— Благодаря — отвърна Скот и протегна ръка, подавайки му със сметката и дребен бакшиш.

— Драго ми беше да си побъбрим — отбеляза шофьорът. — Е, приятно прекарване. И поздравления за годежа. Сигурен съм, че ще бъдете много щастливи.

— Благодаря за добрите пожелания — отвърна Скот, слизайки от колата.

Отправи се с усмивка към входа на сградата, оценявайки по достойнство доброто настроение на шофьора и благопожеланията му. Днес като че ли цяла Америка грееше в усмивка по случай чудесния повод.

Влезе през въртящата се врата.

Отвън, в таксито, Джони Маранте извъртя огледалцето за обратно виждане и се огледа в него.

— Готин си, пич — отбеляза той. — Много си готин.

Не бе представлявало никаква трудност да подкупи администратора и портиера на хотела и да вземе назаем за тази екскурзия таксито от един приятел, таксиметров шофьор. Искаше му се да огледа Скот Монтийгъл отблизо, след като десетина пъти го беше наблюдавал отдалече в компанията на Джули.

Хвърли поглед към въртящата се врата и промърмори:

— Приятно прекарване, братле. Пак ще се видим.

Устните му се изкривиха, под натиска на напирещата в него ненавист. Помисли с презрение за хилавото телосложение на англичанина, за тъмния му костюм, за дипломатическото куфарче. Често му бе минавало през ум, че родителите на Джули ще я задомят точно за такова леке от хайлайфа. Буквално лайната му кипнаха, когато видя Джули да го целува.

Все още се тресеше от гняв, когато до него се приближи един полицаи и му каза да се пръждосва с таксито си оттам.

Джони кимна и потегли. „Няма да е зле да го давам по-кратко“, реши той. Най-малко сега трябваше някое любопитно ченге да вземе да надзърта в шофьорската му книжка.

Чакаше го работа и нищо не биваше да се изпречва на пътя му.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

18 февруари 1960 г.

Виктория Уедърел Магнъс седеше в салона на горния етаж в дома си на Парк Авеню и наблюдаваше съпруга си и дъщеря си.

Като се изключи часът, когато се събираха за вечеря, от осем-девет години насам на тримата много рядко им се случваше да останат заедно за по-дълго време. Повечето от вечерите си Виктория прекарваше в креслото със своята плетка, докато в същото време Антон, ако не беше, разбира се, в кабинета си, седеше или с книга в ръка, или слушаше музика, или пък гледаше телевизия с изражението на човек, който искрено се забавлява.

Вечер Джули никога не ги удостояваше с присъствието си. Откакто се беше влюбила в Скот Монтийгъл, тя се бе отказала от ужасните си нощни похождения и предпочиташе да се затваря в стаята си, изключвайки както винаги родителите си от личния си живот.

Както би направила и всяка друга майка в това положение, Виктория Магнъс се беше примирила с разпадането на семейството си. Същевременно обаче се бе примирила и с нещо далеч по-страшно.

Спомняше си как през бурната си младост Гречен бе използвала цялата си интелигентност и изобретателност, за да надхитри своите родители, дирейки щастието си; спомняше си и в какво жалко, безволево същество се беше превърнала дъщеря ѝ, когато Антон Магнъс предотврати женитбата ѝ с момчето от Чикаго, което тя обичаше.

Помнеше и времето далеч преди това, когато Гречен от изключително живо, макар и възпълничко момиченце, се бе превърнала в затворена, вечно умислена и очевидно нещастна девойка.

Не беше забравила и как Джули от весело, жизнено бебе, а сетне и момиченце, сякаш за една-единствена нощ се бе преобразила в необузdana фурия с подчертана склонност към самоунищожение, която стремително пропадеше все по-надолу и по-надолу, докато в живота ѝ не се появи Скот Монтийгъл.

Като че ли едничък Джак бе останал незасегнат от ужаса на тези ранни години. Може би защото беше момче. Или защото двамата с Антон чудесно се разбираха, поне на пръв поглед.

Но каквато и да беше причината, Джак бе останал интелигентен, атлетичен и напълно нормален, завършвайки с отличен успех началното училище, колежа и университета, за да постъпи след това в „Магнъс Индъстрис“, където го очакваше блестящо бъдеще.

Джак, разбира се, също си имаше проблеми. Бракът му с Белинда се бе провалил. Всъщност, както и отдавна подозираха всички в семейството, той беше обречен от самото начало. Но Антон държеше на този брак и той бе сключен.

Ала ето че сега всичко бе свършило и Джак изглеждаше щастлив и въодушевен като хлапе от годежа си с Франси Болинджър.

На Виктория Магнъс ѝ бе неприятно, че Джак се е скарал с баща си. Но от друга страна, бе харесала Франси още от мига, в който я бе зърнала. И искрено казано, я предпочиташе пред Белинда, защото от Франси се излъчваше светлина и радост, докато у Белинда имаше нещо тревожно, което вече беше белязало и двете дъщери на Магнъс.

Преди да се сгоди за Франси, Джак, разбира се, беше напуснал корпорацията. И Антон, естествено, го бе лишил от наследство. Въпреки това напоследък се долавяха известни признаци на сдобряване. Антон най-неочаквано настоя лично да устрои сватбеното тържество. Това даде надежда на Виктория, че с времето раните ще зараснат и Антон отново ще приеме Джак в семейството с новата му съпруга.

Старият Магнъс великодушно беше благословил и женитбата на Джули и Скот Монтийгъл, нейният изпаднал, но предан рицар. Ходът му изненада всички. Антон бе изпратил и най-сърдечни поздравии на Монтийглови в Англия и изглеждаше доволен от този съюз.

Именно затова тази вечер Джули седеше тук, пред телевизора, и сега се канеше да разтвори лежащата в скута ѝ книга, защото програмата ѝ бе станала досадна. По всичко личеше, че ѝ е приятно да бъде с родителите си, след като вече знаеше, че много скоро Скот Монтийгъл ще я отведе отук. Вече имаше свободата, за която така бе жадувала, и нямаше основание да се крие в стаята си.

Виктория погледна дъщеря си. Лицето ѝ грееше с някакво непознато целомъдрие, с някаква нова свежест. Сякаш часовникът се

бе върнал назад, заличавайки маската на жестокия цинизъм, която толкова години беше скривала прекрасните ѝ черти. Майчиното ѝ сърце се свиваше, когато виждаше, че след тъй дългото си отсъствие добрият дух на радостта се бе завърнал при дъщеря ѝ.

Антон четеше „Уол Стрийт Джърнъл“, а Виктория все така наблюдаваше над плетката си своето малко семейство.

Част от нея искаше там вечер да бъде щастлива, да се радва. В края на краищата Джак скоро щеше да се ожени отново, и то за едно прекрасно момиче. Джулиет бе срещнала идеалния мъж, който я обожаваше и изобщо не се интересуваше от опетненото ѝ минало. Струваше ѝ се, че настъпва нова епоха, която може би щеше да върне радостта и близостта в нейното опустошено семейство. След няколко месеца две сватби щяха да заличат мъките на миналото.

Но колкото и да приличаше на Полиана^[1], Виктория Магнъс се опасяваше, че всичко е някак прекалено хубаво, за да бъде истина.

Тя познаваше Антон Магнъс от четирийсет години. За първи път беше разбрала какво представлява, когато още като млад и безскрупулен предприемач бе успял да надхитри властния ѝ баща и да го принуди да му я даде. Никой в техния кръг не беше и допускар, че една Уедърел би могла да се омъжи за някакъв нищожен имигрант. Но благодарение на ужасяващата сила на волята си и на своята лукавост, Антон беше успял, като едва не погуби баща ѝ.

След това първо насилие над личността ѝ Виктория бе предпочела повече да не се интересува от делата на мъжа си. Оставяше го да прави каквото си иска и живееше под покрива му като птичка в позлатена клетка. Беше прекалено силен, за да му се противопоставя.

Но го познаваше. Годишите на съвместен живот бяха отворили очите ѝ по отношение на него и същевременно силно бяха развили интуицията ѝ.

Знаеше, че не е човек, който ще разреши на сина си да се разведе с жената, която му бе избрал, и да се ожени за едно обикновено момиче от малко градче в Пенсилвания.

Не беше и човек, който ще позволи на Джулиет — неговата радост, любимката му — да се омъжи за един обеднял англичанин, чието намерение бе да я отведе от страната.

Нещата не стояха така, както изглеждаха на пръв поглед.

Виктория Магнъс погледна потиснатата си дъщеря, която обожаваше. Винаги я бе обичала заради смелия ѝ дух, колкото и безразсъден да бе той. И въпреки че отлично съзнаваше, че Джули — макар и да не я мрази открито, я презира, продължаваше да я обича.

Джак можеше да се погрижи за себе си. Но Джули беше като смъртно наранена малка птичка, за която Скот Монтийгъл бе шансът да се възроди и да заживее на свобода. Свобода, която самата Виктория Магнъс бе загубила преди четирийсет години.

Виктория изтръпваше при мисълта за бъдещето.

Веднъж да изминат тези няколко месеца и Джули да се омъжи! А и Джак...

Но нищо не можеше да накара времето да побърза. То течеше с вечния си ход, позволявайки на предприемчиви хора като Антон Магнъс да вземат своя дан от другите човешки същества.

Виктория Магнъс се страхуваше. Не само защото знаеше на какво е способен Антон Магнъс, но и защото беше наясно — колкото и да се мъчеше да отрече това — със събитията, разигравали се под покрива на този дом през последните двацет години. С това, което бе превърнало дъщерите ѝ от весели и жизнерадостни деца в наранени, обсебени от зли демони млади жени.

Знаеше колко опасен е мъжът ѝ.

И подозираше, че тепърва предстои да вземе последния данък от семейството си. Не смееше дори и да помисли колко страшен можеше да се окаже той.

Знаеше също, че ако у нея е останала дори капчица воля, именно сега е моментът да му се противопостави в името на децата си. Да се изправи срещу Антон Магнъс.

Но Виктория отдавна бе загубила способността да прави това.

И сега можеше просто да седи и да гледа как съдбата за пореден път се намесва в живота на семейството, което обичаше, и да се пита как би могла да го предотврати.

[1] Героиня от едноименния роман на Елинор Портър, непоправима оптимистка, склонна да вижда във всичко само доброто. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

6 март 1960 г.

Беше неделя сутринта.

Франси стоеше с Джак в огромното централно помещение на бруклинския склад, където се сглобяваше „Моли“.

Нямаше други хора. Всички служители се наслаждаваха на почивката си, включваща съботната вечер и неделната сутрин — единствените им свободни часове в седмицата. Днес следобед всички отново щяха да бъдат на работа, включително и Франси.

Предишната вечер бяха прекарали само двамата с Джак, като първо бяха вечеряли, а след това отидоха на театър. Гледаха „Моята прекрасна лейди“. От една година Франси не беше стъпвала в театър, а да не говорим за кино. Цялото ѝ време минаваше в напрегната работа.

Беше се съгласила да се срещнат с Джак тази сутрин за закуска и някакъв вътрешен подтик я накара да му предложи да дойдат тук.

— Няма да е зле да видиш чудовището, което поглъща живота ми — подхвърли тя.

Отключи и влязоха в празния склад. В помещението цареше идеално поддържан хаос. Беше пълно с всевъзможни кабинки, маси и работни стендове, които до един изглеждаха занемарени и разхвърляни. Но Франси много добре знаеше, че това са работни места на несравними в своята област експерти, които само след няколко месеца щяха да изкарат на пазара един блестящ и ефикасен продукт.

Тя показа на Джак последния прототип на „Моли“, поставен в средата на наредени в кръг пултове. Машината беше монтирана в емайлирана алуминиева кутия, която ѝ придаваше модерен и дори доста шикозен вид. А на големина, както Сам бе ѝ предсказал, бе приблизително колкото хладилник.

„Моли“ бе снабден с монитор, магнитна лента, принтер и контролна клавиатура, която много приличаше на клавиатурата на една обикновена пишеща машина. Компютърът изглеждаше красив и някак достъпен.

— Искахме да изглежда дружелюбен, а не да всява страх — поясни Франси и избреди някои от основните му достойнства: — След като купи „Моли“, всеки бизнесмен ще е в състояние за не повече от ден да обучи някой от служителите си да борави с него. После този служител може да обучи останалите. В цената ще бъде включен и осигурен от нас безплатен курс. Брошурата, която подготвяме, ще бъде разбираема дори и за най-невежия в областта на техниката клиент. Целта ни е да разсеем тайната около компютрите. — Показа на Джак помощните материали, рекламните чертежи и брошурите за продавачите и добави: — Опитваме се да сключим сделка с две големи търговски вериги за продажба на дребно на офис оборудване. Междувременно възнамеряваме да открием и наши магазини и сервизи на стратегически места, сиреч в най-големите градове в страната. Е, като на тръни сме, разбира се.

— Затова пък вече имате един сигурен клиент — засмя се Джак. — С нетърпение очаквам да се науча да работя на „Моли“.

— Искаш ли да видиш как става? — попита Франси.

Двамата седнаха пред компютъра и тя му демонстрира някои от основните му функции. Разреша му дори да опита клавиатурата.

— Тайната на „Моли“ се крие в основната програма — довери му Франси. — Точно тя позволява на машината да реагира и на най-елементарните, подадени от оператора команди. А когато монтираме някои специални помощни програми, съставени в съответствие с нуждите на съответните отрасли в бизнеса — номенклатура, сметки и т.н. — те ще влизат във взаимодействие с основната програма и „Моли“ сам свършва работата. Ако искаш, мога да ти го обясня и по-подробно?

— Не, благодаря — разсмя се Джак. — Компютрите са твой периметър. Те не са за моя мозък. Просто искам да поема ролята на една доста тъпичка секретарка, която седи и натиска клавишите, след като ти си свършила цялата работа. — Погледна часовника си и добави: — Не е зле да тръгваме. Времето ни свърши.

Притисна я в обятията си. Макар и страстна, в прегръдката му се долавяше и известна тъга, защото знаеше, че до следващия уикенд ще я види за не повече от няколко часа.

— Толкова се гордея с теб! — прошепна той. — Направила си всичко съвсем сама. Очевидно зад добродушната ти външност се крие

наистина страхотна воля.

— О, не, не го направих съвсем сама — усмихна се Франси. — Помагаха ми много хора.

— Имах предвид друго — поклати глава Джак. — Човек като мен постига всичко доста лесно. Разполагах с всички преимущества: най-реномираните училища, най-доброто обучение по отношение на това, с което се занимавам. Още преди да завърша, мястото ми в „Магнъс Индъстрис“ вече ме чакаше. Направих това, което се очакваше от мен. Но ти, ти идваш отникъде, и сама изкова съдбата си. Не те сломи дори мощта на Магнъс. И просто не можеш да си представиш колко те уважавам заради това.

Притисна я отново към себе си и пламенно я целуна, Франси почувства как цялото ѝ същество откликва на целувката му и сякаш отстрани видя как при допира на телата им плътта ѝ се възпламени подобно на раздухан въглен. Но за първи път в живота си усети, че може да потуши този пламък и да не му позволи да я обземе.

И се овладя.

— Хайде, да вървим — каза Джак неохотно. — Ако остана още малко, ще се превърна в разгонен бик. И тогава, тъй както си е разхвърлян, твоят склад ще стане съвсем на пух и прах.

Франси го хвана за ръка и го поведе към изхода.

Не видя как погледът му пробяга по ъглите на тавана и се спря на ключалката на входа, когато излязоха.

Миг след това вече бяха в колата и потеглиха към Манхатън.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

2 април 1960 г.

Джули Магнъс се усмихна и притегли главата на Скот Монтийгъл към себе си. Целуна го бавно, като човек, който познава всяка частица от тялото на любимия си.

Намираха се в наетата от него кола пред входа на бащиния ѝ дом. Току-що бяха прекарали една чудесна вечер, като първо вечеряха в едно скромно ресторантче в квартала на театрите, а след това изгледаха някакъв филм, от който тя не видя почти нищо, бидейки прекалено погълната от близостта на Скот.

Джули беше на върха на щастието. Тази вечер бе като всяка от стотиците вечери, които ѝ предстояха да прекара с красивия си съпруг. Щяха да се радват заедно на дребните удоволствия на живота, ръка за ръка, както тази вечер. До края на дните си щеше да гледа Скот в очите и да среща все този поглед, изпълнен с непоколебимо доверие и сигурност, да усеща закрилата на любовта му.

— Ммм... — измърка тя, когато устните им се разделиха. — Как ми се иска... знаеш какво.

Скот се усмихна, притиснал лице до бузата ѝ.

— На мен също — прошепна той. — Така че както казвате вие, американците, ставаме двама.

— Скоро ще имаме много-много време за това — промълви Джули. — Вече просто нямам търпение.

И се сгуши в него.

Правеше я щастлива дори болезненото желание, което изпитваше към него, защото знаеше, че в любовта му най-сетне бе намерила своя тих пристан.

— До утре — каза Скот, хванал и двете ѝ ръце.

— И то колкото се може по-рано — настоя тя. — Цяла нощ ще си мисля за теб.

— Но се постарай да го правиш насън — засмя се Скот. — Искам да си починеш.

— Добре тогава, ще те сънувам.

— Същото важи и за мен. Знаеш ли, понякога се питам дали не можем да разговаряме чрез сънищата си. Да опитаме ли?

— Да, скъпи! Да. Ще ти разкажа всичко. — Очите ѝ неволно се напълниха със сълзи, докато се взираше в лицето му, виждайки там отражението на собственото си щастие. — Лека нощ, Скоти.

— Лека нощ, Джули.

Видя я да отваря вратата и да изчезва в обгърналите къщата сенки. После въздъхна и каза на шофьора да го откара обратно в хотела.

Джули затвори вратата зад себе си и се озърна към фойето. Изглеждаше мрачно и пусто, тъй като прислугата отдавна вече си бе легнала. Когато се прибираше късно, винаги си отключваше сама, за да не буди потъналия в сън дом.

Усети, че я обзема настроение за спомени, и приседна на застланото с килим стълбище, обгръщайки с поглед безмълвните мебели в салона. Мина ѝ през ум, че тук бе играла като дете и вършила отдавна забравени пакости.

Скоро щеше да напусне този дом завинаги. За нея той щеше да остане само кошмарен спомен, от който за щастие бе успяла да се отърве. Злото в Магнъсовия свят бе предостатъчно, за да убие човек, макар и бавно. И Джули несъмнено би се погубила с алкохола и лошите компании, ако не се беше появил Скот.

Но ето че сега свободата беше близо и тя поглеждаше назад към досегашния си живот тук с нещо много повече от неприязън и отвращение. Ужасни неща бяха извършили с нея в този дом. Ала въпреки това именно тук тя бе изпитала детската радост от откритието, тук бе лелеяла юношеските си мечти, тук интелектът ѝ се бе развил и оформил и пак тук бе получила първите уроци от онзи низ перипетии, изграждащи същността на един находчив и умен млад човек.

И бе оцеляла. Доказателство за този радостен факт беше откриването на Скоти, а едновременно с това и на вратата, през която щеше да се измъкне от тази кал, за да изкове сама своето бъдеще.

Но сега, след като всичко свърши, този дом в известен смисъл щеше да ѝ липсва. Щяха да ѝ липсват дните, когато Гречен, като по-голяма сестра, я водеше на пазар, гиздеше я за бала в „Гроувнър“, когато Джаки помагаше да подреди пъзелите, когато ѝ купи кукла, която пазеше и до днес, водеше я на плуване, на езда и я учеше да

играе тенис. Щеше да ѝ липсва дори Мама, която ѝ четеше, а веднъж даже бе пропуснала обичайната си следобедна почивка, на която много държеше заради главоболието си, и я бе повикала в кухнята, за да правят сладкиши.

Да, животът ѝ на Парк Авеню беше сложен, но в известен смисъл и хубав. Защото не всичко в него беше само ад.

Не всичко беше само Татко.

С тази мисъл Джули се надигна и тръгна нагоре по стълбите. Тъмните коридори на къщата се точеха зад гърба ѝ. Отказа се да използва асансьора, защото не ѝ се искаше бученето му да събуди останалите.

Измори се, докато се добере до стаята си на четвъртия, най-горния етаж. Вероятно минаваше два. Все още чувстваше целувката на Скот върху устните си. И бе все така опиянена от представата, която той ѝ даваше за самата нея: чиста, млада и красива. Подобно на ученичка изгаряше от нетърпение да си легне и да се наслаждава на мислите за него, докато сънят я вземе в обятията си. От утрешния ден, когато отново щеше да го види, я деляха само девет часа. Тази увереност бе за нея като дар божи и я изпълни с почти благоговейна признателност за щастието, с което бе дарена. Пипалата на Магнъсовия свят постепенно отслабваха хватката си. Свободата я зовеше.

Отвори стаята си, пристъпи в полумрака, затвори вратата зад себе си и превъртя ключа. Прииска ѝ се на нея да има и резе, но Татко бе нареждал да го махат всеки път, когато се беше опитвала да го постави. Ръководен от свои съображения, естествено. Доводът му беше, че тъй като Джули е неуравновесена и буйна, би искал прислужниците да имат достъп до стаята ѝ в случай, че започне да се държи странно.

Но тази вечер Джули не мислеше за баща си. В полумрака бавно свали роклята си, комбинезона и сutiена. После протегна ръка към лампата, за да потърси нощницата си.

Но преди да успее да напипа ключа, нечия ръка ненадейно се стрелна към лицето ѝ и запуши устата ѝ, заглушавайки писъка, изтръгнал се от гърдите ѝ.

Веднага разбра, че е Джони. Познаваше толкова добре дивата, остра миризма на тялото му, колкото и чувственото ухание на

собствената си страст.

През последните няколко седмици толкова упорито си беше налагала да не мисли за него, че това ѝ бе станало навик. Правеше всичко възможно да избягва самотните излизания и бе подкупила секретарката, за да отговаря на господин Маранте, че е извън страната, в Европа. За нея Джони беше минало. И колкото повече приближаваше мигът, в който щеше да напусне този свят, за да последва Скоти, толкова по-скоро от Джони щеше да я разделя вече океанът, новата култура и общественото положение. Той, и слава богу, потъваше все по-дълбоко в спомените ѝ, където му беше и мястото.

Но Джули го бе подценила. И сега, макар и късно, разбра, че той не я беше забравил.

Тя се бореше мълчаливо в мрака, мятайки се бясно, за да се освободи. Съзря шнура на звънеца за прислугата и се опита да го достигне, но крехкото ѝ телце не можеше да надделее Джони. Беше я склешил в ръката си като в менгеме. Поискаше ли, би могъл да я убие с едно свиване на мускулите.

Не можеше да пророни дума. Нямахше как да изрази протеста си, освен като се мята безпомощно в хватката му. А Джони като че ли се наслаждаваше на принудителната ѝ неподвижност и на мълчанието ѝ. Джули почти осезателно долавяше възбудата му от факта, че се намира в стаята ѝ, дълбоко в недрата на бастиона на Магнъсовата мощ, където тя с насмешка го беше предупредила, че никога няма да успее да проникне.

Досети се за присъщата му изобретателност и хитрост. Никак не беше чудно, че е съумял да проникне тук. Би трябвало да го очаква. И да вземе мерки.

В отчаянието си се опита да го ухапе, но огромната му ръка смазваше устата ѝ и зъбите ѝ не можеха да го достигнат.

Подчинявайки се на изтънчената си чувственост, Джони вече я държеше по друг начин, превръщайки оковите на мощната си хватка в почти сладострастна прегръдка. Усети, че я притиска все по-силно към гърдите си и както в мига на първата им близост, почувства натиска на възбуждения му член в твърдите полукълба под кръста си. Безпомощното ѝ положение и могъщата му, яростна хватка все повече наподобяваха прелъстяване. И въпреки смазващите устата ѝ железни пръсти и желанието да се разкреши, да го изхвърли оттук дори с

цената на разбуждането на целия дом, Джули не можеше да не усети тръпката на собствената си капитулация, докато той я притискаше все по-силно и по-силно. Джони чувстваше как ужасът ѝ постепенно преминава във възбуда и по приглушения смях, заклокочил в гърдите му, тя разбра, че това ужасно му допада.

Лявата му ръка, която до този миг държеше в плен и двете ѝ китки, изведнъж ги пусна, след като я бе завлякъл в средата на стаята, където тя не можеше нито да докосне, нито да събори каквото и да било. После нежно се притисна към корема ѝ и се плъзна нагоре, за да погали гърдите ѝ. Пръстите му с лекота достигнаха и двете ѝ зърна, защото тя бе миниатюрна, а ръката му — наистина огромна.

Притискащият се в задника ѝ член стана по-настойчив, поинтимен. В грубата близост на тялото му се долавяше онази му вещина, онзи особен негов талант да предвижда реакциите ѝ, преди още да са се зародили. Сега ръката му се плъзна по корема ѝ, погали пъпа и продължи надолу, безпогрешно налучквайки бикините, които бяха последната ѝ защита от него.

Обзе я странно вцепенение. Започна да осъзнава, че на всяка цена трябва да го прогони оттук, но без да събужда къщата. Не можеше да му позволи да се озове пред родителите ѝ, тъй като резултатът от подобна среща беше непредвидим.

Но Джони сякаш прочиташе мислите ѝ в мига, в който се зародяха в главата ѝ, и като че ли се наслаждаваше на страха ѝ да не ги видят заедно. Желязната сила на прегръдката му отслабна. Докосванията му станаха по-плавни, по-чувствени.

Джули усети нежния допир на устните му до ухото си, които намериха онова местенце под него, докосването до което незабавно предизвикваше в тялото ѝ сладостни тръпки.

Чу глухия му глас в мига, в който езикът му погали това място.

— Какво става, Пепеляшке? Да не би да са ти го отперили вече?

Пръстите му се плъзнаха под бикините и той започна да я гали, долавяйки отговора между краката ѝ, въпреки че те трепереха.

— Ммм... — изсумтя той. — Браво, момичето ми!

Джули ахна и направи нов, конвулсивен опит да се отскубне.

Безуспешно. Джони беше прекалено обигран. Тя все така не можеше нито да извика, нито да се откопчи. Оставаше ѝ просто да се задушаваше в мощната му хватка като в тенджерата под налягане,

усещайки как възбудата ѝ нараства, докато той я опипва, дразни я и ѝ се надсмива с напирания отзад ужасяващ твърд член, долавяйки как тя се отпуска все по-немошно в ръцете му.

Джони бавно свали бикините ѝ. Сетне, държейки я все така здраво, я заблъска към леглото. Сантиметър по сантиметър я приведе към кувертюрата, продължавайки да я притиска плътно, така че членът му все тъй осезателно да се втрива в отвърстието между краката ѝ.

Джули усещаше как собствената ѝ слюнка се стича по бузите ѝ, докато ръката му продължаваше да смазва устата ѝ. Спомни си онази кошмарна нощ, когато се бяха любили и бе чувствала в целувките им вкуса на собствената си кръв. Сети се за умението на Джони да превръща всичко — нежността, омразата, насилието и дори кръвта, в чист секс. Това бе неговият талант и сега той го прилагаше по възможно най-жестокия и най-унизителен начин.

— Реши, че си се отървала от мен, а? — прошепна той. — Май не е толкова лесно, нали, принцесо? Джони си го бива, така ли е?

Джули лежеше върху леглото — изящна, крехка нимфа в ръцете му. Бикините се бяха усукали около коленете ѝ. Разбра, че Джони започва да се съблича. Долови неповторимия му мъжки аромат, примесен с миризмата на алкохол, на тютюн и на просташкия му, но възбуждащ одеколон. Всичко това обаче бледнееше пред неистовия мирис на обзелото го желание.

А някъде под цялата тази смесица, подобно на частица от друг свят, се разнасяше нежното чисто ухание на Скот Монтийгъл, потиснато, но не и напълно изместено от ужасяващата животинска похот на Джони.

Сложността на всичко това, неговата противоречивост ѝ дойде прекалено много. Лежеше, скована от веригите на покорството и собственото си примирение. Безпомощна, тя усещаше могъщите му ръце да я галят, да пълзят навред по нея, изсмуквайки влагата на тялото ѝ. Даде си сметка, че краката ѝ се разтварят, че силните му пръсти шарят по вътрешността на бедрата ѝ, поспирайки се от време на време, за да укротят коленете ѝ. Езикът му се плъзна към ухото ѝ — ласкав, душещ, настървен.

— Така те искам, момичето ми! Знае то, на батко момичето, къде му е най-хубаво. Нали така?

Нямаше мъж на този свят, който да познава тялото ѝ по-добре от Джони. И нямаше да има. И въпреки че бе планирала живота си без него, не очакваше друг мъж да я познава така. Дълбоко в себе си Джули съзнаваше, че колкото и да бе странно, Джони щеше да остане за нея съкровен и скъп спомен. Защото всяка жена, независимо от съдбата си, е създадена за мъж като Джони, който в даден момент ще я опознае изцяло, ще проникне и в най-потайните кътчета на нейната страст и вдъхвайки им живот, ще я превърне в свой роб.

Затова сега нямаше значение, че се бори за онзи, другия живот и че се стреми да се отърве завинаги от Джони. Той знаеше, че в този миг, така безводно просната върху леглото, тя му принадлежи и щеше винаги да му принадлежи. Нейният протест и борбата ѝ бяха чисто и просто изява на пълната ѝ капитулация пред него.

И сега, все така скована в безмилостната му хватка, тя усети как твърдият му член нежно си пробива път, насочвайки се към нея; как за миг се спря, а след това бавно и победоносно проникна в същината ѝ, улеснен от собствената ѝ страст. Джули изстена от удоволствие, все още съпротивлявайки се, но вече не физически.

Трепетите на това бунтуващо се сърце в нежната, податлива плът, изпълниха Джони с възторг. И той, притискайки устни към ухото ѝ, бавно задълба все по-дълбоко и по-дълбоко, докато членът му продължаваше неудържимо да набъбва и Джули се загърчи в ръцете му, изгаряна от порочна страст. Пронизаното ѝ от члена му тяло наподобяваше тялото на дете и страстта ѝ изглеждаше трогателно невинна, докато с всеки спазъм тя изпадаше все повече и повече под властта му.

Джули осъзна, че той е разбрал това и се усмихва, притиснал лице в бузата ѝ. Бе усетил както винаги, че тя е близо до оргазма, че е възбудена до краен предел. И долови, навлизайки още по-дълбоко в нея със силата на всеки свой все по-перверзен и похотлив тласък, разтърсващите я един след друг спазми — нежни, женствени и безпомощни.

А когато разбра, че е разбил защитата ѝ, че всички бариери пред него са паднали, Джони плавно навлезе в нея докрай, докарвайки я до лудост от възбуда, и най-сетне си позволи на свой ред да свърши. От гърдите ѝ се изтръгна глух, безумен стон. В очите ѝ бликнаха сълзи, които рукнаха по страните ѝ и намокриха пръстите му.

Когато всичко свърши, Джони стана нежен. Защото сега вече можеше да си го позволи. Разхлаби хватката си, подхващайки я през корема, и пръстите му ласкаво зашариха по гърдите ѝ, по ключиците и раменете, докато твърдият му член продължаваше да я изпълва.

Джули вече не се опитваше да се съпротивлява. Джони беше постигнал своето. Бе проникнал в дома ѝ, в спалнята ѝ, в тялото ѝ. И то под носа на дворцовата стража на Магнъс, в самата бърлога на страховития ѝ баща.

Джули се опита да възвърне самообладанието си.

— Трябва да си вървиш — каза тя. — Ще ни спипат.

— Достатъчно дълго ме избягва, принцесо — поклати глава Джони. — Наложил ми се доста да се потрудея, докато се промъкна тук. Ще си отида призори. Но дотогава ще трябва да посвириш на плъховете.

Сърцето ѝ се сви. Значи искаше да постигне пълна победа заради онова, което му бе причинила. Искеше да продължи да ѝ се наслаждава, искаше от нея да разбере, че е изцяло в негова власт.

Гола в обятията му, Джули се отказа дори и да помисли за бягство. Ужасяващият член, потънал дълбоко в нея, държеше да се възползва докрай от положението. Джони желаше да получи неопровержимо доказателство, че тя му принадлежи. Горещата му ръка я потупа по бедрото, пръстите му се плъзнаха още по-надолу и той отново я притисна към себе си. Ако се съдеше по часовника, предстояха ѝ още дълги мъчителни часове.

— Не се тревожи — промърмори Джони. — Ще се омета, преди някой да се е сетил да те потърси. Разбра ли сега? Мога да идвам и да си отивам, когато поискам, но нямам намерение да ти създавам главоболия, малката. Аз съм на твоя страна и трябва най-сетне да го проумееш.

Изведнъж, в порив на неочаквана жестокост, той я сграбчи за косата и зарови главата ѝ във възглавницата.

— Ясно ли ти е, любов моя? — изсъска.

Тя отчаяно закима с глава. Беше готова на всичко, само и само той да се махне и да не се стигне до скандал.

— Много добре! — похвали я Джони. — Сега ще си поиграем още малко, а след това ще си отида. И никой нищо няма да разбере.

Джули отново кимна.

— Но трябва да бъдеш наясно с едно, принцесо! — продължи той вече с по-груб тон.

Тя го погледна недоумяващо.

— Ти принадлежиш единствено на мен и на никого друго! А най-малко на онова смотано англичанче Монтийгъл. Най-малко на него! — Изсмя се глухо и страшно. — И да не съм чул повече за женитба! Никаква Англия, душко! Оставаш тук, където мога да те имам, когато пожелае! Ясно ли е?

Очите ѝ се разшириха от ужас. Не отговори. Ръката, сграбчила косата ѝ, я стисна още по-здраво и яростно разтърси главата ѝ.

— Нали разбираш, миличка, че никога няма да ми избягаш? — изръмжа Джони. — Аз съм твойт прекрасен принц. Твойт Ромео, сладурче! И смятай за мъртъв всеки мъж, който се изпречи на пътя ми! Разбрахме ли се?

Джули беше прекалено шокирана, за да намери някакъв отговор на безумните му заплахи.

— Е? — настоя той и отново натика лицето ѝ във възглавницата.

Въпреки че ѝ бе почти невъзможно да помръдне глава, Джули успя отново да кимне покорно.

Късно, твърде късно си даде сметка какво представляваше за Джони и колко опасен бе той всъщност. Пътят към света, който се разкриваше пред нея, бе преграден от могъщите му ръце, стиснали в мъртва хватка нежното ѝ тяло, от ужасяващата сила на волята му, а може би и от любовта му.

Отчаяна, Джули остана безмълвна, докато ръката на нейния любовник галеше шията ѝ.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

20 април 1960 г.

Франси седеше на верандата срещу баща си. Между тях лежеше шахматната дъска.

Беше хубав пролетен ден. По клоните на дърветата подскачаха птици, радвайки се на необичайното за сезона топло време. Въздухът беше толкова ухаен, че вместо да играят в дневната, двамата предпочетоха да излязат навън.

Тя вдигна очи от дъската и видя, че баща ѝ я гледа изпитателно. На устните ѝ се появи усмивка.

— Защо ме гледаш? — попита.

— По две причини — отвърна баща ѝ. — Първо, никога не си изглеждала толкова красива. И второ, на тази светлина много ми напомняш за майка си.

Той въздъхна и дръпна от угасналата си вече лула. Франси забеляза оръфания ръкав на карираната му риза и си обеща да му купи нова. Изглеждаше остарял. Косата му бе посивяла още повече, а и бръчките около очите му се бяха умножили. През последните пет години Франси се бе посветила прекалено много на бързите промени в собствения си живот, за да си даде сметка, че времето не беше простило и на Мак Болинджър.

— Двамата с нея — продължи той — обичахме да присядаме тук и да те наблюдаваме, докато се люлеееш на люлката в двора. Хелън сядаше срещу мен, както и ти сега, а аз те следях с очи оттук. Да знаеш само как те гледаше...

При този спомен Мак Болинджър се умълча и неизмеримата любов, която продължаваше да изпитва към покойната ви съпруга, озари с трогателна светлина набразденото му лице. Франси знаеше колко много обичаше той Хелън Болинджър не само преди да се оженият, но и през всичките последвали години на брака им.

Пресегна се и го погали по ръката.

— Обичам те, татко.

— И аз те обичам, Франи.

Последва пауза, докато двамата се гледаха в очите, сякаш преценяваха не само доколко се разбират помежду си, но и развилите се напоследък събития, които като че ли някак си ги бяха отдалечили един от друг.

— Много си отслабнала — отбеляза той. — Сигурен съм, че се съсипваш от работа. Лично аз, при все че съм мъж, никога не съм си давал толкова зор. Не вярвах, че с работа можеш да постигнеш кой знае какво. Не знам дали съм прав, или не. А ти толкова много си взела от майка си. Тя беше живо олицетворение на деловитостта, на трудолюбието. Не се спираше нито за миг.

Зад изписаната върху лицето му гордост от дъщеря му все така прозираше споменът за покойната му съпруга. След като Хелън се спомина, на Франси се падна задачата първоначално сама, а сетне с помощта на Моли Магуайър да вкарва в релсите мечтателния по природа Мак, старейки се по всички възможни начини да го накара да обърне внимание на практическите неща от живота. И в името на тази цел Франси бе мобилизирала до краен предел наследените от майка си благоразумие и чувство за отговорност.

Ала сега, докато се взираше в него, установявайки колко е доволен от себе си и от живота, Франси се питаше дали изобщо е имало нужда да полага такива грижи. Нищо чудно желанието на Хелън Болинджър да го закриля да е било необходимо по-скоро на самата нея, отколкото на него.

По лицето му пробегна сянка и той попита:

— Сигурна ли си, че наистина искаш да правиш това, което правиш?

Франси стисна ръката му и кимна.

— Да, татко. Точно това искам.

И двамата знаеха какво всъщност имаше предвид той. След престоя си в „Магнъс Индъстрис“ и всичките преживени мъки, за които не бе споменала и думица на баща си, Франси беше станала нов човек. Но колкото и изкусно да беше изплела мрежата от добронамерени лъжи, за да не му позволи да разбере, че е била жестоко наранена, тя не успя да скрие тази промяна от него.

Сега беше значително по-слаба и много по-напрегната. Сякаш борбата, която бе водила и която сега вървеше към своя край, я беше смляла.

Мак я държеше за ръка и я гледаше все така изпитателно.

— А кога ще се запозная с твоето момче? — полюбопитства той.
— С твоя Джак?

— И това ще стане, татко — усмихна се Франси. — Точно сега и двамата сме ужасно заети. В момента Джак основава своя компания, а аз съм затънала до гуша в работа покрай „Моли“. Но ти обещавам, че скоро ще го видиш.

— Много ми се ще — продължи Татко. — Така се чувствам малко нещо в неведение.

Франси изведнъж осъзна огромното значение на думите му. Баща ѝ я познаваше достатъчно добре, за да бъде сигурен, че ако тя поддържа сериозна връзка, и то връзка, която ще завърши с брак, нищо не би я спряло да доведе младежа и да му го представи. Всъщност това щеше да бъде първото нещо, което би направила.

Фактът, че все още не беше довела Джак тук, се дължеше явно донякъде на високото обществено положение и известност на Магнъсови и тяхната империя. И баща ѝ не можеше да не се отнася с подозрение към подобно развитие на нещата. Две години наблюдаваше как дъщеря му се потапя все повече и повече в нещо извън неговия свят, в нещо, напълно неразбираемо за Мак Болинджър както от техническа, така и от финансова гледна точка. А ето че сега щеше да се омъжи за издънка на една от най-богатите фамилии на света — за младеж, на когото не бе виждал и очите.

Франси, естествено, му беше разказала всичко: работела си чудесно в „Магнъс Индъстрис“ до момента, в който решила да създаде своя компания. Оттогава доста ѝ провървяло и била на прага на нова епоха в компютърния бизнес. Не забравила нито за миг младия Джак Магнъс, с когото работели заедно в „Магнъс Индъстрис“. Джак и жена му уредили развода си най-приятелски, след което той предложил на Франси да се омъжи за него и тя приела.

Донякъде всичко това като че ли се връзваше. Но щеше да ѝ повярва напълно, ако бе довела момъка у дома.

Мак пусна ръката ѝ и се облегна назад, без да откъсва поглед от нея.

— А твоят приятел Сам? — попита. — Продължаваш ли да се виждаш с него?

— Всеки ден — оживи се Франси и се усмихна. — Толкова често се виждаме в склада, че просто ни е писнало един от друг.

Биваше я за актриса, но Мак все пак забеляза, че е малко нервна.

Беше виждал Сам Карпентър само веднъж, Франси го бе довела за един уикенд. Пристигнаха в петък вечерта и в събота Мак ги заведе на риба. Сам му се стори възпитан и земен младеж, който преспа, естествено, в стаята за гости. Мак знаеше за ролята му във всички делови начинания на дъщеря му и неведнъж чистосърдечно се беше питал дали зад взаимната им привързаност не се крие нещо далеч по-съществено.

Видял беше и очите на Франси, докато тя наблюдаваше младия мъж в лодката. Буквално грееха, в тях се четеше радостта от усещането за притежание и тогава си спомни за начина, по който го бе наблюдавала Хелън.

Но просто нямаше откъде да знае какво означава това за Франси.

Колкото до Сам, харесало му беше как лови риба. Беше търпелив младеж, който умееше да се наслаждава на езерото, на плискането на вълничките около лодката и на компанията. И той хвана и единствената голяма риба в онзи ден, което най-вероятно се дължеше именно на безмерното му търпение. Мак го хареса. Лесно му беше да разговаря с него.

И сега внимателно наблюдаваше дъщеря си. Споменаването на Сам я извади от равновесие. В това не можеше да има никакво съмнение.

Но Мак не каза нито дума повече. Не искаше да се бърка в личния ѝ живот.

Познаваше прекалено добре дъщеря си и дълбоко в себе си разбираше, че сега тя е много по-самотна от деня, когато бе довела Сам, за да го запознае с него. Това личеше по кротката решителност на погледа ѝ. Сякаш не беше тя. Бе напрегната, нащрек, за да не би случайно да се издаде, и изтощена много повече от безсънието, което сама си беше наложила, отколкото от работа.

— Душата си даде за този компютър — поклати глава той. — Е, и какво, ще бъдеш ли щастлива, когато го завършиш?

Франси му се усмихна. Усмивка, белязана с тайнственост, която от една страна, бе определено умишлена, но от друга явно се бе превърнала вече в неделима част от сложния характер на дъщеря му.

— Винаги съм била щастлива — отвърна Франси. — И когато всичко приключи, пак ще бъда щастлива.

Настъпи продължително мълчание. Мак обгърна с поглед изпитото ѝ красиво лице, после сведе очи към изгънялата ръка, на която дъщеря му беше подпряла брадичка, взирайки се в шахматната дъска. До ушите му долетя шумоленето на дърветата. В далечината изсвири влак. Въздухът ухаеше на пролет, Франси бе частица от тази земя, прекалено скъпа частица и ако питаха Мак, щеше завинаги да си остане такава.

Ала ето че тя отново се затваряше в своя собствен живот — някъде все по-далече и по-далече. Единственото, което му оставаше, бе да се надява, че това е животът, който желае. Знаеше, че е силно момиче. Но щяха ли да ѝ стигнат силите, за да оцелее в света на Магнъсови и на подобните им?

Способността му да я брани принадлежеше вече на миналото, изчезвайки още с юношеството ѝ. А може би и никога не бе притежавал такава. Не можем да защитим децата си от живота, мина му през ум. Единственото, което ни остава, е да ги обичаме.

Обзет от тези мисли, Мак видя как Франси протегна ръка към шахматната дъска и премести коня.

— Шах — каза тя.

— Никога не съм успявал да те бия — усмихна се Мак. — Прекалено много ти сече главицата.

— Прав си. — И Франси на свой ред се усмихна, сякаш репликата на баща ѝ бе предназначена да успокои собствените му страхове, сякаш не друг, а именно той трябваше да си вземе бележка от думите си. — Хайде сега, вътре. Ще ти приготвя задушена риба със сланина. Скоро трябва да тръгвам. А ако не се погрижа за теб, ти направо ще се затриеш.

Проследи я с поглед, докато отваряше остъклената врата. В този миг му заприлича на малкото момиченце, което някога толкова обичаше, което просто обожаваше.

Сега това момиченце се бе превърнало в жена, таяща безброй тайни и невидими белези. Тя криеше нещо от него, криеше го с цялата сила на присъщата ѝ смелост и на своята новопридобита зрялост.

Но какво?

Мак Болинджър тръсна глава. Не можеше да разбере. Франси беше прекалено добър шахматист за него.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

Докато Франси и баща ѝ играеха шах на верандата на къщата в Пенсилвания, Антон Магнъс седеше на бюрото си в манхатънската централа на своята корпорация и наблюдаваше изпитателно сина си.

Джак изглеждаше спокоен и самоуверен и Антон Магнъс със задоволство отбеляза, че през последните няколко години синът му видимо е узрял. Джак явно бе вече човек, с когото трябваше да се съобразява.

В тъмните му очи се четеше търпение. Търпение, което Антон притежаваше по рождение и се бе опитал да предаде и на сина си. Търпение, което му казваше кога да нанесе удара и кога да изчака. И Джак сега го използваше.

Но колкото и да се опитваше да я скрие под маската на самоувереността, в очите на Джак се четеше и страст, каквато доскоро Антон Магнъс не беше забелязвал у сина си.

Именно по тази причина днес Джак, независимо от способностите си, не можеше да бъде достоен противник на баща си.

— Предполагам, че всичко е наред? — подхвърли Антон.

— Напълно — усмихна се Джак Магнъс. — Но не беше никак лесно. Държеше всичко в пълна тайна. При все това още в началото успях да получа доста сведения от Дейна, а моите хора довършиха работата. Държим род наблюдение цялата операция. Нещата са в наши ръце.

— Можем ли да я изпреварим на пазара? — поинтересува се бащата.

— Много лесно — подсмихна се Джак. — Знам програмата ѝ до подробности. Имам мои хора в шест фабрики, които работят денонощно по задачата. Рекламната агенция е напълно готова с кампанията. Механизмът за продажба и обслужване е изцяло разработен. Остава ми просто да натисна копчето.

Устните на Антон Магнъс се извиха в предпазлива усмивка.

— Подозира ли те?

— Та нали ще се женим? — изсмя се синът. — Нима можем да бъдем по-близки? — И като скръсти ръце, добави: — Подозренията й се разсеяха с елиминирането на Дейна. А откакто се появих аз, на преден план е вече любовта, не компютрите. И през ум не й минава, че продължавам да работя тук. Убедена е, че за мен „Магнъс“ е вече минало.

Антон бавно поклати глава.

— А сега за датата на сватбата... — поде той. — Все още ли държиш да се ожениш за нея, преди да сме изкарали продукта на пазара?

Във въпроса му се долавяше известна преднамереност, сякаш искаше да подразни сина си.

Джак изви вежди.

— Нима очакваш иначе изобщо да се ожени за мен? Това момиче има железен характер. Няма да ми проговори повече.

— А откъде си толкова сигурен, че ще остане с теб, след като нещата излязат наяве? — прекъсна го бащата.

— Просто няма да знае, че съм замесен — отвърна Джак. — Ще хвърля цялата вина върху теб. Тя също. Нали знаеш, че не си й от любимците. Може би известно време няма да ти гостуваме, но тя ще остане с мен. Бракът променя жените. Те имат нужда от любов. Я погледни мама! Франси също ще влезе в пътя, повярвай ми.

— Сигурен съм, че имаш право, сине — промърмори старият Магнъс.

Последва кратка пауза.

— Е, добре тогава — продължи Антон Магнъс. — Ти изпълни своята част от уговорката. Аз също възнамерявам да изпълня своята. Щеше ми се да си бе намерил по-подходяща съпруга, но щом искаш нея, няма да ти преча.

Джак кимна. Беше доволен от себе си. Отдавна бе наясно, че баща му няма да му позволи да се разведе с Белинда и да се ожени за Франси, без да поиска нещо чудовищно в замяна. Антон Магнъс притежаваше способността да постига всичко, което пожелае, независимо колко ужасно и извратено е то. Единственият начин човек да го надхитри, бе да му сътрудничи.

Затова и Джак бе сключил тази сделка. Беше обещал да му осигури новия компютър на Франси, получавайки в замяна самата нея.

Разведе се с Белинда, напусна корпорацията и започна да действа възможно най-потайно. Предприе дори първите стъпки към основаването на собствена компания, прекъсвайки всички видими финансови връзки с Антон Магнъс.

Ала прикрит зад този камуфлаж, нито за миг не престана да работи за „Магнъс“ и успя да убеди красивата Дейна да стане негов шпионин. Дейна беше странна личност, чиято глава бе пълна с всевъзможни формули и уравнения, а в сърцето ѝ нямаше място за нищо друго, освен за непомерна жажда за власт. Беше я използвал умело, наслаждавайки се в същото време на изящното ѝ чувствено тяло.

Чрез Дейна се бе запознал със същността на проектирания от Франси нов компютър, който несъмнено щеше да предизвика истинска революция в бизнеса, а след появата сина пазара щеше да донесе неизчислими печалби, и бе проследил етап по етап процеса на неговото създаване.

Когато Дейна беше разкрита — опасност, която би трябвало, но така и не съумя да предвиди — Джак зае мястото ѝ до Франси с легендата за новопридобитата си свобода и с предложението си за женитба. Това ѝ подейства като магия и тя го прие. И сега Джак бе вече достатъчно близо до нея, за да бъде наясно със слабите места на охраната и да нарежда на хората си как по-резултатно да съсредоточават вниманието си върху параметрите на „Моли“. Параметри, които много скоро щяха да залегнат в един нов, изящен Магнъсов компютър, който щеше да се появи на пазара малко преди „Моли“.

Джак бе съставил плановете си изключително внимателно. След сватбата все щеше да намери начин да обясни на Франси кражбата на компютъра. Щеше да изкара виновен някой шпионин, нечий неразкрит от тях таен агент, страховитите пипала на корпорацията „Магнъс“... Всичко, което му дойдеше на ум...

И след като „Магнъс Индъстрис“ смажеше Франси на пазара с помощта на компютъра, в чието създаване тя бе вложила толкова труд, „КомпюТел“ щеше кротко и безславно да загине. А Джак щеше да я успокоява и да съжалява за злото, причинено ѝ от бащината му корпорация. Можеше дори да се закани да го убие например. И тогава

самата Франси щеше да го възпре, да го умолява да бъде благоразумен и да помисли първо за щастието си.

Можеше даже да ѝ помогне да заведе дело срещу „Магнъс“, с което щеше да ѝ покаже на кого всъщност е искрено предан.

Но тя никога нямаше да спечели това дело. Адвокатите на „Магнъс“ бяха прекалено силни за дребна риба като Франси. В това Джак бе повече от сигурен.

Щеше да я държи за ръка, да се грижи за нея, да я окуражава, а може би и постепенно да започне да я приобщава към новия си бизнес. И то достатъчно дълго, за да може да свикне с мисълта, че е загубила „Моли“ завинаги.

Скоро след това Франси щеше да забременее. Жените много държат на децата. А появеше ли се бебе, което да обича и за което да се грижи, Франси — и в това той не хранеше никакво съмнение — нямаше вече и да помисли за бизнес.

Така щеше да мине още известно време, докато настъпи подходящият момент Джак да се завърне в „Мангъс Индъстрис“. А дотогава Франси отдавна щеше да е влязла в правия път и да се е превърнала в примерна съпруга. И вече нямаше да има възможност да протестира. Чисто и просто щеше да играе по свирката му.

И двамата щяха да си живеят мирно и щастливо.

Ето какъв бе планът на Джак.

И той щеше да успее, защото в този решаващ момент зад гърба му, и то точно когато се нуждаеше най-много от нея, стоеше с цялата си мощ и средства „Магнъс Индъстрис“.

В резултат на усилията на Джак „Магнъс Индъстрис“ щеше да сложи ръка върху най-революционния по същността си продукт от появата на телефона насам. Миникомпютрите на Франси щяха да променят не само света на бизнеса, но и живота във всички негови аспекти. Печалбите от тях щяха да бъдат колосални. А да не говорим за властта.

И всичко щеше да принадлежи на „Магнъс Индъстрис“.

А след няколко години „Магнъс Индъстрис“ щеше да принадлежи на Джак.

Невъзможно бе да се спре хода на времето. Един ден Антон Магнъс щеше да бъде вече прекалено стар, прекалено уморен, а може би и прекалено болен, за да остане начело на корпорацията, и щеше да

се оттегли от ръководството, или чисто и просто да се спомине. И тогава мястото му щеше да заеме Джак.

Колкото до Франси, тя нямаше да попречи на мъжа си да поеме отговорността, която цял живот го бе очаквала. Франси щеше да се предаде и волята ѝ най-сетне щеше да бъде сломена.

Джак познаваше жените. Да, планът му щеше да успее!

Така той щеше да победи баща си по най-сложния и хитър начин, предоставяйки му печалба под формата на компютъра и получавайки в замяна Франси.

Усмихна се, когато си помисли каква дребна душица е старецът и какъв грубиянин. Като всеки хитър селяк, той ламтеше единствено за пари. Достатъчно бе човек да му подхвърли достатъчно голяма стръв, за да се хване веднага на въдицата.

А наградата, за която Джак беше мечтал цял живот, бе вече почти в ръцете му: управлението на „Магнъс“ и брак с най-красивата жена на света.

Колкото до компютърната система на Франси, след като поемеше управлението на „Магнъс“, тя, както и всичко останало, разбира се, щеше да принадлежи на Джак. И тогава той щеше да обере всички лаври, каквото отдавна бе и намерението му.

— Е — каза Джак, канейки се да си върви, — пак ще ти се обадя. Ако в последния момент възникнат някакви промени, незабавно ще те уведомя.

— Благодаря, сине.

Антон не пропусна да забележи изписаното върху красивото лице на сина му задоволство, докато излизаше от кабинета.

И останал сам, удивено поклати глава.

Какъв глупак беше Джак! Въобразяваше си, че е надарен с невероятен ум и изключително силен характер, а не притежаваше нито едното, нито другото. Беше малодушен като жена.

Магнъс се изправи и отиде при шахматната дъска до прозореца. Погледът му обходи немите фигури, тъй горди в своето безмълвие и олицетворяващи същевременно силата в нейната най-чиста и най-жестоката форма.

Антон Магнъс се усмихна. Скоро щеше да удържи най-голямата си победа.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

„Ню Йорк Дейли Нюз“, 2 май 1960 г.

ПРЕЗ ЛЯТОТО МАГНЪС И МОНТИЙГЪЛ ЩЕ ЗАВЪРЖАТ БРАЧНИЯ ВЪЗЕЛ

„Според слуховете Джулиет Бейкър Магнъс, известна отдавна като една от най-щурите свободни жени в града, най-сетне си е седнала на задника. Мъжът, успял да я укроти, е Скот Монтийгъл, лондонски адвокат, с чието авторитетно семейство Магнъсови се познават от години.

Засега се предвижда сватбата да се състои през юли, след което прекрасната Джули и съпругът ѝ ще заминат да живеят в Лондон. Пожелаваме ти много щастие, Джули, но подвизите ти наистина ще липсват на нашия град и...“

Джони Маранте беше оставил прегънатия на съобщението „Дейли Нюз“ на масичката за кафе в апартамента си.

Върху него лежеше зареден тъпомуцуност револвер 38-и калибър.

Стиснал в ръка чаша уиски, Джони с неவிждащи очи се взираше в револвера и сгънатия вестник.

Беше на третата чаша. Въпреки че обикновено не прекаляваше с алкохола, този път Джони усети, че статията здравата раздруса нервичките му. А студената напитка като че ли го поуспокои и му помогна да възвърне самообладанието си.

Сети се за Скот Монтийгъл. Педераст, мина му през ум. Безобидно, възпитано англичанче. Каква шушумига! Именно глупакът, за когото винаги си бе мислил, че Джули ще се омъжи.

Устните му се изкривиха в презрителна усмивка, която при мисълта за Джули мигновено изчезна.

Беше я предупредил. Пределно ясно ѝ бе дал да разбере как стоят нещата. Но ето че тя, както свидетелстваше и вестникът, го бе прекарала по всички правила на играта.

И точно затова тази вечер имаше нужда от тези три чаши. Защото разбра, че Джули смята, че нищо не му дължи. Изглежда дори и изпълнението му в спалнята ѝ преди месец не се беше оказало достатъчно убедително за нея. Тя беше една Магнъс и очевидно си въобразяваше, че може да прави каквото си иска.

Време беше да ѝ покаже, че жестоко се лъже.

Тя почука точно в девет часа.

Джони горчиво се усмихна и стана да отвори. Както винаги идваше при него по малките часове, когато нейният свят преставаше да се интересува от похожденията ѝ. Идваше да мърсува... А тази вечер не бе дошла дори по собствено желание. Беше я предупредил, че ако не дойде, ще си изпати. И ето че бе доприпкала, за да го умилостиви с покорството си.

Отвори вратата и се усмихна.

И в момента, в който я затвори зад гърба ѝ, зверски я зашлеви през лицето.

От силата на удара тя се олюля и политна към дивана. Седна, впила очи в него и притискайки с ръка бузата си. Сетне сведе поглед и видя вестника. И пистолета.

Изглеждаше гузна, изплашена.

— Значи знаеш — промълви.

— Да, любов моя, знам — изсъска той през зъби и пристъпи към нея.

Джули не знаеше какво да му отговори. В очите на Джони се четеше свирепо безумство. Джули разбра, че мислите за нея са го докарвали буквално до лудост. Днес, когато бе зърнала съобщението в „Дейли Нюз“, веднага се беше попитала дали и той го е забелязал.

Лежачият на масата пистолет и погледът на Джони я ужасиха. Трябваше незабавно да измисли нещо.

— Изслушай ме, Джони — подхвана Джули. — Няма да заминаваме за Англия, това са просто клюки. Баща ми не иска да напускам страната. Смята да предложи на Скот да започне работа като адвокат в „Магнъс“, а мястото наистина е прекалено важно, за да му откаже. Скот е горд човек и държеше да ме отведе у дома си, но бъди сигурен, че ще клекне. Няма друг избор. Баща ми ще го принуди. Така

че както сам разбираш, ще останем в Ню Йорк и ще мога да те виждам винаги когато поискам.

Дори успя плахо да се усмихне. Беше репетирала този момент и искаше да изглежда нахакана и весела, радостна от това, че ще може и занапред да се среща с Джони. Но в действителност беше толкова уплашена и същевременно сигурна в предстоящото си заминаване за Англия, че ѝ бе ужасно трудно да играе.

В погледа, с който Джони я пронизваше, се четеше нагло, цинично недоверие. По всичко личеше, че доста е пил.

— Разбира се, момичето ми — отвърна той. — Както кажеш. Извинявай, че се изпуснах. Напоследък нещо съм се поизнервил. От работа ще да е.

Приближи се до нея и я целуна, след което я прегърна с необичайна за него нежност.

— После ще говорим — каза.

Вдигна я като кукла и я отнесе в спалнята. Положи я върху леглото и я съблече, като свали първо роклята, после чорапите, а накрая комбинезона и гащетата, при това едва ли не с вниманието на грижовен родител, който съблича детето си. Направи го бавно, докато нежната ѝ момичешка голота постепенно се разкриваше пред очите му. Усети миризмата на скъпия ѝ парфюм.

Започна да я гали. Изгаряйки я, огромните му трескаво сухи пръсти се плъзнаха по тялото ѝ, тръпнещи от страст, но едновременно с това нежни, сякаш прикриваха и защитаваха крехката плът. Джули вдигна очи към него, опитвайки се да не издава тревогата си, но дори и тя не можеше да потисне вълнението, което изпитваше при допира му. И когато той престана да я милва, тя вече трепереше от желание.

Издутият му до пръсване тесен панталон ясно свидетелстваше, че той също е възбуден, и ръката ѝ тутакси се плъзна по бедрото му към чатала. Джони се изправи и се съблече. Когато свали и слиповете си, Джули видя огромният му penis да се извисява насреща ѝ — горд, нащрек. Какъв великолепен самец беше той! Всяка клетка на тялото му бе създадена единствено само за секс — тяло, достойно да бъде увековечено в научен труд, посветен на плодовитостта.

Той се наведе и я целуна между краката. Джули затвори очи, задъхвайки се от екстаз. Езикът, който тъй добре я познаваше, ѝ се

наслаждаваше по начин, по какъвто никой друг не би могъл да го стори.

Страхът като че ли я възбуждаше още повече. И тя почти веднага изпадна в първи, после във втори, сетне в трети оргазъм, усещайки, че той незабавно откликва на замайващото я неописуемо удоволствие.

Джони приклепна и разтвори краката ѝ, готвейки се да проникне в нея. Безмълвна, Джули го гледаше със страхопочитание.

Могъщите му ръце повдигнаха таза ѝ, за да го посрещне. Докосвайки я едва осезаемо, той започна да я дразни с члена си, сетне бавно потъна докрай в нея. Испита усещането, че никога не е бил толкова голям и същевременно никога по-опасен. И неволно изохка.

Джони започна да се движи с бавни тласъци, приковавайки я към възглавниците с всяко свое забиване в нея. Джули изпитваше такава наслада, че почти забели очи.

— Ха така, мъничката ми! — изръмжа той.

И тя вече бе започнала да се гърчи, надавайки сладострастни стонове, когато Джони ненадейно я стисна за гърлото.

Изненадана, Джули не успя да реагира достатъчно бързо. Започна да се задушава. Ръцете му затегнаха хватката си.

— Нямало да заминаваш никъде, а? — изсъска Джони. — Не те бива за лъжкиня, принцесо. Приятелчето Скот заминава, а щом той заминава, значи ще заминеш и ти. Научих го. Джони го научи. Джони си има начини. А сега, ако искаш отново да дишаш, ще ми кажеш истината. Прав съм, нали?

Стискаше я толкова силно, че ѝ прилоша. Пред очите ѝ причерня. Отчаяна, едва-едва успя да кимне.

— Канеше се да избягаш с него, нали? — процеди той яростно. — Излъга ме, нали така?

Тя отново кимна с широко отворени очи, в които се четеше ужас и молба.

— Но сега знам всичко, така ли е? — продължи Джони. — И вече си наясно, че нищо не можеш да скриеш от мен, нали, миличка? Казвай! Така ли е? — повтори той въпроса си и ритмично заблъска главата ѝ във възглавницата.

Обезумяла от страх, Джули кимна за трети път, докато ръцете ѝ конвулсивно дращеха чаршафите. Бученето в главата не ѝ позволяваше да го чува ясно.

Изведнъж, сякаш за да изрази победата си, пронизващият я пенис изригна в нея и тя усети как горещата струя на смето му облива вътрешностите ѝ. Нямаше любов, нямаше помен от удоволствие — изпита единствено гняв.

Пръстите около врата ѝ поотпуснаха примката си. Джули мъчително, на пресекулки си пое дъх. Джони продължаваше да се взира в нея, но тя не посмя да го погледне в очите.

Той рязко се отдръпна, оставяйки в тялото ѝ болезнена празнина. Сетне, с все така щръкнал член, стана и отиде в дневната. След малко се върна, стискайки в едната си ръка препълнена чаша с бърбън, а в другата револвера от масичката за кафе. Краката, изглежда, не го държаха.

Джули го погледна ужасена.

— За какво ти е притрябвал? — попита тя тихо, без да откъсва очи от револвера.

Джони сякаш изобщо не я чу. Известно време мълча, после погледна чашата в ръката си и спокойно попита:

— Ще пийнеш ли нещо?

Дълго време Джули не отговори. Видът на пистолета я беше накарал да се вцепени.

— От същото, от което пиеш и ти — прошепна най-сетне тя с надеждата, че така ще успее да спечели време.

Джони отново излезе, продължавайки да стиска пистолета в ръка, и се върна с още една чаша. Джули отпи. Уискито изгори гърлото ѝ, но по болезнено напрегнатото ѝ тяло се разля приятна топлина. Все така гола под чаршафите, тя най-сетне се престаши да го погледне в очите.

От устните ѝ се отрони отдавна измъчващият я въпрос.

— Какво смяташ да правиш?

Джони замислено отпи от чашата си и хвърли поглед към нея. После остави револвера върху нощното шкафче, погали гърдите ѝ и каза:

— Доста труден въпрос ми задаваш, принцесо, защото все още не съм решил. Честно да ти призная, твоето приятелче ми харесва. Изглежда наистина свястно момче.

Очите на Джули се разшириха от удивление.

— Искаш да кажеш... Искаш да кажеш, че си го виждал?

— Естествено — кимна Джони. — Чудесно си побъбрихме. Ужасно държи на теб, миличка. Готов е да разцелува земята, по която вървиш.

Джули цялата пламна в полумрака: Ненадейният гняв, който я обзе, можеше да се сравни единствено със страха ѝ. И през ум не ѝ беше минавало, че двата независими един от друг пътя на живота ѝ биха могли някога да се пресекат. Самата мисъл, че Джони е разговарял със Скот Монтийгъл, я накара да потръпне от отвращение.

Джони забеляза реакцията ѝ и се ухили.

— Спокойно — промърмори той. — Не съм му споменал дума за нас. Бях изключително тактичен. Това обаче не ми попречи да се попитам как ли би реагирал, ако му бях казал.

— Просто не си посмял!

Думите се изплъзнаха от устата ѝ съвсем неволно. Забеляза, че очите му потъмняха от гняв. Пръстите върху гърдите ѝ ненадейно тъй силно се впиха в плътта ѝ, че тя извика.

После гневът му постепенно отстъпи място на пиянската самоувереност и той отново се ухили:

— Ще бъде жалко, ако се наложи да му видя сметката.

Джули пребледня и с крайчеца на окото си се озърна към револвера върху нощното шкафче.

— Какво?... — прошепна тя.

— Да го убия! — натърти Джони. — Да го очистя! До го гръмна! Загриваш ли, миличка? Да го пратя на оня свят. И край с господин Монтийгъл! Ясен ли съм?

— Шегуваш се... — избъбри Джули.

Джони сви рамене и се подсмихна.

— Баща ти сигурно ще ми бъде благодарен за това.

Думите му ясно свидетелстваха за неговата съобразителност.

Беше напълно прав. Дори самата Джули, очаквала с почти религиозно страхопочитание Антон Магнъс да одобри Скот за свой зет, не си беше позволявала да се пита какви ли бяха истинските чувства на баща ѝ.

Но макар да бе пиян и буквално обезумял от гняв, Джони беше съумял да прозре действителното положение на нещата.

Джули се помъчи да сложи ред в мислите си. Познаваше достатъчно добре Джони и беше наясно с чувствата му към нея.

Трябваше да се опита да го успокои преди да е станало късно.

— Джони — промълви тя, — даваш ли си сметка какви ги приказваш? Ще загазиш и тогава може би никога повече няма да те видя, а не бих искала да се стига дотам.

Наблюдаваше го изпитателно, дебнейки реакцията му. Въпреки замъгленото си от алкохола и гнева съзнание, Джони я слушаше внимателно.

— Слушай, Джони! — продължи тя умолително. — Трябва да разбереш! Защото тогава не би и помислил да проваляш нещата. Скот е идеалното разрешение. За мен... За двама ни. Ще намеря начин да остана тук. Няма да замина за Англия. Мога да накарам Скот да направи така, както аз искам. Но ти трябва да ми повярваш, Джони: Скот е единственото разрешение! Той, разбира се, никога няма да бъде това, което си ти за мен. Но е единственият изход! Не мога да ти обясня защо, но е така. Трябва да ми повярваш! Моля те!...

Джони поклати глава.

— Точно тук грешиш, миличка. Единственото ти разрешение съм аз! Джони е единственият ти изход! Ясно ли е?

Джули го погледна в очите. Явно нямаше да може да го убеди. Той беше изцяло под властта на омразата и гнева си.

— Искаш ли да се ожениш за мен? — изхлипа тя в отчаянието си.

Джони я изгледа някак странно.

— Няма начин, малката! — изригна ненадейно от гърдите му див смях. — Не мога да живея с теб. Ще ми развалиш стила на живот. Вие, богатите фльорци, сте все от един дол дренки.

Джули се смръщи недоумяващо и попита:

— Но тогава защо да не се омъжа за Скот?

Наивността ѝ накара Джони отново да поклати глава.

— Не искам изобщо да се омъжваш! — отсече той. — Ясно ли ти е, пиленце? Никой, освен Джони, няма да се наслаждава на прелестното ти тясно пътенце. И нито един от онези педеруги от хайлайфа няма да се празни в него, за да му раждаш деца. Поне докато съм жив.

И Джули разбра. Той искаше да бъде само негова. За Джони нямаше значение, че тя никога няма да се омъжи, че никога няма да намери любов и щастие. Пет пари не даваше, че животът ѝ в Ню Йорк,

в бащиния ѝ дом бе за нея истински ад. Интересуваше се единствено от собственото си удоволствие и от ревността си.

Невъзможно беше да му обясни какво всъщност означаваше за нея Скот Монтийгъл. Скот бе единственият ѝ шанс да заживее нормално. А ето че Джони с усмивка ѝ предлагаше неизвестно, изпълнено с ужас и падение бъдеще. Бъдеще, в което, без сам да знае това, щеше да си я поделя с Антон Магнъс. Джони изобщо не подозираше, че отдавна е измамен от собствения ѝ баща.

При тази мисъл някаква неведома сила изведнъж тласна ръката на Джули към револвера на нощното шкафче. Сграбчи го и го насочи към гърдите на Джони.

— Няма да ти позволя да съсипеш живота ми! — изсъска тя и в гласа ѝ прозвуча смъртоносна заплаха.

Джони се усмихна.

— Разглезено, богато курвенце! — изръмжа той. — Въобразяваш си, че всичко ще ти се разминава все така безнаказано. Хайде, натисни спусъка, щом си толкова печена!

Отново проявяваше завидна съобразителност. Предизвикваше я да направи най-решителната крачка в живота си. Заради него тя от месец насам балансираше на ръба на гибелна пропаст и ето че сега той я подканваше да скочи в нея.

— Хайде! Да видим дали ти стиска. Обзалагам се, че баща ти ще бъде много горд с тебе. Хайде де! Ето ме!

И като приклезна, излъчвайки гърди срещу дулото, заяви:

— Ще се постарая твоят Монтийгъл да научи всичко за нас двамата, котенце! И то до най-гадните подробности. Ще направя всичко възможно да разбере що за птица всъщност е Пепеляшка. В края на краищата това може да му бъде само от полза. Така де, как ще те направи щастлива, ако не знае кое те кара да се подмокряш?

Джули го гледаше с широко отворени очи. Оръжието в ръката ѝ трепереше.

— Сигурен съм, че и баща ти ще ми бъде благодарен — добави Джони.

При тези думи револверът изгърмя сякаш от само себе си. Оглушителен и кратък трясък изпълни апартамента, който почти веднага се стопи в носещия се отвън грохот на минаващите камиони,

на клаксоните и сирените, но продължи да отеква като взрив на бомба в съзнанието на Джули, докато тя се взираше в Джони.

Той я гледаше изненадано. Нещо в позата му и подсказа, че е тежко ранен, но неговата самонадеяност все още не му позволяваше да рухне.

— Така, така, така... — промърмори той и изви вежди, като че ли се възхищаваше на смелостта ѝ. — Подцених те. Ти наистина си достойна дъщеря на баща си. Така ли е, принцесо? Абсолютно...

Дъхът му изведнъж секна. Тялото му рязко се изопна. Закашля се. От устата му бликна кръв и оплиска голото тяло на Джули и мръсните чаршафи. Успя да се изправи. Все още се усмихваше, но в очите му вече се четеше почти хлапашки по своята невинност и неподправена болка ужас. Погледна раната на гърдите си.

Опита се да каже нещо, но устата му се изпълни с кръв и очите му се изцъклиха. Протегна ръка към нея, сякаш с едно последно докосване искаше да покаже, че се е излъгал в надеждите си, да покаже колко е прав, колко непросимо е нейното предателство и колко жестоко трябва да бъде наказана.

Ала в същия миг от зениците му погледна смъртта, заличавайки с празнотата си всяко човешко измерение. Джони падна по очи. Ръцете му конвулсивно се сгърчиха, а бликналата от устата му кръв окъпа леглото и голите крака на Джули.

Тя не можеше да откъсне поглед от него. Ръката ѝ все още стискаше револвера.

— Господи! Аз го убих...

От гърдите ѝ неволно се изтръгва стон на мъка и ужас. Джони бе винаги толкова жизнен. А ето че сега с неговите устни смъртта се хилеше с такава злоба, каквато никога не беше предполагала, че може да съществува.

Джули се отдръпна от трупа и се сви на леглото. Видя как петната от прокапалата от краката ѝ кръв върху чаршафите бързо се уголемяват.

Но в този миг ужасът отстъпи място на инстинкта ѝ за самосъхранение и тя си даде сметка за положението.

Револверът бе все така в дясната ѝ ръка, а лявата притискаше към гърдите си.

По оръжието и по стъклото върху нощното шкафче имаше отпечатъци от пръстите ѝ. Както и из целия апартамент, разбира се. Но не и върху размазаната по чаршафите кръв. Все още.

И нямаше и да има. Ако внимаваше.

Умът ѝ работеше трескаво.

Това, което трябваше да направи, бе да се махне отгук, отнасяйки със себе си револвера. Щеше да мине известно време, преди полицията да намери Джони. Може би няколко дни. Щяха да открият алкохол в кръвта му. И следи от женско присъствие в леглото.

Щяха да предположат, че е имало скандал — пиянска свада между долнопробен бруклински женкар и някоя от приятелките му, завършила със стрелба.

Но нямаше да открият револвера.

Щяха да претърсят апартамента за отпечатъци. И щяха да открият много — Джони бе водил тук десетки жени.

Сред тях щяха да бъдат и отпечатъците на Джули.

Джули обаче нямаше досие в полицията. Всемогъщият Антон Магнъс се беше погрижил за това, въпреки че неведнъж я бяха задържали за простъпки, извършени в пияно състояние.

На идване не бе я видял никой. Портиер, естествено, нямаше. Не беше изключено един или друг от наемателите в огромния блок да я беше зървал преди, но никой не знаеше коя е тя, така че нямаше да направят разлика между нея и другите гаджета на Джони.

Полицията щеше да насочи вниманието си към останалите му приятелки. А някои от тези момичета непременно имаха досие. И това беше обяснимо. Полицията щеше да ги издири и да ги разпита. Най-логично бе да заподозрат именно тях.

Но така и нямаше да открият достатъчно доказателства, за да ги арестуват. И накрая щяха да свият рамене и да решат, че един дребен изнудвач си е получил заслуженото след разправия с приятелката си или с подобен нему мошеник. Полицията не разполагаше нито със средства, нито с възможности, за да си направи труда да открие убиеца, още повече че Джони беше дребна риба. Така че след няколко дни или най-много седмици щяха да прекратят следствието. С тези мисли в главата Джули се отдръпна още по-далеч от бездиханното тяло. Огледа се, проверявайки дали върху кървавите петна има отпечатъци от краката ѝ. Нямаше.

Бавно и внимателно стана от леглото. Отиде на пръсти в банята и изми кръвта от краката си, като се стараяше и тук да не оставя отпечатъци.

Върна се в спалнята, взе чашата с бърбън от нощното шкафче и я отнесе в кухнята.

На мивката видя няколко мръсни чаши. И тогава и хрумна нещо.

Хвана бутилката уиски с носната си кърпичка и я изля в две от тях. Другите остави така, както бяха, с утайката от някогашното им съдържание. Прихващайки ги една след друга най-внимателно, за да не заличи отпечатъците от пръстите на онзи, който последен се беше докоснал до тях, тя ги пръсна по масичките в спалнята и дневната, за да създаде впечатлението, че в апартамента е имало няколко души.

Изпразни и изми чашата, която сама бе използвала, и все така, стараяйки се да не оставя отпечатъци, я остави в шкафа с чистите чаши и чинии.

Върна се в спалнята и я огледа. При вида на трупа на Джоний се повдигна, но мисълта, че ѝ предстои да свърши още някои неща, ѝ помогна да преодолее отвращението. Взе револвера и го пхна в чантичката си. Облече се, събирайки дрехите си от пода, където Джони ги беше захвърлил. За щастие по тях нямаше следи от кръв.

Полицията щеше да насочи вниманието си към чашите, които беше пръснала из стаята. Щеше да предприеме издирването на хората, които бяха пили от тях. Беше се погрижила за чашата и револвера — единствените вещи, които биха могли да свидетелстват за присъствието ѝ тук тази нощ.

Сети се за Скот Монтийгъл. Заради него беше убила човек. Направила бе първата крачка, за да спаси съвместния им живот, щастието им. Сега трябваше да довърши започнатото.

Погледна за последен път Джони. С изцъклените си очи и с проснатото си върху леглото мускулесто тяло с подвити крака ѝ заприлича на мъртво животно. Куршумът бе излязъл през гърба му, оставяйки ужасяваща разкъсана рана.

Все още с цяло тяло чувстваше допира на ръцете му. Само преди десетина минути той бе жив, обсебен от любовта си към нея.

Някакъв първобитен инстинкт подтикна Джули да довърши започнатото. За последен път огледа хладнокръвно стаята. Беше пълна със следи, оставени от нея, но знаеше, че полицаите няма да успеят да

проследят нишката, тъй като тя водеше началото си от свят, намиращ се на светлинни години разстояние от този коптор.

И тъй като мястото ѝ не беше тук, никога нямаше да я свържат с него.

Беше чиста.

Посегна да отвори вратата, но в последния миг се въздържа. Погледът ѝ се бе спрял на масичката, върху която лежеше нюйоркският „Дейли Нюз“, отворен на страницата със съобщението за годежа ѝ със Скот Монтийгъл.

Върна се в стаята, взе вестника, сгъна го и отново се спря пред вратата.

Предпазливо излезе от апартамента, след като по-напред се увери, че в коридора няма жива душа. Постара се да не оставя отпечатъци нито по вратата, нито по топката на бравата. Продължи по коридора и се измъкна на безлюдната улица. Прекоси пеша няколко пресечки, за да се застрахова, че никой не я следи. После се качи в първия автобус, без да обръща внимание на маршрута му.

След около миля слезе и взе метрото до Лексиштън Авеню в центъра на града, откъдето се прехвърли на такси. Каза на шофьора да я закара до „Пиер“. А оттам измина последните пет пресечки до дома си пеша.

Изваждайки портмонето си, за да плати, тя напипа револвера в чантичката. За миг я обзе ужас, но се сети за Скот и ръцете ѝ престанаха да треперят. Сега тя се бореше за него, бореше се за общото им бъдеще.

Промъкна се в стаята си и взе горещ душ. После скри револвера. Пъхна се под завивките и дълго време лежа разтреперана.

Беше станала убийца. Ето докъде я беше довел разпуснатият ѝ живот. Но в края на тунела я чакаше Скот Монтийгъл със своята усмивка и с любовта си. Нямаше да допусне никой и нищо на този свят да ги раздели.

С тази мисъл Джули Магнъс се унесе в дълбок безпаметен сън.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

15 май 1960 г.

Стенният часовник показваше три и петнайсет сутринта.

Франси седеше сама на работната маса в един от боксовете в склада, където се помещаваше „КомпюТел“, и разглеждаше схемата на помощните инструкции, въведени в паметта на „Моли“. Държеше молив. Така се бе задълбочила в работата си, че беше изгубила представа къде се намира, забравяйки дори умората.

Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху процеса на монтиране на най-сложната компютърна програма, с която се беше сблъсквала. В сравнение със задачата, пред която бе изправена сега, работата ѝ по създаването преди четири години на интерфейса между европейските филиали на „Магнъс“ беше направо детска играчка.

Досега неведнъж ѝ се бе случвало да изпада в отчаяние, чувствайки, че просто няма сили да я доведе докрай.

Специално бе предприела и пътуване до Бостън, за да се консултира с един от най-изтъкнатите компютърни специалисти в Америка, геният в програмирането Карл Екълс. Но дори и великият Екълс, когото Франси бе заклела да пази пълна тайна, запознавайки го само в най-общи линии с проекта си, беше изпаднал в недоумение. В крайна сметка той ѝ даде само някои банални съвети и ѝ пожела успех. И тя се бе върнала без каквито и да било конкретни насоки, по които би могла да се ръководи, освен вече запечатаните в собственото ѝ съзнание.

И все пак Франси беше сигурна, че планът ѝ ще успее. Докато го разчертаваше черно на бяло у дома си, а сетне го прилагаше елемент по елемент в късните нощни часове тук, в лабораторията, тя бе установила, че той не е просто мъгляво интелектуално понятие, а може действително да се осъществи на практика.

Единственото, което в цялото това начинание я безпокоеше и подкопаваше увереността ѝ, бе нейната самота. Нямахше кой да ѝ помогне. Нямахше го Сам, нямахше я Дейна, които да изслушват идеите ѝ, да я насърчават и да я съветват.

Франси беше абсолютно сама.

Този път умората я победи много по-бързо. Тя се изправи, разкърши схваналия се до болка гръб и затвори очи. И тутакси цифрите и термините, с които беше работила, подхванаха лудешки танц в съзнанието ѝ. С последно усилие тя разтърси глава, за да се съвземе, обърна се към командното табло на запаметяващия блок на компютъра и въведе незначителните вариации по схемата, която беше донесла със себе си.

После се извъртя към клавиатурата и подаде съответните команди, за да изпробва някои от основните функции на компютъра: първо най-елементарни изчисления, а след това и по-сложни задачи, които щяха да му бъдат задавани в рамките на всекидневната работа. Провери и неколккратно способността му да запаметява цифри и команди.

Всичко вървеше идеално. „Моли“ работеше безотказно.

И в този момент умората окончателно я надви. Стана, угаси лампата, излезе от бокса и затътри крака към малката импровизирана спалня, която беше обзавела пред и месец, когато разбра, че ще ѝ се налага да се заседява тук и нощем. Там имаше само легло и едно одеяло. Смъкна джинсите си и блузата, облече нощницата ся и се пъхна под завивките.

Нагласи часовника за седем часа. Знаеше, че когато се събуди, складът щеше вече да бръмчи като кошер, тъй като специалистите щяха да са се заели с изпълнението на задачите си.

Нито един от тях обаче нямаше и представа за промените във всекидневието на Франси, настъпили през последните няколко месеца. Единственото, за което си бяха дали сметка, бе че вече идваше тук в най-необичайни часове. Само един или двама — Сам, а може би и Куин — бяха забелязали, че понякога остава да спи тук, но несъмнено го отдаваха на навика ѝ да работи извънредно.

Но никой не подозираше каква е истинската причина за това.

И най-малко началникът на охраната например на когото преди три месеца Франси бе дала специални инструкции, отнасящи се до наблюдението на сградата. Инструкции, нямащи нищо общо с получаваните досега, които го караха да остава с впечатлението, че е по-скоро шпионин, отколкото началник на охраната.

Нито пък Кевин Стил, експертът по електронен шпионаж, който миналата есен ѝ беше помогнал да разобличи Дейна. Франси му бе наредила най-редовно да претърсва склада за подслушвателна апаратура и скрити камери и да ѝ докладва дали е открил такива, но без да прави дори опити да ги демонтира.

Разпорежданията на Франси бяха колкото строги и точни, толкова и озадачаващи. Никой не знаеше какво точно има предвид. Както и какво върши тук по малките часове.

И именно това бе нейната цел. Никога досега не се беше чувствала толкова самотна и същевременно толкова уверена в себе си.

Франси лежеше, унесена в лека дрямка, пресявайки прокрадващите се в съзнанието ѝ видения. Между тях се мяркаше образът на Джак — усмихнат и елегантен. Виждаше и Сам — неугледен и трогателен в джинсите и тениската си, потънал до гуша в заниманията си над компютъра така, както работеше сега над него и Франси. Сред другите образи се мяркаше и баща ѝ с угрижения си поглед, с който я беше наблюдавал преди три седмици, когато бе отишла да го навести. И пак той, преди двайсет години, когато тя беше още дете и я водеше на разходка из околността с пикапа си и махаше за поздрав на своите приятели-менонити.

Накрая се появяваше и образът на майка ѝ, седнала кротко в дневната със странния си умислен поглед, докато болестта разяждаше тялото ѝ, а тя се взираше във Франси с любящи, унесени очи. Тази безмълвна проява на обич пред лицето на смъртта сега действаше на Франси успокояващо и тя като че ли докосваше Хелън Болинджър през гибелната бездна, докато сънят я отнасяше на вълшебното си килимче далече от този мрачен склад в царство, където никой не умираше, където никого не оскърбяваха и не мамеха, където никой никога не се изгубваше безследно.

Още няколко седмици, помисли си Франси. Още десетина такива нощи. Още няколко невидими за останалите промени в мозъка на „Моли“. И всичко щеше да бъде готово.

Тогава щеше да си откъхне. Тогава влакчето на ужасите най-сетне щеше да спре. Тогава тя щеше...

Мисълта изчезна в хаоса на подсъзнанието. Франси спеше.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА

20 май 1960 г.

Скот Монтийгъл летеше за Англия.

Предстоеше му да довърши последните подробности по обзавеждането на апартамента, който беше наел в Лондон за себе си и за Джули — тя беше отхвърлила предложението на баща си да им подари за сватбата луксозен апартамент в Уилтън Плейс — и да уреди медения им месец в един малък курорт на английското крайбрежие.

Сватбеното тържество щеше да бъде внушително, тъй като го организираше Антон Магнъс. Предвиждаше се да се състои в църквата „Свети Вартоломей“ в Манхатън и на него без съмнение щяха да присъстват всички величия от света на американското и чуждото висше общество и бизнеса. Така Антон Магнъс щеше да натрие носа на онези, които разпространяваха слухове, че Джули е неуправляема и никога няма да се ожени. Антон, изглежда, искрено се гордееше със сериозността на Скот и като че ли по случайност не му бе неприятен фактът, че Монтийгъллови бяха стара и уважавана фамилия.

Скот и Джули, разбира се, щяха да изтърпят предстоящото галапредставление заради нейните родители, защото именно те имаха правото и задължението да организират сватбата. Но след това Джули щеше да принадлежи завинаги и единствено на Скот. Щяха да живеят в Лондон, да се виждат с Магнъсови само от време на време и да се наслаждават на свободата, подобно на всяка щастлива млада двойка, която не държи особено на прекалената близост с роднините.

Това, че Антон Магнъс настоя изрично да прехвърли на дъщеря си парите, които ѝ се полагаха като наследство, не обезсърчи Скот. С Джули вече бяха обсъдили този въпрос. И двамата разбираха, че това е опит от страна на Антон Магнъс да повлияе по някакъв начин на бъдещето им. Щяха да приемат парите, но не и влиянието. Нямаше нищо по-просто от това да ги вложат в попечителски фонд на името на бъдещите си деца и внуци, и да забравят за тях.

По смисъла си този брак беше ясен и напълно традиционен: Джули напускаше Магнъсови, за да стане част от семейството на Скот,

а не обратното.

Самолетът беше излетял преди двайсет минути. Под себе си Скот виждаше само набраздената ледена повърхност на океана, над която се носеха единствено ята чайки. Почти чувстваше близостта на Англия, защото от дома му го разделяше само сивкавата водна шир, която миеше бреговете и на британските ветрови.

И тъкмо свали седалката, готвейки се да се отпусне назад със затворени очи, когато се приближи една от стюардесите и му подаде огромен плик.

— Предадоха ни го в Айдълуайлд — уведоми го тя. — По куриер. В суматохата се беше загубил. Съжалявам, че ви го предавам толкова късно.

Скот учудено изви вежди и благодари.

На плика нямаше марка, като на лицевата страна с черно мастило бе изписано само името на Скот.

Отвори го.

И още преди да е разгледал подробно съдържанието му, ръцете му се разтрепериха.

Бяха снимки на Джули.

На всичките бе съвършено гола. Мъжът с нея беше хванат под различни ъгли, но бе ясно, че е все същият човек.

Едър, силен, чудесно сложен, с въздълга черна коса и както Скот веднага забеляза, изключително надарен в сексуално отношение.

На снимките се виждаше как двамата с Джули се любят в най-различни пози. Членът му като че ли я пронизваше навсякъде, където пожелаеше, а в изписаното на либето на Джули изражение се долавяше нещо много повече от удоволствие — някаква неистова наслада от унижението. Сякаш беше негова робиня.

На най-образните от снимките тя лежеше по корем, докато той я обладаваше изотзад. Тялото ѝ, миниатюрно в сравнение с неговото, бе буквално втъркано в чаршафите. Малките ѝ ръце бяха свити в юмручета, а чертите на прелестното ѝ лице бяха обезформени от плътското удоволствие, което ѝ доставяше яхналият я мъж.

Скот бе наясно с бурния живот на Джули, но никога не беше предполагал, че може да има такива грозни, такива кошмарни страни. И то не толкова заради чисто физическия аспект на взаимоотношенията ѝ с този жребец, с този мъж — който, ако се

съдеше по татуировката на ръката му, заемаше далеч по-ниско обществено положение от нейното — колкото заради неподправеното ѝ удоволствие, заради похотливата ѝ всеотдайност, заради унижението ѝ пред нагона на мъжа, в чиято власт се намираще.

За миг му се стори, че вече е виждал мъжа, но след това реши, че се е припознал. Самият той стоеше твърде далече от подобни типове, тъй че бе изключено пътищата им да са се пресичали.

Но отсега нататък никога нямаше да забрави това лице. Особено след като видя снимките.

Скот ги прибра обратно в плика и затвори очи. Онази Джули, която бе обсебвала съзнанието му години наред, онази Джули, която беше обичал, беше чакал и за която бе мечтал, започна постепенно да изчезва, измествана от чудовищното видение на бялата женска плът, предлагана толкова перверзно и така охотно на възможно най-похотливия мъж, на един разгонен самец, изливащ в нея спермата си, подобно на герой от порнографски филм. А на екзалтирано притворилата очи Джули това ѝ харесваше, тя му се наслаждаваше...

Скот погледна отново в плика, за да види дали няма някаква бележка. И не се изненада, когато не откри такава.

Снимките бяха достатъчно красноречиви.

С усилие на волята си наложи да ги разгледа повторно. За миг изпита съжаление към малкото момиченце, с което навремето се беше запознал на моравата пред дома на леля си в Лонг Айлънд; момичето, чийто живот бе опорочен от сили, на които обеднелият междувременно Скот за щастие бе успял да убегне. Усети, че, макар и едва осезаемо, го изпълва съчувствие към това момиче, което дълбоко в душата си беше тъй жестоко дамгосано и плащаше за това по такъв ужасен начин.

Но съжалението му отстъпи място на погнуса, когато видя в очите ѝ удоволствието на робинята. Не, това не беше Джули, която той бе намерил отново, въпреки че ги разделяха океанът и двайсет години време; Джули, на която той бе заложил всичките си надежди. Това беше една най-долна курва. И със спомена за тези снимки в съзнанието си Скот вече никога нямаше да може да се люби с нея.

Самолетът набра височина и скорост, отнасяйки го все по-далеч от Съединените щати. Стори му се, че зад гърба му се захлопва врата — врата, водеща към щастие, което никога повече нямаше да се

сбъдне. И през ум не му беше минавало, че мечтите му могат да бъдат разбити така жестоко и безвъзвратно за един-едничък миг. Но ето че това беше станало. Нищо не бе в състояние да заличи от паметта му видяното на снимките. С такава отрова в сърцето той никога не би могъл да стане съпруг на Джули.

Никога.

И докато черният Атлантик се люшкеше под него, отдалечавайки го все повече и повече от Джули, Скот Монтийгъл заплака.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА

5 юни 1960 г.

До сватбата оставаха десет дни.

Франси най-неочаквано бе посетена в дома си. Гласът по домофона така я изненада, че тя, без да се замисли, натисна копчето, задействащо ключалката на външната врата.

И когато отвори на почукването, видя в коридора Белинда Девъро.

Изглеждаше значително по-слаба, отколкото когато я видя за първи път на Магнъсовото парти в чест на Гречен. По-слаба и по-стара. Но от нея се излъчваше особената привлекателност на независима жена. Беше облечена в най-обикновена пола и блуза. На ръката си бе преметнала шлифер.

Франси колебливо се усмихна.

— Надявам се, че не ви изненадвам в неподходящ момент — каза Белинда. — Посещението ми сигурно ще ви се стори необичайно, но трябваше да дойда. Може ли да вляза?

Франси се отдръпна, за да пропусне гостенката. Присъствието на Белинда в дома ѝ бе повече от неуместно.

Вероятно защото Белинда принадлежеше към обществото на Джак. И като изключеше него, тя беше първата ѝ гостенка от това общество. Колкото и прости да бяха облеклото и обноските ѝ, тя не можеше да прикрие потомствената си школовка, прозираща зад начина, по който седна, по който склучи отпуснатите си в скута ръце и се усмихна на Франси. Беше почти толкова бляскава, колкото и Джак.

И въпреки това той се беше развел с нея и щеше да се ожени за Франси. Невъзможно бе да не си даде сметка за тази ирония на съдбата.

— Ще пиете ли нещо? — попита Франси.

Белинда отрицателно поклати глава и остави на дивана до себе си шлифера, който до този момент държеше в ръка. Очевидно нямаше намерение да се заседява.

— Вие сте красиво момиче — обърна се тя към Франси. — А и сте се разхубавили, откакто се запознахме. Нищо чудно, че Джак е направо луд по вас.

Франси не отговори. Усмивката ѝ беше безпристрастна — не изразяваше нито враждебност, нито тържество.

— Чувствам се доста особено — продължи Белинда. — Вие сте тази, за която Джак ще се ожени, след като си отида, но в известен смисъл вие отдавна ме бяхте изпреварили. Както виждате, знам всичко за вас. Знаем за... връзката ви в „Магнъс“, още преди с Джак да се оженим. Знаех, или поне се досещах за начина, по който се разделихте. Предполагам, че ми е било известно много повече, отколкото ми се полагаше. Не че извлякох кой знае каква полза от това.

Франси продължаваше да мълчи.

— И все пак мисля, че идвам преди вас — отбеляза Белинда. — С Джак дълго време бяхме сгодени неофициално. Това, естествено, беше годеж, срещу който той се бореше със зъби и нокти. Но въпреки това налице беше някаква връзка, благодарение на която научих доста не само за него, но и изобщо за Магнъсови.

Последва пауза. Белинда изглеждаше замислена и спокойна. Явно беше дошла, за да ѝ каже нещо важно и държеше да изложи нещата в истинската им светлина. Ала въпреки това отнякъде най-неочаквано бликна една сълза и се търкулна по бузата ѝ. Тя извади носната си кърпичка и изчервявайки се, припряно я избърса.

— Не мога да ви бъда съперница — поде отново тя, — но не бих искала единствено аз да се възползвам от горчивия си опит. Вие стоите на прага на Магнъсовия свят, Франси, и аз дойдох да ви попитам дали сте сигурна, че искате да го прекратите.

— Дали съм сигурна? — възкликна Франси. — Разбира се, че съм сигурна, госпожице...

— Наричайте ме Белинда.

— Белинда. Естествено, че съм сигурна. Ако не беше така, нямаше да се сгодя за Джак.

— Знаете какво искате, така ли? — прекъсна я Белинда.

Франси бавно кимна.

— Това е задължително за всеки човек — отвърна тя.

Белинда въздъхна.

— Дойдох, за да ви кажа едно нещо. Може да не ви прозвучи много благородно, а несъмнено не би било редно и точно аз да го кажа, но когато му дойде времето, искам да си спомните, че съм идвала. Държа да направя поне това, ако не друго. Разбирате ли ме?

Франси кимна и попита:

— Какво искате да ми кажете?

— Джак може да изглежда по-различен от баща си — започна Белинда. — Но това, което прави един човек Магнъс, е много по-сложно. Дватамата са замесени от едно и също тесто, държа да знаете това. Искам да влезете в техния свят с отворени очи.

Тя се изчерви. Като че ли се засрами от думите си, но същевременно изпита и облекчение. Сякаш я бяха изгаряли, докато накрая не се беше пристрашила да ги изрече.

Франси дълго и изпитателно гледа гостенката си. Очите ѝ така настойчиво пронизваха Белинда, че руменината ѝ бързо премина в мъртвешка бледност.

И тогава отговори. Думите ѝ изненадаха Белинда.

— Ако не се омъжа за Джак — отчетливо произнесе тя, — ще го приемете ли обратно?

Белинда погледна встрани, след което очите ѝ отново се впиха във Франси. Понечи да каже нещо, но се въздържа и дълго обмисля думите си, преди да отговори.

— Джак никога не ме е обичал. Или поне не така, както един мъж обича съпругата си. Просто изпълняваше задължителните движения. Правеше го елегантно, дори щедро, но за мен всяка минута представляваше истинско мъчение. Дали ще го приема обратно? Би било лудост, ако го сторя! Това би означавало сама да се обрека на вечна агония. И все пак, ако трябва да бъде искрена, може и да го приема. Не защото би било правилно, а защото... Е, защото любовта е способна на най-невероятни неща. — Тя замълча за миг, после продължи, вече по-решително: — Но ви моля да ми повярвате, че не съм дошла тук, за да ви разубедя да се омъжите за него и така да го спечеля отново! Каквото и да се случи, той не би се върнал при мен. Можете да бъдете сигурна в това.

— Тогава защо дойдохте? — попита Франси.

Белинда се замисли за миг и отвърна:

— За успокоение на собствената си съвест. Достатъчно честен ли е отговорът ми?

Устните на Франси се извиха в усмивка, едновременно състрадателна и решителна.

— Едва ли имате проблеми със съвестта си — каза тя. — Но ако това ще ви успокои, нека ви кажа следното, Белинда: известно ми е всичко, което трябва да знам за Джак Магнъс. — Замълча, след което попита: — Сега изяснихме ли си всичко?

Белинда кимна. Мислеше си за папката в бюрото у дома си, съдържаща снимки, доставени ѝ от наетата от нея частна детективска агенция, на които се виждаше Джак Магнъс в леглото с млада жена на име Дейна Селинджър, работила с Франси в „КомпюТел“ и уволнена най-ненадейно при съмнителни обстоятелства.

Преди да дойде тук, Белинда почти беше решила да вземе снимките със себе си, но в последния момент нещо я спря. Сега разбра, че е била права. От една страна, не беше много уместно точно тя да представя подобни улики; от друга, смътно се досещаше, че Франси няма нужда да научава това, тъй като чудесно знаеше какво върши.

Белинда се усмихна някак странно, стана, насочи се към вратата, спря, протегна ръка и каза:

— Желая ви щастие. И съм искрена. Ако... Ако някога почувствате нужда от приятел, можете да разчитате на мен. Не се колебайте, ако се наложи. Е, вярвате ли ми?

— Да — отвърна Франси, стискайки ѝ ръка. — Благодаря.

Отвори вратата и проследи с поглед отиващата си жена. Въпреки че явно се вълнуваше, в походката ѝ личеше увереност. Нещо подсказваше на Франси, че Белинда е много по-близо до момента да си възвърне Джак, отколкото предполагаше.

И преди вратата на асансьора да се затвори, погледите на двете жени отново се срещнаха. В очите на Белинда се четеше едновременно облекчение и стаена болка, докато погледът на Франси беше спокоен, бдителен и все така състрадателен.

Когато асансьорът най-сетне тръгна, Франси изведнъж почувства жестока умора. Побърза веднага да си легне и проспа тъй необходимите ѝ осем часа. В сънищата ѝ отново и отново я

навестяваше измъченото лице на Белинда, изместван от време на време от образите на Джак и баща му.

И тези сънища не бяха приятни. Но когато се събуди, Франси се почувства освежена.

Очакваше я много работа.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА

11 юни 1960 г.

Беше два часа сутринта.

Антон Магнъс седеше на крайчеца на леглото на дъщеря си.

Джули изглеждаше замаяна. Сълзите ѝ бяха размазали грима на очите, но на лицето ѝ не се четеше мъка. То изразяваше неизмерима, мрачна безнадеждност.

На нощното шкафче лежеше писмо от Скот Монтийгъл, което бе пристигнало следобед. В него той разваляше годежа си с Джули и учтивият му и съчувствен тон не беше в състояние да прикрие факта, че решението му е окончателно. Тя знаеше, че никога повече няма да го види.

Антон Магнъс говореше нежно.

— След години ще разбереш, че просто нямах друг избор. Не можех да допусна този брак, Джулиет. Той щеше да бъде гибелен не само за нас, но и за теб и Скот. Един ден ще проумееш това.

Джули мълчеше.

— Винаги съм се старал да имаш право на избор — продължи Антон Магнъс. — Това е най-малкото, което може да стори един баща. И с риск да ти прозвучи високопарно, ще ти кажа, че платих за това с цената на твоето поведение. Защото в крайна сметка именно то те провали, Джулиет. Сама си си виновна.

Не го гледаше. Очите ѝ сляпо шареха по стените.

— Все още не е късно да обърнеш нова страница — поде отново той. — Не забравяй, че семейството ти е измежду най-добрите в света. Много са младежите, които с радост биха...

Джули ненадейно рязко се приведе напред и се изплю в лицето на баща си, прекъсвайки го по средата на изречението.

На Антон Магнъс това му дойде като гръм от ясно небе, още повече че от влизането му в стаята Джули беше останала напълно безучастна.

Той извади носната си кърпичка и бавно и внимателно избърса лицето си.

И когато отново погледна Джули, в черните му очи играеха опасни пламъчета.

— Виж какво — заяви той, — полицията може и да не знае кой е убил Джони Маранте в апартамента му, но аз знам.

Разбра, че думите му ѝ направиха впечатление, защото освен презрение сега в очите ѝ прочете и страх.

— Нима си мислиш — продължи Антон Магнъс, — че не съм те следил през всичките тези години, особено като се има предвид възмутителното ти хлапашко поведение? Нает от мен човек беше в онзи апартамент само минути след твоето излизане. И не си въобразявай, че от полицията са те спасили трогателните ти опити да заличиш следите от пребиваването си там. Спаси те изключително прецизната работа на моя човек, който унищожил всички улики, имащи отношение към теб.

Усети, че докато говореше, съпротивата ѝ постепенно отслабва.

— Имам доказателства за присъствието ти на местопрестъплението. А в добавка към тях разполагам и със солидна документация върху цялата ти отвратителна връзка с покойния господин Маранте. Въпреки че револверът е изчезнал, наличните материали са достатъчно, за да увиснеш на въжето, скъпа. Тъй че ако решиш да извършиш нещо, съветвам те преди това да си помисли как ще ти се отразят двайсет години затвор. — Направи кратка пауза и добави: — Не би било зле да ми кажеш какво си направила с револвера.

Джули продължаваше да мълчи. В очите ѝ се четеше вече не само ненавист, но и примирение.

— Хайде, кажи ми — подкани я баща ѝ.

Тя въздъхна и промълви:

— Отървах се от него.

Антон Магнъс я погледна изпитателно и очите му отново бяха изпълнени с бащинска нежност.

— Кога най-сетне ще разбереш, че мисля единствено за твоята сигурност и щастие? И че всичко, което правя, го правя заради теб, скъпа?

Взе ръката ѝ в своята. Джули не я отдръпна. И Антон Магнъс разбра, че волята му е удържала победа над нейната. Както винаги държеше в ръцете си всички козове.

— А сега искам да се опиташ да се вземеш в ръце — продължи той. — Искам да започнеш да излизаш с майка си и да се виждаш с хора. Но с хора, които ти подобават, разбира се. Има един младеж, с когото държа да те запозная. Произхожда от една от най-авторитетните фамилии на Източното крайбрежие и родителите му с радост биха приветствали евентуален брак между двама ви. Вече разговарях с него. Той няма нищо против да забрави миналото ти, защото чудесно си дава сметка какво ще спечели, ако се ожени за теб.

Бащата погледна внимателно дъщеря си. Изражението на лицето му се смекчи.

— Откажи се, Джулиет! — прошепна той. — Откажи се от опитите си да се пребориш с мен. Откажи се от опитите си да се пребориш с неизбежното.

Джули мълчеше. Антон Магнъс забеляза, че по бузата ѝ се стича сълза.

— Порасни най-сетне! Време ти е да станеш жена.

Ръката му се плъзна по пижамата ѝ и безпогрешно намери пътя към нежната плът, която познаваше толкова добре. Не срещна никаква съпротива. Волята на дъщеря му беше сломена така, както очакваше.

За Антон Магнъс това беше най-сладката увертюра.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

13 юни 1960 г.

До сватбата оставаха четиридесет и осем часа.

Църквата „Свети Вартоломей“ беше готова за историческото събитие. Церемонията щеше да бъде отразявана от журналисти от четиридесет страни, а приемът щеше да се състои в „Уолдорф-Астория“. Сценарият бе дело на Питър Дайсън, устройвал галапразненства в Бъкингамския и в Елисейския дворец. Автор на декора беше Анри Декомб, а за обслужването отговаряше Жак Мерсие. Със своя стил и със списъка на гостите, сватбата на Джек Магнъс щеше да остане паметен ден в историята. И тъй като Джек беше най-изгодната партия от всички свободни мъже в страната, новият му брак трябваше да се отпразнува по подобаващ начин.

В апартамента си на 68-ма улица Джек наблюдаваше небето над Манхатън и се мъчеше да овладее нервите си.

Царящият в главата му хаос бе по-страшен от всеки друг път. След четиридесет и осем часа Франси Болинджър щеше да стане госпожа Джек Магнъс. Най-сетне тя щеше изцяло да му принадлежи и мъчителното усещане за безсилие, което през последните месеци изпитваше не само в близост до нея, но дори и когато я галеше и целуваше, най-сетне щеше да изчезне.

Джек просто не бе в състояние да мисли. Никога през живота си не беше желал нещо толкова силно, както желаше тази млада и красива жена. През последните няколко месеца тя бе станала някак особена и макар че отговаряше на целувките му, в поведението ѝ се забелязваше нещо дълбоко женствено и същевременно загадъчно, което го докарваше буквално до лудост.

Джек се притесняваше като малко момче. И му беше изключително трудно да скрие този факт, докато днес уточняваше последните подробности с баща си в неговия кабинет.

След дълги разговори Джек най-сетне бе успял да убеди Франси да се омъжи за него сега, а не след завършването на новия ѝ компютър. Основният му довод бе, че трябва пълноценно да се насладят на

сватбеното си пътешествие из Карибско море, преди тя да продължи работата си, свързана с изкарването на компютъра на пазара, Франси дълго се колеба, но накрая се съгласи.

Джак тайничко бе въздъхнал с облекчение. По-ранната женитба и меденият месец бяха от изключително значение както за неговите планове, така и за плановете на Антон Магнъс.

Веднага след като потеглеха на сватбено пътешествие, на вниманието на купувачите щеше да бъде предложен новият компютър на „Магнъс“, предназначен да откраднат пазара на „Моли“.

Компютърът на „Магнъс“ щеше да се нарича „МК-2000“ и се предвиждаше да бъде пуснат на пазара с неவிжда на по мащабите си досега рекламна кампания броени часове след като Джак и Франси напуснеха нийоркското пристанище.

А четиридесет и осем часа след това щеше да настъпи истинска революция в електронноизчислителната бизнес техника, чието начало щеше да бъде поставено от специалисти на „Магнъс“ под личното ръководство на Антон Магнъс, и която не би била възможна без изключително важната подготвителна работа, извършена от Джак след годеща му с Франси.

И на борда на яхтата именно Джак щеше пръв да научи новината. Тя щеше да пристигне с телеграма, с чието съдържание Джак щеше да запознае Франси няколко дни след отплаването им.

И тогава му предстоеше да изиграе най-голямото театро в живота си. Щеше да избухне в заплахи, че ще убие баща си; щеше да настоява веднага да се върнат в Ню Йорк, за да помогне на Франси да се справи с положението.

Всъщност нямаше да му бъде кой знае колко трудно, защото в действителност мразеше баща си точно толкова, колкото го ненавиждаше и Франси. И все пак трябваше да изиграе ролята си много внимателно, тъй като тя несъмнено щеше да бъде нащрек.

Щяха да последват доста неприятни седмици, естествено. Джак щеше да направи всичко, което е по силите му, за да помогне на Франси чрез скромните възможности на компанията си да се пребори с мастодонта „Магнъс“. Щяха да последват дела, битки за патентни права и работата щеше да се проточи с месеци, а може би и с години. Въпросът, разбира се, бе предрешен. „Магнъс“ щеше да спечели.

Но през цялото това време Франси щеше да бъде до Джак.

Всичко зависеше от първоначалната фаза на плана. След като се оженеха и Джак се окажеше в положение, позволяващо му да заяви, че е съюзник на Франси в борбата ѝ срещу корпорацията на баща му, ръцете му щяха да бъдат развързани.

Но в момента наистина не беше в състояние да размишлява върху подобни тънкости. След четиридесет и осем часа Франси щеше да бъде в обятията му и тази мисъл го правеше сляп за всичко останало.

Но за сметка на това от кабинета си на втория етаж в своя дом Антон Магнъс следеше всичко с широко отворени очи. И мозъкът му работеше по-ясно от всякога.

Пускането на пазара на „МК-2000“ щеше да бъде едно от най-значителните събития в историята на американския бизнес. Широкомащабната рекламна кампания по телевизията, радиото и във вестниците щеше да оповести на света появата на невиджан досега компютър, достъпен както за едрия, така и за дребния бизнесмен. Предвиждаше се веднага да бъдат отворени центрове за продажба и поддръжка на новия продукт, като откриването им бе вече разгласено чрез също толкова пищна рекламна кампания в съответните райони.

През последните шест месеца над компютъра се бяха трудили двеста служители на Управлението за проучвателна и развойна дейност на „Магнъс“, чиято дейност се ползваше с абсолютно предимство. Ръководителите им бяха уверили Антон Магнъс, че компютърът е наистина гениално творение, основаващо се на най-модерните микропроцесорни технологии и на една почти невероятна по съвършенството си главна програма, която позволяваше с машината да борави всеки средно интелигентен служител.

Антон Магнъс бе използвал личното си влияние сред величията в американския бизнес, за да ги склони да закупят компютъра му както за централите си, така и за своите филиали. И тайно вече бяха подадени хиляди заявки за закупуването на „МК-2000“. Освен това Антон Магнъс беше използвал задкулиското си могъщество пред десетки вестници, телевизионни мрежи и радиостанции, осигурявайки си подобаващо отразяване на появата на „МК-2000“.

Предстоеше епохално събитие. Събитие, което щеше да трансформира същността на световния бизнес като с магическа пръчка, и то благодарение на Антон Магнъс.

Антон се взираше в шахматната дъска. На нея бе заложена партията, разиграна през 1937 година от Альохин и Юве. Не беше обаче в състояние да съсредоточи вниманието си върху нея, тъй като в момента съзнанието му бе изцяло погълнато от собствената му, неизмеримо по-виртуозна партия, която не се разиграваше на някаква си нищожна дъска с безжизнени фигурки, а в световен мащаб, и от чийто изход зависеха хиляди хора и стотици милиони долари.

Това беше решаващият удар в живота му, който щеше да превърне „Магнъс Индъстрис“ в най-могъщата бизнес институция на планетата.

Ето защо тази вечер Антон Магнъс беше щастлив. По-щастлив от когато и да било.

След като жалката ѝ авантюра със Скот Монтийгъл беше приключила, Джули бе отново върната в кошарата, където ѝ беше и мястото. Сигурен бе, че няма да му създава повече неприятности. Случилото се със Скот очевидно окончателно я беше пречупило. Бурният ѝ живот бе останал вече зад гърба ѝ. А дойдеше ли му времето, той щеше да ѝ намери подходящ съпруг.

Колкото до Джак, Антон имаше далеч по-коварен план, за да излезе наглава с хитрия си и непокорен син.

Само след няколко седмици бракът на Джак и Франси Болинджър щеше да бъде просто спомен. Антон, естествено, щеше да им позволи да се оженят. Джак се бе представил добре, доставяйки на „Магнъс“ компютърната конфигурация, и щеше да получи своята Франси. Но настъпеше ли моментът, Антон Магнъс щеше да се постарее тя да научи за ролята на сина му в кражбата на системата.

И всичко щеше да бъде много просто. Разполагаше с подробна документация за далеч не толкова изкусния начин, по който Джак беше шпионирал „КомпюТел“ през последните няколко месеца. Тя илюстрираше как именно благодарение на Джак „Магнъс Индъстрис“ беше следила до подробности всеки етап от създаването на „Моли“, копирайки в лабораториите си параметрите на машината и разработвайки на собствен компютър.

Антон Магнъс възнамеряваше лично да предостави на Франси тази информация. Държеше да види изражението на лицето ѝ, когато разбереше, че този, който е съсипал компанията ѝ и е откраднал най-блестящата ѝ идея, е нейният съпруг.

Научеше ли веднъж истината, Франси несъмнено щеше да се разведе с Джак, независимо колко мъка и унижение би ѝ коствало това. Тук Антон Магнъс не хранеше никакво съмнение.

За разлика от сина си старият Магнъс познаваше много добре хората. Което означаваше, че познава далеч по-добре от него и Франси, при това без да ѝ се е наслаждавал в леглото. И я познаваше благодарение преди всичко на неволната им близост, дължаща се на четиригодишната война, която беше водил с нея. Франси беше жена с желязна воля и с непоклатима представа за доброто и злото. Когато научеше, че е предадена от Джак, тя щеше да го захвърли като боклук.

И това щеше да разбие сърцето на Джак, защото той я обичаше. Антон Магнъс бе повече от сигурен в това.

Когато завършеше първата си атака, „Магнъс Индъстрис“ щеше да бъде най-могъщата корпорация в света и това щеше да постави началото на втория етап, на истинската битка.

Джак нямаше да може да устои на съблазните на такава огромна власт. Известно време щеше да бъде раните си и без съмнение да ненавижда баща си също толкова страстно, колкото обичаше сега Франси Болинджър. Но накрая щеше да се върне с подвита опашка. Такъв си беше Джак.

И тогава Антон благосклонно щеше да ѝ предложи предишния пост, след което, за да си разчисти напълно сметките с него, щеше да му избере друго момиче. От подходящо семейство.

И Джак щеше да клекне. Защото, ако не го направеше, щеше да загуби „Магнъс Индъстрис“.

Така Антон Магнъс веднъж завинаги щеше да даде мат на сина си.

Беше толкова просто и красиво, колкото великите партии, които Антон Магнъс обичаше да разиграва на мраморната дъска в домашния си кабинет. Но в сегашната партия пешките бяха Франси Болинджър с нейната неизчерпаема енергия, интелект и амбиция, и Джак с неговата алчност и любовта му към Франси.

Бяха красиви пешки, приятни за гледане и надарени с много възможности. Но трябваше да ги мести веща ръка. Ръката на Антон Магнъс.

Скоро всичко щеше да приключи.

С тази мисъл Антон Магнъс изхвърли от съзнанието си образа на своя син и насочи вниманието си към други неща.

На долния етаж жена му седеше сама в стаята си и разсеяно наблюдаваше някаква вариететна програма по телевизията.

Виктория Магнъс се чувстваше като на тръни. След развалянето на годеща на Джули със Скот тя бе разбрала, че не само се е случило нещо страшно, но че ще се случи и още нещо, много по-страшно.

Познаваше съпруга си и знаеше на какво е способен. Даваше си сметка, че бракът на Джули и Скот не му беше по сърце. И той, естествено, не беше сключен.

И жалко, защото Виктория Магнъс искрено харесваше Скот и с нетърпение чакаше да ѝ стане зет. Нещо повече: знаеше, че Джули го обича и че той ѝ предоставя единствения шанс да бъде щастлива.

Но ако човек познаваше Антон Магнъс, би могъл да направи още ред други изводи от това печално развитие на нещата. Защото сега Антон не приемаше и брака на Джак с Франси Болинджър. А и никога не го беше приемал. Навремето бе успял да го предотврати и се беше погрижил Джак да се ожени за Белинда Девъро. И сега, колкото и да се преструваше, че го благославя, Виктория бе убедена, че мъжът ѝ одобрява още по-малко Франси Болинджър — момиче, което някога жестоко бе наранил и чийто брак с неговия син щеше да му подейства като плесница.

А Антон нямаше да допусне това.

Но как би могъл да го предотврати? В това беше въпросът. В края на краищата Джак бе свободен човек.

Но Виктория Магнъс не можеше да се мери със съпруга си по лукавство, а камо ли по сила. Не знаеше как, но той наистина нямаше да допусне Франсис Болинджър в семейството си. Сигурна беше.

А това несъмнено щеше да съсипе Джак така, както загубата на Скот Монтийгъл бе съсипала Джули и както бракът с Елиът Тробриндж беше съсипал Гречен. Защото Джак държеше

изключително много на Франси, направо беше луд по нея. И това бе ясно за всички.

Антон изпитваше удовлетворение едва когато стъпеше на шията на всички. Сякаш предпочиташе да бъдат нещастни, но да получи за пореден път доказателство за своето могъщество. Беше не просто тиранин, а тиранин-садист.

Виктория Магнъс сплете ръце. Досети се какво е намислил мъжът ѝ, ала не само че нямаше възможност да го спре, но не можеше дори да предупреди застрашените за грозящата ги опасност. Затова сега просто наблюдаваше безсмислените образи на телевизионния екран, очаквайки катаклизъма, който може би щеше да унищожи и последните остатъци от нейния малък свят.

В стаята си на последния етаж Джули седеше притихнала на леглото си и се взираше в револвера в ръката си.

Това бе револверът на Джони — същият, с който го беше убила. Дулото му бе насочено към устата ѝ. Ръката ѝ не трепереше. Дължеше го на успокоителните, които беше взела тази вечер, а вземаше и всеки ден, откакто бе получила писмото на Скот, и то в опасно големи количества.

Доволна беше, че го е запазила. Във факта, че щеше да отнеме с него собствения си живот, имаше някаква поетична справедливост. Така щеше да се приближи още повече до Джони, който, макар и по перверзен начин, беше единственият мъж, познавал я напълно. Жалко, че нямаше да я погребат до него. Щеше да падне голям смях.

Револверът щеше да я избави от нещастieto и от принудата да живее в свят, който беше безкрайно далеч от Скот Монтийгъл.

Със смъртта си щеше да постави за последен път родителите си в конфузно положение. Но нямаше да я има, за да му се наслади. А и вече бе загубила интерес към подобни жалки бунтарски прояви.

Да, искаше ѝ се всичко просто да свърши.

Но когато погледна в дулото, Джули се поколеба.

Моментът не бе подходящ. Прекалено рано беше. През следващите дни в семейство Магнъс се очакваха нови събития. На карта беше заложено бъдещето на Джак.

Джули искаше да види как ще се развият нещата.

Така че щеше да поживее още малко, от чисто любопитство.

С тази мисъл в главата и с недоволна усмивка на устните тя отпусна револвера в скута си.

Франси седеше в кабинета си в склада. Беше късно и нямаше вече жива душа.

Вдигна слушалката на телефона и набра един номер. Сигналят „свободно“ се разнесе три пъти, преди мъжки глас да отговори:

— Сам Карпентър.

— Сам...

В същия миг Франси почувства, че ѝ премалява и гласът ѝ изневери.

— Ало?... Кой е?...

Гласът на Сам звучеше глухо и в него се долавяше раздражение.

— Сам, обажда се Франси. Извинявай, че те безпокоя вкъщи.

— Изобщо не ме безпокоиш — отвърна Сам. — Какво мога да направя за теб?

Сега говореше с онзи спокоен и делови тон, който беше възприел в деня на обявяването на годежа на Франси с Джак Магнъс. В него нямаше и следа от укор: Нито пък от тъга, а само покъртително равнодушие, което жегна Франси в сърцето.

Досега обаче тя беше останала силна и трябваше да продължи да бъде силна.

— Сам, просто исках да те попитам дали утре вечер ще си бъдеш вкъщи? Налага се да уточним някои подробности преди моята... преди да замина. Не ми се иска да свиквам общо събрание. Така че ако не възразяваш, бих те помолила да предадеш указанията ми на останалите.

— Нямах проблеми — отвърна Сам. — Ще бъда тук.

Настъпи мълчание. Думите му, студени и кратки, сякаш увиснаха в ефира, който ги свързваше, Франси се запита дали долавя тъгата ѝ, защото тя усещаше неговата почти осезаемо. И душата ѝ се разкъсваше от болка.

Ала днес, повече от когато и да било, трябваше да прикрива чувствата си.

— Благодаря, Сам — каза тя. — Тогава до утре.

— До утре, Франси. Дочуване.

— Дочуване.

Докато оставяше слушалката, очите ѝ се изпълниха със сълзи. Почувства се така самотна, както никога досега. Макар да отнемаха всичките ѝ сили, вече толкова седмици, толкова месеци личната ѝ борба, нейните планове и изтощителната работа продължаваха да я крепят. Но тази вечер тя се чувстваше като нещастно момиченце, жадуващо за обич.

Франси си пое дълбоко дъх, за да се съвземе.

Още малко, каза си тя. Дръж се! Ще успееш!

После отново вдигна слушалката, наложи си да се усмихне и набра номера на Джак.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТА

15 юни 1960 г.

В деня на сватбата на Джак Магнъс времето се усмихна с цялото си великолепиe. Беше ярко юнско утро, изпълнено с аромата на нежни нови листа и признаците на приближаващото плодородно лято.

След като се събуди, Джак дълго лежа в леглото, обзет от почти хлапашко вълнение, като че ли бе Коледа и ей сега щеше да хукне към долния етаж, за да отвори подаръците си под елхата.

Най-сетне стана, обръсна се и най-внимателно приведе тоалета си в ред, като облече редингот със сива жилетка и тъмни раирани панталони, след което нареди да го откарат в дома на родителите му. В огромните стаи цареше атмосфера на делова възбуда.

Качи се да види Джули. Тревожеше се за нея, защото Мама го бе предупредила, че може и да не дойде на сватбата, тъй като била доста разстроена.

Но Джули изглеждаше спокойна и дори в добро настроение.

— Почакай само да видиш какъв подарък съм ти приготвила! — възкликна тя. — Ще ти дойде чудесно за сватбеното пътешествие.

В неуморно шарещите ѝ очи играеха лудешки пламъчета. Джак се запита дали не е взела някое от нейните хапчета, макар и толкова рано. Но сестра му, облякла специално за случая изключително красива рокля, побърза да го увери, че ще се държи прилично. Думите ѝ се потвърждаваха и от нейното спокойно, сдържано поведение.

Мама кръстосваше нервно къщата, тревожейки се за всичко и опитвайки се същевременно да дава вид, че е повече от доволна. Веднъж вече бе присъствала на сватба на сина си и сега очевидно не ѝ достигаха сили да преживее повторно такова вълнение. Изглеждаше както обикновено разсеяна, когато се обади първо в църквата, а след това на организаторите, за да се увери, че всичко е готово за церемонията в единайсет часа и за приема, насрочен един час след това.

Джак почука на вратата на стаята на баща си. Антон Магнъс го прегърна и му намигна. „Е, големият ден дойде!“, заяви той.

Изглеждаше изненадващо развълнуван.

На Джак му се прииска да се обади на Франси, но се сети, че тя изрично му бе забранила да го прави.

— Няма да ни върви, ако ми се обадиш точно в деня на сватбата — беше казала. — Ще се видим пред олтара, красавецо.

Нетърпението му растеше с всеки изминал миг. Довечера Франси щеше да бъде в обятията му на борда на яхтата на път към Вирджинските острови. Удоволствието, за което беше мечтал през всичките тези така напрегнати месеци, най-сетне щеше да стане действителност. А той щеше да бъде най-щастливият мъж на света.

Колкото повече приближаваше единайсет часът, минутите като че ли се нижеха толкова по-бавно, докарвайки го до истински бяс. Имаше усещането, че ще се пръсне.

Същото това утро в централата на „Магнъс“ стотици специалисти уточняваха последните подробности по най-мащабното и светкавично излизане на пазара с нов продукт в историята на корпорацията. В разпределителните складове в Ню Джърси, Чикаго и Сан Диего лежаха стотици опаковани и готови за доставка „МК-2000“, а на старт стоеше истинска армия от търговски агенти, готови да започнат не само най-важната, но и най-секретната кампания в своята кариера.

На следващата сутрин „Таймс“, „Чикаго Трибюн“ и „Лос Анджелис Таймс“, както и най-значителните бизнес списания и вестници щяха да поместят огромни, заемащи цели страници реклами, а в новите си броеве „Тайм“, „Нюзуик“ и „Лук“ щяха да публикуват обзорни статии за „МК-2000“, посветени на компютъризацията на американския бизнес и на епохалното значение на изобретението на „Магнъс“. И много скоро щяха да ги последват и всички големи световни издания.

Така само след няколко седмици за „МК-2000“ щеше да узнае целият свят. Досега никой не бе създавал продукт, пазен толкова дълго време в такава строга тайна, а след това демонстриран с такъв блясък.

Такова беше желанието на Антон Магнъс.

В десет часа цялото семейство се събра в салона на долния етаж. Придружени от двама прес секретари на „Магнъс“, присъстващите излязоха през парадния вход, минаха покрай стотиците репортери и се настаниха в ролс-ройсовете, които потеглиха бавно и тържествено към църквата „Свети Вартоломей“.

В колите почти не разговаряха. Всички отлично знаеха какво предстои. Това беше денят на Джек, денят, за който той се беше борил, който бе чакал и който накрая бе спечелил.

Антон Магнъс държеше ръката на жена си. Джек беше хванал ръката на Джули. Джули седеше смълчана и гледаше през прозореца.

На таванчето на „Спринг Стрийт“ Сам Карпентър седеше пред чаша изстинало вече кафе и угасналата си цигара, взирайки се втренчено в сутрешния брой на „Таймс“.

„ДНЕС Е СВАТБАТА НА МАГНЪС“, гласеше заглавието на огромна статия, описваща взаимоотношенията на бляскавия Джек Магнъс и умната и красива млада жена, с която изживял приказна любов, преди да я заведе пред олтара.

Очите на Сам за стотен път пробягаха по статията и придружаващите я снимки.

Значи днес беше големият ден.

Чакал го бе толкова месеци, страхувайки се от него, така както болен от неизлечима болест знае, че смъртта един ден ще дойде, но въпреки всичко не може да повярва в това. Опитвал се беше да се успокои, като си казваше, че все нещо ще се случи и ще я предотврати, или пък че Франси ще се опомни. Ала никога всъщност не бе намирал сили да погледне истината в очите, защото разкъсващата душата му болка не му позволяваше дори да допусне мисълта, че един ден ще изгуби Франси завинаги.

Озърна се. Никога досега таванското помещение не му се беше струвало толкова пусто. Спомни си първата седмица от живота си в Ню Йорк преди седем години, когато раната от неговия провалил се брак беше все още прясна и се чувстваше абсолютно сам на света. Именно тогава и нае този таван и за да не полудее, започна да го пъпни с всевъзможни чаркове от компютри, които, както се оказа, един ден щяха да залегнат в основата на „Моли“.

Но мъката от онези дни бе нищо в сравнение с днешната кошмарна празнота в душата му.

Предишната вечер Франси беше дошла, за да му предаде последните си инструкции относно работата на „КомпюТел“ за периода на сватбеното ѝ пътешествие. Сам беше изслушал търпеливо малко странните разпореждания, опитвайки се с всички сили да се съсредоточи най-вече върху думите ѝ, а не върху факта, че при следващата им среща ще разговаря с една вече омъжена жена.

Замисли се за Франси и за съпруга ѝ, за мъжа, който е бил с нея преди него, а беше с нея и сега — след него, за мъжа, с когото не можеше да се мери. Що за човек беше Джак Магнъс? Възможно ли бе да е наистина толкова лош, колкото му подсказваше инстинктът? Или това впечатление се дължеше чисто и просто на ревност, на каквато Сам никога не бе предполагал, че е способен?

Сам сви рамене. Това вече нямаше никакво значение. Все едно, че се бореше с вятърни мелници. Играта беше приключила.

„Бъди щастлива, Франси!“, помисли си той, загледан в снимката ѝ на страницата на „Таймс“.

Мелодията на органа се разливаше нежно в църквата, препълнена с гости, чиито знатни имена отговаряха на безценните им, ушити по поръчка тоалети. Присъстваха всички, които Антон Магнъс беше поканил — никой не бе посмял да откаже. В преддверието чакаха несравними по своята стойност сватбени подаръци от президенти, короновани особи и величия от света на бизнеса и висшето общество. Пред църквата чакаха десетки лимузини и тълпа журналисти.

Магнъсови седяха на първия ред. Джак и кумът, негов колега от „Магнъс“ и бивш съквартирант от „Йейл“, чакаха да влязат в църквата.

Някой изведнъж забеляза, че мястото, запазено за бащата на Франси, е празно. Господин Болинджър не бе присъствал и на направената преди четири дни генерална репетиция, оправдавайки се със заболяването на свой роднина. Никой от Магнъсови не го познаваше.

Беше единайсет без десет и Антон Магнъс започна да се притеснява.

— Някой говорил ли е с Франси? — попита той жена си.

Виктория Магнъс смънка, че не знае нищо по въпроса.

— Джулиет — обърна се Антон към дъщеря си, — иди при брат си и го питай дали знае какво става с Франси.

Джули се извини и излезе. Джак се беше изнервил от чакане зад кулисите.

— А, Джули! — възкликна той. — Точно ти ми трябваше. Намери Франси и виж какво я задържа.

Джули изчезна. А Джак отново зачака, правейки мъчителни опити да завърже разговор с кума си.

Джули се върна след пет минути. Изражението на лицето ѝ беше непроницаемо.

— Тук я няма — уведоми го тя.

Джак пребледня.

— Как така я няма? — извика той. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Тя трябва да бъде тук! Но какво става, за бога?...

— Говорих с пастора и с церемониалмайстора — сви рамене тя. — Няма я, и толкоз. Няма ги и шаферките.

Джак се нацупи.

— Вероятно ѝ се е случило нещо — промърмори той. — Някой трябва да отиде да я потърси. Но това е просто невероятно!

В този момент се появи и Антон Магнъс и забелязвайки суматохата, тръгна да придружи Джак до най-близкия телефон. Джули последва двамата мъже със загадъчно и напрегнато изражение на лицето. Джак позвъни в апартамента на Франси и запристъпва от крак на крак в нервно очакване, докато по линията упорито се разнасяше сигналът „свободно“. Джули стоеше малко встрани и спокойно гледаше баща си в очите.

Накрая Джак затвори телефона и набра друг номер. Оттатък вдигнаха слушалката почти веднага.

— „КомпюТел“, с какво мога да ви помогна?

— Обажда се Джак Магнъс. Трябва незабавно да говоря с Франсис Болинджър, или поне да разбера къде се намира. Спешно е.

— Госпожица Болинджър отсъства — отвърна секретарката с безразличен глас. — Съжалявам.

— За бога! Та днес е сватбата ѝ! — изкрещя Джак в слушалката. — Не може да я няма! Изключително важно е! Къде мога да я намеря?

— Госпожица Болинджър не е в кантората — поясни секретарката. — Ще оставите ли някакво съобщение, господин Магнъс?

От притеснение върху мъртвешки бледото лице на Джак избиха червени петна. Слушалката подскачаше в ръката му. Върху гърба си чувстваше погледите на цялото си семейство. И бавно, много бавно започна да осъзнава истината.

— И не знаете къде се намира? — попита той, този път по-тихо.

— Днес госпожица Болинджър е извън града — отвърна неумолимо гласът отсреща. — Няма как да се свържете с нея. С удоволствие ще предам съобщението ви...

Джак затръшна слушалката.

Обърна се и видя, че Джули му се усмихва.

— Е, скъпи братко — промълви тя, — май ти вързаха тенекия. — И като погледна към баща си, добави: — Не е зле някой да съобщи на гостите.

В гласа ѝ звучеше неприкрито тържество.

Антон Мангъс почервения. Едва сега започна да разбира, че е станал жертва на грандиозна измама.

— Вижте там с майка си да оправите някак нещата — изкриви злобно устни той, обръщайки се към Джак. — Отивам в централата.

„За това вече ще я убия!“, мина му през ум на излизане от църквата.

Мислеше си за това как той, синът му и цялото му семейство бяха направени за смях пред каймака на обществото и асовете на бизнеса, а да не говорим за пресата. Във вечерните си издания вестниците щяха да разгласят из цялата страна, че една никаквица, едно момиченце от най-долно селско потекло е вързало тенекия на сина му пред олтара.

През всичките трийсет години, откакто оглавяваше легендарната корпорация, Антон Магнъс никога не се бе чувствал толкова сконфузен. И щеше да си отмъсти на младата Болинджър дори това да бе последното нещо, което щеше да извърши на този свят.

В централата на „Магнъс“ го чакаше телеграма.

— Според мен трябва да започнете с нея — каза секретарката и му я подаде. — Изглежда... Всъщност може би е най-добре сам да я прочетете.

Антон Магнъс грабна телеграмата от ръцете ѝ, отвори я припряно и се взря в текста.

„ДРАГИ ГОСПОДИН МАГНЪС,
ЦАРИЦАТА ВЗЕ ПЕШКА. МИСЛЯ, ЧЕ СЕГА ВИЕ
СТЕ НА ХОД.“

Нямаше име на подателя.

Антон Магнъс я смачка и я запрати на пода. Секретарката безпомощно го наблюдаваше, докато в същото време тайно се възхищаваше на елегантния му костюм с яркочервена кърпичка в джобчето.

Антон Магнъс не влезе в кабинета си. Продължи да стои със смачканата телеграма в краката, загледан през прозореца към далечния хоризонт, докато мозъкът му работеше на пределни обороти. Разбра, че се е сблъскал с неумолим и невероятно умен противник, достатъчно хитър, за да прелъсти сина му и да го постави в това гротескно положение, и то единствено за да си отмъсти на него, на Антон Магнъс. Безгласният триумф зад краткия текст на телеграмата не оставяше никакво съмнение в това.

Но Антон Магнъс бе започнал вече да се съвзема, възвръщайки силата си. Измаменият всъщност беше Джак, а не той. Младата Франси Болинджър, станала за смях, когато Джак се ожени за Белинда, си беше отмъстила. По женски. Така да бъде!

Ала утре „Магнъс Индъстрис“ щеше да отмъсти на свой ред на малката Франси, и то на единствената имаща значение арена — пазарът.

„Утре победата ще бъде пълна — каза си той. — Играта може да започне.“

И оставяйки зяпналата си от изумление секретарка, Антон Магнъс влезе в кабинета си и затръшна вратата след себе си.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА

На сутринта след провалилата се сватба на Джек Магнъс появата на „МК (Магнъс Компютър)-2000“ на пазара предизвика истинска сензация в света на бизнеса. Отзвукът от режисираната от Магнъс рекламна кампания беше толкова голям, че съобщение за новия компютър излъчиха едновременно всички радиостанции, а и трите телевизионни мрежи посветиха обширни предавания на възможностите му и на очакващото го бляскаво бъдеще. „МК-2000“ се превърна в най-големия бизнес хит след появата на телевизията. Самият Антон Магнъс бе интервюиран за предаването „Срещи с пресата“, а работилите върху компютъра служители от Управление за проучвателна и развойна дейност на „Магнъс“ за една нощ се превърнаха в знаменитости.

Замаяни от вихъра на невиджаната рекламна кампания, малцина забелязаха, че само две седмици след знаменателното събитие неизвестен конкурентен продукт със странното име „Моли“, произведен от незначителната бруклинска компания „КомпюТел“, на свой ред направи скромния си дебют на компютърния пазар.

Когато уведомиха за това Антон Магнъс, той тайничко се подсмихна. „Моли“ нямаше никакви шансове — „МК-2000“ бе вече изложен в стотици магазини и хиляди клиенти бяха дали заявки за закупуването му. „КомпюТел“ беше сразен, и то по жесток начин.

Но онова, което озадачи Антон Магнъс, бе че „КомпюТел“ не беше завела дело срещу „Магнъс Индъстрис“ по обвинение в кражба на търговска тайна или патентован продукт, фактът искрено го изненада. Той изненада и правният отдел на корпорацията, който месеци наред беше разработвал прецизна и необорима защита против подобен иск.

Прибягвайки до аналитичния си ум на изкусен шахматист, Антон Магнъс се опита да прецени създалото се положение. Ако по някакъв начин младата Болинджър бе узнала за задкулисните игри на Джек и заради това го бе зарязала, то защо тогава не беше дала под съд корпорацията? Това бе първото нещо, което Антон Магнъс беше

очаквал от нея. В крайна сметка завеждането на дело бе единственият ѝ шанс да оцелее финансово, тъй като компютърчето ѝ със смешното име „Моли“ едва ли би могло да съперничи на гиганта „МК-2000“.

Какво ли беше намислила?

За свое огромно съжаление Антон Магнъс много скоро щеше да разбере. Това, което се случи с корпорацията „Магнъс Индъстрис“ през следващите три месеца, щеше да се окаже решаващ етап в историята на американския бизнес.

През първите дни от появата си на пазара „МК-2000“ пожъна огромен успех. Компании от цялата страна се надпреварваха да компютъризират дейността си с така достъпния нов продукт. Всички бяха убедени, че това е то, модерният бизнес, а никой от ръководителите на големите корпорации не искаше да бъде смятан за старомоден. „МК-2000“ се продаваше в комплект с най-подробни инструкции и основни програми, така че клиентът можеше да ползва собствените си кадри, без да се налага да прибегва до помощта на професионални програмисти.

Само месец след появата си „МК-2000“ работеше ефикасно в повече от две хиляди пункта в страната, като междуременно единични бройки бяха разпратени в Европа, Южна Америка и Австралия толкова бързо, колкото позволяваше това производството. Продадени бяха вече пет хиляди конфигурации и „Магнъс“ бързаше да произведе нови десет хиляди, за да отговори на търсенето. Благодарение на „МК-2000“, през следващите три тримесечия корпорацията отбеляза рекордни печалби.

„Магнъс Индъстрис“ се превърна в най-големия производител на офисоборудване в света, измествайки с един удар IBM.

Докато в същото време никой не беше чувал за скромния „Моли“, производство на „КомпюТел Инкорпорейтид“.

И тогава нещата изведнъж се обърнаха.

Месец и половина след като бе инсталирала „МК-2000“, малка компания от Вирджиния подаде оплакване до експертите на „Магнъс“ по повод на безбожния хаос, който предизвиквал компютърът в документацията и финансовите операции. И тъй като политиката на сервизно обслужване на „Магнъс“ бе изключително либерална,

компютърните специалисти на корпорацията се втурнаха буквално през глава да поправят безплатно компютъра и да овъзмездят клиента.

Но се оказва, че компютърът не може да се поправи. Цели три дни експертите проучваха хардуера и основните програми, разглобиха и отново сглобиха машината, но така и не откриха нищо нередно.

Всичко изглеждаше в пълна изправност. И въпреки това резултатите бяха наистина катастрофални.

„Магнъс“ предложи на вирджинската компания съвършено нов компютър и тя го прие. Дефектната конфигурация беше бракувана, като отдадоха неизправностите на случайност, дължаща се на негодна платка или изгорял транзисторен елемент.

Но скоро след този бързо забравен инцидент пристигна оплакване отседна чикагска фирма за конфекция. Проблемът се оказва същият. Няколко седмици „МК-2000“ работил чудесно, но след това неочаквано „превъртял“. Размествал неконтролируемо цифри, разпечатвал погрешни разплащателни чекове и объркал кошмарно документацията по асортимента и продажбата.

Специалистите по поддръжката още не бяха пристигнали в Чикаго, когато от цялата страна заваля истински дъжд от оплаквания. И всички те бяха идентични: след като няколко седмици поработел отлично, „МК-2000“ започвал да блокира, да се държи повече от странно и да създава куп проблеми. Работата му непрекъснато се влошавала и нито един техник или програмист не бил в състояние да го поправи.

Когато дъждът от оплаквания се превърна вече в същински потоп, компаниите, които първи бяха направили рекламации, откриха че и новите компютри, получени в замяна на „откачилите“, отново дават дефекти.

Беше свикано спешно заседание на ръководството на Управлението ад проучвателна и развойна дейност и на компютърните специалисти бе наредено да работят денонощно, докато не открият източника на възникналия проблем. А това не беше лесно. Хардуерът на „МК-2000“ беше много сложен и изключително фин. Същото се отнасяше и до програмите, чрез които се подаваха съответните команди.

Но още преди експертите да представят доклада си, една банка в Охайо заведе невиджано дело срещу „Магнъс Индъстрис“ за щети,

нанесени и по линия на сметките, чекинга и влоговете в резултат на работата на „МК-2000“. Банката обвини корпорацията в преднамерено изопачена информация относно достойнствата на компютъра, както и в нарушение на клаузите по продажбата му, фиксирани от федералния и щатски закон, в резултат на което същата ѝ е причинила огромни финансови щети.

Скоро дела заведоха и други компании. И невероятно бързо „Магнъс“ се видя принудена не само да изтегли обратно хиляди продадени бройки „МК-2000“, търпейки огромни загуби, но и да поведе чрез правния си отдел отчаяна битка по предявените ѝ искиове за обезщетение в размер на стотици милиони долари.

„МК-2000“ претърпя пълен крах. На третия месец от излизането му на пазара управление „Компютри“ вече изплащаше обезщетения на измамените клиенти, а „Магнъс“ буквално изнемогваше под наплива на заведените срещу нея дела. Цялата преса излезе със статии, в които надушилите кръв журналисти безжалостно се надсмиваха над „Властелина на компютърния свят“. „Магнъс“ стана за посмешище. Бизнес изданията гъмжаха от публикации, разкриващи как гигантската корпорация е пуснала преждевременно на пазара недостатъчно изпробван продукт, като в някои от тях дори се изказваха предположенията, че „Магнъс“ е върнала с двайсет години назад развитието на компютърната технология.

Но за всеобщо удивление тези предположения се оказаха погрешни.

Защото в същото време скромният компютър „Моли“ на незначителната бруклинска фирма „КомпюТел“ тихомълком зае на пазара мястото, освободено от „МК-2000“.

Въпреки провала на „МК-2000“, веднъж запозналите се с предимствата на компютърната технология бизнесмени вече бяха разбрали, че тя може извънредно много да улесни живота им. Така че някои от тях бяха посетени от дружелюбните и учтиви търговски агенти на „КомпюТел“, които им обясняваха, че могат да им доставят „Моли“ на значително по-ниска цена от заплатената за „МК-2000“, и то с осигурена безусловна гаранция по отношение на неговите параметри, която освен това включва и редовни безплатни проверки на дейността му, извършвани от експерти на компанията, те решиха да поемат риска.

А „Моли“ работеше наистина безотказно. Не беше разочарован нито един клиент и до края на трите месеца, за които „МК-2000“ от знаменателно събитие бе претърпял неவிждан провал, вече бяха продадени седем хиляди и петстотин бройки от „Моли“, като заявките се увеличаваха буквално с часове.

На изгорената земя, останала след „МК-2000“, семената на „Моли“ вече даваха плод.

Сега, след като бе осъществила пробива на пазара, „КомпюТел“ вече можеше да си позволи подходяща рекламна кампания и публикува във всички значителни бизнес издания бляскави реклами под многозначителния надслов „Моли“ — компютърът, който работи.

В същото време всички телевизионни станции в страната започнаха излъчването на остроумен рекламен клип, показващ една свадлива, но изключително компетентна икономка, привела със завидна бързина в ред делата на работодателите си. Неугледната, но чаровна жена — талантива актриса, избрана за тази роля от Франси и сътрудниците ѝ след дълги и внимателни проучвания — възхваляваше пред камерата достойнствата на някогашната сигурност и с невероятно сериозен глас препоръчваше на всеки бизнесмен, който има глава на раменете си, да закупи „Моли“ и да модернизира дейността си, освобождавайки подчинените си от тъй досадното писарство.

Рекламната кампания пожъна небивал успех. Името „Моли“ разсейваше страховете от новия компютър и продаваше почти човешки облик на неизвестната досега технология. Акциите на „КомпюТел“ се покачваха с всеки изминал ден и не след дълго се наложи емитирането на нов пакет акции, чийто курс на свой ред незабавно отскочи нагоре.

Продажбите достигнаха неவிждани размери.

И ето че накрая бизнес пресата забеляза скромния пришелец, бележещ успехи там, където се бе провалила могъщата корпорация „Магнъс“. Появиха се статии, посветени на новата фирма и на нейната ефикасна, новаторска система на управление. И „КомпюТел“ изведнъж се нареди измежду компаниите с най-висок рейтинг.

На 17 септември Антон Магнъс бе уведомен от своя борд на директорите, че няма друг избор, освен да преустанови производството на „МК-2000“, да изплати огромните обезщетения по заведените

срещу корпорацията дела и да закрие управление „Компютри“ на „Магнъс Индъстрис“. Начинанието бе завършило с пълен провал. Загубите възлизаха на стотици милиони долари. Акциите на „Магнъс Индъстрис“ отбелязаха главоломен спад, тъй като крахът на „МК-2000“ се бе отразил сериозно и върху останалите отрасли. Време беше да се сложи край на загубите.

Макар и неохотно, Антон Магнъс се съгласи. И капитулацията му се превърна не само в общонационална, но и в международна бизнес сензация. Антон Магнъс четеше всички унизителни статии, някои от които се появяваха редом с бляскавите реклами на „Моли“, който бележеше все нови и нови успехи на пазара. Една от тях, посветена на фиаското на „Магнъс“ бе озаглавена: „Колкото от повисоко паднеш, толкова повече боли“. Друга тръбеше: „От Магнъсовите неволи към триумфа на «Моли».“

Битката беше загубена. Не му оставаше нищо друго, освен да се оттегли колкото се може по-елегантно и да лекува раните си до деня, в който отново ще влезе в бой. Отстъплението беше чуждо на Антон Магнъс, но този път нямаше друг избор.

Разбра, че е победен.

Но не и колко изкусно е изигран, защото тепърва му предстоеше да научи най-лошата вест.

На 1 октомври в списание „Форчън“ беше публикувано специално интервю с Франси Болинджър. То предизвика такава сензация, че най-големите радиостанции го излъчиха в съкратен вариант, като освен това се появи и в редица списания и вестници в цялата страна. Списанията „Тайм“, „Нюзуик“, „Джърнъл“ и десетки чуждестранни издания поместиха обширен биографичен материал за Франси.

Интервюто разкриваше една невероятна история.

В него се уточняваше, че като президент и изпълнителен директор на „КомпюТел“, Франсис Болинджър изобретила и конструирала „Моли“ с помощта на най-добрите специалисти, работещи под нейно ръководство. По време на неговото разработване тя разбрала, че голяма конкурентна компания — в интервюто Франси отказваше да я назове — се готви да открадне изобретението ѝ, прибягвайки до най-модерните технологии в областта на търговския

шпионаж, финансовите възможности на конгломерата агресор далеч надхвърляли крехката защита на „КомпюТел“.

„Затова решихме да ги оставим сами да изкопаят гроба си — бе заявила Франси пред репортера. — Знаехме, че «Моли» все още има някои недостатъци, които, макар и сериозни, бяха видими единствено за специалистите. Ето защо взехме специални мерки за охрана на крайния продукт, а предшествания го прототип оставихме почти неохраняван в склада.

И както можеше и да се очаква — бе продължила тя, — въпросната корпорация открадна именно него и така излезе на пазара преди нас. Но само след няколко седмици техният компютър започна да дава дефекти, дължащи се на грешки в основната схема. За наш късмет бизнесмените в цялата страна продължиха да хранят подчертан интерес към компютъризирането, поради което и пренасочиха вниманието си към «Моли». Междувременно, разбира се, ние отстранихме недостатъците и доусъвършенствахме нашия компютър. За разлика от тях на нас чисто и просто ни вървеше. Именно това ни позволи и да се преборим с един неизмеримо по-могъщ във финансово отношение от нас конкурент, но за сметка на това лишен от каквато и да било професионална етика.“

Франси, естествено, не можеше да разкрие цялата истина, тоест факта, че лично тя съвсем преднамерено бе саботирала основната схема на „Моли“, и то така, че само след няколко седмици работа прототипът непоправимо да дефектира. И никой никога нямаше да узнае за нейното най-блестящо и същевременно най-коварно постижение като програмист.

Но ефектът от него вече бе влязъл в историята.

Интервюто имаше невероятен успех. Едно от последвалите го заглавия гласеше: „Давид побеждава Голиат“, друго: „Разкрити задкулисни компютърни игри на Магнъс“, а трето: „Франси — убиецът на титани“.

На всички журналисти беше ясно кого има предвид Франси, обвинявайки открито нелоялен конкурент в кражбата на търговска тайна и патентован продукт. „Магнъс“ се прочу като чудовищен конгломерат, опитал се да унищожи по-слабия си, но по-достоеен конкурент, заради което си е получил заслуженото.

Когато прочете тези статии, на Антон Магнъс му причерня.

Незабавно свика на извънредно съвместно заседание ръководството на Правния отдел и Борда на директорите. Юридическият мозъчен тръст на корпорацията беше инструктиран да заведе дело срещу по-малката компания с цел да я принуди да заплати обезщетение за загубите на „Магнъс“, дължащи се на провала на „МК-2000“, в качеството ѝ на косвен виновник за него.

Но правистите отрицателно поклатиха глава.

— Не можем да съдим „КомпюТел“ за пробно разработване на дефектен продукт, знаейки, че ще го откраднем — заяви главният юрисконсулт. — Ако заведем дело, ще се наложи да признаем, че наистина сме го откраднали, което не можем да си позволим.

— Добре — отсече Антон Магнъс. — А не можем ли да ги осъдим за клевета на основата на нейното позорящо ни интервю? Юристите ни би трябвало да са в състояние да спечелят поне такова дело.

Главният юрисконсулт отново поклати глава.

— Госпожица Болинджър отказва да назове имена — отбеляза той. — В действителност тя в нищо не ни обвинява. И ако реагираме на блъфа ѝ, това би означавало сами да се признаем за виновни. И тогава тя ще ни срази в съда.

Антон Магнъс кимна към един от помощниците си — млад мъж, който погледна в папката с бележки пред себе си и попита:

— Не можем ли да излезем с контраобвинение в смисъл, че не ние, а те са откраднали нашия продукт? Позицията за атака може да ви се стори неизгодна, но не забравяйте, че за нас работят най-способните юристи в страната. В крайна сметка ние изпреварихме „КомпюТел“ в пласмента.

Юрисконсултът за пореден път поклати глава и отговори:

— От една страна, трябва да имаме предвид, че техният компютър работи, а нашият не работи. Искът ни ще изглежда повече от несериозен и ще станем за смях. От друга страна, ние не разполагаме със съответната документация, за да докажем, че първоначалната идея е била наша, а не тяхна. И причината за това — добави той, като се изкашля — е, че тя наистина е тяхна. — И с въздишка заключи: — Искрено казано, сър, ние просто ще загубим. Единственият ни изход е

да седим и да чакаме, докато духовете се успокоят. И още нещо: би трябвало да сме доволни, че досега „КомпюТел“ не е завела срещу нас дело за нарушаване на професионалната етика и за кражба на търговска тайна.

Антон Магнъс изгледа свирепо насядалите около масата.

Беше загубил.

Освободи Борда и юридическите съветници.

Нямаше върху какво да излее изгарящата го ярост. Малката Франси Болинджър, същата онази кръгла нула, която възнамеряваше да смаже като муха, беше измамила не само могъщата корпорация, но и самия Антон Магнъс.

И което беше още по-унизително, бе използвала клетия глупак Джак като пионка в изкусната си игра. Беше го допуснала отново до себе си, беше направила така, че учудващо лесно да открадне тайните ѝ и да ги предостави на корпорацията, но много хитро се бе постарала компютърът да работи не за „Магнъс“, а единствено за нея. А това говореше за наличието на съвършен технически ум.

Но същевременно и за невероятно тънък усет към човешките слабости и за неумолим стремеж към отмъщение. Оказваше се, че през цялото това време Франси Болинджър е водила с една крачка всички останали. Проваляйки най-хитроумния план на корпорацията, тя максимално я беше използвала. И днес спокойно наблюдаваше как новият ѝ компютър жъне все по-големи успехи и се наслаждаваше на факта, че единственият изход на „Магнъс“ бе да гледа отстрани и да ближе раните си.

Антон Магнъс бе намерил майстора си. Най-голямата му сила бе превърната в негова слабост. Бастионът на неговото могъщество се бе превърнал в картонена кула.

И никак не се изненада, когато малко след като светът на бизнеса научи за спирането на производството на „МК-2000“, получи нова анонимна телеграма.

Тя гласеше:

„ДРАГИ ГОСПОДИН МАГНЪС, ШАХ И МАТ.
ДАМСКИ ГАМБИТ“

В този момент Магнъс позна най-жестокото унижение в живота си.

Голиат беше сразен.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА

Сам Карпентър беше сам на езерото.

Свечеряваше се и той, макар да бе тук от сутринта, не изпитваше никакво желание да се прибере.

Не беше уловил нищо, но затова пък се наслаждаваше на нежния плисък на вълничките и на приспивното полюшване на лодката.

Отново беше у дома. И езерото, и земята наоколо бяха все същите. Рибите долу, под лодката, го познаваха. Усещаше го по начина, по който кръжаха около нея и пощипваха стръвта. В посрещането, което му бяха устроили, а и в самото езеро имаше нещо вечно, неизменно.

За втори път в живота си Сам се завръщаше тук, загубвайки щастieto, което се беше опитал да намери в онзи, външния свят. Първият път се бе върнал огорчен, разбирайки, че бракът му се беше оказал пълна илюзия.

А този път си дойде още по-жестоко наранен. Защото знаеше, че сърцето му завинаги ще остане там, където е Франси.

Никога не беше чувствал такава пустота в душата си. И такава умора. Искаше му се веднъж завинаги да се скрие тук и никога повече да не се хвърля в неравна битка със света.

Но водата под него му нашепваше, че с него все още не е свършено. Щеше да живее някак... Имаше да научи още безброй неща и да се сблъска с още много предизвикателства.

И в това отношение раната, нанесена му от Франси, бе сама по себе си благороден стимул. Защото преживяното си струваше. Да отдадеш сърцето си на жена като Франси, бе наистина толкова рядка възможност, че дори и да загубеше, човек в крайна сметка нямаше защо да съжالياва. Припомни си как преди около четири години съдбата бе спряла погледа му върху обявата във вестника, гласяща „КомпюТел Инк — компютърни консултации“, и го беше отвела в сумрачното магазинче на 40-а улица, където седящата зад бюрото Франси вдигна очи към него в момента, в който бутна паянтовата

врата. Каква невероятна обстановка за най-знаменателната среща в живота му! Споменът за това го накара да се усмихне.

Продължаваше да си мисли за онова време, когато нещо изведнъж го накара да се изправи. Беше скриптенето на ключ на потапящо се във водата гребло.

Озърна се и видя насочваща се към него лодка. Поради все още голямото разстояние и припадация мрак му бе трудно да различи човека в нея.

Но когато лодката приближи, Сам позна Франси. Беше с джинси и карирана вълнена риза, а на главата си бе нахлупила прекалено голяма за нея рибарска шапка.

Сам не вярваше на очите си. Видението накара дъха му да секне, изсмуквайки смелостта му до капка. Единственото, което можеше да направи, бе да седи и да гледа как все повече приближава.

Франси загреба за последен път и като вдигна греблото, придърпа лодката му към нейната. После се хвана за планшира, усмихна се и попита:

— Тук ли кълве най-много?

Сам я гледаше през ненадейно бликналите в очите му сълзи. Никога не му се беше струвала толкова красива. Усмивката ѝ ясно показваше защо е тук.

— Още не кълве — промълви той, — но не губя надежда. Има време.

— Разбира се, че има — отвърна Франси. — Пред нас е всичкото време на този свят. Нали така? Добрият рибар знае, че най-важно е да умееш да чакаш.

Сам кимна. Тежките лодки се полюшваха едно до друга, придържани единствено от нейната ръка, но нямаше течение, което да ги раздели.

Той се наведе, хвана я здраво за ръката и попита:

— Ще се качиш ли на борда?

— Вече се качих, капитане.

ГЛАВА ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА

„Уол Стрийт Джърнъл“, 1 ноември 1960г.

РЕКОРДНО ПАДАНЕ НА АКЦИИТЕ НА „МАГНЪС“

„Силно притеснената «Магнъс Индъстрис» ответница по стотици дела за обезщетение вследствие на неизправностите в прехваления ѝ компютър «МК-2000», срещу която заведе дело и Министерството на правосъдието по обвинение в драстично нарушаване на професионалната етика и измама, приключи третото си тримесечие с най-ниски показатели от двайсет години насам, а единичната стойност на акциите ѝ на борсата падна до 77,82 долара.

Нещастията на гигантския конгломерат хвърлят в смут акционерите му в целия свят, които бързат презглава да се отърват от стабилните до този момент акции на колоса. През последните три седмици външните фактори оказаха наистина огромно влияние върху падането на стойността им.

Вчера говорители на сериозно засегнатата корпорация увериха акционерите ѝ, че затрудненията, възникнали по причина на «МК-2000», са временни и че нейната стабилна икономическа база ѝ гарантира блестящо бъдеще. Носят се обаче слухове за предстояща чистка на най-високо ниво и за упражняван натиск от страна на Борда върху главния изпълнителен директор на корпорацията Антон Магнъс да си подаде оставката, тъй като проектът «МК-2000» бил осъществен именно с неговата благословия.

Въпрос на догадки е дали «Магнъс Индъстрис» ще успее да изплува отново, но е сигурно едно — това е краят на златния век на прочутата корпорация.“

Тежка капка арманяк се отрони върху вестника и бавно се просмука в перестата хартия. Един като че ли несигурен пръст за миг надвисна, над петното, докосна го замислено, след което бавно се отпусна върху бюрото.

Антон Магнъс седеше сам в домашния си кабинет.

Беше пиян. Още от късния следобед бе започнал да се налива с трийсетгодишен арманяк. Взираше се във вестника, но буквите се размазваха пред очите му. Всъщност вече едва виждаше.

Пиянството бе чуждо на Магнъс. За него това беше слабост, която не си бе позволявал нито веднъж през дългогодишната си кариера на бизнесмен. Но тази вечер, след като разбра, че навсякъде по света гърми новината за неவிжданo ниските приходи на корпорацията му за последното тримесечие, нещо в него се прекърши. Отказа да вечеря, изкачи се почти бегом на горния етаж и се затвори в кабинета си с бутилка коняк, за да помисли.

Но в главата му цареше хаос. Разтърсваше го такъв необуздан гняв, че докато седеше на бюрото и изпразваше чаша след чаша от коняка, който изгаряше вътрешностите му, не съумя да си възвърне дори и най-незначителна частица от невероятната си прозорливост, съпътствала го неразделно през всичките тези години.

За първи път в живота си Антон Магнъс не можеше да се овладее.

И когато за пореден път се опита да анализира положението, в съзнанието му отново се закотви мисълта за неговия крах, предизвикан от онова неизвестно момиченце, което можеше да унищожи много отдавна. Никога, дори и в най-ужасните си кошмари, не бе допускал, че може да бъде победен от един толкова нищожен противник. Но ето че това бе станало, и то пред очите на целия свят. Беше се превърнал в обект на най-жлъчни подигравки по цялата „Уол Стрийт“. Безбройните врагове, които си бе спечелил през годините, днес му се присмиваха.

И то благодарение на Франсис Болинджър.

Разтърсван от нов прилив на ярост, той отпи поредната голяма глътка коняк и в същия миг погледът му попадна върху часовника на бюрото. Стрелките показваха два часа след полунощ. Вече седем часа тънеше в пиянски унес.

Навсякъде в дома цареше пълна тишина. Близките му, несъмнено изплашени от неистовия му гняв, отдавна си бяха легнали, без да се

осмелят да му пожелаят лека нощ.

Вдигна сгънатия вестник и го запокити към кошчето за боклук. Не го улучи, въпреки че се намираще само на няколко сантиметра от него. Яростта му избухна с нова сила. Ето че дори и най-покорните предмети се опълчваха срещу волята му.

Изведнъж се сети за Джули.

Не я беше докосвал от нощта на последния им разговор за англичанина. Искаше да ѝ даде възможност да го забрави, преди да отиде отново при нея. Ала след провалилата се сватба на Джек и ужасния обрат, който бяха взели събитията за „Магнъс“, вниманието му се бе насочило другаде. Беше неизменно зает със заседания на Борда и работеше до късна нощ, опитвайки се да предотврати удара, така че просто не му оставаше време да помисли за дъщеря си.

Но ето че сега се сети за нея.

Изправи се. Постоя, облегал на бюрото, в едната ръка с чаша арманяк, а в другата — с вече почти празната бутилка. И макар да чувстваше, че тялото му се олюлява като небостъргач под напора на вятъра, все още чудесно владееше реакциите си.

Излезе от библиотеката, затътри се по коридора и взе асансьора до четвъртия етаж. Походката му беше несигурна, но въпреки това съумя да не вдигне шум, за да не разбуди спящата къща.

Стигна до вратата на Джули. Беше заключена. Започна да рови в джобовете си, търсейки ключа — любимият си ключ, който за него винаги бе символизирал нейните невинни детски прелести. Намери го по-трудно, отколкото очакваше. Усещането за безпомощност зарили още повече гнева му.

Пъхна го в ключалката и го превъртя.

Вратата се отвори.

Влезе. Затвори вратата колкото се може по-тихо и превъртя топката, за да я заключи. Погледна към леглото. Мракът не му позволяваше да различи лежащата в него фигура. Отникъде не идваше никаква светлина.

— Джулиет... — прошепна Антон Магнъс с надебелен език.

Тялото в леглото се размърда.

— Не се приближавай! — долетя до него гласът ѝ.

— Джулиет, бъди разумна — опита се той да я успокои, както винаги.

— Махай се оттук! Предупреждавам те...

Нейният бунт се оказа капката, от която чашата преля. Причерня му пред очите. През последния месец беше преживял най-жестокото унижение в живота си и сега тази пикла нямаше да му попречи да получи онова, което желаше.

Тръгна към дъщеря си и изръмжа:

— Не ми се прави на недостъпна, госпожице! Още една дума и ще ти извия вратлето!

Седна на края на леглото. Понечи да я погали, но от мрака се стрелна една ръка, която го удари през лицето. Възбуден и побеснял от гняв, той също я зашлеви. И тя отново го удари. В отговор Антон замахна повторно и този път плесницата му беше много силна.

Ненадейно двамата като че ли се нахвърлиха един срещу друг в последна битка. Той усещаше цялата сила на нейната връхлитаща го от мрака омраза, усещаше и мощта на собствения си гняв и на своето безсилие. Разменяха си удар след удар в изведнъж наелектризираната се тишина в стаята. Но в борбата им се долавяше и някаква интимност, която все повече разпалваше желанието му и която го наведе на мисълта, че обича много, наистина много дъщеря си.

До ушите му неочаквано долетя шум, но той бе вече почти обезумял и се нахвърли върху Джули с цялата ярост на гнева си, изпокъса копчетата на нощницата ѝ и започна да дере гърдите ѝ, мачкайки бясно всичко, до което можеше да се докопа.

Възбудата му бе достигнала върхната си точка и беше готов да я обладае. Понечи да легне до нея. Стори му се, че в ръката ѝ проблесна нещо. Револвер? Невъзможно! Жените от класата на Джули не притежаваха револвери.

В същия миг се сети за младия мъж, когото беше убила. За онзи Маранте. Тогава му каза, че се е отървала от револвера.

Възможно ли е да го беше излъгала?

Но тази мисъл му мина през ум прекалено късно.

Усети как ослепителнобял, нетърпимо горещ взрив разкъсва тялото му и чу оглушителен трясък.

Обзе го неописуема слабост. Видя лицето на Джули, осветено от неизвестно откъде бликнала светлина. В широко отворените ѝ очи се четеше не само ужас, но и триумф.

Тялото му се вцепени и като че ли изпадна в безтегловно състояние. И рухна върху дъщеря си.

Погледна я с гаснещи, изпълнени с омраза очи. И загуби съзнание.

Зад него, на прага на стаята, вперила поглед над безжизненото му тяло в очите на дъщеря си, стоеше Виктория Уедърел Магнъс.

За щастие куршумът, пронизал гърдите на Антон Магнъс, не засегна нито един жизненоважен орган. За сметка на това обаче, увреди гръбначния мозък, последиците от което се оказаха непоправими. След изключително сложна операция, Антон Магнъс напусна операционната напълно парализиран и прикован завинаги в инвалидна количка.

В резултат на злополуката, превърнала го в пълен инвалид, Антон Магнъс беше принуден да напусне поста си на президент на „Магнъс Индъстрис“. Остана член на борда, разбира се, но състоянието му не само не му позволяваше да присъства на заседанията, но и да играе каквато и да било по-значителна роля в живота на създадената от самия него корпорация.

Джак Мангъс стана президент и главен изпълнителен директор на „Магнъс Индъстрис“. Една година след като зае този пост той се ожени за Присила Нолтън, издънка на известната фабрикантска фамилия.

Франси Болинджър стана госпожа Сам Карпентър месец след като „КомпюТел“ бе включена от списание „Форчън“ в списъка на петстотинте най-преуспяващи компании. Тя продължи да изпълнява длъжността президент на компанията и се превърна в една от най-известните бизнес дами, а „КомпюТел“ продължи да се разраства като най-сериозната фирма — производител на компютри в страната и не след дълго откри свои филиали в петнайсет държави.

След злополуката Антон Магнъс заживя в пълно уединение, като прекарваше половин година в дома си на Хилтън Хед Айлънд, а за останалите шест месеца се преместваше в Ню Йорк. За него се грижеше предимно дъщеря му Джулиет, която така и не се омъжи.

Не стана и дума за официално разследване на инцидента с Антон Магнъс.

Следователите, занимавали се най-отблизо със случая, стигнаха до заключението, че раната на гърба на Антон Магнъс е предизвикана от изстрел в упор. Уликите, говорещи за водена борба в спалнята на Джулиет Магнъс в добавка към синините по лицето и ръцете ѝ, породиха сериозни подозрения, че до инцидента се е стигнало след разпра по неизвестен повод между бащата и дъщерята.

Револверът, с който бе произведен изстрелът, не беше открит и следствието бе прекратено под влияние на някои високопоставени личности.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.